

Giới thiệu Công Chúa, Ngoan Một Chút

Thể loại: Hiện đại, vườn trường.

Dịch giả: Văn Phong

Một gia đình cùng nhau xuyên tới tương lai. Không phải là gia đình bình thường đâu nha, là gia đình hoàng thất chính hiệu.

Aii... Thời đại và tư tưởng khác biệt, cả gia đình cũng biến hoá rõ rệt. Phụ hoàng ăn bám, mẫu hậu mạnh mẽ, thái tử ca ca nổi loạn, quân gia éo lá....

Có một điều mà nàng không thể ngờ là vị thái phó kia cũng cùng xuyên qua... Và còn trở thành đồng học của nàng nữa.

Chúc Yêu: Thái phó, ta không biết làm đề này.”

Thái phó: “Sau khi tan học thần sẽ phụ đạo thêm cho công chúa.”

Sau này...

Bạn học A: “Lạy hồn, hôm nay tui nhìn thấy nam thần Nguyên Trạch cột dây giày cho Chúc Yêu, và lại còn trong tư thế quỳ một chân dưới đất đấy.”

Bạn học B: “Không đời nào, nam thần Nguyên Trạch trước nay vốn lạnh lùng cao ngạo, đúng kiểu thanh niên nghiêm túc, thậm chí hoa khôi của trường ở ngay bên cạnh mà cũng không thèm liếc mắt một cái, chỉ một lòng đọc sách thánh hiền thôi.”

Bạn học A: “Thiệt đó, nghe nói có người vô tình nhặt được điện thoại của nam thần, mấy người biết cậu ấy lưu tên Chúc Yêu là gì không? “Tiểu công chúa” đó, má ơi!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chúc Yêu

Chúc Yêu bị dì Phuong bảo mẫu đánh thức.

Rèm cửa sổ màu kem bị kéo ra, những tia nắng ban mai xuyên qua lớp kính thủy tinh, chiếu vào phòng thật ấm áp. Chúc Yêu ngồi dậy, mái tóc dài mềm mại hơi rối. Cô đưa tay dụi nhẹ đôi mắt vẫn đang lim dim rồi mới hất chăn mềm ra, bước xuống giường, xỏ chân vào đôi dép lê bằng vải mềm, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Bàn chải đánh răng màu hồng nhạt, lông bàn chải mềm và mảnh, mùi bạc hà của kem đánh răng lan tỏa trong miệng, mát mẻ sáng khoái.

Đánh răng xong, tiếp theo là rửa mặt. Sau một tuần học tập, Chúc Yêu đã bắt đầu thích nghi với cuộc sống hiện tại. Treo chiếc khăn mặt đã được vắt khô lên giá, sau đó chọn một sợi dây thun trong chiếc hộp kim loại để trên bồn rửa mặt, buộc cao mái tóc dài ngang vai lên.

Ở ngoài, dì Phuong đã lấy sẵn cho cô quần áo cần mặc hôm nay: áo ngắn tay màu trắng, váy xếp li màu xanh đậm.

Chúc Yêu bước tới, nhặt chiếc váy xếp li trên giường lên, đặt trên hông mình đểướm thử. Chiếc váy dày dặn, chất lượng rất tốt, theo cô đánh giá thì đúng là rất đẹp, có điều... ngắn quá.

Cuối cùng, Chúc Yêu không chịu mặc váy. Cô vào phòng để quần áo, từ trong một hàng dài váy áo rực rỡ muôn màu chọn ra một chiếc quần đồng phục rộng rãi, mặc vào.

Thay quần áo xong thì xuống lầu.

Bên bàn ăn, Chúc Tấn Ung và Tiêu Minh Châu đang dùng bữa sáng. Mùi cháo thơm ngào ngạt ăn kèm với dưa muối, cộng thêm mấy cái bánh điểm tâm nhỏ nhỏ xinh xinh.

Chúc Tấn Ung mặc bộ đồ ngủ, trông rất lười nhác, tay trái đang xé một cái bánh bao kim sa, thấy vợ mình – người đang ngồi ở ghế chủ tọa – vừa ăn dở dang vừa cúi đầu đọc báo, không nhìn được bèn nói: “Ăn uống cho đàng hoàng được không!”

Khác với bộ dáng nhàn nhả của Chúc Tấn Ung, Tiêu Minh Châu hiển nhiên là 24/24 luôn duy trì phong thái sắc sảo của một nữ cường nhân: dung mạo, trang phục chỉnh chu, mái tóc ngắn gọn gàng. Chúc Tấn Ung vừa nói xong, một ánh mắt sắc như dao lập tức phóng tới, giọng nói nghiêm nghị: “Lo mà ăn phần ông đi!”

Chúc Tấn Ung há hốc mồm, nhét nửa cái bánh bao còn lại trên tay vào miệng, tức tối lắm nhưng không dám nói gì.

Nhìn dáng vẻ nhần nhục chịu đựng của Chúc Tấn Ung, không ai ngờ được rằng chỉ một tháng trước đây thôi, người đàn ông trung niên mặc bộ đồ ngủ bằng lụa kia đã từng ngồi trên ngai vàng trong hoàng cung Đại Ngụy, được quần thần cúi đầu bái lạy.

Lúc đó Chúc Tấn Ung là hoàng đế đời thứ sáu của Đại Ngụy, còn Tiêu Minh Châu – người mặc đồ tây, mang giày da bên cạnh – lại là vị hoàng hậu thanh cao nho nhã, hiền thực đức hạnh của ông. Mười bốn tuổi vào cung làm hoàng hậu, lần lượt hạ sinh một trai một gái: Thái tử Chúc Hằng và tiểu công chúa Chúc Yếu.

Khi đó, Chúc Tấn Ung là hoàng đế, còn Tiêu Minh Châu chỉ là một người phụ nữ quản lý hậu cung. Tuy đã từng xinh đẹp nức tiếng kinh thành, nhưng đối với một hoàng đế có mối nói cũ mà nói, bà đã là hoa héo cuối mùa. Vị hoàng đế phong lưu bất tài này sủng ái nhất chính là Từ quý phi xinh tươi điểm lệ, còn bà hoàng hậu già nua kia thì không thèm liếc nhìn một cái.

Nào ngờ trong bữa tiệc tại Vũ Anh điện hôm đó, yến tiệc linh đình, xa hoa khí phái, tiếng đàn sáo du dương bên tai, cảnh tượng phồn hoa, ca múa tung bừng nhưng chỉ một khắc sau, trên trời giáng xuống một viên thiên thạch khổng lồ, vừa vụn rơi trúng hàng ghế chủ tọa trên Vũ Anh điện. . .

Thế rồi trước mắt tối sầm, đôi vợ chồng hoàng thất này mang theo cả gia đình đầu thai chuyển kiếp đến nơi này: Tân Thành của thế kỷ 21.

Bà hoàng hậu mà ông ta từng chán chê như đôi giày rách kia, thoát cái trở thành chủ tịch tập đoàn Bích Mậu, là nữ cường nhân tiếng tăm lừng lẫy trong lĩnh vực bất động sản.

Còn vị hoàng đế như ông lại trở thành chàng rể ăn bám, phụ thuộc vào nhà họ Tiêu.

Kết hôn được ba năm, sau khi sinh được hai đứa con, Tiêu Minh Châu bèn tiếp quản cơ nghiệp của dòng họ, vứt ông chồng của mình ở nhà, thành kẻ ăn bám.

Tuy nói là đầu thai chuyển kiếp, nhưng ai dè tất cả mọi người đều lưu lại ký ức của vương triều Đại Ngụy. . .

Điều này làm cho vị hoàng đế sinh ra trong nhung lụa hoàng gia này không cách nào coi như không có chuyện gì, nuốt trôi miếng cơm mà Tiêu Minh Châu ban cho mình.

Còn Tiêu Minh Châu thì lại rất hài lòng với thân phận nữ chủ tịch độc tài của mình bây giờ.

Chúc Tấn Ung hiện nay, đã không còn là hoàng đế cao cao tại thượng của Đại Ngụy nữa, cho nên hai đứa con theo họ của ông ta đã là phần phước lớn nhất rồi. Tiêu Minh Châu nhớ đến cuộc sống trong hoàng cung khi xưa là không thể có thái độ ôn hòa với Chúc Tấn Ung.

Bây giờ, nếu ông ta ngoan ngoãn ăn bám thì không sao, nhưng nếu có ý kiến ý cò gì, chỉ cần một tờ giấy thỏa thuận ly hôn quảng ra là có thể khiến ông ta về quê làm ruộng.

Chúc Yếu mang đôi dép lê, từ trên cầu thang đi xuống. Hiển nhiên là đã quá quen với cảnh cha mẹ om sòm với nhau nên ngoan ngoãn ngồi xuống ăn sáng.

Khác với mấy người Chúc Tấn Ung, có ký ức của cả hai kiếp, ký ức của Chúc Yếu lại không được đầy đủ. Những ký ức về hoàng cung Đại Ngụy thì rất rõ ràng, như mới hôm qua vậy. Còn ký ức ở Tân Thành hiện đại thì lại hơi mơ hồ, nhiều khi gặp phải những người quen hoặc việc quen thì mới từ từ nhớ lại.

Điều này có thể là do cô đầu thai chuyển kiếp chậm hơn người khác.

Hôm đó thiên thạch giáng xuống, rõ ràng là cô ngồi ngay bên cạnh cha mẹ, theo lý mà nói thì phải đi ngày lúc đó mới phải. Nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà cô sống thêm ở Đại Ngụy đến bây ngày.

Tuy Tiêu Minh Châu rất lạnh nhạt với Chúc Tấn Ung nhưng lại cực kỳ yêu thương cô con gái Chúc Yếu này. Bất luận là lúc còn ở Đại Ngụy hay đến Tân Thành hiện tại, Chúc Yếu luôn là bảo bối trong lòng Tiêu Minh Châu. Thấy Chúc Yếu, Tiêu Minh Châu lập tức mỉm cười rồi tự tay gấp một cái bánh bao kim sa đặt vào cái đĩa ăn trước mặt Chúc Yếu.

Hôm nay Chúc Yếu phải đi học, Tiêu Minh Châu rất lo lắng: “Đến trường, nếu bị bạn học bắt nạt thì phải nói với anh con đó.”

“Dạ.” Chúc Yếu ngoan ngoãn gật đầu. “Con biết mà mẹ.”

Nơi này khác với Đại Ngụy. Dù cô là con gái thì cũng có thể xuất đầu lộ diện, đến trường học tập giống như con trai.

Chúc Yếu và anh trai cô Chúc Hằng đều học chung một trường cấp ba. Chúc Hằng vốn học trên cô một khóa, nhưng đến học kỳ 2 của lớp 11 bỗng dưng bị bệnh nặng, nghỉ một học kỳ nên mới ở lại lớp.

Năm nay hai anh em vừa vặn cùng nhau lên lớp 12.

Trên lầu vang lên tiếng động, là tiếng bước chân đi trên mặt sàn.

Tiếp đó là giọng nói sang sảng của một chàng thiếu niên: “Ai dám bắt nạt em gái ông, ông đây đánh chết nó!”

Bất luận là chàng thái tử ăn chơi ngày xưa, hay là cậu thiếu niên nổi loạn bây giờ, Chúc Hằng luôn rất bệnh vực em gái. Cậu trông cái áo thun qua khỏi đầu mình, bước tới xoa đầu em gái, còn tay kia thì bóc một cái bánh bao nhỏ, nhúng vào nước chấm rồi nhét vào miệng.

Giọng cậu ngỏm ngỏm không rõ: “Mẹ cứ yên tâm đi, ở trường có con che chở cho Yếu Yếu, đảm bảo nó có thể đi ngang trong trường.”

Tiêu Minh Châu rất vui vẻ, mở khóa màn hình điện thoại, ấn một dãy số, thế là một khoản tiền tiêu vặt được chuyển sang.

Điện thoại phát ra tiếng những đồng tiền kêu leng keng.

Chúc Hằng tươi cười nịnh nọt: “Tạ ơn mẫu hậu.”

Hừ! Chúc Tấn Ung đã quá quen với vẻ mặt này, chẳng khác gì với Cao Đức hầu hạ ông ta khi xưa. Có điều bây giờ nhà họ Chúc đã không còn ngôi vị hoàng đế để kế thừa, ông chỉ là một người nhân hạ, ngồi trong nhà, phải dựa vào số tiền vợ phát cho mỗi tháng để sống. Vì thế ông tạm thời im như thóc, chẳng có tư cách gì mà đi trách mắng con trai.

.....

Trên chiếc xe riêng của họ, hai anh em một cao một thấp cùng ngồi trên băng ghế sau. Tối qua Chúc Hằng chơi game rất khuya nên bây giờ, hai tay khoanh trước ngực, ngửa mặt, dựa vào lưng ghế ngủ gật.

Chúc Yếu thì lại khác, chịu ảnh hưởng của nghi lễ hoàng gia từ nhỏ nên tư thế ngồi rất ngay ngắn, cần cổ mảnh mai thon dài lộ ra khỏi cổ áo đồng phục màu xanh lam.

Ngoài cửa sổ, những tòa nhà cao tầng san sát nhau, ngựa xe như nước, người người qua lại, giống hệt như những gì mà cô nhìn thấy trên TV mấy ngày nay.

Khác với vẻ rực rỡ huy hoàng của hoàng thành Đại Ngụy, nhưng lại có điểm đặc sắc riêng.

Chúc Hằng từ từ mở mắt ra, nhìn em gái mình, ánh mắt đầy vẻ cưng chiều, giọng nói cũng khác với thường ngày, vô cùng ấm áp: “Nơi này rất tốt phải không. Ở hoàng cung, tuy chúng ta là hoàng tử công chúa nhưng làm gì được tự do như bây giờ!”

Không còn bị phụ hoàng răn dạy, mẫu hậu lại bận, không có thời gian trông nom bọn họ.

Vừa nói xong thì chợt nhớ ra điều gì, Chúc Hằng đặt hai tay ra sau đầu, gồi lên đó, giọng nghe có vẻ biếng nhác: “Cũng không còn bị ép lấy người mà mình không thích.”

Chúc Yếu không nhịn được, bèn nói: “Tiểu thư của Phùng gia rất tốt mà.”

Lúc còn là thái tử, Chúc Hằng rất ham chơi, tính cách buông tuồng, hoàn toàn không thích kiểu con gái hiền như cục đất. Trong ký ức của cậu, cô gái kia mỗi lần nhìn thấy cậu là rất sợ hãi, cứ ngây ra, hoàn toàn không có vẻ gì là tri thức lễ nghĩa như phụ hoàng mẫu hậu hay nói. Có điều bây giờ cũng không quan trọng nữa rồi. Thái tử Chúc Hằng của Đại Ngụy đã chết, cô ấy không cần phải gả cho cậu.

“Có điều...”

Chúc Hằng nhướn mày, bỗng nhiên có chút tiếc nuối: “Có điều không được gặp thái phó nữa... cũng rất nhớ ngài ấy.” Giọng nói ngày càng nhỏ đi.

Bàn tay đặt trên đùi của Chúc Yếu đột nhiên siết chặt lại, nhưng không nói gì.

Chúc Hằng không để ý, tiếp tục hỏi tường lại những ngày tháng mà thái phó còn dạy bảo mình. Người đó tuy rằng tuổi đời còn rất trẻ, nhưng lại là người duy nhất mà cậu kính nể. Theo lý mà nói, không cần phải chịu sự dạy dỗ nghiêm khắc của thái phó, lẽ ra cậu nên vui mừng. Nhưng đột nhiên thái phó không trông chừng cậu nữa, cậu bỗng thấy có chút mất mát.

Nhớ đến một việc, cậu nói với em gái mình: “Ngẫm lại khi đó, nếu không nhờ thái phó ra mặt, có lẽ phụ hoàng đã đưa muội đến xứ man di đó để hòa thân rồi... Vì chuyện này, Chúc Hằng ta cảm kích ngài ấy cả đời.”

Hàng mi Chúc Yếu hơi run run, đương nhiên là cô vẫn nhớ...

Đang chìm trong hồi ức thì xe đã dừng lại. Trường học cách nhà Chúc Yếu không xa, chỉ chốc lát đã đến trước cổng trường. Chúc Yếu quay đầu qua nhìn ra ngoài cửa sổ: Toàn là một đám học sinh mặc đồng phục, tốp năm tốp ba, cùng nhau vào trường.

Chúc Yếu chú ý đến quần áo của những nữ sinh kia.

Áo trắng cùng với váy xếp li ngang gối màu xanh đậm. Sáng nay di Phuong cũng chuẩn bị cho cô một bộ như vậy, có điều cô cảm thấy cái váy đó quá ngắn, mặc ra ngoài có vẻ không được lịch sự cho lắm, cho nên mới đổi thành quần dài. Bây giờ xem ra, cách ăn mặc ấy dường như không có gì là không ổn, trái lại cô thì quá kín đáo, trông có vẻ hơi gây sự chú ý.

Chúc Hằng xuống xe, rồi vòng qua bên này mở cửa cho em gái.

Đầu tiên là lấy cặp sách của Chúc Yếu ra, đợi cô xuống xe xong thì đeo cặp lên lưng cho cô. Cậu lớn hơn Chúc yếu một tuổi, hai năm nay vóc dáng cao lớn rất nhanh. Cậu đóng cửa xe lại, nói với em gái: “Được rồi, em vào trước đi.”

Chúc Yếu sửa sang lại quai cặp xong, nghe Chúc Hằng nói thế thì nghi hoặc hỏi: “Anh không vào chung với em à?”

Làm sao mà cậu lại ngoan ngoãn đi học được? Còn chưa chơi đã mà. Chúc Hằng xoa đầu em gái, nói: “Ng ngoan, em vào trước đi.”

Sau đó bèn khoác hồ chiếc ba lô trên một vai, đi về phía quán net ở gần đó.

Chúc Yếu đeo cặp sách, nhìn theo bóng dáng xa dần của anh trai, sau đó mới quay người qua, nhìn về phía cái bảng có viết mấy chữ: Trường trung học Hành Dương, Tân Thành.

Buổi sáng, học sinh rất đông, ai nấy nhìn cũng tinh thần phơi phới. Chúc Yếu cũng đi vào, ùa theo dòng người bước vào cổng trường.

Đội Sao Đỏ của hội học sinh đang kiểm tra phù hiệu. Một nam sinh mang phù hiệu của hội học sinh trước ngực, tay cầm cuốn sổ ghi chép, mắt nhìn chăm chú vào các học sinh đang đi vào.

Trời nóng, ai cũng mặc áo ngắn tay, các nữ sinh thì đồng loạt mặc váy xếp li, đột nhiên nhìn thấy một bóng người mặc áo dài tay, quần dài nốt, mắt cậu ta bắt ngờ khựng lại, sau đó nhanh chóng gọi Chúc Yếu. “Bạn gì ơi, phù hiệu của bạn đâu?”

Nam sinh nói với giọng rất nghiêm túc, đứng trước mặt cô, thấy trước ngực cô trống không, quả nhiên là không mang phù hiệu.

Thế là cậu ta lấy bút ra, định bắt đầu ghi tên. “Tên là gì? Ở lớp nào?”

Cái phù hiệu nho nhỏ kia, trên đó còn có hình thê của cô... Chuyện mang phù hiệu, tối hôm qua Chúc Yếu vẫn nhớ. Cô nghĩ ngợi một chút rồi báo tên và lớp của mình: “Tôi học lớp 12.9, tên là Chúc Yếu.”

Giọng nói ngọt ngào êm tai, ngón tay đang cầm bút của cậu học sinh bỗng sững lại một chút.

Lớp 12... Cô bạn này nhỏ nhắn xinh xắn, gương mặt bé bằng bàn tay, đôi mắt nai vừa to tròn vừa trong trẻo, làn da trắng đến sáng lên.

Ngoại hình vô cùng bắt mắt.

Nhìn cô vẻ rất nhỏ, bảo lớp 10 cậu cũng tin. Bây giờ bị ghi tên, trừ điểm thi đua của lớp mà vẻ mặt của cô vẫn rất bình tĩnh, thoát nhìn chẳng lo lắng chút nào.

Đang quan sát, Chúc Yếu ngược hàng mi lên, đôi mắt trong veo như hồ nước nhìn về phía cậu.

Nam sinh giả vờ trấn tĩnh tăng hắng một cái, vành tai đỏ bừng lên. cậu cầm lấy bút, cúi đầu lăm lăm: “À, lớp 12.9 sao, tên là Chúc... Chúc gì ấy nhỉ?”

“Yếu.”

Chúc yếu mỉm cười, hai mắt cong cong như hai vầng trăng, ôn hòa giải thích. “Yếu trong yếu diệu thực nữ.”

Mẹ ơi! Sao mà ngoan hiền thế nhỉ. Cậu học sinh nghĩ thầm trong bụng.

“Được rồi.” Nam sinh hơi mỉm cười, gãi vào sau gáy với vẻ mặt tự nhiên, giọng bỗng trở nên rất dịu dàng. “Vậy... cậu mau vào trong đi.”

Chúc Yếu gật đầu, không nhanh không chậm cất bước.

“Thật là đẹp quá đi mắt... Chẳng lẽ là học sinh mới chuyển đến?” Cậu ta nhìn chăm chăm vào cái tên trên cuốn sổ, lớp 12.9 khi nào thì có một học sinh xinh đẹp nhường này, sao cậu lại không hay biết nhỉ?

Đang nghĩ ngợi, cuốn sổ trên tay bỗng bị ai đó giật mất.

Cậu ta ngẩng đầu lên, nhìn dáng người cao lớn trước mặt, mắt lập tức sáng rõ. “Đúng rồi! Đội trưởng, chẳng phải cậu cũng học lớp đó sao?”

Người kia không trả lời.

Có điều đôi mắt lại nhìn chăm chú vào cái tên trên cuốn sổ, sau đó dùng ngón tay cái đẩy nắp bút ra. Nắp bút rơi vào giữa hai trang giấy. Ngón tay thon dài cầm lấy cây bút lông màu đen.

Xoẹt một tiếng, gạch cái tên trên đó đi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Lớp trưởng

Trong sân trường Hành Dương, cây cỏ xanh tươi mát. Nào là cây si, cây mận, cây son... trong đó thơm ngào ngạt nhất là hương hoa quế.

Từng bãi cỏ một đều có những học sinh đang quét dọn, gom lá rụng lại cho thật sạch sẽ. Không khí trong vườn trường thật trong lành, đưa mắt nhìn, khắp nơi đều là những học sinh tràn trề sức trẻ.

Chúc Yếu nhìn một lượt xung quanh, thấy từng dãy phòng học tường trắng ngói đỏ san sát nhau. Dựa vào ký ức, cô tìm đến dãy phòng học của lớp 12.9.

Lớp 12.9 nằm ở lầu 3 của tòa nhà số 4, phòng đầu tiên tính từ hướng đông, leo hết hai tầng lầu là đến.

Bên cạnh chỗ ngoặt của cầu thang lầu 2 có một cửa sổ thủy tinh rất lớn. Bên cửa sổ, có một nữ sinh tóc ngắn đang khóc, bên cạnh là người bạn thân đang an ủi cô.

Không nên nhìn thì đừng nhìn.

Chúc Yếu hơi cụp mắt xuống, bộ dáng mang cặp sách trông rất ngoan hiền, không định nhìn ngó thêm.

Có điều cô vẫn vô tình nghe được những lời của cô bạn đang an ủi kia. “Tiểu Giai, đã nói với cậu là tên Chúc Hằng đó không đáng tin rồi mà, cứ hai ba ngày là lại bị giáo viên gọi vào phòng làm việc răn dạy, thành tích đội sổ chưa nói, bình thường không đánh nhau thì cũng trốn học... Loại người này, có gì đáng để cậu dây vào chứ?”

“Ba năm cấp 3, có vô số đứa quan hệ mập mờ với cậu ta, đâu phải cậu không biết. Lớp 12 rồi, việc học phải đặt lên hàng đầu. Thi đại học, cho dù người ta có nộp giấy trắng hết thì cũng có cách đậu vào đại học Tấn Thành, còn cậu thì sao? Thành tích của cậu thật lù như vậy, đến lúc đó phải làm thế nào?”

Hắn là đang nói đến anh trai cô.

Đôi giày vải đang bước lên bậc thang bỗng khựng lại một lát. Chúc Yếu sửa sang lại quai của chiếc cặp đang đeo nặng trên vai, liếc nhìn cô bạn đang khóc thút thít một cái... Cô ấy càng khóc dữ dội hơn. Chúc Yếu nhớ lại hôm qua khi cô ngồi trong phòng khách xem TV, anh trai cô ôm chiếc gối, ngồi xếp bằng trên sofa chơi game...

Đang chơi giữa chừng thì có cuộc gọi WeChat đến. Chúc Hằng cau mày một cái, nhấn nút tắt cuộc gọi.

Sau đó người kia lại gọi đến, cậu lầu bầu chửi bậy một câu rồi nghe máy.

Tiếp theo là một giọng nữ rất ồ ạt phát ra từ đầu bên kia, nói là đang đi dạo phố, thấy một cái váy rất đẹp nhưng lại không đủ tiền nên bảo Chúc Hằng mua cho cô ta.

Chúc Hằng có tiền, vung tay cũng rất hào phóng, nhưng lúc này đang chơi game bị cắt mất hứng nên không đồng ý, giọng điệu cũng không dễ nghe mấy. Thế là họ cãi nhau một trận.

Có lẽ là đầu bên kia nói những câu đại loại như chia tay các kiểu, Chúc Hằng nhếch mép, trả lời: “Chia tay thì chia tay.”

Cậu dập điện thoại nhanh gọn dứt khoát, sau đó tiếp tục chơi game.

Chúc Hằng di truyền tính phong lưu của Chúc Tấn Ung. Chúc Yếu đã quá quen với điều này. Tuy rằng sẽ không nhận được mà khuyên can, nhưng hoàn toàn chả có tác dụng gì. Trước kia làm thái tử là thế, bây giờ xem ra... ở Hành Dương cũng thế.

Chúc Yếu nhẹ nhàng lắc lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước. gương mặt trắng ngần đầy vẻ từng trải, cũng tràn ngập bất đắc dĩ.

.....

Bước vào phòng học lớp 12.9

Vẫn chưa đến thời gian truy bài đầu giờ nhưng các bạn trong lớp đều đã đến đầy đủ.

Có người đang cúi đầu đọc sách, có người đang thảo luận bài tập với bạn cùng bàn hoặc bạn bàn trên, bàn dưới. Áp lực cạnh tranh của trường Hành Dương rất lớn, hiện nay mới đầu năm học 12 mà học sinh nơi đây ai cũng trong tâm thái như đang chạy nước rút cho kỳ thi đại học.

Ai cũng bận việc của riêng mình, không ai để ý tới cô.

Tiểu công chúa cao quý nhất Đại Ngụy ngày xưa, đi đến nơi nào cũng có người tiền hô hậu ủng, giờ đối mặt với tình huống thế này, cảm thấy không quen cho lắm.

Dựa vào ký ức, Chúc Yếu tìm được chỗ ngồi của mình: phía trong, sát cửa sổ của hàng cuối cùng.

Chúc Yếu đặt cặp sách lên bàn, kéo ghế ra ngồi xuống.

Cô quay đầu qua nhìn vị trí bên cạnh mình, cái bàn kê sát bàn của cô, chỗ ngồi không có ai, trên bàn có hai quyển sách là ngữ văn và toán học, còn có một cây bút màu đen.

Sách giáo khoa gọn gàng sạch sẽ, ngay cả tên họ cũng không viết lên.

Có một nữ sinh ôm bình nước ngồi xuống bên cạnh cô, giọng rất kích động: “Yếu Yếu, cuối cùng cậu cũng đi học lại rồi!”

Tóc dài, mặt tròn trịa, chóp mũi có những nốt mụn lấm tấm. Là Tường Diễm Nha, bạn thân nhất của Chúc Yếu.

Giọng của Tường Diễm Nha đầy lo lắng: “Cậu xin nghỉ lâu như vậy, mình nhắn tin WeChat cho cậu cũng không thấy trả lời, mình cứ tưởng cậu xảy ra chuyện gì rồi chứ.”

WeChat... Chúc Yếu nhìn cô gái bên cạnh mình. Lúc cô vẫn còn là công chúa Đại Ngụy, tuy bên cạnh có vô số tiểu thư quý tộc vây quanh nhưng lại không có ai thật sự thân thiết để tâm sự những điều trong lòng. Bây giờ, đối với Tường Diễm Nha, Chúc Yếu cảm thấy rất thân thiết, rất muốn gần gũi cô ấy.

Chúc Yếu nhìn vào mắt cô, nói: “Làm cậu phải lo lắng rồi.”

Về phần WeChat mà Tường Diễm Nha nói, Chúc Yếu cũng có chút ấn tượng. Cái cục nhỏ nhỏ vuông vuông có thể phát sáng, có thể phát ra âm thanh ấy gọi là di động, cô biết dùng chút ít chứ chưa quen lắm.

“Cậu ấy à.” Tường Diễm Nha bật cười, đưa tay véo gò má mềm mại của Chúc Yếu. “Đồ ngốc ạ, sao lại khách sáo với mình như thế!” Tình bạn giữa các cô gái nhiều khi rất trong sáng, chỉ cần người kia tốt là được.

Bạn nữ bên phía trước đang ngồi học từ vựng tiếng Anh, bỗng nhiên dừng lại, nói mát một câu: “Tường Diễm Nha, cậu lo gì chứ, người ta là con gái tổng giám đốc, thích học thì học, không thích học thì đi chơi, chẳng phải đến khi đó vẫn có hàng tá trường đại học danh tiếng cho người ta chọn sao?”

Quan hệ của Chúc Yếu ở Hành Dương cũng không được tốt cho lắm. Nói đúng hơn, tên tuổi của Chúc Hằng Chúc Yếu ở trường rất kém.

Trường trung học Hành Dương là trường cấp 3 tốt nhất ở Tân Thành, đã bước vào cổng trường Hành Dương thì tương đương với bước một chân vào những trường đại học danh tiếng. Học sinh trường này ai nấy cũng đều học tập rất chăm chỉ.

Nhưng Chúc Hằng và Chúc Yếu lại là trường hợp đặc biệt.

Hai anh em họ sức học không tốt lắm, nếu xét theo thành tích thì tuyệt đối không thể nào vào được Hành Dương.

Lúc đó, để Chúc Hằng có thể vào Hành Dương, Tiêu Minh Châu đã tài trợ cho trường một tòa nhà thư viện. Sau này, để Chúc Yếu cũng có thể vào Hành Dương, bà lại tài trợ thêm một nhà thi đấu thể thao. Bây giờ Chúc Hằng Chúc Yếu học lớp 12, thành tích toàn đội sổ, để hai anh em có thể vào đại học Tân Thành, Tiêu Minh Châu đã bảo trợ lý liên hệ với hiệu trưởng trường đại học Tân Đại xem, không biết ở đó có thiếu tòa nhà nào không.

Dân trí thức rất coi trọng khí tiết, học sinh của Hành Dương đều rất chú trọng hai anh em nhờ vùng tiền mới được vào này.

Đương nhiên cũng có vài người vì tiền tài của họ mà ủa tới xun xoe nịnh nọt. Bên cạnh Chúc Hằng có rất nhiều thể loại bạn như vậy, đi theo Chúc Hằng ăn uống nhậu nhẹt, kiếm chút lợi lộc.

Cậu anh Chúc Hằng lấm tiền, không thích học tập, ưa gây sự, là một trong những học sinh hư có tiếng của Hành Dương.

Cô em Chúc Yếu thì hoàn toàn ngược lại.

Hồi lớp 10, khi Chúc Yếu mới vào Hành Dương, bởi vì đi cửa sau mà bị các bạn nữ trong lớp tẩy chay. Hơn nữa cô ngày càng hướng nội ít nói nên tại lớp 12.9, cô gần như là người vô hình.

Tiêu Minh Châu bỏ tiền cho Chúc Yếu vào Hành Dương để nhận được nền giáo dục tốt nhất, đúng là cũng muốn tốt cho cô. Nhưng áp lực khi vào lớp chọn quá lớn, lần nào thi cũng xếp cuối sổ đã làm cho người vốn hướng nội như Chúc Yếu ngày càng tự ti...

Tường Diễm Nha biết Hứa Du Du đang đổ kị, không có gì cũng phải nói móc vài câu. Nhưng tính cách Chúc Yếu khá mềm yếu, tự ti ít nói, sợ cô để trong lòng rồi buồn.

Vì thế Tường Diễm Nha bèn nói với Hứa Du Du: “Cậu nói đủ chưa? Nhà Yếu Yếu giàu thì liên quan quái gì đến cậu? Cậu ấy có ăn cơm uống nước nhà cậu không?” Nói xong thì nhìn Chúc Yếu, giọng rất nghiêm túc: “Yếu Yếu, tan học về nhà nhớ mách với anh cậu, cứ bảo là trong lớp có một người tên là

Hứa Du Du bắt nạt cậu, xem anh cậu trừng trị cậu ta thế nào!”

Chúc Hằng rất nổi tiếng ở Hành Dương, hay nói đúng hơn là tai tiếng. Nhưng cậu cũng vô cùng che chở người nhà, thương em gái thì khỏi cần phải nói. Có điều Tường Diễm Nha cũng biết với tính cách của Chúc Yếu, chắc chắn cô sẽ không mách với Chúc Hằng.

Hứa Du Du trừng to mắt. “Cậu...” Cả buổi trời cũng không nói được câu nào. Đúng là cô không dám dây vào Chúc Hằng. Hay nói đúng hơn, cả Hành Dương này không ai dám dây vào Chúc Hằng.

Bình nước trên tay vừa được rót đầy, Tường Diễm Nha nhàn nhã hóp một ngụm, vận nắp bình lại, chuẩn bị đứng dậy thì bỗng chú ý đến trước ngực của Chúc Yếu. “Yếu Yếu, cậu không mang phù hiệu à?” Không mang phù hiệu là sẽ bị ghi tên, trừ điểm thi đua lớp. Buổi sáng tuy đông người nhưng chắc không thể nào trốn được đôi mắt hỏa nhãn kim tinh của đám Sao Đỏ trước cổng trường.

Học sinh lớp 12.9 rất coi trọng thứ hạng của lớp, nghe bảo Chúc Yếu không mang phù hiệu, lập tức có người nói: “Không phải chứ Chúc Yếu, bị trừ điểm mà không nói tiếng nào!”

Phòng vốn vốn đang yên ắng bỗng bắt đầu xôn xao lên.

Nếu là Chúc Yếu trước kia, bị nhiều người chú ý như vậy, chắc là ước gì có cái lỗ dưới đất để chui xuống. Nhưng bây giờ, gương mặt trắng nõn kia lại có vẻ rất bình tĩnh. Bạn bè chỉ trích cô, cô hoàn toàn không rung rung nước mắt hay im lặng cúi đầu mà chỉ thản nhiên nhìn Tường Diễm Nha, hỏi: “Có cách nào bù đắp lại không?”

Cô không biết bị trừ điểm thi đua lớp là một việc rất nghiêm trọng.

Tường Diễm Nha do dự nói: “Đội Sao Đỏ rất nghiêm khắc... Có điều lớp trưởng lớp mình là đội trưởng đội Sao Đỏ, nếu bây giờ chưa tập hợp danh sách báo lên trên, đi tìm lớp trưởng năn nỉ, nói không chừng...”

Nói không chừng có thể gạch tên đi. Nói tới đây, Tường Diễm Nha không có lòng tin để nói tiếp nữa.

Có bạn tiếp tục nói giúp cô: “Tường Diễm Nha, cậu bị khờ à? Lớp trưởng lớp mình nổi tiếng là công chính nghiêm minh, tôi nhớ lần trước Lâm Chi Y bị trừ điểm mà lớp trưởng còn không nề mặt nữa là.”

Lâm Chi Y là hoa khôi của lớp 12.9 nói riêng và cả trường nói chung. Học giỏi, ngoại hình đẹp, quan hệ với mọi người cũng rất tốt.

Chủ nhiệm lớp rất coi trọng điểm thi đua và tiền thưởng của lớp. Lâm Chi Y là học sinh ngoan ngoãn, lần trước bị trừ điểm cũng là chuyện ngoài ý muốn nên cô chủ nhiệm không trách mắng gì cậu ấy.

Nhưng Chúc Yếu thì khác.

Thành tích của cô rất kém, nếu bị giáo viên chủ nhiệm biết, e là khó tránh khỏi bị mắng một trận te tua.

.....

Bước trên cầu thang, Tường Diễm Nha quay đầu qua nhìn Chúc Yếu đi bên cạnh.

Da trắng nõn nà, mũi cao, bờ môi bóng mượt như cánh hoa, mắt trong veo như nước, khác với ánh mắt rung rung vô hồn thường ngày mà sáng lấp lánh, giống như có sao rơi bên trong vậy.

Chúc Yếu rất đẹp, so với vẻ đẹp nhàm chán của Lâm Chi Y thì cô kiều diễm hơn nhiều. Bình thường cô luôn yên lặng cất giấu vẻ đẹp này vào một góc khuất, không dám qua lại, trò chuyện với các bạn nên lâu dần, hoàn toàn không có ai tí mĩ quan sát cô.

Chỉ có Tường Diễm Nha, vẫn luôn lặng lẽ thưởng thức vẻ đẹp của Chúc Yếu, lòng thầm mắng những người bầu Lâm Chi Y thành hoa khôi của trường là không có mắt nhìn.

Tường Diễm Nha khoát tay Chúc Yếu đi xuống lầu. Muốn đến phòng gác ngoài cổng thì phải trải qua sân bóng rổ. Chưa đến giờ truy bài nên có mấy cậu học sinh đang chơi bóng. Khi Chúc Yếu đi ngang qua, có một quả bóng từ trong sân bay vọt ra, tạo thành một đường cong trên không trung rồi rơi mạnh xuống, lăn mấy vòng và vừa vận đập vào trên chiếc giày của Chúc Yếu.

Mũi giày màu trắng băng da bị nện trúng, để lại một vết màu đen.

Có một nam sinh đi đến, mồ hôi đầm đìa, nở nụ cười trừu ghẹo Chúc Yếu. “Em gái, nhặt bóng giúp đi.” Thấy Chúc Yếu nhỏ nhắn nên tưởng là mới học lớp 10, 11.

Nếu là ngày xưa, dám nói như thế với công chúa Đại Ngụy, e là hoàng đế chưa hạ lệnh thì tên thái tử hư hỏng kia đã lôi cổ đối phương ra một góc khuất, nện cho một trận toi bởi hoa lá rồi.

Quả bóng rổ lặng lẽ lăn tới bên chân Chúc Yếu. Lúc này có người chậm rãi đi tới, yên lặng đứng trước mặt cô. Vóc dáng người này cao lớn, ánh mắt trời trên đầu bị chắn mất, làm cô được che dưới bóng râm.

Đột nhiên rất yên tĩnh.

Cậu ta đứng rất thong dong, sau đó thì khom người xuống, nhặt trái bóng kia lên. Bàn tay phải nâng nhẹ quả bóng, ném về phía trước tạo thành một đường cong rất đẹp mắt.

Quả bóng rơi vào lòng nam sinh kia một cách chuẩn xác...

Giọng người kia trong trẻo ôn hòa nhưng rất chừng chặc. “Cô ấy học lớp 12...” Dừng lại một chút, rồi bổ sung thêm: “Cùng bàn với tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-1: Thiên vị

Nam sinh mặc bộ đồng phục của trường Hành Dương, vóc dáng cao lớn, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, đen bóng.

Anh ta không nhìn Chúc Yếu mà nghiêng người, mặt hướng về phía cậu học sinh đang ôm quả bóng rổ. Chúc Yếu nhìn nửa bên mặt của anh: sống mũi cao, môi hơi mím lại, không mỉm cười. Không biết có phải do chiều cao hay không mà nhìn anh tuy ôn hòa trầm tĩnh nhưng vẫn khiến người ta cảm giác được chút gì đó xa cách.

Là... là thái phó.

Đôi mắt bình tĩnh của Chúc Yếu bỗng chốc run nhè nhẹ, sống mắt đập dồn lóng lánh rồi nhanh chóng bị bao phủ bởi một làn sương mờ. Môi cô mấp máy, rất kích động: “Thái... thái...”

“Đẹp trai quá!”

Tường Diễm Nha càng kích động, bấu cánh tay Chúc Yếu một cái, nói khề câu đó.

Sắc mặt cậu học sinh ôm bóng rổ nhanh chóng chuyển sang nịnh nọt, cười bảo: “Thì ra là bạn cùng bàn với anh Nguyên Trạch, em vô lễ quá, cứ tưởng là bạn học lớp 10 chứ.”

Nguyên Trạch là báu vật của trường Hành Dương. Từ khi nhập học lớp 10 đến nay, gần như là ngồi vững ngai vàng học sinh xuất sắc nhất khối với một thành tích khủng. Càng kinh khủng hơn là con một sách này có ngoại hình quá xuất chúng. Khi những học sinh nam khác còn đang vỡ giọng tuổi dậy thì thì người ta đã có vóc người hoàn hảo: chân dài, vai rộng, hông nhỏ.

Đứng giữa đám học sinh nam, hiển nhiên là giống hạc giữa bầy gà, ưu tú hơn người.

Cậu học sinh ôm bóng rổ kia xin lỗi Chúc Yếu: “Chị à, hồi nãy em vô ý quá, không ném trúng chị chứ?” Rồi lại: “Hay là khi nào đó em mua cho chị ly trà sữa để tạ lỗi.”

Nếu đã xin lỗi, đương nhiên Chúc Yếu sẽ không hơn thua, cũng không cần cậu ta mua trà sữa gì đó. Vì vậy cô lắc đầu, giọng mềm mại nhưng cũng chừng chặc. “Không sao. Lần sau cậu cẩn thận chút là được.”

Ánh mắt cô vẫn cứ dán vào Nguyên Trạch. Tên giống nhau, ngoại hình giống nhau, Chúc Yếu không tin đây chỉ là trùng hợp. Hơn nữa, tuy cô tiếp xúc với thái phó không nhiều lắm nhưng lại hiểu rất rõ khí chất trên người ngài ấy. Chàng trai trước mắt này, rõ ràng chính là thái phó. Ngoại trừ trông trẻ tuổi hơn một chút thì tất cả đều không khác.

Cậu học sinh kia “ồ” một tiếng rồi vừa đập bóng vừa đi vào sân bóng rổ.

Nguyên Trạch thu mắt lại, sau đó khề liếc qua Tường Diễm Nha, cuối cùng nhìn thẳng vào Chúc Yếu.

Cô gái có gương mặt trắng trẻo xinh xắn, mắt hơi uon ướn, trông như chú nai ngơ ngác giữa rừng, mềm mại yêu kiều. Anh nhìn rất lâu, đôi môi hơi mím khi nãy nhếch lên tạo thành một vòng cung rất nhẹ.

Tường Diễm Nha nhìn bộ dáng thần thờ của Chúc Yếu, nghĩ rằng bình thường cô và lớp trưởng tuy là bạn cùng bàn nhưng lớp trưởng lạnh lùng, Chúc Yếu hướng nội, hoàn toàn không trò chuyện với nhau. Cô nhát gan như vậy, làm sao dám mở miệng xin lớp trưởng, cho nên mình đành phải lên tiếng: “Lớp trưởng à, chuyện là...” Tường Diễm Nha bình thường hoạt bát cởi mở, nhưng cứ cảm thấy trên người lớp trưởng có cái gì đó làm cô không dám nói lớn: “Sáng nay Yếu Yếu quên mang phù hiệu, bị ghi tên. Cậu xem có thể nào...”

Không từ chối lạnh lùng như trong tưởng tượng, Nguyên Trạch nói: “Ừ, không có lần sau đâu.”

Đây là... đang có ý bỏ qua cho? Tường Diễm Nha gần như không dám tin vào tai mình.

Trời, trời, trời... Sao tự nhiên vị lớp trưởng lạnh lùng vô tình của họ bỗng trở nên nhân đạo đến thế nhỉ?

Tường Diễm Nha không ngừng nói cảm ơn. “Cảm ơn lớp trưởng, cậu thật là tốt bụng. Yếu Yếu của tôi có một người bạn cùng bàn như cậu đúng là tu từ kiếp trước.”

Nói xong còn kéo ống tay áo của Chúc Yếu. “Mau cảm ơn người ta đi.”

Chúc Yếu nhìn anh, bởi vì gặp được thái phó mà cảm thấy vui mừng, nhưng rồi cũng cảm thấy mất mát vì dường như thái phó không nhận ra mình. Cô cụp mắt, giọng trong trẻo. “Cảm, cảm ơn.”

Nguyễn Trạch lặng lẽ nhìn cô, vẻ mặt rất ôn hòa. “Sắp đến giờ truy bài rồi, đừng đi lung tung nữa.”

Tường Diễm Nha gật đầu lia lịa, biết Nguyễn Trạch vừa từ phòng gác trước cổng trở về, chuẩn bị đến phòng làm việc của hội học sinh tổng hợp danh sách bị trừ điểm. Chuyện đã được giải quyết, không ở đây làm lỡ thời gian của anh nữa.

.....

“Ái chà...” Đi theo sau lưng Nguyễn Trạch chính là Trịnh Hằng, thành viên của ban kỷ luật, cũng là người ghi tên Chúc Yếu sáng nay. “Đội trưởng, không ngờ anh lại tốt với bạn cùng bàn như vậy đó.”

Trịnh Hằng vừa vào ban kỷ luật là đã theo Nguyễn Trạch làm việc, rất ngưỡng mộ tác phong hành sự của anh, chưa bao giờ thấy anh thiên vị lần nào. Trước đây hoa khôi của lớp họ đến xin Nguyễn Trạch, lúc đó cậu cũng ở bên cạnh. Con gái người ta xinh đẹp nhỏ nhắn như vậy mà vị đội trưởng này cũng không liếc nhìn một cái, chẳng nề nang chút mặt mũi nào. Cuối cùng, nhìn ánh mắt thất vọng của hoa khôi, cậu thấy mà đau lòng thay.

Bởi vì chuyện ấy, cậu rất tò mò là nẫu con gái thế nào mới có thể khiến đội trưởng của họ phá vỡ nguyên tắc để che chở.

Nhưng mà... cô bạn cùng bàn này của đội trưởng quả là xinh đẹp. Trịnh Hằng rất hiếu kỳ. “Em đã đến lớp 12.9 nhiều lần rồi mà không thấy có chị nào xinh đẹp đến thế. Theo em ấy à, chị này vừa mới chuyển trường đến đúng không đội trưởng, chứ không sao trước kia chưa từng gặp?”

Bước chân của Nguyễn Trạch khựng lại. Hiếm khi thấy anh trả lời những câu hỏi vô vị thế này. Anh không nhìn Trịnh Hằng, chỉ khẽ ừ một tiếng. “Đúng vậy... vừa mới đến.”

Mới đến hôm nay.

Trịnh Hằng nhất thời cũng không nghĩ đến hai anh em Chúc Hằng, Chúc Yếu tiếng tăm lừng lẫy. Bởi vì trong trường phần lớn là tin đồn về Chúc Hằng, còn cô em Chúc Yếu thì rất im hơi lặng tiếng. Hơn nữa nhìn dáng vẻ tự nhiên thoải mái của chị này khi gặp hồi này, hoàn toàn khác với cô em gái hướng nội của Chúc Hằng mà người ta vẫn đồn nên cậu không nghĩ đó là cùng một người.

Thì ra chị ấy vừa chuyển đến.

Trịnh Hằng gãi đầu, cười bảo: “Thảo nào... Có thể ngồi cùng bàn với lớp trưởng, chắc chắn thành tích của chị ấy rất tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3-2: Thiên vị 2

Hoàn toàn trái ngược với những gì Trịnh Hằng nghĩ, thành tích của Chúc Yếu rất kém. Cô chỉ biết học vẹt, không hiểu cũng không dám hỏi. Hồi cấp 1, cấp 2 còn đỡ, lên cấp 3 thì hậu quả bắt đầu bộc lộ ra. Dù cô có học chăm cỡ nào, học khuya bao nhiêu, nỗ lực tới đâu thì thành tích cũng không có chút cải thiện.

Lúc này, Tường Diễm Nha đưa Chúc Yếu trở về lớp, ngồi bên cạnh nhìn cô chuẩn bị tập sách, thấy hai cuốn vở toán vẫn còn trắng trơn.

Tường Diễm Nha cầm vở toán lên, hơi ngạc nhiên: “Yếu Yếu, lớp phó phụ trách môn toán ngồi ngay bên cạnh cậu, vậy mà cậu không ghi bài ư?”

Nói rồi, lấy vở bài tập toán ra xem tiếp. Cũng chưa làm.

Tường Diễm Nha nhìn Chúc Yếu, trên mặt như có dòng chữ: “Con cờ hó, cậu đối tính à.”

Chúc Yếu sợ nhất là môn toán, nhưng vì Nguyễn Trạch phụ trách môn này nên mỗi lần đều ưu tiên hoàn thành bài tập toán trước. Không phải vì nể bạn cùng bàn, mà vì... Chúc Yếu thầm mến cậu ấy. Cách yêu thầm của thời học sinh đều rất đơn thuần. Người ta là lớp phó phụ trách môn toán nên mình cũng phải học môn toán cho thật tốt. Nếu học không tốt thì ít nhất cũng phải nghiêm túc làm bài tập cho đầy đủ.

Chúc Yếu tự ti, lần nào cũng ưu tiên làm xong bài tập toán trước, đó coi như là điều mà cô cố gắng nhất trong quá trình thăm mền Nguyên Trạch.

Tuy Chúc Yếu xin nghỉ một tuần nhưng ngày nào Tiêu Minh Châu cũng cho người quay lại bài giảng và mang bài tập về làm. Nhưng lần này vừa đúng lúc Chúc Yếu chuyển kiếp đến cho nên bà không nhớ được những chuyện vụn vặt thế này. Cô cứ mơ mơ màng màng đeo cặp sách mà đi học thôi.

Đội trưởng, lớp trưởng, trưởng bộ môn... Quả nhiên ở đâu thái phó cũng đều ưu tú như vậy. Còn mình thì... Chúc Yếu cắn môi. Tiểu công chúa cao sang như vàng như ngọc của Đại Ngụy không khỏi cúi gằm cái đầu cao quý của mình xuống.

Bất luận thái phó có nhớ cô hay không, cô cũng không thể lưu lại ấn tượng lưu manh dốt nát như anh trai mình trong lòng ngài ấy. Vì thế, cô hơi kích động, ra sức nắm chặt tay của Tường Điềm Nha bên cạnh, nói với giọng rất nghiêm túc. “Cậu dạy mình được không?”

“Minh...” Tường Điềm Nha tròn tròn mắt.

Vấn đề là thành tích của Tường Điềm Nha cũng không được tốt cho lắm. Tuy rằng võ toán có chi chép đầy đủ, nhưng biết làm là một chuyện, còn bảo cô giảng giải thì lại là chuyện khác.

Tường Điềm Nha nhìn Chúc Yếu: tay cầm bút, bộ dáng vô cùng nghiêm túc. Cô không nỡ lòng nào giảng qua loa cho xong nên bèn nhào người qua, nói thật khê: “Hay là... cậu chép bài của mình đi.”

Hả?

Mắt tiểu công chúa bỗng nhiên sáng bừng lên.

Chúc Yếu khác với ông anh trai hư hỏng của mình. Cô được Tiêu hoàng hậu dạy bảo rất cẩn thận. Những chuyện hèn hạ như sao chép copy thế này chắc chắn là không bao giờ dính vào. Nhưng lúc này, Chúc Yếu lật lật vở bài học môn toán, những con số nhỏ bé trên đó quả thật làm người ta thấy đau đầu.

Ở Đại Ngụy, nữ tử không có tài chính là có đức. Công chúa hoàng gia cũng không ngoại lệ.

Công chúa cao quý của Đại Ngụy, bây giờ đến hiện đại chẳng khác nào kẻ mù chữ.

Mặc dù ký ức của kiếp này đang từ từ khôi phục, những tri thức trong đầu cũng dần dần hiện lên nhưng những thứ viết trên cuốn vở toán này, nào là dãy số và tổ hợp, định lý nhị thức, đại lượng biến thiên... thoát nhìn là thấy hack não.

Điều này chứng tỏ, bản thân Chúc Yếu trước kia cũng không biết những thứ này.

Một bên là mở bài tập toán nhìn như vẽ bùa, một bên là thái phó sắp đi thu vở bài tập toán, cô công chúa trước giờ vốn kiêu ngạo cắn môi, cuối cùng không thể không cúi đầu trước hiện thực.

Đôi mắt to tròn, trong veo nhìn cô bạn thân rồi nói khê: “Ừ, cũng được.”

Chỉ cần không bị thái phó phát hiện là được.

Chúc Yếu cảm lấy vở bài tập Tường Điềm Nha đưa, ngồi ngay ngắn lại, chậm rãi chép bài trong cảm giác chột dạ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Trên lớp

Dưới sự canh chừng của Tường Điềm Nha, cuối cùng Chúc Yếu cũng chép xong bài tập về nhà môn toán đầy căng thẳng và thách thức.

Trong quá trình chép, Tường Điềm Nha nhìn bộ dáng lóng ngóng không quen của cô, không nhịn được bèn mở miệng hướng dẫn một cách rất thuần thực, như một tay lão luyện: “Bài này cậu đừng có chép y chang từng bước như vậy chứ, làm vậy cô giáo sẽ phát hiện ra. Mình đã lược bớt một bước, cậu phải thêm bước đó vào... Ai da, cái chỗ gạch bỏ đó là do mình làm sai, cậu không cần phải cố tình gạch theo đâu.”

Copy bài tập về nhà thôi mà cũng có nhiều mảnh lời như vậy hả trời. Tiểu công chúa đến từ Đại Ngụy kia coi như là được mở mang tầm mắt.

Lúc chép đến bài cuối cùng, phòng học vốn đang yên tĩnh bỗng trở nên nhốn nháo. Chúc Yếu tay vẫn cầm bút, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy bóng dáng cao lớn ấy bước vào, bắt đầu thu vở bài tập về nhà.

Đám nam sinh sớm đã ngoan ngoãn chuẩn bị xong bài tập toán, còn đám nữ sinh thì càng đỏ mặt, dâng cuốn vở bài tập bằng hai tay.

Chúc Yêu dừng tay lại, bỗng nhớ đến cảnh tượng lần đầu tiên mình nhìn thấy thái phó...

Lúc đó cô còn nhỏ, hai tay đang ôm một trái đào to bằng khuôn mặt mình. Đào này là do một nước chư hầu tiến cống, rất ngọt.

Cô ngoan ngoan ngồi sau bức bình phong đằng sau ngai vàng của phụ hoàng, trong điện thì đang tiến hành cuộc thi đình. Đề do đích thân hoàng đế ra, chủ yếu là hỏi về chính trị xã hội hoặc các điển tích trong sách sử xưa. Các công sĩ viết bài xong, quan chủ khảo sẽ đọc lớn lên, cuối cùng do hoàng đế quyết định, tuyển chọn ra Trạng Nguyên, Bảng Nhãn và Thám Hoa. Kẻ sĩ đại đa số đều rất cố hù, tuy bụng đầy sách vở nhưng trong mắt của tiểu công chúa, ai nấy cũng đều cứng nhắc như khúc gỗ, chẳng khác nào mấy con ngỗng kêu quàng quạc dưới áo, huyền ảo mà tẻ nhạt.

Duy chỉ có một chàng thiếu niên, mặt mày như ngọc, vóc dáng đỉnh đặc.

Giống như một nhánh trúc xanh, xuất chúng hơn người.

Lúc đối mặt với uy phong của bậc đế vương mà vẫn ung dung bình thản, đối đáp trôi chảy, mỗi câu chữ đều rất đắt.

Tiểu công chúa chỉ mới tám tuổi khi đó làm sao nghe hiểu những vấn đề thời sự cùng những kiến thức văn về uyên thâm, chỉ thấy chàng thiếu niên đẹp như thần tiên này có giọng nói rất êm ái, âm sắc nghe vào tai giống như là xuân về, tuyết tan. Mỗi mê đắm nhìn, ngay cả quả đào ngọt như mật đang ôm trên tay cũng quên ăn, chỉ biết trừng to đôi mắt tròn xoe kia. Sau này Chúc Yêu mới biết, chàng thiếu niên này là cháu đích tôn của Nguyên Hầu – lão thần của ba triều vua, tên là Nguyên Trạch, tuổi vừa mười lăm.

Nghe nói cháu đích tôn của Nguyên Hầu năm tuổi biết làm văn, tinh thông kinh sử. Sau này tập võ, cưỡi ngựa bắn cung hay kiếm thuật đều xuất sắc hơn người. Văn võ song toàn, lại có khuôn mặt như thần tiên, chính là thành quả đặc ý nhất của vị Nguyên Hầu bình thường rất hà khắc kia.

Ngày xưa cô ngắm thái phó đến nỗi quên ăn đào, bây giờ cô ngắm thái phó đến nỗi quên chép bài tập. Mãi đến khi thu xong vở bài tập của tổ hai, Chúc Yêu mới hoàn hồn lại, lóng ngóng chép cho xong bài cuối cùng.

Đôi giày thể thao màu trắng đi đến bên cạnh Chúc Yêu. Cô ngẩng đầu lên.

Đập vào mắt đầu tiên là một chông vờ thật cao, sau đó là những ngón tay thon dài của anh đặt trên đó. Móng tay được cắt gọn gàng sạch sẽ, sáng bóng lên một màu khỏe mạnh. Anh cứ thế mà đứng trước mặt cô, cảm giác áp bức lập tức ủa tới. Giọng của anh lại rất ôn hòa và trong trẻo. “Nộp bài tập đi nào.”

Chúc Yêu nộp cuốn vở bài tập đã chép đầy đủ cho anh.

Anh cụp mắt, đưa tay nhận lấy cuốn vở bài tập của cô, để lên cho ngay ngắn. Ngay sau đó, hàng mi ngược lên, Chúc Yêu không kịp chuẩn bị nên ánh mắt cô bị hút vào trong đôi mắt đen sâu thẳm của anh.

Bốn mắt nhìn nhau, tiểu công chúa xưa nay vốn rất ít khi tiếp xúc với người khác giới lập tức đỏ bừng mặt, ngay cả tai cũng nóng phừng phừng.

.....

Tiết đầu tiên là giờ học toán.

Cô giáo dạy môn toán tên là Tiêu Thực Tuyết, đã ngoài bốn mươi tuổi, đeo chiếc kính gọng đen, tóc búi thành một búi, nhìn có vẻ vừa nghiêm túc vừa trí tuệ.

Cô Tiêu vừa giảng xong một ví dụ về hàm số lũy thừa, vô thức nhìn về phía học sinh quan trọng nhất của mình.

Nguyên Trạch là lớp trưởng kiêm lớp phó phụ trách môn toán của lớp 12.9, cũng là niềm tự hào của họ.

Chàng trai mặt đẹp như ngọc, đôi mày thanh thoát. Mỗi lần nhìn anh, cô Tiêu lại không nhận được mà cảm thán, sao trên đời lại có một học sinh hoàn mỹ đến nhường này. Học giỏi chưa nói, còn đẹp trai không ai bằng. Đúng là con cưng của trời, mà lại còn được cưng đến tận óc nữa chứ.

Cô Tiêu hài lòng gật đầu, bỗng chú ý đến cô bé bên cạnh Nguyên Trạch.

Mặc dù Chúc Yêu nhờ lo lót mới được vào, thành tích không tốt lắm nên có nhiều giáo viên không thích cô nhưng cô Tiêu thì lại rất thích cô bé này. So với cậu anh Chúc Hằng, ngày nào cũng trốn học, đánh nhau thì Chúc Yêu quả là ngoan ngoãn hết sức.

Chỉ có một khuyết điểm, đó là không thích nói chuyện.

Cô Tiêu cũng chú ý đến bài tập toán của Chúc Yêu, viết rất nghiêm túc, chữ cũng rất nắn nót, có điều đáp án đều sai cả.

Áp lực học tập quá lớn làm cho cô bé này trở nên rất tự ti. Mỗi lần cô Tiêu lên lớp, giảng ví dụ xong, cho đề khác để luyện tập, lúc chuẩn bị gọi người lên giải thì cô bé này lại cúi đầu càng thấp hơn, sợ là mình sẽ chọn trúng cô.

Gắn bó với nghề giáo đã gần hai mươi năm, trong lòng các học sinh nghĩ gì, cô chỉ cần nhìn vào gáy chúng là đoán được.

Chúc Yếu vốn đã rất tự ti, nếu không biết làm thì cô Tiêu cũng sẽ không làm khó cô bé. Cô còn chuẩn bị tìm lúc nào thích hợp để trò chuyện với Chúc Yếu, làm công tác tư tưởng cho cô bé.

Lúc này đây, cô Tiêu vừa ra đề, chuẩn bị gọi học sinh lên giải bài tập thì nhìn thấy bên cạnh Nguyên Trạch, Chúc Yếu đang ngồi ngay ngắn, đầu ngẩng cao, vẻ mặt rất phấn chấn.

Trước đây không nhìn kỹ, bây giờ nhìn lại mới thấy cô bé tự tin rạng rỡ, đẹp đến khó tả thành lời.

Là thầy cô, thấy thế ai mà không vui. Cô Tiêu biết, đây là cơ hội để học sinh thể hiện mình.

Cô bé bình thường rất rụt rè này, hôm nay không giống thường ngày hề chạm vào mắt cô là lại cúi đầu xuống nữa mà đôi mắt to tròn long lanh kia nhìn thẳng vào cô Tiêu, dường như còn đang mỉm cười.

Ánh mắt hiển nhiên là đang muốn nói: “Cô ơi, bài này em biết làm, để em xung phong.”

Cô Tiêu vốn muốn rèn luyện lòng tự tin cho cô bé này, bây giờ thấy học sinh ra vẻ rất muốn thể hiện như vậy, đương nhiên là hiểu ý.

Thế là cô mỉm cười, cảm viên phần, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn kia, nói một cách tâm lý: “Chúc Yếu, bài này em lên làm đi.”

Hả?

Làm công chúa Đại Ngụy mười lăm năm, rất hiếm có người dám gọi thẳng tên của cô nên Chúc Yếu vẫn chưa hoàn toàn thích ứng lắm. Có điều lúc này ngồi dưới này nghe cô giáo dạy toán này giảng bài, mặc dù không hiểu nhưng cô cũng biết đây là một người thầy rất trí tuệ.

Tiểu công chúa rất lễ phép, đứng dậy, ngẩng đầu lên.

Sau đó nhìn cô giáo, dùng giọng nói ngọt ngào, thẳng thắn và thoải mái trả lời: “Dạ thưa cô, em không biết làm bài này ạ.”

Hi...

Có ai đó bật cười. Không chỉ một người.

Gần như tất cả các anh nạt đều đổ dồn vào Chúc Yếu, mà thần thái cô vẫn tự nhiên như thường.

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu xiên vào.

Đáng người cô nhỏ nhắn mảnh mai, lại mềm mại đáng yêu.

Gương mặt trắng nõn như tòa sáng, hàng mi dài và rậm chớp chớp như bướm đang vỗ cánh. Cô gái bình thường nép mình trong góc lớp, lặng lẽ đến mức như người vô hình lúc này tưởng chừng như đang phát sáng.

“Sao hôm nay Chúc Yếu khác với bình thường thế nhỉ?”

Có vài bạn học đang lên xì xào.

Cậu học sinh bên cạnh Hứa Du Du ở bàn trước không nén được thì thầm một câu: “Thật dễ thương.”

Học sinh lớp chọn gần như là có thói quen chuẩn bị bài trước. Trên lớp, thành tích chính là địa vị của bạn. Lên lớp, đối mặt với những câu hỏi của thầy cô, nếu trả lời tốt thì sẽ được khen, các bạn cũng sẽ ngưỡng mộ. Nếu không trả lời được, tuy thầy cô không nói gì nhưng vẫn tự cảm thấy rất xấu hổ.

Giống như Chúc Yếu, trả lời không biết với một thần thái rất tự nhiên, hiển nhiên là khác hoàn toàn với đám học sinh cá biệt, trả lời không biết với bộ dáng điệu không sợ sùng.

Cô nói không biết, chẳng ai có ý chê cười cô mà ngược lại sẽ vô thức nghĩ, phải chăng mình giảng chưa được rõ ràng lắm.

Hả? Cô Tiêu hơi há hốc mồm, ngẩn ra một chập. Nhìn gương mặt hơi mỉm cười của Chúc Yếu, cô không nhận được phải tự hỏi mình, phải chăng đề cho khó quá.

Cô giáo đáng kính hoàn hồn lại.

“Các em yên lặng.”

Cô Tiêu tăng hắng một tiếng, đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi, nói tiếp: “Thôi vậy, bạn Chúc Yếu ngồi xuống...” Sau đó nhìn đám học sinh ngồi ở hàng giữa. “Có em nào muốn xung phong lên giải bài này không?”

Cuối cùng Lâm Chi Y giơ tay lên: “Thưa cô, em ạ.”

Cô Tiêu gật đầu, bảo Lâm Chi Y lên làm bài.

“Những bạn khác làm vào vở bài tập của mình đi, năm phút sau cô giảng lại.”

Chúc Yếu sửa sang lại bộ đồng phục rộng thùng thình, ngồi xuống, đánh bạo liếc mắt nhìn chàng trai bên cạnh mình. Từ góc của cô nhìn sang, một bên mặt của anh góc cạnh rõ ràng.

Anh cúi đầu. Những lọn tóc đen che mất phần trán. Mắt sụp xuống, không nhìn rõ thần thái.

Nhưng lúc này... có phải anh đã bật cười?

Chúc Yếu nhúm mày.

Hay là cô nhìn lầm nhĩ?

Cô không dám xác định, cảm thấy hình như là vậy. Nhưng không nhìn rõ, nên cũng không nghĩ ngợi nữa.

Cô thu mắt về. Lấy từ trong hộp bút ra một cây bút đen, chép đề trên bảng vào, chuẩn bị giải.

“Không hổ là lâm Chi Y, liếc một cái là biết ngay phải giải thế nào, làm nhanh thật.”

Có bạn nào đó cảm thán.

Lâm Chi Y thành tích tốt, quan hệ cũng tốt, ngoại hình xinh xắn, là hoa khôi được cả Hành Dương công nhận, nghe nói còn chơi đàn piano rất hay, từ nhỏ đã là “con nhà người ta” mà các bậc phụ huynh hay nói.

Nét chữ trên bảng nắn nót ngay ngắn. Đề luyện tập tuy không khó, nhưng bài này giải một cách trôi chảy, từng bước rõ ràng khiến cô Tiêu hài lòng gật đầu, bảo Lâm Chi Y trở về chỗ ngồi.

Rất nhanh, các bạn khác cũng lần lượt giải xong bài tập.

“Được rồi, giờ cô giảng bài. Hai bạn ngồi cùng bàn đổi vở cho nhau, giúp nhau chữa bài.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5-1: Nguyên Trạch

Đổi vở cho nhau? Bàn tay đang cầm bút của Chúc Yếu bỗng siết chặt, cô tròn mắt nhìn cuốn vở chỉ mới chép xong đề bài và ghi chữ “giải”, phiền não nhúm mày.

Tuy cô không nhìn Nguyên Trạch nhưng vẫn biết thái phó sớm đã làm bài xong và đã bỏ bút xuống.

Nhanh hơn rất nhiều so với Lâm Chi Y trên bục giảng...

Đúng là Nguyên Trạch đã làm xong. Dạng bài tập cơ bản này, cách làm hoàn toàn giống như cô đã giảng, chỉ đổi số thôi, cứ làm theo từng bước là được. Bình mới rượu cũ ấy mà.

Nhưng bất luận là đối với Chúc Yếu trước kia, hay là tiểu công chúa trong thâm cung Đại Ngụy, đây chính là một đề toán vô cùng, vô cùng khó, e là không biết phải bắt đầu từ đâu.

Sau khi cô giảng bài xong, Nguyên Trạch thấy cô gái bên cạnh mình cầm bút, im lặng giây lát rồi cực kỳ nghiêm túc nói: “... Mình đang suy nghĩ.”

“Ừ.”

Nguyên Trạch gật đầu, giọng ôn hòa hiếm thấy. “Bài này cũng hơi khó.”

.....

Tiết đầu tiên là giờ toán, tiết thứ hai là giờ sinh, hai tiết cuối là giờ thể dục. Hết hai tiết là giờ ra chơi, cô giáo chủ nhiệm lớp là Ứng Úc Lưu tìm Nguyên Trạch để nói chuyện.

Trong giờ toán, cô Ứng vừa hay đi ngang qua lớp và đứng ngoài cửa nhìn một lát, không khéo là nhìn thấy cảnh cô Tiêu chọn người lên làm bài, gọi trúng Chúc Yếu.

Không chỉ là chủ nhiệm, cô Ung còn là giáo viên bộ môn tiếng Anh của lớp 12.9. Cô biết rất rõ biểu hiện thường ngày cũng như cách mà Chúc Yếu vào được đây. Tiểu thư nhà giàu, bỏ cả đồng tiền mới vào được, học hành không nỗ lực, trên lớp đối phó qua loa, thành tích thì kém nhưng nhờ có một bà mẹ làm tổng giám đốc, đại học nào mà không vào được? Ngược lại, đa số các học sinh Hành Trung thì lại khác, cho nên cô Ung vẫn hơi xem thường Chúc Yếu.

Cô làm nghề giáo đã nhiều năm, có thể nói Nguyên Trạch chính là học sinh ưu tú nhất trong sự nghiệp giáo dục của cô. Cô là chủ nhiệm cũng được thom lây.

Thế nhưng một học sinh xuất sắc như vậy mà lại bị bắt ngồi cùng bàn với đứa đội sổ như Chúc Yếu thì quả là tội nghiệp cho em ấy.

Mấy ngày nay cô đang suy xét đến việc đổi cho Nguyên Trạch một người bạn cùng bàn khác.

“Lâm Chi Y rất tốt. Thành tích các môn của em ấy đều cao, chỉ có môn toán là hơi kém một chút. Nhưng con gái mà, học tự nhiên không giỏi cũng là chuyện thường, vừa hay thường ngày em có thể giúp đỡ em ấy.”

Tuy Lâm Chi Y còn kém xa Nguyên Trạch nhưng vẫn nổi bật nhất trong đám con gái, đa số các giáo viên đều thích cô bé. Cô Ung Úc Lưu cũng rất thích cô học sinh này.

“Thưa cô, không cần đâu ạ.”

Hả? Cô Ung nhìn Nguyên Trạch.

Cậu thiếu niên mặt mày sáng sủa, vóc dáng chững chạc, trên người toát ra vẻ uy nghiêm vốn không nên có ở độ tuổi này. Rõ ràng là da dẻ trắng trẻo, thần thái ôn hòa nhưng người ta vẫn cảm nhận được sự tồn tại đầy mâu thuẫn của khí chất ấy. Mỗi hành động cử chỉ của anh lại càng cao quý, hết như một công tử thế gia bước ra từ phim cổ trang vậy.

Nguyên Trạch nhìn cô giáo trước mặt mình, nói: “Bạn Chúc Yếu, bạn ấy...” Anh ngừng một chút rồi nhẹ nhàng thốt ra hai chữ: “Rất ngoan.”

Ngaoan? Cô Ung biết Nguyên Trạch không phải loại người nói xấu sau lưng bạn. Nhưng ngẫm lại thì cậu bạn Nguyên Trạch này vốn thích yên tĩnh, cô bé Chúc Yếu kia tuy thành tích không tốt lắm nhưng được cái người hướng nội, ngồi cùng bàn với Nguyên Trạch cũng chẳng khác người vô hình là bao.

So với bên cạnh có một bạn cùng bàn cứ luôn quay sang hỏi bài, có lẽ Nguyên Trạch thích điều này hơn.

Thôi vậy.

Cô Ung vốn muốn Nguyên Trạch và Lâm Chi Y giúp đỡ lẫn nhau, bây giờ người trong cuộc không muốn, cô cũng không thể cưỡng ép được.

.....

Nhờ có cô bạn thân Tưởng Diễm Nha mà Chúc Yếu thích nghi rất nhanh. Cùng nhau đi học thể dục, cùng nhau đi vệ sinh rồi lại khoác tay nhau về lớp học.

Lúc này, ngay chân cầu thang, Hứa Du Du gọi cô lại. “Này, gì nhỉ, Chúc Yếu.”

Chúc Yếu nhìn Hứa Du Du, mặt đầy vẻ nghi hoặc. Không giống thường ngày trầm lặng, nói gì nghe nấy mà lần này cô mỉm cười, đáp: “Chào bạn, có chuyện gì không?”

So với được tiền hô hậu ứng lúc còn làm công chúa, Chúc Yếu càng thích cách cư xử giữa bạn bè với nhau ở nơi này hơn. Nhưng dù sao khí thế hoàng gia đã ngấm vào trong máu, tuy giọng cô rất ôn hòa nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác cao cao tại thượng.

Khí chất hoàng gia này, người thích cô thì bảo rằng đó là cao quý, nhưng trong mắt người không thích cô thì nó lại là sự ngạo mạn. Giống như Hứa Du Du lúc này, dĩ nhiên là trường hợp thứ hai.

Hứa Du Du không đi một mình mà bên cạnh còn có Lâm Chi Y.

Nói đến Lâm Chi Y, thân là bạn tốt, Hứa Du Du cực kỳ kiêu ngạo. Từ lúc vào trường đến nay, có rất nhiều người muốn làm bạn với Lâm Chi Y nhưng Lâm Chi Y chỉ thân thiết với một mình Hứa Du Du, điều này rất thỏa mãn lòng hư vinh của cô, cho nên bình thường cô rất bênh vực Lâm Chi Y.

Hứa Du Du kéo Lâm Chi Y bước tới.

Cô nhếch miệng, quan sát Chúc Yếu một lượt, ánh mắt hơi khinh thường. “Trong giờ toán, Chi Y nhà tôi chỉ liếc qua đề bài một cái là biết phải giải thế nào, chứ đâu như ai kia...” Những lời sau đó không cần nói cũng biết, hiển nhiên là đang nói xéo Chúc Yếu.

Đương nhiên tiểu công chúa cũng nghe ra sự mỉa mai của Hứa Du Du.

Có điều trong suy nghĩ của cô, thứ mà cô chưa từng học qua, không hiểu thì cũng chẳng phải chuyện gì đáng để tự ti.

Chúc Yếu nhìn Lâm Chi Y. Mặt mày thanh tú, tóc đen thẳng, đội thêm chiếc băng đô đơn giản, người toát lên vẻ thanh tao trí thức.

Trong đầu cô loáng thoáng nhớ lại vài ký ức. Cô bạn Lâm Chi Y này là lớp phó phụ trách môn văn của lớp 12.9, học lực và hạnh kiểm đều ưu tú. Giống như trong giờ toán, Lâm Chi Y giải bài tập lưu loát trôi chảy, chữ viết không rần ròi mà có vẻ mềm mại nữ tính.

“Ừ...” Chúc Yếu chau mày, nghiêm túc nghĩ ngợi một lát rồi nhìn Lâm Chi Y. “Bạn Chi Y đúng là học rất giỏi.”

Hứa Du Du cảm thấy Chúc Yếu đang chịu nhận thua.

Ngay sau đó, chỉ thấy Chúc Yếu khẽ gật đầu, môi cong lên. “Mình biết rồi, nếu cần, mình sẽ nhờ cậu giúp đỡ.”

Mặt Lâm Chi Y tái lại.

Những lời này của Chúc Yếu giống như đang châm chọc, nhưng rõ ràng... ánh mắt cô lại rất chân thành, thân thiện.

Cảm giác này giống như là mình bỗng nhiên mất giá trị, cứ như cà rốt hay củ cải ngoài chợ để người ta lựa vậy. Không có củ nào ngon hơn nữa nên người mua mới bớt kén chọn, suy xét đến nó.

Nhìn Hứa Du Du hung dữ trừng mắt lên, kéo Lâm Chi Y đi nơi khác, Chúc Yếu lại nhũn mày lần nữa. Cô quay đầu qua nhìn cô bạn thân bên cạnh mình, định hỏi xem những lời của mình khi nãy có chỗ nào không phù hợp hay không. Thế nhưng cô lại nhìn thấy mặt của Trương Diễm Nha đỏ bừng lên vì cố nín cười.

Hả?

Chúc Yếu tròn mắt, đưa tay véo lấy đôi gò má phúng phính của bạn mình. Sao thế nhỉ?

“Ha ha.” Trương Diễm Nha bật cười thành tiếng, nói: “Khá lắm, ngồi cùng bàn với lớp trưởng có khác.”

.....

Buổi sáng có bốn tiết, hết bốn tiết đó là đến giờ ăn trưa. Đám học sinh vốn đã đói đến rã ruột, chỉ chăm chăm nhìn đồng hồ hết lần này đến lần khác, niềm mong mỏi được đếm bằng giây.

Còn Chúc Yếu thì có vẻ trấn tĩnh hơn nhiều.

Lúc ở Đại Ngụy, một ngày cô chỉ ăn hai bữa chính là sáng và chiều, bây giờ ngày ba bữa, theo lý mà nói thì sẽ không thấy đói.

Trấn tĩnh thì trấn tĩnh, nhưng đến giờ, tiếng bụng sôi ục ục lại thân thiện nhắc nhở tiểu công chúa của hiện tại rằng cô đã bắt đầu hòa nhập với tập thể từ nhiều phương diện. Tiểu công chúa cao ngạo ngày nào đã sắp tiêu biến rồi.

12.9 tuy là lớp chọn ưu tú nhất nhưng đến giờ ăn cơm thì tư thế xông xáo chạy đến nhà ăn cũng chẳng khác lớp thường là bao.

Cứ thế, Chúc Yếu bị Trương Diễm Nha kéo đến nhà ăn, xếp hàng mua cơm.

Chúc Yếu cảm khay cơm, cảm giác quen thuộc ủa về.

Đến lượt cô lấy cơm, tất cả đều trở thành bản năng.

Bên tai là tiếng lải nhải của Trương Diễm Nha. “Cậu vừa bị bệnh mới khỏi, phải ăn nhiều đồ bổ một chút. Lấy một cái đùi gà... Món sườn chua ngọt này cậu thích nhất nè. Còn nữa còn nữa, món cà dầm tương và trứng chiên cà chua kết hợp, một mặn một rau rất đủ dinh dưỡng...”

Chúc Yếu nghe lời, gọi món xong thì lấy thẻ ra quẹt, không hề để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của các bạn xung quanh khi nhìn thấy số dư trong thẻ của cô, sau đó cùng Trương Diễm Nha đi tìm chỗ ngồi.

Trong căn tin âm thanh ồn ào huyền ảo, toàn người với người. Chúc Yếu vô thức đưa mắt kiếm tìm bóng dáng ai đó.

Ngay sau đó cô nhìn thấy một bóng người cao lớn, nổi bật giữa đám đông.

Là thái phó.

Bóng dáng kia bỗng quay người lại, nhìn về bên này.

Ánh mắt Chúc Yếu hơi khựng lại, hai bàn tay đang bưng khay cơm đột nhiên siết chặt, bất giác trở nên lắp bắp. “Thái, thái, thái...”

Trương Diễm Nha cảm thán theo. “Không hổ là báu vật của trường chúng ta.”

Đại đa số các nữ sinh trong Hành Dương đều thầm mến lớp trưởng của các cô. Lớn thì có cấp 3, nhỏ thì có cấp 2, tiểu học, thậm chí là ngoài trường nhưng dù là hoa khôi lớp hay hoa khôi trường, có đẹp đến đâu chăng nữa thì lớp trưởng cũng không hề rung động, là một đóa hoa lạnh lùng cao ngạo,

một lòng đọc sách thánh hiền.

Thân là bạn tốt, Tường Điềm Nha đương nhiên rất hiểu chuyện, dắt Chúc Yếu đi về phía chiếc bàn kê sát bên cửa sổ.

“Lớp trưởng, lớp phó thể dục, bọn mình có thể ngồi đây được không?”

Trình Gia Ủy là lớp phó thể dục của lớp 12.9, là bạn học chung với Nguyên Trạch từ hồi cấp 2, quan hệ khá thân thiết, bình thường hay cùng nhau ăn com. Thấy Tường Điềm Nha và Chúc Yếu, cậu ấy khá nhiệt tình, còn mỉm cười khoe hàm răng trắng. “Đều là bạn học cả mà, khách sáo thể làm gì, ngồi đi.”

Chiếc bàn kê sát bên cửa sổ này có thể ngồi được bốn người, Tường Điềm Nha để Chúc Yếu ngồi bên trong, chỗ ngồi vừa vặn đối diện với Nguyên Trạch.

Đại Ngụy nam nữ bảy tuổi là không ngồi cùng bàn. Và lại cô là công chúa hoàng gia, cũng không có tiểu thư quý tộc nào có tư cách ngồi cùng bàn ăn với cô.

Còn bây giờ, cô và thái phó đang ngồi cùng bàn ăn com... Nói không chừng sau này cũng có thể.

“Chúc Yếu, sao mặt cậu đỏ bừng thế? Nóng lắm sao? Trình Gia Ủy ngồi đối diện quan tâm hỏi.

Hả? Chúc Yếu không nhìn Trình Gia Ủy – người vừa nói chuyện – mà lập tức ngẩng đầu nhìn Nguyên Trạch một cái, vội vàng đáp. “Hoi, hơi nóng một tí. Vừa nãy đông người quá.”

Trình Gia Ủy gật đầu, không nói gì thêm, cầm đôi đũa lên gấp một miếng com. Ánh mắt cậu bỗng lướt qua khay com của Chúc Yếu, ngạc nhiên nói: “Ồ, không ngờ Chúc Yếu cậu trông nhỏ nhắn mà ăn được phết.”

Nguyên một cái đùi gà, thêm sườn chua ngọt, cà dầm tương, trứng chiên cà chua, canh củ cải hầm xương... Sao với những bạn học khác gọi một món mặn một món rau, khay com của Chúc Yếu hiển nhiên là một bữa tiệc xa hoa.

Nghe những lời Trình Gia Ủy nói, lúc này Chúc Yếu mới để ý đến đồ ăn trong khay com của mình. Sau đó cô nhìn khay com của thái phó ở sát bên: rất đơn giản chỉ có một món mặn, một món rau và một món canh.

Tiểu công chúa càng đỏ mặt.

Nếu bây giờ cô nói mình chỉ mua chứ không ăn thì có kịp không? Chúc Yếu lập tức gạt bỏ ý niệm này.

Vị thái phó nghiêm khắc này nhất định sẽ cảm thấy cô qua xa hoa lãng phí.

Cuối cùng Tường Điềm Nha giải vây giúp cô. “Yếu Yếu ăn rất ít. Cái đùi gà này là mình muốn ăn mà lúc nãy quên gọi.”

Nói xong thì gấp cái đùi gà bóng mỡ từ trong khay com của Chúc Yếu qua chỗ mình, ăn ngấu nghiến, miệng còn lẩm bẩm, “Ừm, thơm quá.”

Chúc Yếu nhìn cô bạn thân bằng ánh mắt đầy cảm kích, cảm thấy lúc này cô ấy đang tỏa sáng lấp lánh.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5-2: Nguyên Trạch 2

Để bày tỏ lòng biết ơn đối với Tường Điềm Nha, Chúc Yếu đến căn tin mua cho cô ấy sữa chua Yakult hỗ trợ tiêu hóa và một ít đồ ăn vặt.

Còn mua thêm cho mình một chai Coca.

Thứ nước giải khát chua chua ngọt ngọt lại có ga rất đã này khiến Chúc Yếu mê chết được.

Hành Dương có quy định không được mang thức ăn vào phòng học nên Tường Điềm Nha và Chúc Yếu đứng dưới gốc cây to ngay bên ngoài căn tin để ăn.

Chai Coca này nắp đóng quá chặt, Chúc Yếu vặn mấy lần mà vẫn không ra. Cô phồng má lên, da trong lòng bàn tay cũng bị ma sát đến đỏ bừng.

“Đề mình.”

Ngay lúc Chúc Yếu đang gấp khó khăn, một giọng nói quen thuộc vang lên. Cô ngơ ngác ngẩng đầu lên, người kia đã nhanh chóng đưa tay ra giành lấy

chai Coca trên tay cô. Bàn tay ấy thon dài, rất đẹp.

Vận nhẹ một cái, một tiếng “xi” vang lên và nắp được mở ra.

Tiếp đó, chai Coca đã được mở được đưa sang cho cô, kèm theo cả cái nắp.

Tường Diễm Nha vừa uống hết chai Yakult, cười hi hi trêu ghẹo. “Ái chà, lớp trưởng của chúng ta biết quan tâm đến bạn cùng bàn từ khi nào vậy?” Còn dùng khuỷu tay huých nhẹ Chúc Yêu một cái.

Chúc Yêu cảm ơn một tiếng rất khẽ rồi nhận lấy, uống một ngụm Coca. Ngọt. Ngọt quá đi mất. Sau đó cẩn thận vận nắp lại.

Bất ngờ, cô nghe thấy Nguyễn Trạch nói với Tường Diễm Nha bên cạnh mình. “Minh có chuyện muốn nói với Chúc Yêu.”

Tường Diễm Nha gật đầu lia lịa, còn thuận tay ra dấu OK.

.....

Trên sân thể dục của trường, học sinh tụm lại tốp năm tốp ba, nơi này khá yên tĩnh, chỉ có tiếng ve râm rân cùng hương hoa thoang thoảng trong không khí. Nguyễn Trạch đứng ngay gần trước mặt Chúc Yêu, gần như là chắn hết tất cả ánh sáng. Anh giải thích: “Trước mặt người khác nên thần không tiện hành lễ, kính mong công chúa thứ tội cho.”

Chúc Yêu rất vui vẻ, sao lại trách tội kia chứ? Cô lắc đầu, nói: “Đã đến nơi này thì ta cũng không còn là công chúa nữa, thái phó...” Cô dừng lại một lát, đổi cách xưng hô. “Người cũng không cần bị trói buộc bởi lễ nghi Đại Ngụy. Có điều ta... rất vui mừng. Ta cứ nghĩ kiếp này sẽ không được gặp người nữa.”

Nói đến đây, giọng cô hơi nhỏ lại.

...Ngày ấy ở cuộc thi Đình, bởi vì Nguyễn Trạch còn quá trẻ tuổi nên cuối cùng phụ hoàng cô đã phong anh làm Thám Hoa. Từ đó anh bước vào con đường hoạn lộ, cùng làm quan với ông nội mình, lúc ấy vinh hiển vô cùng. Có thể nói, ở Đại Ngụy, từ đứa con nít tám tuổi đến bà lão tám mươi tuổi, hơn một nửa phụ nữ đều muốn gả cho Nguyễn Trạch.

Trong đó cũng bao gồm cả cô, Gia Phúc công chúa. Khi còn bé đã gặp được người như châu ngọc thế này, từ đó về sau các công tử quý tộc trong mắt cô chỉ là đá, là gỗ.

Chúc Tân Ung tuy bất tài nhưng lại vô cùng yêu thương con gái. Gặp chàng trai văn võ song toàn lại có tướng mạo bất phàm như vậy, đương nhiên là muốn để dành cho cục cưng nhà mình. Có điều hoàng gia Đại Ngụy có quy định, phò mã không được tham gia chính sự.

Nếu Nguyễn Trạch lấy công chúa thì đồng nghĩa với việc cả đời này anh cũng không thể bước vào chốn quan trường nữa. Từ đó, đi đâu làm gì cũng có giờ có giấc, ăn uống nghỉ ngơi không được tự do, càng không thể có thiếp thất.

Phò mã mặc dù nghe rất cao quý, nhưng thực chất chỉ là hư danh.

Ở trong triều, anh quá nổi bật. Một người như thế, trời sinh vốn thuộc về triều đình. Nếu bắt anh phải rời xa chính sự, sống cuộc sống an nhàn, Chúc Yêu thật sự không đành lòng. Và lại, Nguyễn Hầu tuổi tác đã cao, chỉ có một đứa cháu đích tôn là Nguyễn Trạch. Ông vì nước cục cung tận tụy, gần như là hiến dâng cả cuộc đời mình cho triều đình, đến giờ tuổi cao sức yếu mà vẫn phải phụ tá một hoàng đế bất tài như phụ hoàng cô. Rồi biết rõ vị hoàng đế này khó phò tá bên chuyên hướng sang thái tử, Dốc hết học vấn cả đời mình vào Nguyễn Trạch, bồi dưỡng cho thái tử một vị thái phó thật ưu tú.

Cho nên sau này, khi hoàng hậu muốn kén rể hiển cho công chúa, hỏi cô cảm thấy thái phó thế nào thì tiểu công chúa không chút do dự mà nhẹ nhàng lắc đầu...

Nếu hỏi kiếp trước, khi chưa chuyển thế, Chúc Yêu còn có điều gì tiếc nuối thì câu trả lời chính là trong cuộc đời mười bảy năm làm công chúa, cô vẫn chưa được trải nghiệm tình cảm nam nữ. Cô thầm mến thái phó, lúc đầu giấu ở trong lòng, sau cùng chôn chặt trong tim. Khi biết mình đến một thế giới mới, một thế giới không có thái phó, trong lòng cô vô cùng mất mát.

Sau đó, Chúc Yêu kể hết cho Nguyễn Trạch nghe chuyện phụ hoàng và mẫu hậu cũng cùng chuyển kiếp đến đây. Nguyễn Trạch nghe xong không hề cảm thấy bất ngờ.

Lát sau, cô lại nói với anh chuyện Chúc Hằng, giọng có chút phàn nàn. “Không có thái phó trông nom, ca ca cứ trốn học mãi...” Rồi cô nhìn anh, thì thầm. “Ta sẽ không nói với anh ấy, đợi khi anh ấy nhìn thấy thái phó, chắc chắn sẽ rất bất ngờ.”

Cô là công chúa hoàng gia, rất ít tiếp xúc với nam nhân bên ngoài. Đại đa số những lần tiếp xúc với thái phó, cô cao cao tại thượng, anh cung kính lễ độ chứ rất hiếm khi như thế này, chỉ có hai người và nói rất nhiều chuyện.

Nguyễn Trạch lắng nghe một cách nghiêm túc.

Có phải cô nói quá nhiều rồi không? Sao toàn là cô nói mà thái phó chẳng nói gì thế này? Chúc Yêu khẽ cau mày.

Không dám nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của thái phó. Chúc Yêu điều chỉnh lại giọng của mình một chút rồi nói tiếp. “Bây giờ chúng ta là bạn học,

đừng nghĩ đến những chuyện trước kia nữa. Ta và người... đã không còn là công chúa và thái phó nên sau, sau này... người có thể gọi tên ta.”

Gọi tên của tiểu công chúa... Nguyên Trạch ừ một tiếng.

Âm thanh nho nhỏ phát ra bằng giọng mũi ấy êm tai đến mức làm trái tim tiểu công chúa rung lên.

Cô hoàn hồn lại, lúc ấy mới nhớ ra một chuyện. Bằng giọng thăm dò, cô tiếp tục nói: “Vây... sau này ta cũng gọi tên người nhé.”

Giọng cô bé rất nhỏ, ngữ khí không được tự nhiên lắm. Nguyên Trạch khẽ gật đầu, nói: “Được chứ.”

Được à! Chúc Yếu vui vẻ ra mặt. Mời cô cong lên, lấy hết dũng khí để nhìn anh.

Mắt cô sáng rực, gọi tên anh với chất giọng ngọt ngào. “Nguyên, Nguyên Trạch.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: WeChat

Chúc Hằng ở ký túc xá, cuối tuần mới về nhà. Khi Chúc Yếu tan học về đến nhà, Tiêu Minh Châu vẫn còn ở công ty, Chúc Tấn Ung thì sa sầm mặt ngồi trên sofa trong phòng khách.

Bên cạnh có một tờ báo giấy.

Trên đó đăng hình chủ tịch Tiêu Minh Châu của tập đoàn Bích Mậu, có điều bên cạnh bà còn có một người đàn ông khác, cử chỉ khá thân mật, có vẻ như quan hệ rất thân thiết.

Người đàn ông kia tuổi chừng bốn mươi, mặc vest, mỗi hành động cử chỉ đều toát ra vẻ nho nhã, có học thức.

Chúc Tấn Ung biết khi còn ở Đại Ngụy, hoàng hậu Tiêu Minh Châu của ông có một thanh mai trúc mã là biểu ca Nhiếp Trấn, lúc chưa xuất giá quan hệ khá âm muội. Khi còn là hoàng đế, Chúc Tấn Ung rất ghét ông ta.

Tuy Nhiếp Trấn đọc nhiều thi thư, nhưng trong mắt vị hoàng đế bá đạo này, ông chẳng qua chỉ là một con mọt sách không có thực tài.

Hoàng đế có cái nhìn 편 diện, Nhiếp Trấn không bộc lộ được tài hoa của mình. Vì thế vị hoàng hậu xưa nay vốn hiền thực, luôn ghi nhớ hậu cung không được can dự vào chính sự này đã từng lên tiếng xung đột với ông vì chuyện của Nhiếp Trấn. Bà cảm thấy ông có thành kiến với Nhiếp Trấn, không công bằng với hắn.

Hoàng đế là người kiêu ngạo, càng làm thế thì trên triều, Nhiếp Trấn càng như đi trên miếng băng mỏng, bị người người xa lánh.

Còn Tiêu Minh Châu của hiện đại, tuy không có một vị biểu ca tên là Nhiếp Trấn nhưng lại có một mối tình đầu tên là Nhiếp Hoài Trấn.

Bài báo này viết về chuyện tình tài tử giai nhân của chủ tịch tập đoàn Bích Mậu và viện trưởng một trường danh giá, nói họ yêu nhau mà không đến được với nhau. Và lại còn viết cái gì mà thật ra Tiêu Minh Châu đã ly hôn, đã nối lại tình xưa với viện trưởng Nhiếp, rất có khả năng sắp công bố tin mừng.

Không biết liêm sỉ!

Chúc Tấn Ung cảm thấy trên đầu mình đã mọc mấy cái sừng thật cao.

Mãi đến bảy giờ tối, Tiêu Minh Châu mới về tới nhà. Bà mang đôi giày cao gót da bóng, chân bước thoăn thoắt vững vàng, tiến vào với dáng vẻ ung dung, lúc này đang thay dép lê ở ngoài cửa.

Chúc Tấn Ung đang ngồi trên bộ sofa bằng da mềm mại, xem phim truyền hình. Giọng ông khá thân nhiên, nghe như hoàn toàn không thèm để ý nhưng thật ra có hơi móc mố. “Gã họ Nhiếp kia là thế nào?”

Tiêu Minh Châu vừa mang một chiếc dép, đang định thay chiếc kia thì bỗng khựng lại, trả lời Chúc Tấn Ung. “Không liên quan gì đến ông.”

Ở Đại Ngụy, Tiêu Minh Châu và biểu ca là thanh mai trúc mã. Còn kiếp này, Nhiếp Hoài Trấn rõ ràng là do Nhiếp Trấn chuyển thế, tuy không có ký ức như họ nhưng vẫn rất tốt với Tiêu Minh Châu. Không có Chúc Tấn Ung cản trở, Nhiếp Trấn có thể phát huy được tài hoa của mình, bây giờ là đã một ngôi sao sáng trên văn đàn.

Chúc Tấn Ung hừ lạnh. “Bà phải nhớ, bây giờ bà là phụ nữ có chồng.”

Tiêu Minh Châu cũng hừ lạnh. “Thế nào? Chỉ cho phép ông tương tư nhưng nhớ Từ quý phi của ông, còn tôi thì không thể ôn chuyện với bạn cũ được sao? Chúc Tần Ung, à Từ quý phi đó không theo ông đến đây, ông thất vọng lắm phải không?”

Đương nhiên là thất vọng. Từ quý phi dịu dàng chu đáo đó tốt hơn bà thím này nhiều.

Nhưng Chúc Tần Ung nào dám nói ra, sợ tối nay không có cơm ăn.

.....

Tối đến, Chúc Yếu thay bộ váy ngủ bằng vải cotton màu xanh in hình hoa rơi nhỏ nhỏ. Mái tóc đen mềm mượt tỏa xòa hai bên đôi gò má trắng ngần, ánh đèn bàn màu vàng ấm áp chiếu vào, tôn lên khuôn mặt nõn nà như ngọc của cô. Điện thoại di động trên chiếc tủ đầu giường rung lại một chập, Chúc Yếu đứng dậy cầm lấy rồi vung về mở khóa màn hình.

Là tin nhắn WeChat do Tường Điềm Nha gửi đến, hỏi cô đang làm gì. Trước đó còn có vài tin nhắn nhưng do lúc mới đến Chúc Yếu chưa biết dùng điện thoại nên không trả lời.

Dựa theo ký ức và quán tính của tay, Chúc Yếu nhấn lại. “Đang chuẩn bị ngủ.”

Tốc độ đánh chữ của Tường Điềm Nha rất nhanh. “Không phải chứ, ngủ sớm thế à?”

Sớm sao? Chúc Yếu nhìn đồng hồ treo tường đối diện với chiếc giường size khủng hình tròn. Kim chỉ tám giờ.

Nếu ở Đại Ngụy, đã sang giờ Tuất, đương nhiên phải đi nghỉ. Nhưng đối với học sinh cấp 3 như Chúc Yếu hiện tại thì quả thật không thích hợp với thời gian nghỉ ngơi như người già này. Cầm chiếc điện thoại nhỏ nhỏ trên tay thôi là có thể trò chuyện với Tường Điềm Nha đang ở nhà, cách đây khá xa, tiểu công chúa vừa chân ướt chân ráo đến cảm thấy rất hiếu kỳ và mới mẻ nên nhất thời không kìm nén được, bèn trò chuyện với Tường Điềm Nha một chập.

Từ trên xuống dưới, nhìn một lượt danh sách bạn bè, lác đác chẳng có mấy người. Mắt Chúc Yếu hơi sựng lại, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện...

Dưới ánh đèn, gương mặt trắng muốt của thiếu nữ bỗng ửng hồng, răng cũng vô thức cắn nhẹ cánh môi mỏng, những ngón tay xinh xắn từ từ nhấn nút bàn phím, hỏi bạn mình ở đâu bên kia. “Cậu có WeChat của Nguyên Trạch không?”

Tường Điềm Nha nhanh chóng trả lời cô. “Cậu quên rồi à? Lớp trưởng từ chối kết bạn trên WeChat.”

Lớp 12.9 có một nhóm chat chung, có điều lập trên QQ. Nguyên Trạch là lớp trưởng, đại đa số các bạn đều kết bạn với anh trên QQ, nhưng không trò chuyện. Hơn nữa ngoại trừ những thông báo chung cần thiết, Nguyên Trạch vốn không hay online. Về phần WeChat, người được kết bạn với anh lại cực kỳ hiếm.

Trước đó có một nữ sinh lén lấy được số WeChat của anh từ chỗ Trình Gia Úy, ai ngờ WeChat của anh trong nháy mắt bị “khủng bố” ào ạt. Sau này Nguyên Trạch thiết lập quyền kết bạn, từ chối thêm bạn mới.

Nguyên Trạch là học sinh ưu tú, vừa đẹp trai vừa học giỏi, trăm năm có một của Hành Dương. Độ khó khi theo đuổi anh cũng tỉ lệ thuận với độ hiếm có của anh. Ai mà chẳng có lòng yêu thích cái đẹp, ngắm lớp trưởng như vậy Tường Điềm Nha cũng thấy lòng phơi phới.

Có điều, với đóa hoa lạnh lùng cao ngạo này, chỉ cần ngắm từ xa là được.

Thế nhưng...

Tường Điềm Nha nhấn thêm một tin nữa. “Mình thấy hôm nay cậu ấy rất quan tâm tới cậu, cậu thử gửi lời mời kết bạn xem sao.”

Ừm... Không dám đâu. Nhìn thấy tin nhắn này, Chúc Yếu lập tức lắc đầu.

Mắt Chúc Yếu cứ nhìn chăm chăm vào dòng chữ trên màn hình rất lâu, cơ thể cô từ từ chui người vào trong chiếc chăn bông mềm mại, dùng chăn cuộn mình lại thật chặt. Cơ thể cuộn tròn bé bỏng ấy rúc vào chăn thật lâu, đến khi đồng hồ trên tường điểm chín giờ, đôi bàn tay xinh bỗng hất mạnh tấm chăn ra.

Để lộ cái đầu be bé, há mồm thở hân hân.

Mặt cô bị ngộp đến đỏ bừng, nhưng mắt thì long lanh như phát sáng.

...WeChat của thái phó. Cô thật sự rất muốn thêm vào!

.....

Ngày hôm sau, Chúc Yếu không mặc quần dài nữa mà thay chiếc váy đồng phục xếp li màu xanh đậm.

Chiếc váy có quần bảo hộ bên trong, dài quá gối, nhìn cũng rất kín đáo.

Chúc Yếu có đôi chân vừa thon vừa trắng, mắt cá chân nhỏ nhắn, bàn chân nhỏ hơn các bạn nữ khác một chút, nhìn rất xinh xắn.

Trước kia vì thành tích kém nên Chúc Yếu rất tự ti, hơn nữa cô không vào Hành Dương bằng thực lực mà dựa vào quan hệ, các bạn thường lén bàn tán sau lưng, Chúc Yếu nghe được vài lần, cứ như thế càng ngại tiếp xúc với người khác.

Bây giờ là tiểu công chúa của Đại Ngụy, cho dù cô không cần nói chuyện thì cũng đủ để thu hút ánh mắt của người khác.

Chẳng hạn như lúc này, tuy cũng giống như bình thường, nhưng khi mọi người nhìn thấy Chúc Yếu bước vào thì đều vô thức đặt cuốn vở đã soạn bài của mình xuống, nhìn cô một cái, ánh mắt sững sờ. Rõ ràng là bạn học chung một lớp với nhau đã lâu mà cứ như là vừa chuyển đến, cảm thấy vừa mới mẻ vừa ngạc nhiên.

Khuôn mặt cô nõn nà xinh đẹp, không hề cảm thấy mất tự nhiên vì bị bao ánh mắt đổ dồn vào. Cô thuận thực tiến về phía chỗ ngồi của mình, đặt cặp sách xuống chuẩn bị sách vở.

Cậu học sinh bàn trước quay đầu lại, nhìn Chúc Yếu một cái.

Thiếu nữ quá xinh đẹp bắt mắt, đến nỗi cậu thanh niên vừa bước vào tuổi thanh xuân kia phải cảm thấy thẹn thùng. Mắt cậu lấp lánh, ấp úng nói: “Chúc Yếu, ừm... mình có thể mượn cây bút lông đỏ của cậu không?”

Bút lông đỏ à. Chúc Yếu mỉm cười gật đầu, vừa định nói được.

“...Tôi có nè.”

Bỗng có một giọng nói vang lên.

Nắng mai xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chiếu xiên vào. Về mặt Chúc Yếu hơi khựng lại, cô ngẩng đầu lên liền nhìn thấy chàng thiếu niên đang tắm mình trong ánh dương. Đôi mắt không chút gợn sóng ấy nhìn vào khiến tim cô lổn nhịp.

Nụ cười lập tức vụt tắt. Cô vội vàng nói: “Chào, chào buổi sáng.”

Nguyên Trạch ừ một tiếng, rất nhỏ, mặt cũng không có biểu cảm gì, sau đó lấy từ trong ngăn bàn ra một cây bút lông đỏ, đưa cho cậu bạn ngồi bàn trước, giọng rất thân thiện. “Cho cậu mượn nè.”

Hả?

Lớp trưởng trở nên nhiệt tình thế từ bao giờ nhỉ? Cậu bạn bàn trước gãi gãi đầu, nhận lấy cây bút trong mà vừa mừng vừa lo.

Hứa Du Du ở bên cạnh lườm cậu ta một cái, lầu bầu: “Cậu không biết tự mua lấy à.”

.....

Tiết đầu tiên là giờ toán, Nguyên Trạch đến văn phòng một chuyến, lấy vở bài tập mà cô Tiêu Thực Tuyết đã chấm xong về, phát cho các bạn. Chúc Yếu ngồi ngay tại bàn, nhận lấy vở bài tập bàn trước chuyển cho mình.

Không phải cuốn vở hôm qua cô viết.

Vở bài tập được chia làm hai cuốn A và B, nộp luân phiên nhau để thầy cô có thời gian chấm bài. Hôm qua phải nộp cuốn A, bài tập đó Chúc Yếu không biết làm, cuối cùng phải chép của Tường Diễm Nha, nhưng bây giờ phát cho cô lại là cuốn B.

Chúc Yếu đưa tay lật cuốn vở bài tập, nhìn chữ viết nắn nót trên đó, bài tập làm đầy đủ hết các bước, nhưng... phần lớn là sai cả.

Trên trang bài tập được sửa gần nhất, những đường gạch bằng bút đỏ chẳng chặt, rất bắt mắt.

Chúc Yếu vội vã gấp vở bài tập của mình lại.

Sau đó len lén liếc mắt nhìn Nguyên Trạch bên cạnh mình, thấy anh đang cúi đầu chuẩn bị bài thì mới thở phào một hơi.

Những ngón tay thon dài của chàng thiếu niên cầm cây bút máy, gạch một đường lên trang giấy, đánh dấu chỗ quan trọng.

Nét bút dừng lại một giây. Khoe môi anh khẽ cong lên một chút, gần như khó mà phát hiện ra.

.....

Buổi trưa Chúc Yếu theo Tường Diễm Nha đến thư viện mượn sách. Chủ yếu là mượn vài cuốn tiểu thuyết ngôn tình, tiện thể mượn thêm một cuốn sách kinh điển hoặc sách tham khảo để che bên ngoài làm lớp ngụy trang. Tường Diễm Nha đang lựa sách, Chúc Yếu thì không định mượn, chỉ tiện tay lục lọi vài cuốn sách ở cái giá đối diện.

Buổi trưa trong thư viện có rất nhiều người, nhưng hết sức yên tĩnh.

Nghe Chúc Yếu nói vẫn chưa lên tiếng xin kết bạn WeChat với lớp trưởng, Tường Diễm Nha nghiêng đầu qua, nghiêm túc nói: “Chuyện này có gì mà phân vân, không thử thì làm sao biết có được hay không?”

Cứ tưởng là cô bạn thân này đã lấy lại tự tin rồi, không ngờ hề đụng phải lớp trưởng là lại nhát như thỏ.

“Ừ...” Chúc Yếu đang nghiêm túc suy xét.

Lúc còn ở Đại Ngụy, cô cao quý như thế mà khi đối diện với thái phó vẫn không có chút tự tin nào, huống chi hiện tại. Thái phó ưu tú là thế, nhưng cô thì...

Chúc Yếu chán nản đưa tay chọc chọc những cuốn sách trên giá, bất ngờ có một cuốn sách rơi xuống, đánh “bộp” một tiếng. Cô ngồi xổm xuống, nhặt cuốn sách lên, sau đó nhặt tiếp tờ danh mục mượn sách đã rơi ra ngoài, chuẩn bị bỏ vào lại.

Ai ngờ mắt vừa liếc qua một cái liền nhìn thấy cái tên trên tờ danh mục mượn sách... Nét chữ ấy cô quá quen thuộc. Đường nét cẩn thận, chữ viết mạnh mẽ rắn rỏi, trông rất khí phách. Đường như cô có thể tưởng tượng ra được cảnh chàng thiếu niên ấy cúi đầu viết chữ.

Trái tim trong lồng ngực lập tức đập thành thịch, mặt mày cũng hớn hờ ra, Chúc Yếu gấp cuốn sách lại thật cẩn thận rồi ôm nó vào lòng.

Tường Diễm Nha đã chọn xong sách, toàn là truyện ngôn tình tổng tài bá đạo, cộng thêm cuốn sách tham khảo tiếng Anh tiện tay cầm lên khi nãy. Cô hỏi: “Yếu Yếu, cậu chọn xong chưa?”

Thấy Chúc Yếu ôm một cuốn sách thì gật đầu, nói: “Chỉ một quyển thôi à, có cần mượn thêm vài quyển không? Tiểu thuyết trên lầu hai rất hay, mình có thể giới thiệu cho cậu.”

Chúc Yếu lắc đầu, ánh mắt trong veo, sáng lấp lánh, mang theo nụ cười. “Không cần đâu, một quyển là đủ rồi.”

Biết bình thường Chúc Yếu cũng không hay xem tiểu thuyết ngôn tình, Tường Diễm Nha ừ một tiếng rồi không nói gì thêm nữa.

Có điều thấy bạn mình nhát gan quá, ngay cả gửi lời mời kết bạn với bạn cùng bàn thôi mà cũng không dám nên dọc đường đi Tường Diễm Nha làm công tác tư tưởng cho cô. “Nói thế nào thì cũng là bạn cùng bàn với nhau lâu thế rồi, người xưa có câu ‘tu mười năm mới đi chung thuyền, tu trăm năm mới chung chăn gối’, thế ra cậu cũng tu mười mấy năm rồi chứ bộ.”

Nói xong, vừa bước ra khỏi cửa thư viện thì nhìn thấy Nguyên Trạch đang đi về phía này.

Chàng thiếu niên vóc người cao lớn, bước đi đĩnh đạc, tay phải cầm hai cuốn sách, hiển nhiên là đến thư viện trả sách và mượn sách.

Tường Diễm Nha đưa mắt nhìn Chúc Yếu, con ngươi đảo một vòng, dùng khuỷu tay huych nhẹ cánh tay Chúc Yếu, nói với giọng rất gian xảo. “Xem ra duyên phận giữa cậu và lớp trưởng đâu chỉ tu mười mấy năm chứ.”

Nói xong thì kéo Chúc Yếu đi về phía Nguyên Trạch, cười nói: “Lớp trưởng, Chúc Yếu có chuyện muốn nói với cậu này.”

Chúc Yếu: “.....”

.....

Hành Dương được phủ xanh mướt mát. Những cây son hai bên đường được cắt tỉa cẩn thận, từng cụm hình tròn bên trên có điểm xuyết những đóa hoa li ti màu vàng hoặc trắng, hương thơm ngào ngạt, cảnh sắc thanh nhã.

Hiện tại nơi này chỉ có hai người họ.

Nguyên Trạch cúi đầu, tầm mắt rơi vào đỉnh đầu của cô gái trước mặt. Mái tóc đen ấy ánh lên một màu bóng khỏe. Đến gần hơn, có thể ngửi thấy hương thơm trên người cô.

Đó là hương thơm của thiếu nữ thanh xuân, thoang thoảng, rất dễ chịu.

“Có chuyện gì không?” Anh lên tiếng hỏi, giọng trong trẻo.

Sách mượn từ thư viện đã được Tường Diễm Nha chu đáo cầm giúp, bây giờ trên tay cô chỉ có một cái ví dài. Hai tay cô siết chặt, đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Chúc Yếu do dự khá lâu, mũi mới phát ra một tiếng ừ khe khẽ. Cô gật đầu: “Có.”

Sau đó, cô cúi đầu kéo khóa chiếc ví, lấy chiếc điện thoại khá mỏng từ bên trong ra, chìa ra trước mặt anh.

Tay còn lại, nhẹ nhàng nâng lên, nắm lấy ống tay áo của chàng thiếu niên trước mặt.

Cổ tay lộ ra bên ngoài mảnh mai nhỏ nhắn, bàn tay thì xinh xinh, ngón tay thon dài. Những móng tay hồng phấn đang náu áo anh, ngón tay từ từ siết

chặt...

Nguyên Trạch đưa mắt sang, nhìn thẳng vào mắt Chúc Yêu.

Giọng cô rất nhỏ, rất mềm nhẹ, nũng nịu như trẻ con. “Có thể... kết bạn trên WeChat không?”

Chàng thiếu niên ngày thường luôn lãnh đạm kia bỗng trở nên ngẩn ngơ, tim lỗi một nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngaoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Dạy cậu

Điện thoại là loại hiện đại nhất, màu trắng, đường viền sáng bóng, thân máy mỏng, không dùng ốp lưng. Nó là do Tiêu Minh Châu cố ý lựa chọn cho con gái. Công việc quá bận rộn, bà không thể quan tâm từng li từng tí đến con mình như những bà mẹ khác cho nên ở phương diện vật chất, bà luôn cố gắng bù đắp nhiều nhất, đặc biệt là ăn mặc.

Trong nhà có một phòng để quần áo thuộc sở hữu riêng của Chúc Yêu, bên trong toàn là váy áo, giày dép và túi xách mà các cô gái ở độ tuổi này yêu thích nhất. Chúc Yêu vào Hành Dương, phần lớn phải mặc đồng phục nên gần như không nhúc nhích gì chúng, đại bộ phận ngay cả mác còn chưa tháo ra.

Chiếc điện thoại do Tiêu Minh Châu chọn này, tính năng thì không có gì để chê, có điều tay Chúc Yêu nhỏ quá, cầm vào hơi quá khổ, không thể thao tác một tay được. Còn bây giờ, chiếc điện thoại này lặng lẽ nằm trong lòng bàn tay của Nguyên Trạch, ngược lại có vẻ hơi nhỏ.

Nguyên Trạch nhấn phím home, máy không cài mật mã, màn hình điện thoại cũng là ảnh hoạt hình bình thường. Về phần WeChat, danh sách bạn bè lác đác vài người. Anh nhìn thêm một cái, trong danh sách không có nam sinh nào khác.

Lấy điện thoại của mình ra, chấp nhận kết bạn xong, Nguyên Trạch trả điện thoại lại cho Chúc Yêu.

Thái độ của anh rất ôn hòa, giống như kết bạn WeChat với anh là một chuyện chẳng khó khăn gì.

“Tốt nhất là nên cài mật mã điện thoại.” Anh nghĩ ngợi rồi nói một câu.

Chúc Yêu trước kia không thường sử dụng di động nên cũng không cài đặt mật mã gì. Còn Chúc Yêu bây giờ thì rất thích dùng, chẳng qua là chưa quen hết các tính năng mà thôi.

Nhận lấy điện thoại, Chúc Yêu cúi đầu nhìn cái tên vừa được thêm vào danh sách bạn bè, mặt mày tươi rói, gật đầu đáp. “Ừm, biết rồi.”

Sau đó cô ngửa đầu nhìn Nguyên Trạch, biết anh đến đây để trả và mượn sách, mà thời gian nghỉ trưa của học sinh cấp 3 vốn không nhiều nên không dám làm mất thời gian của anh. “Vây, vậy... cậu đi trả sách đi, mình về phòng học đây.”

Chúc Yêu vừa đi vừa chạy về, Tường Diễm Nha còn đợi cô bên kia. Làn váy của cô tung bay, đôi chân thon thả nõn nà, bước chân vội vàng, trông hệt như một đóa hoa đang lượn vòng.

Nguyên Trạch cúi đầu, ánh mắt dừng lại chốc lát trên ống tay áo vừa bị cô nắm lúc nãy. Môi anh hơi cong lên, nói một câu rất khẽ. “Thật dễ thương.”

.....

“Thế nào? Thế nào rồi? Thêm được rồi chứ?” Tường Diễm Nha ôm mấy cuốn sách thật dày trong lòng, thấy Chúc Yêu liền hỏi ngay.

Chúc Yêu mỉm môi, tuy chưa mỉm cười nhưng niềm vui sớm đã lan tỏa trong đôi mắt sáng ngời.

Mén mộ thái phó bao năm, hôm nay là lần đầu tiên cô dừng cảm như thế.

Khi còn ở Đại Ngụy, ban đầu cô xấu hổ không dám mở miệng, chỉ có thể đứng xa xa mà nhìn anh một cái, hoặc là mượn cớ đi tìm ca ca mình để “tình cờ” gặp thái phó.

Sau này, cô không muốn làm lỡ tương lai của thái phó nên càng không dám tìm bất cứ lý do gì để gặp mặt anh.

Một chàng trai ưu tú như anh, trước khi trở thành Thám Hoa được hoàng đế khâm điểm, khắp kinh thành đã có vô số bà mối tranh nhau đến se duyên. Đến khi anh thành niên, bót đi về non nót của thiếu niên, trở thành một chàng trai đường đường đỉnh đặc thì những người đến cầu hôn càng không ngớt.

Mỗi lần nghe được tin về hôn sự của Nguyên Trạch, tim Chúc Yêu lại nhói lên, ăn ngủ không yên. Sau đó biết chuyện hôn sự không thành, cô lại không

nhìn được mà mừng thầm trong bụng.

Yêu thương một người, lẽ ra nên mong điều tốt đẹp đến với người đó. Đằng nào thì anh cũng phải lập gia đình, nên có một thê tử dịu dàng chu đáo bên cạnh chăm sóc anh, sinh con đẻ cái cho anh.

Nhưng cô không làm được.

Cô không thể gả cho thái phó thì cũng không muốn anh lấy người con gái khác. Thật ích kỷ và mâu thuẫn.

Tường Diễm Nha gơ hai ngón tay thành hình chữ V, vừa đi vừa nói: “Minh đã bảo mà, Yêu Yêu, cậu phải tự tin lên một chút...”

Sau đó lại nói về Lâm Chi Y. “Ngay cả Lâm Chi Y cũng không xin được WeChat của lớp trưởng đấy nhé. Mấy ngày trước Hứa Du Du còn xúi Lâm Chi Y gửi lời mời, kết quả thì sao? Lâm Chi Y thẹn thùng bước tới, thế là bị lớp trưởng không nhuốm bụi trần của chúng ta dùng một câu “không tiện lắm” để đuổi đi.”

“Cho nên ấy à...”

Tường Diễm Nha dùng ánh mắt chân thành nhìn Chúc Yêu, còn vỗ vai cô, gật gù đưa ra kết luận. “Minh cảm thấy cậu ấy đối xử với cậu khác hẳn mọi người.”

Khác chỗ nào, trong lòng Chúc Yêu biết rất rõ. Dù sao thì anh vẫn xem cô là công chúa Đại Ngụy, mà anh là bè tôi, đương nhiên không thể từ chối yêu cầu của cô.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt Chúc Yêu trở nên ủ rũ, vẻ tươi cười rạng rỡ khi nãy bỗng chốc tan biến.

.....

Trên đường trở về lớp phải trải qua phòng giáo viên. Cô Tiêu Thục Tuyết đang ngồi bên bàn làm việc, đưa tay đỡ gọng kính lên, gọi Chúc Yêu lại. “Chúc Yêu, em qua đây một lát.”

Hả? Mắt Chúc Yêu tròn tròn lên, chân dừng bước, đi vào phòng làm việc với vẻ thấp thỏm không yên.

Phòng giáo viên rất lớn, bên trong có hai hàng bàn làm việc, mỗi hàng có ba cái bàn, chỗ của cô Tiêu là chiếc bàn ở giữa của hàng thứ hai.

Cô dạy toán hai lớp, trước mặt là hai chồng vở bài tập sắp xếp gọn gàng, chồng bên ngoài đã được chữa xong, là của khối lớp khác. Bây giờ bên tay cô có một đồng vở bài tập bày ra, đang được chấm, là của lớp Chúc Yêu.

Lẽ nào... là chuyện cô copy bài bị phát hiện ư?

Nghĩ thế, Chúc Yêu bỗng cảm thấy hơi lo lắng. Bất luận là ở Đại Ngụy hay hiện đại, nghề giáo đều là một nghề được người người kính trọng, nên cô lẽ phép lên tiếng. “Em chào cô Tiêu, cô tìm em có việc gì không ạ?”

Cô Tiêu đặt cuốn vở đã được chữa trên tay lên trên cùng chồng vở đã chữa xong, nhìn cô học trò trước mặt, giọng hiền lành. “Chúc Yêu, em đừng lo lắng, cô chỉ muốn trò chuyện với em một chút thôi, em cứ thả lỏng đi.”

Hình như không phải bị phê bình, Chúc Yêu yên tâm, giọng cũng thoải mái hơn. “Dạ.”

Trên mặt cô Tiêu nở một nụ cười nhẹ, nhìn rất gần gũi. Cô bé trước mặt tuổi xuân phơi phới, cực kỳ xinh đẹp, đặc biệt là đôi mắt, rất cuốn hút.

Cô Tiêu bắt đầu nói. “Cô vẫn luôn chú ý đến em, biết áp lực của em rất lớn, nhưng cô tin rằng em là một đứa trẻ thông minh, chẳng qua là chưa được tự tin mà thôi. Thật ra có nhiều khi em có thể hỏi những bạn bên cạnh mình, đừng có chỗ nào không hiểu là giấu rồi tự đi vào bế tắc...”

Làm gì có học sinh nào trời sinh đã ngu dốt. Có đôi khi thành tích kém là do phương pháp học chưa đúng mà thôi.

Cô nói rất đúng. Từ nhỏ tiêu công chúa đã sinh sống trong cung, tuy không giỏi thi thư nhưng vẫn hiểu được đạo lý cơ bản này. Chúc Yêu gật đầu thật mạnh. “Em sẽ học hỏi các bạn bên cạnh nhiều hơn.”

Những học sinh có thành tích kém lại hướng nội bình thường sợ nhất là nói chuyện với giáo viên, trước kia cô Tiêu còn nghĩ có khi nào cô nói thế, áp lực tâm lý của Chúc Yêu sẽ càng lớn thêm, dẫn đến phản tác dụng không.

Nhưng bây giờ... cô Tiêu nhìn nụ cười tự tin trên mặt học trò mình, rất bình tĩnh và ung dung.

Khí chất dù thấy trời sụp xuống cũng không nao núng này dường như khá giống với Nguyên Trạch.

Gần đến thì rạng. Cô Tiêu cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Nếu sau này thành tích càng giống với Nguyên Trạch hơn thì càng tốt.

Thấy cô không còn rụt rè nhút nhát như trước, cô Tiêu cũng thoải mái hơn nhiều. “Chính như bạn cùng bàn của em đó, môn nào cũng đứng đầu khối, hằng ngày hai đứa ngồi chung với nhau chỉ ít gì cũng có thêm động lực để học tập.”

Nhớ lúc trước, giáo viên môn nào cũng muốn Nguyên Trạch phụ trách môn của mình, may mà tiết đầu tiên là tiết toán, cho nên cô Tiêu mới nhanh chân chiếm trước.

Dạ... tiểu công chúa này giờ vốn kiêu ngạo tự tin bỗng nhiên thẹn thùng, giọng thấp hơn, rất tự giác nói: “Là em làm bạn ấy mất mặt.”

Cô học trò này cũng thật dễ thương.

Cô Tiêu mỉm cười, tiếp tục kiên nhẫn khuyên bảo. “Cô không có ý này, chỉ muốn nói là em có một cuốn sách tham khảo tốt nhất bên cạnh mình, các bạn học khác hâm mộ em lắm đấy.”

“Em ấy à, phải cố gắng hơn nữa, bây giờ mới đầu năm, nhân lúc cường độ học tập chưa cao, hãy ôn lại những kiến thức cơ bản. Việc học giống như xây nhà, đầu tiên phải có nền móng vững chắc, rường cột vững vàng thì những viên gạch sau này sẽ dễ dàng hơn nhiều, nếu không có xây cao hơn nữa cũng vô dụng...”

Tiểu công chúa mới đi học được hai ngày nhưng đã có thể cảm nhận được thái độ của các thầy cô đối với mình, hầu như ai cũng xem nhẹ cô. Duy chỉ có cô Tiêu là có vẻ hơi quan tâm đến cô, chẳng hạn như hôm qua gọi cô lên làm bài tập, mặc dù cô không biết làm nhưng trong mắt cô Tiêu không hề có vẻ gì là coi thường.

Trò chuyện với cô Tiêu xong, Chúc Yếu ra khỏi phòng giáo viên với bước chân hơi nặng nề.

Giờ nghỉ trưa đã bắt đầu, các bạn học đều ngay ngắn ngồi vào chỗ của mình.

Giờ này vốn là giờ ngủ trưa của trường, có điều đa số học sinh trong lớp đều ngồi lại làm bài tập sáng nay thầy cô cho, chỉ có lác đác vài học sinh ở cuối lớp đang nằm xoài ra bàn mà ngủ.

Nguyên Trạch cũng đang ngủ. Hai tay đan vào nhau gác lên bàn, đầu gối lên tay, mặt quay vào trong, chỉ để lộ phần gáy ra ngoài.

Sợ quấy rầy đến anh, Chúc Yếu nhón chân nhẹ nhàng, vòng qua phía sau anh, ngồi vào chỗ của mình.

Cô nghiêng đầu qua nhìn. Chàng trai bên cạnh mình nhắm mắt nghỉ ngơi, hơi thở đều đều. Lông mi dài và đen, đôi mày cương nghị, sống mũi cao, môi căng bóng nhưng hơi mỏng, mỗi một đường nét đều như được điêu khắc cẩn thận tỉ mỉ. Anh chỉ nhắm mắt, thời gian bỗng như ngừng trôi.

Vừa ngồi xuống, cậu bạn ngồi bàn trước liền quay lại, đưa sách cho Chúc Yếu. Là quyển sách mà Chúc Yếu mượn ở thư viện trưa nay. Tường Diễm Nha vẫn cảm giúp cô này giờ, lúc này nhờ các bạn chuyển cho cô.

Cậu bạn kia nhìn dòng chữ tiếng Anh trên bìa sách, tiện tay lật ra xem, thấy chỉ chút những dòng chữ bằng tiếng Anh nên rất ngạc nhiên. “Chúc Yếu, cậu đọc sách tiếng Anh cô à, giỏi thật...”

“Không đúng.” Nói xong thì cậu ta nhú mày, như đang cố nhớ lại. “Mình nhớ lần trước bài thi tiếng Anh của cậu chỉ có 47 điểm thôi mà.”

Thành tích tiếng Anh của Chúc Yếu rất kém.

Cảm nhận được người bên cạnh mình đã thức giấc, mở mắt từ lúc nào, lúc này đang nhìn mình, tiểu công chúa trong lòng vô cùng bối rối nhưng mặt không đổi sắc nhận lấy cuốn sách từ tay cậu bạn bàn trước, tay nhẹ nhàng đặt lên bìa cuốn sách, sau đó nghiêm túc giải thích với cậu bạn kia. “Mình muốn động viên bản thân.”

.....

Giờ tan học, Chúc Yếu và Tường Diễm Nha cùng nhau ra khỏi cổng trường.

Học sinh cấp 3 không cần phụ huynh đưa đón như hồi cấp 2. Phần lớn học sinh ngoại trú nhà đều khá gần trường, nhóm năm nhóm ba cùng nhau đi bộ, cũng có những học sinh đi xe đạp, có điều trường có quy định không được đạp xe trong trường, phải dắt xe ra khỏi cổng mới được đi.

Tường Diễm Nha cũng có một chiếc xe đạp khá mới, màu hồng, phía trước có chiếc giỏ nhỏ, trông rất đáng yêu.

Cũng có một bộ phận học sinh như Chúc Yếu, có xe nhà đưa đón. Hành Dương không thiếu những gia đình giàu có, nhà có điều kiện thì càng dễ bồi dưỡng con mình.

Bình thường đến giờ tan học, anh Trương tài xế sớm đã đậu xe đợi ngoài cổng trường. Chiếc xe sang trọng rất bắt mắt, nhưng hôm nay lại không thấy đâu.

Tường Diễm Nha muốn đợi cùng Chúc Yếu nhưng cô thấy không cần nên bảo cô ấy về trước.

“Ồ, cậu nhìn kia, đó chẳng phải Nguyên Trạch lớp 12.9 sao?”

“Đẹp trai quá đi mất!” Có nữ sinh kích động vút lấy cánh tay của cô bạn bên cạnh.

Trước cửa căn tin đông nghịt học sinh. Món Oden bốc hơi nghi ngút, quay vòng vòng trong nồi nướng, lạp xường được ướp bóng mỡ, da heo giòn tan, thịt viên dai dai... Tiếng ồn ào nhốn nháo, người chen chúc chật chội. Nguyên Trạch về mặt điềm tĩnh, dắt chiếc xe của mình đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cổng liền nhìn thấy một dáng người nhỏ nhắn đứng cách đó không xa.

Hai quai cặp đề lên trên đôi vai mảnh mai yếu đuối của cô, nhưng hai chân cô vẫn đứng rất ngay ngắn, bàn chân mang một đôi giày vải màu trắng và đen, đầu mũi giày rất sạch sẽ.

Cô lẳng lặng đứng bên ngoài cánh cổng tự động, không nóng, không vội, hết như vẫn là tiểu công chúa cao quý thanh khiết trong thâm cung vậy.

Nguyên Trạch dắt chiếc xe đạp, chậm rãi đi qua đó. Cô hơi cúi đầu, về mặt chăm chú nghe điện thoại. Những sợi tóc mềm mại dán vào gò má trắng trẻo mịn màng của cô. Giọng cô rất nhẹ nhàng, âm cuối trong lơ đãng còn mang theo chút ngọt ngào dù giọng khá nghiêm túc. “Dạ... Không sao đâu. Anh không có việc gì là tốt rồi. Không cần đến đón tôi, tôi tự bắt xe về là được.”

Là điện thoại của anh Trương tài xế gọi đến, nói là trên đường đi xe có chút vấn đề, bây giờ còn chưa sửa xong nên sẽ đến trễ một chút.

Nguyên Trạch đi qua, bàn tay đang dắt xe bỗng siết chặt hơn, nhưng sắc mặt vẫn bình thản, đến trước mặt cô, nhìn cô gái nhỏ bé bị bóng mình che khuất, lên tiếng hỏi: “Có cần thân đưa công chúa về nhà không?”

.....

Những ngón tay nhỏ nhắn trắng trẻo nhẹ nhàng níu lấy áo của chàng trai đang trước, níu chặt, rồi níu chặt hơn. Dưới lớp vải mỏng manh là cơ thể rắn chắc của anh.

Cô có thể cảm nhận rất rõ nhiệt độ cơ thể anh thông qua đầu ngón tay mình.

Chỉ dám níu áo, thật cẩn thận, thật dè dặt không dám chạm vào người anh. Chúc Yếu ngồi trên yên sau xe đạp, vẫn chưa kịp hoàn hồn lại. Không ngờ thái phó lại đích thân đạp xe đưa cô về nhà.

Mấy ngày trước cô không có việc gì làm nên ngồi xem phim với phụ hoàng trong phòng khách. Trong bộ phim có một cảnh thế này: Chàng thanh niên trẻ cười xe đạp chở cô gái mình thích, cô gái thì thắt hai bím tóc, làn váy màu xanh nhạt tung bay trong gió, trông đầy sức thanh xuân.

Chúc Yếu vô cùng hâm mộ.

Ngẩng đầu nhìn bóng lưng của chàng trai, Chúc Yếu khẽ cong môi cười, mắt sáng lấp lánh như có những vì sao ẩn chứa trong đó. Cô mím môi, giọng thật khẽ. “Cậu, cậu biết mình ở đâu không?”

Hình như lúc này anh không hỏi, nhưng đường thì đi rất đúng.

Nguyên Trạch ừ một tiếng, giải thích với cô. “Trước đó mình có làm danh sách địa chỉ của các bạn trong lớp.”

Thảo nào. Chúc Yếu gật đầu, không nói gì nữa.

Nhà Chúc Yếu ở trong khu Đế Cảnh, là khu biệt thự nổi tiếng nhất Tần Thị, cách Hành Dương không xa, chỉ khoảng chừng hai mươi phút.

Cô hơi tò mò là hiện nay anh đang ở đâu. Còn chưa kịp lên tiếng thì anh đã nói trước. “Trưa nay cô Tiêu gọi công chúa lên nói chuyện à?”

Sao anh lại biết nhỉ? Chúc Yếu không hỏi, chỉ thật thà trả lời. “Ừm, mình... thành tích của mình kém quá.”

Cô hơi chán nản, giọng cũng trở nên lí nhí hơn.

Trước đây cô cho rằng khoảng cách giữa mình và anh cũng không lớn lắm, ngay cả phụ hoàng và mẫu hậu cũng nói cô là cô gái đáng yêu nhất Đại Ngụy. Nhưng bây giờ cô mới phát hiện, thì ra khi không còn thân phận công chúa nữa, nếu đặt cô và thái phó cạnh nhau thì cô giống như bùn dưới đất còn thái phó thì giống như vàng trắng sáng trên trời cao.

“Công chúa rất thông minh.”

Giọng anh hơi trầm thấp, an ủi cô. “Chẳng qua là cần thời gian thích nghi mà thôi.”

Biết rõ đây chỉ là lời an ủi mình nhưng nghe xong, Chúc Yếu vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Nhưng sau đó, cô liền nghe anh nói tiếp một câu: “...Sau này đừng copy bài nữa.”

Hả?

Mắt Chúc Yếu bỗng tròn lên.

Vừa lúc đi ngang qua ngã tư, phải chờ đèn đỏ. Xe đạp bỗng nhiên dừng lại, Chúc Yếu ngồi phía sau không chú ý nên cơ thể nhào tới trước theo quán tính, khuôn mặt nhỏ nhắn dán chặt vào tấm lưng của chàng trai phía trước.

Cảm giác ấm áp ấy khiến Chúc Yếu ngẩn ngơ một lát.

Sau đó lập tức ngồi ngay ngắn trở lại.

Cô xoa xoa cái mũi bị đụng hơi đau, mặt đỏ bừng bừng.

Hôm cô chép bài của Tưởng Diêm Nha bị anh nhìn thấy rồi ư. Chắc chắn anh sẽ phê bình cô.

Đang lúc Chúc Yếu thấp thòm bất an, không biết giải thích thế nào thì giọng nói ôn hòa kia từ trên đầu vang lên, nói với cô. “Có chỗ nào không biết thì cứ hỏi mình...”

“Minh dạy cậu.”

.....

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu công chúa: *Cái gì cũng dạy sao?*

Thái phó: Ủ.

Tiểu công chúa: *Yếu sớm có dạy không?*

Thái phó cười: ...*Dạy.*

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chu đáo

Sau khi về nhà, Chúc Yếu nhào ra bàn làm bài tập suốt hai tiếng đồng hồ. Cuối cùng cũng xong. Cô vươn cánh tay lên, duỗi người ra. Hai ống tay áo ngủ trượt xuống, lộ ra hai cánh tay mảnh mai, trắng nõn nà.

Sửa sang lại vở bài tập trên bàn học xong, Chúc Yếu leo lên giường nằm, vùi mặt vào chiếc gối mềm mại.

Phòng ngủ có tông màu chủ đạo là hồng nhạt và trắng, sắc độ ngọt ngào, thiết kế tạo không khí ấm áp, tuy không xa hoa bằng cung điện của tiểu công chúa tại Đại Ngụy nhưng cũng rất thoải mái. Tay cô từ từ duỗi ra, mò mẫm trên giường một lượt, cho đến khi đầu ngón tay chạm phải một vật cứng lạnh lạnh thì Chúc Yếu mới ngẩng đầu lên.

Cô đã tháo dây buộc tóc ra, mái tóc dài ngang vai tự nhiên buông xõa, những sợi tóc hơi rối càng làm cho gương mặt cô trở nên nhỏ nhắn hơn.

Chúc Yếu ngồi dậy, tựa người vào gối, mở WeChat trên điện thoại ra, mắt nhìn vào bức ảnh đại diện trong danh sách bạn bè của mình.

Tên tài khoản cũng chỉ đơn giản là hai chữ Nguyên Trạch, tên của anh. Danh sách bạn bè vốn được xếp theo thứ tự Alphabet, trong danh sách này, vị trí của anh hoàn toàn không có gì đáng chú ý.

Chúc Yếu khẽ cắn môi, đưa tay chạm vào màn hình điện thoại, sửa lại tên của anh.

Cô thêm chữ A vào phía trước.

Thấy tài khoản WeChat của thái phó đã nằm ở vị trí đầu tiên trong danh sách, Chúc Yếu mới hài lòng gật đầu. Cô bấm vào, ngón tay dừng lại rất lâu trước cửa sổ hội thoại, thật do dự gõ vài chữ, nghĩ ngợi thế nào rồi lại xóa đi.

Giằng xé mãi một hồi, cuối cùng Chúc Yếu đành trở ra.

Con gái nên dè dặt một chút. Lễ giáo được bồi dưỡng trong mười lăm năm qua không cho phép cô chủ động trò chuyện với thái phó.

Cắn môi lần nữa, Chúc Yếu đặt điện thoại xuống.

Nghĩ thế nào, cô lại cầm điện thoại lên, chậm rãi gõ một dòng vào khung chat. “Cảm ơn cậu đưa mình về nhà.”

Gửi, gửi đi rồi!

Tim đập thình thịch, mặt đỏ phừng phừng, giống như giờ khắc này thái phó đang đứng trước mặt và nói chuyện với cô vậy.

Đầu bên kia nhanh chóng trả lời: “Công chúa đừng khách sáo.”

Mắt Chúc Yếu cong lên thành hình vầng trăng.

Rõ ràng có thể không cần gọi cô là công chúa nữa, nhưng những lúc riêng tư, dường như anh vẫn quen gọi cô là công chúa. Giống như cô vậy, nhiều lúc sẽ quen miệng gọi anh là thái phó. Chúc Yếu cầm điện thoại nhìn một lúc thật lâu, nỗi khát khao trong lòng cũng từ từ hóa thành niềm vui sướng, giống như có một cảm giác ngọt ngào đang dần lan ra trong cô, khiến trái tim cô như được ngâm trong mật ngọt.

Mỗi lúc nhớ đến anh, cảm giác thật ngọt ngào.

Không dám tiếp tục trò chuyện với thái phó, cô thoát ra, rồi lại bám vào ảnh đại diện của Tường Điềm Nha.

Bên kia, Tường Điềm Nha đã làm bài tập xong từ sớm, lúc này đang hóng bộ phim Hàn mới nhất.

Nhìn thấy tin nhắn của Chúc Yếu, cô trả lời: “Mình đang xem bộ phim Hàn hot nhất, nam chính đẹp trai chết được! Đôi chân dài ấy cứ như là từ trong tranh bước ra vậy!”

Dùng liền tiếp hai dấu chấm than, đủ để chứng tỏ bộ phim ấy hay đến cỡ nào, nam chính kia đẹp đến nhường nào.

“...Có điều bộ này vẫn chưa ra hết, mỗi tuần chỉ có hai tập, bây giờ mới phát đến tập thứ mười. Yếu Yếu, cậu muốn xem không? Mình giới thiệu cái app đó cho cậu.”

Chúc Tấn Ung thích xem những bộ phim có tính nghệ thuật, trong sáng. Chúc Yếu từng xem cùng ông vài bộ. Về phần phim Hàn, tiểu công chúa chưa từng xem qua.

Chúc Yếu gõ ngón tay, từng nhịp từng nhịp, đánh một dòng chữ rồi gửi đi. “Phim Hàn thật sự hay đến thế sao?”

.....

Sáng hôm sau, Chúc Yếu đến lớp với đôi mắt đen như mắt gấu mèo.

Lúc bước vào phòng học, có một bạn nam đang đứng lau bảng, thấy mặt Chúc Yếu liền hỏi. “Chúc Yếu, hôm qua cậu học khuya lắm à? Trông cậu có vẻ như không ngủ đủ giấc.”

Là Triệu Khiêm Trác – cậu bạn ngồi phía trước Chúc Yếu. Trước đây lúc Chúc Yếu còn im ắng, không nổi bật thì cậu ấy đã để ý đến cô. Bây giờ cô đã không còn hướng nội và tự ti như trước, tuy rằng thành tích vẫn còn rất kém nhưng tính cách lại dễ khiến người ta mến, cho nên cậu càng thích nói chuyện với cô hơn.

Da Chúc Yếu trắng nên quãng thâm dưới mắt trông càng rõ ràng.

Hai mắt mang theo vẻ mệt mỏi, gương mặt cũng không có tinh thần, hệt như một con thú nhỏ sắp đến kì ngủ đông, trông rất đáng yêu.

Cô ậm ờ “ừ” một tiếng, ngồi vào chỗ của mình với bước chân loạng choạng như đang trên mây.

“Tớ nói này Triệu Khiêm Trác, có phải cậu thích Chúc Yếu không? Sao quan tâm đến cậu ấy thế?” Một bạn nam trêu ghẹo.

Dù là lớp chọn hay lớp thường, đó đều là những cô cậu thiếu niên mười bảy mười tám tuổi hoa, lứa tuổi tình đầu chớm nở, hết sức đơn thuần.

Triệu Khiêm Trác cũng không phải dạng một sách da mặt mỏng hay xấu hổ, tuy tai đã ửng hồng nhưng vẻ mặt thì vẫn rất tự nhiên. Cậu lập tức lấy một viên phấn từ trong hộp ra, ném qua đó. “Tổng Dương, cậu nói bây giờ thế hả?”

“Ồi chào, giận rồi kìa! Thích thì bày tỏ đi, nói không chừng người ta cũng vừa ý cậu đó.”

Cậu học sinh này đã có mắt thẩm mỹ nhất định. Người có thành tích tốt, ngoại hình xinh xắn như hoa khôi Lâm Chi Y đúng là đối tượng thầm mến của rất nhiều nam sinh. Nhưng bây giờ thì khác, Chúc Yếu cũng rất xinh đẹp, giọng nói ngọt ngào, lại có khí chất cao sang của con nhà phú quý. Nếu đứng chung với Lâm Chi Y, chỉ bằng khuôn mặt ấy đã có thể ăn đứt cô hoa khôi.

Cô xinh đẹp như thế, sao trước kia lại hướng nội, giống hệt người vô hình thế nhỉ.

Âm thanh huyền ảo, bên tai như toàn là những tiếng ong ong, đêm qua bất tri bất giác xem phim Hàn cả đêm nên Chúc Yếu đang rất buồn ngủ, vì thế không để ý các bạn nam đang nói gì, đặt cặp sách xuống là nằm xoài ra bàn mà ngủ.

Lúc Nguyễn Trạch bước vào lớp thì nhìn thấy cô gái bên cạnh mình đang nhắm mắt, khuôn mặt trắng bệch, nhìn rất mệt mỏi. Anh vô thức đưa tay ra, định vỗ vai cô. Nhưng khi tay sắp chạm vào bờ vai gầy của cô thì Nguyễn Trạch bỗng dừng lại, ngón tay từ từ siết chặt, buông xuống, chỉ nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Chúc Yếu?”

“Ừm...”

Hàng mi của tiểu công chúa khẽ run lên, mơ mơ màng màng, trả lời: “Buồn ngủ quá, để mình ngủ thêm chút nữa đi.”

Thì ra chỉ là buồn ngủ. Cứ tưởng là bị bệnh chứ.

Đôi mày đang nhíu lại của Nguyễn Trạch lại giãn ra, anh nói với cô: “Vậy lát nữa mình gọi cậ.”

Lớp 12.9 không có học sinh nào dám ngủ trong giờ học, cũng không có học sinh muốn ngủ trong giờ học. Chúc Yếu chợp mắt một lát trong giờ tự học nên hai tiết sau đó tuy vẫn nghe không hiểu cho lắm nhưng cũng có thể cố mà ngẩng đầu dậy, nghiêm túc lắng nghe các thầy cô giảng bài.

Tiết thứ ba là giờ sinh học. Thầy Thẩm Vụ – giáo viên môn sinh đang giảng tới tiết thứ hai của chương ba: *Sự phát triển của phôi thai và công nghệ can thiệp vào phôi thai*.

Khác với những giáo viên khác của lớp, thầy giáo môn sinh học này rất trẻ, hơn nữa lại đẹp trai, ăn mặc chín chu, mỗi ngày một bộ khác nhau, mái tóc cũng dễ theo kiểu đang thịnh hành nhất của các ngôi sao thần tượng Hàn Quốc.

Ngoài ra, thầy Thẩm chẳng những giảng bài hài hước, thú vị mà nghe nói nhà thầy còn rất giàu.

Ngày đầu tiên đến lớp 12.9 dạy, thầy đã “nhấn nhủ chân thành” tới các bạn trong lớp rằng: “Nếu dạy không tốt, tôi sẽ phải về thừa kế việc làm ăn của gia đình. Cho nên hy vọng các bạn phối hợp một chút, sau này phải chú ý nghe giảng.”

Thầy giáo trẻ tuổi, không hề ra vẻ ta đây, nói chuyện lại hóm hỉnh, gần như rất hòa đồng với học sinh nên các bạn lớp 12.9 đều rất thích nghe thầy giảng bài, mỗi lần đến giờ sinh học, không khí của lớp đều rất vui vẻ.

“Chỗ này phải ghi nhớ, sau này ra thi đó.”

Thầy Thẩm ngừng một chút, liếc qua một lượt các học sinh bên dưới. “Tôi nói này...”

“Bạn nam ngồi trong cùng, hàng cuối cùng của lớp...”

Các bạn đồng loạt quay lại nhìn chỗ ngồi trong cùng của hàng cuối cùng, đó chính là chỗ của lớp trưởng – báu vật của lớp.

Có điều lúc này lớp trưởng của họ không phải là tâm điểm, mà gây sự chú ý nhất chính là Chúc Yếu bên cạnh anh.

Cư nhiên đang ngủ.

Còn... còn gối mặt lên cánh tay của lớp trưởng nữa.

Thầy Thẩm chống hai tay lên bục giảng, tay phải còn kẹp một viên phấn, giọng từ tốn: “Em chu đáo như thế, sao không khoác thêm cho bạn cùng bàn của mình một chiếc áo?”

Ha ha ha...

Cả lớp đều bật cười.

Chúc Yếu đang thiu thiu ngủ, bị chú ý như thế nên lập tức tỉnh ngủ.

Tưởng rằng thầy giáo đang gọi mình, cô mơ mơ màng màng đứng lên.

Cô bé còn mang theo vẻ ngái ngủ vừa tỉnh giấc, hai mắt lim dim, có vài sợi tóc dính vào hai bên má.

Thầy Thẩm nhìn cô, đứng thẳng người lên, bàn tay đang kẹp viên phấn tùy ý ném một cái, viên phấn bay thẳng vào hộp một cách chuẩn xác. Thầy phải phủi bụi phấn trên tay, dí dỏm nói một câu: “Có lẽ là do tôi giảng bài quá êm tai nhỉ. Có điều em này, em đã thành công thu hút sự chú ý của tôi, sau này lên lớp tôi sẽ quan tâm đến em hơn.”

“Ngồi xuống đi, sau này không được thế nữa.”

Thầy Thẩm không làm khó Chúc Yếu. Dù sao thầy cũng là người từng trải, áp lực học tập thời cấp ba quá lớn, thỉnh thoảng chợp mắt trên lớp một tí cũng chẳng phải chuyện to tát gì. Hơn nữa em học sinh này nhìn có vẻ ngoan ngoãn, có lẽ là xem phim Hàn hay đọc tiểu thuyết ngôn tình quá khuya mà thôi.

Con gái mà, có thể thông cảm.

Thầy tiếp tục giảng bài, Chúc Yếu cũng hết buồn ngủ, đầu óc tỉnh táo hẳn ra. Cô cúi đầu, vừa cầm bút đánh dấu những kiến thức quan trọng trong sách vừa nhìn sang bên cạnh.

Chàng trai mặt mũi sáng sủa, không có biểu cảm gì khác. Giống như hồi nãy bị thầy giáo trêu đùa không phải là anh vậy.

Dù là thái phó Nguyên Trạch của Đại Ngụy hay học sinh ưu tú Nguyên Trạch của Hành Dương, đó đều là người được ngưỡng vọng. Bây giờ vì cô, thái phó bị thầy giáo lấy làm trò cười.

Chúc Yếu vô cùng áy náy.

Tuy chỉ là một chuyện rất nhỏ trong giờ học nhưng vì có liên quan đến Nguyên Trạch nên các bạn nữ đều âm thầm bán tán. Các bạn nữ trong lớp đều có nhóm riêng của mình: cùng phòng ký túc này, cùng bàn này, hoặc tốt nghiệp tiểu học, trung học chung này... đều là những đầu mối tạo nên quan hệ bạn bè thân thiết.

Lâm Chi Y có quan hệ rất tốt, các bạn nữ trong lớp đều thích vây quanh cô trò chuyện.

Bây giờ họ đang bàn tán chuyện trong giờ sinh học. “Chúc Yếu học kém như vậy, nếu mẹ cậu ấy không phải là chủ tịch tập đoàn Bích Mậu thì sao có thể ngồi cùng bàn với lớp trưởng chứ.”

Đây là điều mà cả lớp 12.9 đều công nhận. Bởi vì bên trên “quan tâm” nên mới để người có thành tích tốt nhất như Nguyên Trạch ngồi cùng bàn với Chúc Yếu.

Mọi người đều muốn ngồi cùng bàn với học sinh giỏi, huống chi cậu học sinh giỏi này lại ưu tú và có ngoại hình quá đẹp trai. Hàng ngày ngồi cạnh nhau trên lớp thì có động lực để học biết bao.

“Haiz, cậu nói xem Chúc Yếu có cố tình gây sự chú ý với lớp trưởng hay không vậy?” Ý đang nói chuyện Chúc Yếu dám ngủ trong giờ học, lại còn gối lên cánh tay của lớp trưởng.

“Không đâu, mình thấy cậu ấy ngây thơ lắm, chắc không thâm sâu như vậy đâu.” Cũng có cô bạn nào đó bênh vực Chúc Yếu.

“Thế cũng chưa chắc. Đừng trông mặt mà bắt hình dong. Chúc Hằng lớp 12.3 là anh trai cậu ta, cả ngày trốn học, đánh nhau, còn đùa bỡn tình cảm của người khác, tuổi nhỏ mà đã là tay lão luyện trên tình trường. Anh nào em nấy, mình thấy Chúc Yếu cũng không tốt đi đâu được.”

Dù sao cũng là bạn cùng lớp, lúc các bạn nữ bàn tán có ý thì thầm thật nhỏ, Chúc Yếu ngồi ở góc sau cùng nên hoàn toàn không nghe thấy.

Chúc Yếu đang cầm bút làm bài tập toán mà cô giao sáng nay. Từng nét bút nắn nót trên trang vở, viết rất nghiêm túc. Do dự khá lâu, cô bỗng dừng lại, không nhìn được mà lên tiếng. “Nguyên Trạch...”

“Sau này lên lớp mình sẽ không ngủ gật nữa.” Chúc Yếu bảo đảm. Phim Hàn dù có hay đến đâu, cô cũng không dám cày đêm nữa.

Chuyện xảy ra trong giờ sinh học sáng nay, Nguyên Trạch vốn không để trong lòng. Bây giờ thấy cô để bụng như thế, đành an ủi. “Không sao, sau này ngủ sớm một chút là được, đừng thức khuya.”

Đường đường là công chúa Đại Ngụy, vừa đến nơi này, những cái hay còn chưa học được thì đã học xong copy bài và ngủ trên lớp.

Chúc Yếu cắn môi, “ừ” một tiếng.

Nhớ đến điều gì, Nguyên Trạch gấp quyển vở bài tập vừa viết xong lại, đưa mắt nhìn Chúc Yếu.

Thật ra ngoại hình của Nguyên Trạch thiên về kiểu thư sinh ôn hòa, khí chất khiêm tốn, nhã nhặn và lịch sự, nhưng không biết sao, ánh mắt rất lạnh lùng, khiến người ta không thể đến gần.

Trước nay Chúc Yếu không dám nhìn vào mắt anh, nhưng bây giờ, cô lơ đãng chạm phải ánh mắt ấy, nhìn có vẻ cũng... rất ôn hòa. Mắt anh rất đẹp mà.

“Chúc Yếu.” Đòi môi anh hé mở, nghiêm túc gọi tên cô.

Chúc Yếu mơ mơ màng màng ừ một tiếng, ngồi ngay ngắn lại.

“Bình thường lúc lên lớp, có phải cậu không nhìn rõ chữ trên bảng đen không?” Anh hỏi.

Hả? Không ngờ anh lại hỏi vấn đề này nên mắt Chúc Yếu tròn xoe giấy lát, nhưng một giây sau, hai tay cô siết chặt vào nhau với vẻ căng thẳng.

Đúng là cô nhìn chữ trên bảng có hơi lờ mờ. Cộng thêm cô vốn nghe không hiểu lắm nội dung mà các thầy cô giảng cho nên lần nào lên lớp cũng cảm thấy mơ hồ.

Nguyên Trạch nói: “Cậu ngồi hàng dưới cùng, nhìn không rõ chữ trên bảng, thầy cô giảng gì cậu cũng không hiểu lắm, như thế lên lớp sẽ rất khó tập trung tinh thần.” Thành tích cũng sẽ không khá nổi. Câu này Nguyên Trạch không dám nói, sợ đả kích lòng tự tôn của tiểu công chúa.

Tiểu công chúa không nói gì, chỉ cụp mắt. Nguyên Trạch lại gọi cô lần nữa. “Chúc Yếu.”

“Ừ.” Cuối cùng tiểu công chúa cũng có phản ứng, có điều mắt hơi ửng đỏ, hai tròng mắt đầy hơi sưng, giọng gần như mang theo tiếng nức nở, nói rất nhỏ. “Mình... mình không muốn đổi chỗ khác...”

Ánh mắt Nguyên Trạch hơi sưng ra một chút, sau đó mới mỉm cười vui vẻ. Anh ép giọng thật nhỏ, ngữ khí an ủi. “Không cần đổi.”

Hả? Chúc Yếu nhìn anh.

Nguyên Trạch nhẹ nhàng nói: “Ý của mình là, cậu cần cất một cặp mắt kính.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Thư tình

Mắt thẩm mỹ của tiểu công chúa được bồi dưỡng từ nhỏ, tuy Đại Ngụy và nơi này không giống nhau nhưng về cơ bản thì không khác nhau là mấy. Bất luận là thời nào, một đôi mắt sáng long lanh cũng đẹp hơn nhiều so với việc đeo một cặp mắt kính ngớ ngếch.

Nhưng ngặt nỗi lên lớp thì phải mang mắt kính.

Cũng có nghĩa là hàng ngày cô phải trưng bộ mặt xấu nhất của mình ra trước thái phó.

Chúc Yếu mặt mày ủ rũ, lòng buồn bực không vui.

Trước kia khi còn là tiểu công chúa Đại Ngụy, mỗi lần “tình cờ” gặp thái phó cô đều mặc những trang phục long lẫy nhất, đeo những trang sức tinh xảo nhất, gương mặt càng trang điểm cực kỳ tỉ mỉ, trên người từ đầu đến chân không thể bắt bẻ vào đâu được.

Còn bây giờ, Hành Dương cấm học sinh trang điểm, may mà Chúc Yếu rất đẹp, làn da trắng mịn nõn nà, thói quen ăn uống nghỉ ngơi điều độ khiến cô không có lấy một nốt mụn nào.

Lúc ở cửa hiệu mắt kính, cũng có nhân viên giới thiệu cho cô kính áp tròng, nhưng nghĩ lại thì cô vẫn là học sinh cấp ba, hơn nữa độ cận thấp, không cần lúc nào cũng đeo kính, cho nên đeo kính thường thì thích hợp hơn.

Lúc đầu Chúc Yếu cũng hơi dao động. Nhưng vừa nghe phải bỏ cái tròng kính mềm mềm mòng mòng ấy vào trong mắt, cô công chúa vừa từ Đại Ngụy đến này lại không dám thử. Cuối cùng cô lắc đầu, chọn một cặp mắt kính bình thường.

Cất kính xong, lúc lên lớp Chúc Yếu nhìn thầy cô viết bảng cũng rõ ràng hơn nhiều, nghe giảng cũng chăm chú hơn. Chúc Yếu trước kia không phải là không biết gì, những kiến thức cơ bản vẫn hiểu được.

Tuy nhiên, dù tiểu công chúa đã rất nỗ lực nhưng so với các bạn lớp 12.9 thì khoảng cách vẫn còn rất xa.

Vì lúc cô cố gắng thì người khác cũng đang cố gắng, mà xuất phát điểm của cô thì kém người khác quá nhiều cho nên khoảng cách ấy vẫn luôn tồn tại.

.....

Hôm nay, Tường Diễm Nha và Chúc Yếu đến thư viện mượn sách như thường ngày.

Trước kia cô mượn ba bốn cuốn tiểu thuyết, cộng thêm một cuốn sách tham khảo, bây giờ thấy Chúc Yếu cố gắng như vậy nên cũng ngại, bèn mượn hai quyển sách tham khảo.

Chưa đến giờ tự học buổi trưa nên trên sân bóng rất đông người. Tường Diễm Nha ôm sách, cùng Chúc Yếu đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Bạn cùng bàn của lớp trưởng không phải dễ làm nhì, bên cạnh có một bạn học ưu tú như vậy, nếu là mình, mình cũng thấy áp lực rất lớn.” Cô nghĩ rằng Chúc Yếu tự ti, muốn nỗ lực chút nữa để rút ngắn khoảng cách với Nguyên Trạch.

Mà thực tế thì cũng gần như vậy.

Cô muốn vào chung trường đại học với thái phó.

Dựa vào thành tích xuất sắc của thái phó, đến lúc đó chắc chắn sẽ học đại học Tấn Thành. Mà với thành tích của cô bây giờ, muốn thi vào đó, gần như là không có cơ hội.

Tường Diễm Nha thấy Chúc Yếu như đang nghĩ ngợi điều gì, về mặt cô rất chăm chú, gương mặt trắng nõn mang theo vẻ kiên nghị.

Mãi một lúc sau, cô quay đầu qua, hỏi một câu chẳng liên quan gì. “Cậu nói xem mình có thể thi vào đại học Tấn Thành không?”

Chắc... Nếu bây giờ mới lớp 10, có lẽ còn có khả năng. Dù là bạn bè thân thiết, lẽ ra nên khích lệ cô, nhưng Tường Điềm Nha thật sự không nói nên lời. Đây là chuyện gần như bất khả thi.

Vừa lúc đi ngang qua sân bóng rổ, bên đó đông nghẹt người vây xem, bình thường đều là các bạn nam nhưng lúc này một đám học sinh nữ đều tụ lại, không ngừng hò hét.

“Náo nhiệt quá, chúng ta cũng qua xem đi.” Vừa hay có thể né tránh chủ đề kia, Tường Điềm Nha kéo Chúc Yếu chạy về phía sân bóng rổ.

Cũng như bình thường, các bạn nam tạo thành hai đội đánh bóng, cả sân tràn ngập nhiệt huyết, mồ hôi đầm đìa. Có những bạn nóng quá nên cởi hẳn áo ra, để lộ cơ bụng, làm các bạn nữ đỏ bừng mặt.

Không nên nhìn thì đừng nhìn. Lộ ngực lộ bụng như thế, thân là con gái không nên nhìn thẳng.

Chúc Yếu quay đầu đi, không nhìn.

“Yếu Yếu, Yếu Yếu, cậu mau nhìn kia!” Tường Điềm Nha kéo cô thật mạnh.

“Mình không nhìn đâu.” Chúc Yếu lầu bầu một tiếng.

“Bạn cùng bàn cũng không nhìn à?”

Hả? Chúc Yếu lập tức quay đầu qua, ánh mắt lập tức tìm được chàng thiếu niên bắt mắt nhất ở dưới sân bóng.

Trên triều đình Đại Ngụy, Nguyên Trạch luôn ôn hòa và trí tuệ. Ngồi bên cạnh cô, Nguyên Trạch lạnh lùng ít nói. Nhưng bây giờ trên sân bóng, Nguyên Trạch giống một chàng trai nhiệt huyết mà lứa tuổi này nên có nhất.

Thay đồng phục ra, để lộ chiếc áo ngắn tay, anh khom người đập quả bóng trên tay mình, ánh mắt cương nghị, len lỏi di chuyển khắp sân bóng. Người anh mạnh mẽ nhưng nhanh nhẹn, nhảy bật lên cao, “bộp” một tiếng, quả bóng được ném vào rổ.

Động tác quá mạnh nên có thể nhìn thấy được khá rõ cơ bụng bên dưới lớp áo.

“Mẹ ơi...” Tường Điềm Nha hét lên một tiếng, sau đó nói với giọng hết sức nghiêm túc: “Yếu Yếu, cậu nhất định phải thi đậu vào đại học Tấn Thành.”

Nước phù sa không dễ chảy ra ruộng ngoài, trai đẹp cực phẩm thế này để dành xài thì hay hơn.

Ừm... Cô chẳng những nhìn thấy cơ bụng của thái phó mà còn nhìn thấy những sợi tóc bị mồ hôi làm ướt đẫm, dính vào trán anh, thấy gương mặt đỏ bừng vì vận động và cả lồng ngực phập phồng vì thở hổn hển nữa. Chàng thiếu niên nhìn có vẻ thanh tao nho nhã ấy có một dáng người phun máu mũi, được giấu bên dưới lớp áo đồng phục.

Tiểu công chúa mặt ửng hồng, nhưng mắt nhìn không chớp.

Nguyên Trạch vừa ném bóng xong, mắt liếc về phía này liền nhìn thấy tiểu công chúa nhỏ nhắn của Đại Ngụy đứng giữa đám đông.

Trình Gia Úy bên cạnh cũng đã nhìn thấy nên mắt híp lại, trêu ghẹo. “Ồ, đó chẳng phải Chúc Yếu sao?”

Ánh mắt Trình Gia Úy trở nên phức tạp, nói với ẩn ý sâu xa. “Tớ bảo này lớp trưởng, gần đây cậu có vẻ rất quan tâm tới Chúc Yếu, còn giảng bài cho cậu ấy nữa.” Nguyên Trạch trước nay chưa bao giờ giảng bài cho các bạn nữ.

Cậu bạn Nguyên Trạch này chỗ nào cũng tốt, có điều tính cách quá lạnh nhạt. Mấy cậu con trai tuổi này, có ai mà không có những xúc cảm xáo động thanh xuân chứ? Vậy mà cậu ta lại giống hệt một nhà sư ăn chay niệm Phật, tu hành khổ hạnh.

Nguyên Trạch hồ hững trả lời một câu: “Chúc Yếu là bạn cùng bàn với tôi.”

“Được rồi được rồi, bạn cùng bàn, bạn thân cùng bàn, tớ hiểu mà.”

Trình Gia Úy cười càng thêm ám muội.

“Ê, có phải lớp trưởng nhìn thấy chúng ta rồi không?” Tường Điềm Nha hơi kích động, sau đó nghĩ đến chuyện gì, nói với Chúc Yếu. “Mỗi lần Nguyên Trạch đến đây chơi bóng đều có một đám con gái chờ đưa nước, nhưng bao lâu nay cậu ấy chưa từng nhận nước của bất cứ ai...”

Mắt cô liếc nhìn chai nước vừa mua trên tay Chúc Yếu, cười hi hi, đề nghị. “Yếu Yếu, hay là cậu thử đi đưa nước đi.”

Biết đâu nhận thì sao.

Về ửng hồng trên mặt còn chưa tan hết, Chúc Yếu hoàn hồn lại, nghiêm túc nói một câu: “Mình còn bài tập chưa làm xong.” Thế rồi vội vàng chạy mất.

.....

Sắp đến giờ tự học buổi trưa, các bạn nam trên sân bóng rổ cũng dần tản đi hết. Nguyên Trạch mặc lại đồng phục, sang chỗ vòi nước để rửa mặt, chuẩn bị về phòng học.

Vừa lên lầu ba, ngay chỗ ngoặt có một bạn nam gọi anh lại. “Ủm... bạn Nguyên Trạch này.”

Cậu bạn kia học lớp 12.12 ở lầu trên, đeo cặp mắt kính, tướng mạo khá lạnh lùng. Tuy chưa từng tiếp xúc nhưng lúc Nguyên Trạch vừa vào Hành Dương đã tạo nên một tiếng vang lớn, trong trường gần như không ai là không biết anh, cũng biết anh học lớp 12.9.

“Giúp mình chuyện này được không?”

Cậu bạn kia không thấp, chừng một mét bảy lăm nhưng khi đứng bên cạnh Nguyên Trạch thì trông chẳng đáng kể.

Nguyên Trạch dừng bước, đưa mắt nhìn cậu ta.

Cậu bạn tăng hắng một tiếng, sau đó hơi hộp đầy gọng kính trên mũi, giọng toát ra vẻ không được tự nhiên. “Có thể giúp mình gửi bức thư này cho... Chúc Yêu lớp các cậu không?”

Chàng trai mặt không biểu cảm kia bỗng tối sầm mắt lại, cuối cùng cũng có phản ứng. Nhìn anh không ôn hòa như bình thường, không biết có phải vì trán lóa xóa mấy lọn tóc ướt hay không mà trông anh như có thêm chút hằn học. Anh cúi đầu, liếc nhìn bức thư màu lam nhạt trên tay cậu bạn kia, không nhận lấy mà đưa mắt quan sát gương mặt cậu ta. Khuôn mặt ấy mang theo vẻ ngại ngùng. Đây là thư gì, đã quá rõ ràng.

Cuối cùng Nguyên Trạch cũng lên tiếng. Mắt anh thâm thúi, giọng hơi lạnh, nói: “Chúc Yêu sẽ không yêu sớm đâu.”

Hả? Cậu bạn kia ngẩn ra, vẻ mặt ngờ ngác. “Tại, tại sao vậy?”

“Bởi vì bạn cùng bàn của cậu ấy không đồng ý.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngaoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Tài năng

Trong phòng học, Chúc Yêu đang làm bài tập. Cô cúi đầu, hàng mi hơi sụp xuống, tạo thành hai cái bóng râm trên mặt. Gò má cô trắng nõn, cằm nhỏ nhắn xinh xắn, mang chút tròn trịa của trẻ con, nhìn có vẻ hiền lành ngoan ngoãn.

Thấy Nguyên Trạch đi tới, ánh mắt cô hơi hơi hộp, rõ ràng là ngồi cùng bàn đã mấy ngày nhưng mỗi lần nhìn thấy anh, cô lại không kiềm chế được cảm xúc của mình.

Hàng mi của cô run khẽ, giọng nói cố duy trì sự bình tĩnh, than thở với anh. “Đề toán hôm nay khó quá.”

Tuy cô Tiêu đã giảng rất kỹ và Chúc Yêu cũng có chuẩn bị bài trước nhưng không biết sao, lúc cô giáo giảng hình như cô đã hiểu, có điều tới khi tự mình làm thì đầu óc cứ mơ hồ, hoàn toàn không tư duy được gì. Những môn khác thành tích của Chúc Yêu cũng không tốt lắm, nhưng vì Nguyên Trạch phụ trách môn toán nên cô yêu ai yêu cả đường đi, muốn nâng cao thành tích của môn toán trước.

Tiểu công chúa cau đôi mày đẹp, ra vẻ đành chịu bó tay trước bài tập toán.

Nguyên Trạch nhìn qua đề toán dưới tay cô, nói: “Để mình dạy cậu.”

Ồ. Mắt Chúc Yêu lập tức sáng rực lên.

Lúc trước cô từng cực kỳ ngưỡng mộ Chúc Hằng vì có một vị thái phó như Nguyên Trạch. Thật ra lúc đó ý của Chúc Tấn Ung là để Nguyên Hân – Nguyên Hạc Niên làm thái phó. Sau đó Nguyên Hân bày tỏ mình tuổi tác đã cao nên tiến cử cháu đích tôn của mình là Nguyên Trạch, còn nói là đã đọc hết tài học cả đời mình truyền thụ cho anh.

Nguyên Trạch quả thật học rộng hiểu nhiều, nhưng trong mắt của hoàng đế, tuổi anh còn trẻ, chưa đủ kinh nghiệm. Thái tử là người thừa kế Đại Ngụy trong tương lai, cho nên chức thái phó cũng không thể xem nhẹ.

Nhưng không ngờ, cuối cùng vị thái phó trẻ tuổi này lại thu phục cậu thái tử bất kham kia một cách gọn lẹ, học vấn của thái tử cũng tiến bộ rất nhanh. Điều này khiến cho hoàng đế vô cùng mừng rỡ, không ngừng tán thưởng Nguyên Trạch.

Cô là công chúa, là nữ nhi, không cần học tập tứ thư ngũ kinh và đạo trị quốc cho nên không thể trở thành học sinh của thái phó. Chỉ có những lúc Chúc Hằng lên lớp, tiểu công chúa mượn lý do đến thăm ca ca, len lén nhìn trộm thái phó đang giảng bài.

Nguyên Trạch ngồi xuống, lấy một cây bút trong hộp ra, rồi giờ vở nháp ra.

Chúc Yếu nhích vở bài tập của mình ra giữa, người nghiêng về phía Nguyên Trạch.

Tháo nắp bút ra, Nguyên Trạch giảng bài cho cô trên vở nháp. “Bài này thì...”

“Lớp trưởng”

Lâm Chi Y ôm một chồng vở bài tập ngữ văn thật cao, bước vào, gọi Nguyên Trạch với giọng nhẹ nhàng. “Cô Tiêu gọi cậu đến phòng giáo viên một chuyện.”

“Chẳng lẽ là bài kiểm tra hôm qua đã chấm xong?” Có một bạn đoán.

“Không phải đâu, cô Tiêu thần tốc dữ vậy à?”

Hôm qua có bài kiểm tra toán, Chúc Yếu vẫn còn nhớ như in. Cô ngược mắt nhìn Nguyên Trạch, nói: “Vậy cậu đến phòng giáo viên đi, mình tự suy nghĩ cũng được.”

“Ừ.” Nguyên Trạch gật đầu, thả bút xuống. “Lát nữa giảng tiếp cho cậu.” Sau đó thì đứng dậy đi đến phòng giáo viên.

Đúng lúc đi ngang qua Lâm Chi Y vừa phát xong vở bài tập, đang từ trên bục giảng về. Cô bạn ngồi ngay chính giữa, hàng đầu tiên nhận lấy vở bài tập, nháy mắt với Lâm Chi Y, còn bắt chước giọng điệu của cô khi này. “Lớp trưởng~”

Lâm Chi Y lập tức đỏ mặt rồi cong môi cười, ném vở bài tập cho nữ sinh kia, vừa thẹn thùng vừa tức giận lườm bầu một câu. “Cậu còn cười nữa.”

Nguyên Trạch trở về rất nhanh chóng. Quả nhiên, trên tay anh là xấp bài đã chấm xong.

Đám học sinh đang làm bài tập đều đồng loạt thả bút xuống, có bạn còn nói: “Lớp trưởng chắc lại đạt điểm tối đa.”

Bài đầu tiên là của Nguyên Trạch, kết quả là tối đa. Không có gì bất ngờ.

Có điều...

“Này, Lâm Chi Y, chắc cậu làm bài cũng tốt phải không?” Lâm Chi Y là lớp phó ngữ văn, tuy thành tích môn toán không bì được với Nguyên Trạch nhưng so với các học sinh khác thì cũng được coi là nổi bật.

Lâm Chi Y lắc đầu, nhún mày nói: “Không đâu, hôm qua mình làm bài không tốt lắm.” Trông cô như thi rất thất bại. “Chỉ điền vào chỗ trống đã có mấy bài không chắc lắm, cuối cùng thời gian không đủ nên không kịp kiểm tra lại.”

Cách trả lời của học sinh giỏi, lần nào thi xong cũng nói mình thi không tốt, chỗ này chỗ kia chắc làm sai rồi. Cho đến khi bài được phát ra.

“Lâm Chi Y cậu được 148 điểm, lớp mình chỉ có lớp trưởng là tối đa, còn cậu cao thứ nhì.”

Bài đã được phát ra, đến tay Lâm Chi Y, là 148 điểm.

Chỉ sai một bài điền vào chỗ trống.

Hứa Du Du – người giúp phát bài rất tự hào. “Chi Y của chúng ta là lợi hại nhất, về nhà không ôn luyện gì nhiều mà cũng có thể thi tốt thế này. Cho mình mượn bài để sửa với.”

Những người khác cũng muốn mượn bài của Lâm Chi Y để sửa.

Phòng học bỗng trở nên náo nhiệt, phía Chúc Yếu thì lại rất yên tĩnh. Cậu bạn Triệu Khiêm Trác ở bàn trước quay lại hỏi cô. “Chúc Yếu, cậu thi được bao nhiêu điểm, mình thấy dạo gần đây cậu học hành rất nghiêm túc.” Sức học của Triệu Khiêm Trác ở trong lớp cũng bình thường, lại học lệch, tiếng Anh hơi tệ nhưng toán thì rất giỏi. Lần này cậu ta thi được 148 điểm, đứng hạng nhì giống như Lâm Chi Y.

Hà? Chúc Yếu cúi đầu nhìn bài thi chỉ có 37 điểm của mình, thật sự là không dám lấy ra. Cô hơi ngại, nhưng vẫn thành thực trả lời. “Mình thi... không tốt lắm.”

Hiển nhiên là khác hẳn với câu “thi không tốt lắm” không Lâm Chi Y, cô đúng là thi không tốt thật.

Triệu Khiêm Trác thức thòi, không hỏi nữa, còn an ủi Chúc Yếu. “Không sao, lần sau cố gắng hơn là được.”

“Ừ, cảm ơn cậu.” Thành tích không thể cải thiện trong một sớm một chiều, cô không phải là thái phó, không có khả năng nhìn một lần là nhớ ngay, nghe một lần là hiểu ngay nên rất nhiều thứ phải bắt đầu từ cơ bản.

Chúc Yếu cúi đầu, nhìn chằm chằm vào con số chói mắt trên góc trái của bài thi, khuôn mặt trở nên nghiêm túc.

Nguyên Trạch trở lại chỗ của mình, chuẩn bị ngồi xuống. Thấy Chúc Yếu vừa phát hiện mình trở lại thì lập tức đưa tay ra, nhanh chóng che bài thi lại, anh khẽ cong môi, không nói gì. Đợi đến khi ngồi xuống bên cạnh cô, anh mới thản nhiên nói một câu: “Bài thi là do mình phát ra, mình xem hết rồi.”

Mặt Chúc Yếu lập tức đỏ bừng lên.

Các bạn trong lớp đều đang hỏi điểm của nhau, chữa bài cho nhau. Lúc này có hai học sinh bước vào, một nam một nữ. Bạn nữ đi trước, hơi cúi đầu, bạn nam theo sau, cũng im lặng.

Là hai người bạn ngồi chung bàn đầu của tổ Chúc Yếu.

Bạn nữ vừa ngồi vào chỗ của mình là nằm sấp ra bàn mà khóc, âm thanh rất nhỏ, thút tha thút thít, đôi vai run run, nhìn có vẻ rất yếu đuối.

Bạn nam thì lặng lẽ dọn bàn học của mình, nhét cặp sách đeo trên vai vào học bàn. Chiếc ô đã được gấp gọn, nhét bên hông chiếc ghế bất ngờ rơi xuống đất, lăn vài vòng.

Cậu bạn kia khom người xuống nhặt, cuối cùng rút tay về, còn giẫm vài cái thật mạnh lên chiếc ô. Sau đó cậu ta nhắc bàn ghế lên, chuyển chiếc bàn học sang hàng ngoài cùng, đổi chỗ với cô bạn ngồi ở dãy thứ ba bên trái.

Các bạn trong lớp đều biết chuyện gì đã xảy ra, có người thì thầm bàn tán. “Nghe nói Tiết Dịch Tài và Văn Tĩnh biết nhau hồi cấp hai, còn học chung một lớp. Cậu nói xem, họ thích nhau cũng đâu ảnh hưởng gì tới thành tích chứ, sao cô chủ nhiệm lớp mình

vô tình thế nhỉ.”

Bạn nữ tên Văn Tĩnh, người cũng như tên, là một cô gái hiền lành ít nói. Bạn nam tên Tiết Dịch Tài, trong lớp thành tích hơi thấp nhưng bình thường có mối quan hệ rất tốt. Tiết Dịch Tài vốn có tình cảm với Văn Tĩnh, sau khi phân ban còn trở thành bạn cùng bàn. Tiết Dịch Tài thường mượn có hỏi bài này nọ để nói chuyện với Văn Tĩnh, thỉnh thoảng trêu chọc cô, hai người nhanh chóng trở thành một đôi.

Các bạn trong lớp cũng thường trêu ghẹo họ, nhưng phần lớn là lời đùa thiện ý và ngưỡng mộ.

Ai ngờ số họ không may, trong giờ học chuyển tờ giấy nhỏ bị giáo viên bắt được, giao cho cô chủ nhiệm Ứng Úc Lưu, thế là lập tức bị xử lý rất nghiêm khắc.

Yêu sớm à. Chúc Yếu nghe những lời xì xào bàn tán của các bạn, mặt lập tức hoang mang.

Ở Đại Ngụy, con gái mười bốn tuổi là có thể xuất giá, còn con gái nơi này, mười bảy mười tám tuổi yêu đương mà còn bị chủ nhiệm phê bình.

Cô đưa mắt nhìn sang bên cạnh mình.

Chàng trai mặt rất tỉnh, có vẻ dửng dưng vì không liên quan gì đến mình. Anh quay lại, cầm bút lên, nói: “Mình giảng bài cho cậu.”

.....

Sau tiết thứ ba, lớp phó phong trào Triệu Thiến Đình bước lên bục giảng, vỗ vào bục vài cái, nói lớn: “Tiết sau là giờ sinh hoạt tập thể của lớp, cử hành tại phòng nhạc của tòa nhà số 7. Mọi người cùng mình qua đó, phải khăn trương lên.”

“Tổ chức ở phòng học không được sao? Đi xa thế chẳng phải hành nhau à?”

“Đúng vậy, mình còn hai bài nữa là xong bài tập về nhà môn toán rồi.”

Gần như cả lớp đều không muốn đi cho lắm, Triệu Thiến Đình mỉm cười rồi tung át chủ bài ra. “Lát nữa Lâm Chi Y sẽ đánh đàn piano đó, các cậu chắc là không đi chứ?”

Lâm Chi Y biết chơi dương cầm, các bạn trong lớp đều biết, có điều chưa từng được thưởng thức. Bây giờ vừa nghe Triệu Thiến Đình nói, những bạn lúc nãy nói không muốn đi đều cảm thấy hứng thú.

Chúc Yếu và Tường Diễm Nha cùng nhau đi đến phòng nhạc, chậm rãi bước xuống cầu thang.

Phía trước là mấy người Lâm Chi Y. Sáu bảy bạn nữ vây quanh cô, cười nói riu rít khá là náo nhiệt. Lâm Chi Y học lực hạnh kiểm đều tốt, càng đáng nể hơn là ngoài giờ học, cô còn luyện được kĩ năng chơi đàn khá tốt. Các bạn nữ rất hâm mộ vì thấy bình thường cô ấy học tập cũng không phải quá chăm chỉ, lúc cần chơi thì cũng chơi, chỉ hoàn thành bài tập thầy cô cho chứ không học thêm lớp nào khác.

Mỗi lần có ai đó hỏi cô bí quyết học tập, cô chỉ mỉm cười nói mình cũng không nỗ lực quá, chỉ học những kiến thức trong sách giáo khoa, nhìn vài lần là hiểu. Từ nhỏ việc học của cô đã nhẹ nhàng hơn người khác, dễ dàng có được thành tích xuất sắc nên càng khiến người ta ngưỡng mộ không thôi.

Chỉ có Tường Diễm Nha là không phục, cảm thấy Lâm Chi Y rất giả tạo.

Ấy vậy mà rất nhiều người lại thích cái kiểu của cậu ta.

“Cái gì mà về nhà chỉ xem tivi, chỉ cần lên lớp chăm chú lắng nghe là được. Theo mình thấy, nói không chừng còn âm thầm học tập khác khổ hơn cả chúng ta, mỗi đêm học cho đến khuya đấy.”

Tường Diễm Nha cũng chỉ buột miệng nói mà thôi. Nếu Lâm Chi Y có thể duy trì hình tượng học sinh ưu tú thế này thì đó cũng là một loại năng lực. Có điều Lâm Chi Y thâm mến Nguyên Trạch, cố ý xây dựng hình tượng khá giống với anh, kiểu người đặc biệt xem qua một lần là nhớ khiến cô nhìn không vừa mắt.

Chúc Yếu không nói gì, chỉ im lặng.

Cô không nhìn đường, không để ý đã hết bậc thang, theo quán tính bước thêm bước nữa nên cả người đổ về phía trước.

“Yếu Yếu!” Tường Diễm Nha hét lên một tiếng.

Ngay sau đó có người nhanh chóng bắt lấy vai Chúc Yếu, nhẹ nhàng vịn cả người cô đứng vững lại.

Chúc Yếu như nín thở. Lưng cô kề sát vào lồng ngực của người đằng sau, mũi tràn ngập hương vị trên người anh, không thanh mát như thường ngày mà mang theo chút mồ hôi, không rõ ràng lắm, chỉ khi đến rất gần mới ngửi thấy được.

Chúc Yếu nghiêng người qua, ngẩng đầu lên, từ góc của cô vừa vặn có thể nhìn thấy cằm của anh.

Tư thế này nhìn khá ám muội, giống như là anh đang ôm cô từ phía sau vậy.

Chúc Yếu không kiềm chế được, bỗng trở nên lắp ba lắp bắp. “Nguyên, Nguyên...”

Nguyên Trạch thả tay ra, sắc mặt nghiêm nghị, giọng cũng không ôn hòa như mọi khi. “Đi đứng cẩn thận chứ.”

Ừm... Chúc Yếu thầm trả lời trong bụng.

.....

Phòng nhạc rất rộng rãi, Triệu Thiên Đình chỉ huy mọi người dọn bàn ghế sang hai bên, sau đó bắt các bạn xếp hàng từ thấp tới cao. Chúc Yếu đứng chung một chỗ với Tường Diễm Nha, Tường Diễm Nha cao hơn cô nên cô đứng trước cô ấy.

Triệu Thiên Đình nhìn đội hình một lượt, bỗng thấy hàng bị lộn xuống một cái đầu nên kéo Chúc Yếu ra. “Cậu đứng trước Hứa Du Du đi.”

Chúc Yếu có vóc người nhỏ nhắn, lúc ra khỏi hàng trông rất dễ thương. Triệu Thiên Đình vừa nói xong, mọi người đều không nhìn được mà bật cười.

Thế là Chúc Yếu nghe lời đứng trước Hứa Du Du, thay thế cô ấy trở thành người đứng đầu hàng.

“Được rồi, mọi người nối đầu hàng và cuối hàng tạo thành vòng tròn, rồi ngồi xuống.”

Mọi người lười nhác di chuyển, Chúc Yếu bước sang một bên, nói với bạn đứng cuối hàng. Chúc Yếu bước rất chậm, đợi đến khi đến gần bạn phía trước thì mới dừng lại.

Chân Chúc Yếu mang giày vải, trên giày thêu những đường viền hoa tinh xảo, mũi giày tròn tròn.

Mũi giày vừa vặn chạm vào giày của bạn phía trước.

Người kia cũng mang giày vải, màu trắng có viền đen, cùng nhãn hiệu với cô.

Hai mũi giày chạm vào nhau thân thiết, tim Chúc Yếu thót lên, vô thức ngẩng đầu.

Quả nhiên...

Không hoảng hốt như lúc nãy, Chúc Yếu bắt ngờ mỉm cười.

Cô cười rất ngọt ngào, mắt cong cong như hai vầng trăng non.

Phòng nhạc lát sàn gỗ, được quét dọn rất sạch sẽ, các bạn tạo thành vòng tròn, ngồi xuống. Tiểu công chúa cao quý lúc này cũng không xét nét, vui vẻ ngồi xuống sàn.

Kề sát với người ngồi bên cạnh mình.

Sinh hoạt lớp hoàn toàn chẳng có ý tưởng gì mới mẻ, có trò bỏ khăn vốn cũ rích. Tuy nhiên hôm nay không hát đồng dao mà đổi thành chơi đàn dương cầm.

Lâm Chi Y đánh đàn, khi tiếng đàn vừa dứt, quyển vở bài tập được chuyển từ bạn này qua bạn khác nảy giờ rơi đúng tay ai thì người đó phải lên biểu diễn một tiết mục.

Ngay cả tiểu công chúa trong cung cấm cũng cảm thấy thật tẻ nhạt.

Lâm Chi Y xoa mái tóc dài mượt mà, ngồi bên cây đàn dương cầm, hai tay thuần thục chạm nhẹ vào những phím đàn, nghiêng đầu, tư thế rất tao nhã.

Tiếng đàn vừa vang lên, cuốn vở bài tập màu xanh lam liên tiếp được chuyển từ tay bạn này sang bạn khác, ai cũng sợ lỡ bất cẩn một cái là nó sẽ dừng trong tay mình. Khi tiếng dương cầm sắp kết thúc, Hứa Du Du bên cạnh Chúc Yếu dừng tay lại một giây, sau đó lập tức nhét quyển vở vào lòng Chúc Yếu.

Tiếng đàn bỗng nhiên im bật.

“Là Chúc Yếu à.”

Những người có tính cách hướng nội sợ nhất là những hoạt động thể này. Nhưng càng sợ hãi thì càng hay rơi vào mình. Chúc Yếu trước kia chỉ có thể luống cuống chân tay đọc bữa một bài thơ xưa trong tiếng reo hò thúc giục của các bạn, coi như qua ải. Tuy các bạn đều cảm thấy như thế thật mất hứng nhưng cũng không biết phải làm sao với cô.

“Hình như Chúc Yếu chẳng có năng khiếu gì cả.”

“Đừng nói lần này lại ngậm thơ nữa nha.”

Triệu Thiên Đình – người chủ trì trò chơi – tươi cười, hỏi cô: “Chúc Yếu, hay là cậu hát một bài đi, nhạc thiếu nhi cũng được.” Cô gợi ý cho Chúc Yếu một cách đầy thiện ý.

Hứa Du Du bên cạnh Chúc Yếu lên tiếng, vừa cười vừa nói: “Chúc Yếu là tiểu thư nhà giàu mà. Mấy cô tiểu thư quý tộc trên tivi chẳng phải đều học dương cầm hay ba-lê từ nhỏ sao? Vừa khéo ở đây có đàn dương cầm, hay là cậu lên chơi một bản đi, xem thử cậu và Lâm Chi Y ai đàn hay hơn.”

Trong lớp có những người từng là bạn cùng lớp với Chúc Yếu từ hồi cấp hai, biết Chúc Yếu vốn chẳng biết chơi piano hay múa ba-lê, hơn nữa Hứa Du Du cũng thừa biết. Cô nói như thế, rõ ràng là cố tình muốn Chúc Yếu mất mặt.

Nguyên Trạch bỗng nhiên sa sầm mặt lại.

Nhưng mặt Chúc Yếu thì vẫn rất bình tĩnh, không có chút hoảng loạn hay lo lắng. Cô đưa hai tay ôm đầu gối, từ tốn nói: “Dương cầm và ba-lê, mình đều không biết.”

Hứa Du Du đương nhiên biết rõ là cô không biết, chẳng qua là ngửa mặt khi thấy cô thân thiết với Nguyên Trạch mà thôi. Cô ấy cảm thấy chỉ có người xuất sắc như Lâm Chi Y mới xứng ngồi bên cạnh lớp trưởng.

Công chúa hoàng gia cao quý, tuyệt đối không thể ca hát mua vui trước mặt bao người thế này.

Nhưng bây giờ tình hình đã khác. Chúc Yếu nghĩ ngợi một lát rồi nhìn Hứa Du Du nói: “Mình đánh đàn tỳ bà rất hay.”

Ở đây chỉ có một cây đàn piano, Hứa Du Du cảm thấy Chúc Yếu cố tình nói như thế cho đỡ mất mặt.

Cô hừ nhẹ một tiếng, nói: “Thật là không biết khiêm tốn. Cậu nói đàn hay là đàn hay sao. Tiền Vi là bạn cùng lớp hồi cấp 2 của cậu, sao trước giờ chưa nghe cậu biết chơi tỳ bà? Mình nói này Chúc Yếu, không biết thì nói không biết, mọi người sẽ không làm khó cậu, cậu nói khoác làm gì chứ?”

Không biết ai đó đứng dậy đề nghị: “Mình nhớ phòng nhạc cụ lâu ba có cây đàn tỳ bà, hay là bây giờ mình đi mượn?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tỳ bà

Cô bạn vừa lên tiếng bình thường chơi khá thân với Lâm Chi Y và Hứa Du Du, đều không ưa gì Chúc Yếu. Hứa Du Du lập tức đứng lên, chủ động nói: “Được đó, vậy mình đi mượn giúp cậu.”

Con nhỏ Chúc Yếu này sẽ không thể ngờ được trong phòng nhạc cụ thật sự có đàn tỳ bà.

Cũng có người lên tiếng bênh vực cho Chúc Yếu, chẳng hạn như Tiền Vi – bạn cùng lớp với cô hồi cấp 2. Thành tích của Chúc Yếu rất kém, nhưng điều

đó cũng không ảnh hưởng gì đến người khác, chỉ vì thế mà không thích cậu ấy thì cũng hơi quá đáng. Cho nên cô không nhận được nói giúp cho Chúc Yếu. “Mình thấy hay là thôi đi, không lâu nữa là hết tiết này rồi, bây giờ đi mượn đàn thì mất công lắm.”

Ai cũng cảm thấy Chúc Yếu bị ép dữ quá nên mới thốt ra lời nói dối như thế. Dù gì con gái cũng hay sĩ diện mà.

Hứa Du Du không chịu nghe, rủ một cô bạn khá thân với mình cùng đến lầu ba mượn đàn.

Bầu không khí trong lớp hơi nặng nề, Lâm Chi Y nở nụ cười nhẹ, nói với Triệu Thiên Đình. “Đội thể này thật buồn chán, mình chơi một bản nhạc nhé.”

Triệu Thiên Đình như được cứu rỗi.

Lâm Chi Y cúi đầu, mặt hơi mỉm cười, biểu diễn một bản nhạc nhẹ nhàng du dương. Khi bản nhạc kết thúc, Hứa Du Du thật sự mượn được một cây đàn tỳ bà về.

Cô nhìn Chúc Yếu. Từ trên cao nhìn xuống Chúc Yếu. “Đại tiểu thư, đã mượn đàn tỳ bà về cho cậu rồi đây.” Sợ cô mượn có gì khác nên nói trước. “Cậu đừng nói cây đàn tỳ bà này không được, nhất định phải thiết kế riêng thì mới xứng với thân phận của cậu nha.”

Đương nhiên Chúc Yếu nghe ra vẻ châm chọc trong lời nói của Hứa Du Du. Cô đứng dậy, đưa tay lấy cây đàn tỳ bà ra khỏi hộp đàn.

Triệu Thiên Đình thấy cô có vẻ thật sự muốn đàn, đành phải kéo một chiếc ghế bên cạnh, đặt vào ngay giữa lớp.

Chúc Yếu từ từ ngồi xuống, không hề có ý gì là muốn rút lui.

Trình Gia Úy ngồi bên cạnh Nguyên Trạch nhìn thiếu nữ thanh tú đang ôm đàn tỳ bà, quay đầu qua nói: “Nói thật chứ Chúc Yếu quả là đẹp. Da trắng, mắt to, cười lên thật ngọt ngào. Đáng về lúc này có lẽ giống như câu “tay ôm đàn che nửa mặt hoa” trong thơ Đường nhỉ? Nếu thay bộ đồ cổ trang, nhìn thật sự giống một tiểu thư yêu kiều chốn khuê các thời cổ đại ha.”

Mắt chăm chú nhìn cô gái phía trước, Nguyên Trạch không đáp lời.

Có điều...

Trình Gia Úy thật sự lo lắng thay cho Chúc Yếu. “Nếu không biết đàn thì quả là mất mặt.”

Quả nhiên, vừa nói xong đã thấy cô gái ôm đàn tỳ bà kia đưa tay lên dạo nhẹ qua dây đàn, cây đàn phát ra những âm thanh chói tai.

Hứa Du Du cười xùy một tiếng. Cô biết ngay là Chúc Yếu không đánh được mà.

Đang chuẩn bị châm chọc thì thấy cô gái ngồi trên ghế với vẻ mặt bình thản kia tiếp tục lướt trên dây đàn, sau đó những âm thanh thánh thót êm tai bật ra từ tay cô.

Cả phòng im phăng phắc.

Chỉ có Trình Gia Úy ngạc nhiên nói một câu. “Mẹ ơi! Cậu ấy biết đàn thật kìa!”

Cô chơi bản “Trăng trên cao”. Khúc nhạc này mô tả quá trình mặt trăng mọc rồi lại lặn. Lúc vừa nhú lên, âm thanh trong trẻo linh hoạt, sau đó thì uyển chuyển triền miên.

Thiếu nữ ôm đàn tỳ bà, cổ tay như ngọc, mười ngón thon dài, thần thái biến đổi theo tiếng đàn, hàng mi hơi sụp xuống, khẽ run run, mặt toát lên vẻ ôn nhu mà quyến rũ. Tiếng tỳ bà khoan thai, triền miên rồi dần dần nhanh hơn, bắt đầu trở nên thoắt thúc và réo rắt. Giai điệu vốn đang nỉ non chuyển thành hào hùng mạnh mẽ.

Cuối cùng, khi mặt trăng chìm vào đáy biển, cả không gian tĩnh mịch, tiếng đàn cũng im bật.

Thiếu nữ mặt hơi nghiêng và cúi xuống, xinh đẹp và đoan trang, giống như một bức tranh giai nhân, hình ảnh như bị đóng khung trong giờ khắc này.

Tường Diễm Nha gần như là ngo ngắc mà nhìn. “Yếu Yếu thật là lợi hại.”

Lúc này, trong khi các bạn đang yên lặng lắng nghe Chúc Yếu chơi đàn thì mặt Hứa Du Du trở nên trắng bệch. Đợi khi khúc nhạc kết thúc thì càng không nói được câu nào.

Con nhỏ Chúc Yếu này... không ngờ biết đàn thật!

Lâm Chi Y im lặng ngồi bên cây đàn piano, nghe từ đầu đến cuối khúc nhạc mà Chúc Yếu đàn. Trình độ thể này tuyệt đối không thể là người mới học, rõ ràng là từ nhỏ đã bắt đầu luyện. Nhưng nhìn Chúc Yếu, thật sự không giống chút nào.

Không đúng... Trước kia có thể không giống, nhưng lúc này, từng ánh mắt cử chỉ của Chúc Yếu khi đàn đều ung dung trang nhã và tràn ngập tự tin, khác hẳn với Chúc Yếu lúc vừa mới nhập học.

Cô đã nhận ra sự thay đổi của Chúc Yếu, nhưng không ngờ sự thay đổi ấy lại lớn đến vậy. Hay là... trước kia Chúc Yếu cố tình giấu giếm thực lực của mình.

“Không ngờ Chúc Yếu lại giấu tài kỹ như thế, khúc nhạc tỳ bà này thật là tuyệt diệu!”

“Mình thấy có thể sánh ngang với Lâm Chi Y, gọi là hai giai nhân của lớp 12.9”

Một học sinh yếu trước giờ luôn bị bạn bè cười chê, khinh khi bỗng nhiên được so sánh với mình, đương nhiên là trong lòng Lâm Chi Y chẳng vui chút nào, có điều trên mặt vẫn không thể hiện ra.

Chúc Yếu hoàn toàn không để ý đến những gì các bạn đang nói. Nếu trước khi đàn, trong lòng cô cảm thấy hơi không thoải mái vì thái độ của Hứa Du Du thì sau khi đàn xong, cô cũng chẳng để tâm đến cậu ta nữa.

Chỉ có điều không kim lòng được, nhìn về phía Nguyên Trạch.

Đúng lúc anh cũng đang nhìn cô. Khi cô nhìn sang, ánh mắt chạm vào mắt anh. Đôi mắt anh rất đen, rất sáng, ánh nhìn bình thản mà cực kỳ dịu dàng.

Cô đàn tỳ bà rất hay. Phụ hoàng, mẫu hậu và ca ca đã từng không ngớt khen ngợi. Có điều thân là công chúa cao quý, chỉ có trong những bữa tiệc hoàng gia, lúc đặc vài người thì mới có thể đàn một khúc. Bá quan văn võ chắc chắn không có tư cách thưởng thức tài năng của công chúa.

Cô rất muốn đàn cho thái phó nghe, muốn để cho người trong lòng chiêm ngưỡng mặt tốt của cô.

Nhưng vẫn luôn không có cơ hội.

Bây giờ... Chúc Yếu mỉm cười.

Khi ánh mắt nhìn sang thái phó thì vẻ tự tin ngời ngời lập tức tan biến. Cô cup mắt, mai há trở nên ửng hồng.

Lúc này cô nên đàn hay hơn nữa mới phải.

Lúc Chúc Yếu biểu diễn xong, Trình Gia Úy là người vỗ tay nhiệt liệt nhất, ánh mắt kích động và ngạc nhiên, cậu dùng cánh tay huých nhẹ vào Nguyên Trạch. “Bạn cùng bàn của cậu đúng là làm người ta sùng sốt.”

Khi Chúc Yếu rời khỏi ghế, Hứa Du Du đã không nói nên lời, chỉ biết đứng đó, biểu cảm suýt không kiềm chế được, nói một câu kỳ cục. “Chúc Yếu, cậu giấu nghề giỏi thật.”

Không ngờ người bình thường nhìn có vẻ nhát gan yếu ớt lại có mưu toan đến vậy.

Hứa Du Du nói xong, Chúc Yếu vừa ngồi xuống chưa kịp nói gì thì Nguyên Trạch bên cạnh cô đã đứng dậy, nhìn Hứa Du Du, giọng rất lạnh lùng, “Hứa Du Du, xin lỗi Chúc Yếu đi.”

“Mình...” Sắc mặt Hứa Du Du càng khó coi hơn.

Ngẫm lại thì thái độ của Hứa Du Du lúc này cũng thật là quá đáng. Thật ra thỉnh thoảng cũng những lúc Chúc Yếu bị làm khó dễ nhưng đó là những chuyện rất nhỏ, hơn nữa cô khá hướng nội nên các bạn cũng không chú ý đến, đương nhiên sẽ không có ai giúp cô.

Nhưng bây giờ, Hứa Du Du muốn Chúc Yếu bẽ mặt, từ đầu tới cuối mọi người đều chứng kiến.

Sao lớp trưởng lại... Kỹ năng đánh đàn của Chúc Yếu điều luyện, Triệu Thiển Đình coi như là thờ phào một hơi. Nhưng vừa nghe Nguyên Trạch lên tiếng thì lập tức ngăn người.

Bạn bè có mâu thuẫn với nhau, đa số là chuyện lớn hoá nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, Hứa Du Du coi như là đã tự vả vào miệng mình. Mặt mặt như thế, chuyện này cũng xem như là trôi qua.

Ấy vậy mà bây giờ, vị lớp trưởng trước nay không quan tâm đến chuyện của người khác lại chủ động ra mặt thay cho Chúc Yếu.

Muốn lên tiếng can ngăn, nhưng vừa định mở miệng, nhìn sắc mặt của lớp trưởng, Triệu Thiển Đình không dám nói tiếng nào cả.

Bình thường anh lãnh đạm, xa cách, cộng thêm ngoại hình tuấn tú và khí chất hơn người, chỉ cảm thấy anh giống như một công tử hoàn mỹ, khác hẳn người phạm.

Bây giờ... Thì ra Nguyên Trạch cũng biết nổi giận. Tuy rằng trên mặt anh thể hiện không rõ lắm, biểu cảm cũng vẫn rất thờ ơ nhưng trên người lại toát ra một khí thế hoàn toàn khác hẳn với thường ngày.

Không ai dám nói đỡ cho Hứa Du Du.

Kể cả người bạn bình thường thân thiết nhất là Lâm Chi Y.

Hứa Du Du cắn môi, hiển nhiên là đã bị dọa, nước mắt lập tức trào ra ngoài. Con gái mà khóc thì nhìn có vẻ nhu nhược đáng thương. Bộ dáng ấy, hoàn toàn khác hẳn với khí thế áp bức khi này.

Biết sẽ không có ai nói giúp mình, cô hé miệng, nghẹn ngào nói: “Chúc Yêu...” Ngừng lại một chút rồi tiếp tục gằn từng tiếng. “Xin lỗi cậu.”

Chúc Yêu đảo đôi mắt to tròn nhìn Nguyên Trạch bên cạnh mình rồi lại nhìn Hứa Du Du đang khóc thút thít.

Cô gạt đầu, đáp lại một tiếng. “Ừ...”

Triệu Thiên Đình cảm thấy chuyện này có thể dừng lại ở đây liền nói với Hứa Du Du. “Hứa Du Du, cậu mang đàn đi trả đi.” Coi như là mở lối thoát cho cô ấy, để cô ấy ra ngoài bình tĩnh một lát.

.....

Giờ sinh hoạt lớp kết thúc, các bạn đeo cặp sách trở về nhà. Chúc Yêu còn phải ở lại trực nhật.

Về tới lớp, Tường Diễm Nha cực kỳ vui vẻ, thu dọn sách vở bỏ vào cặp, càng nghĩ càng cảm thấy tức cười, không nhịn được phải nói. “Nhỏ Hứa Du Du đúng là mất mặt. Gậy ông đập lưng ông. Cậu nhìn bộ dạng cậu ta lúc này xem...”

Cô còn rúc vai, giả vờ khóc thút thít, bắt chước điệu bộ của Hứa Du Du.

Chúc Yêu đang hứng một chậu nước, vắt chiếc khăn lau, lau sạch bảng đen. Cô lau bên dưới bảng trước, sau đó từ từ lau lên trên.

Chúc Yêu nhón chân lên, vươn tay cao hơn.

Vẫn không tới...

Cô phồng má, hơi nhụt chí nên định đẩy cái ghế qua.

Đúng lúc này, từ đằng sau bất ngờ xuất hiện một cánh tay vươn tới, giành lấy chiếc khăn lau trên tay cô.

Chúc Yêu xoay người lại, quay mặt về phía người đằng sau mình. Anh lên tiếng, giọng trong trẻo. “Để mình giúp cậu.”

Anh nhanh nhẹn lau bảng. Do cao hơn cô cả cái đầu nên phần mép bảng bên trên cùng được anh lau sạch một cách nhẹ nhàng. Chúc Yêu hơi ngơ ngác, đứng bên cạnh, nhìn anh lau bảng. “Hôm nay... cảm ơn cậu nhiều.”

Tường Diễm Nha đã sửa sang lại cặp sách xong, nhìn hai bóng người đang đứng trước bảng đen. Ánh mắt cô trở nên gian xảo, sau đó ngồi lên bàn, nói với hai người họ. “Lớp trưởng, cậu thật là tốt với Chúc Yêu. Có người bạn cùng bàn như cậu thật là đáng ngưỡng mộ. Lớp trưởng, mình cũng muốn làm bạn cùng bàn với cậu...”

Trước kia cô làm gì dám trêu đùa lớp trưởng lớp 12.9 kiêm nam thần của trường Hành Dương này. Còn bây giờ, cô cảm thấy lớp trưởng đã có “tính người” hơn.

Tiểu công chúa không biết Tường Diễm Nha đang nói đùa nên bĩu môi một cái, lầu bầu một câu với giọng nũng nịu: “Không được...”

Cánh tay đang lau bảng bỗng khựng lại, Nguyên Trạch cúi đầu, đưa mắt nhìn khuôn mặt của tiểu công chúa. Dáng vẻ nũng nịu dỗi hờn, giống như có ai muốn cướp gì của cô vậy.

Anh bỗng cong môi lên, nhẹ nhàng hỏi một câu. “Tại sao lại không được?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Đùa bốn

Hả? Chúc Yêu hơi há miệng, mắt tròn tròn lên.

Lúc bấy giờ cô mới hiểu ra là Tường Diễm Nha chỉ thuận miệng nói đùa. Cô nhìn chàng thiếu niên bên cạnh mình, không biết có phải vì tuổi còn nhỏ hay không mà có chút khác biệt với dáng vẻ chừng chạc, sắc sảo trên triều đình năm đó.

Nguyên Trạch khi đó, gặp công chúa hoàng gia là không bao giờ nhìn thẳng, chỉ cung kính hành lễ với cô, giữ khoảng cách khá xa.

Trong lòng tiểu công chúa, thái phó Nguyên Trạch cũng giống như thần tiên, thanh tao thoát tục, không vướng bụi trần, tuy thân ở chốn quan trường

nhưng lại nhẹ nhàng thanh thoát.

Dường như không có bất cứ điều gì có thể làm khó anh, cũng không có bất cứ điều gì có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của anh.

Có lẽ do tiếp xúc không nhiều nên tiểu công chúa chôn thâm cung kia luôn hình dung anh một cách vô cùng hoàn hảo.

Lúc này, anh cứ thể nhìn cô, ánh mắt rất hiền hòa.

Tuy ngây ngô, nhưng chẳng phải là không biết gì. Chúc Yếu có thể cảm giác được... dường như có ý đùa bỡn trong ánh mắt đó.

Ấy vậy mà... cô lại không hề khó chịu, ngược lại mặt lập tức ửng hồng, không nói được lời nào.

Bên dưới lớp, Tường Điềm Nha vẫn tiếp tục nói. “Nhưng hôm nay Yếu Yếu của chúng ta thật là đẹp, đáng về ôm tỷ bà che nửa mặt ấy quả thật là tuyệt vời, mình nhìn mà ngây người.”

Chúc Yếu không để ý Tường Điềm Nha nói gì, đầu óc cô đang rối bời. Nguyên Trạch thấy cô ngơ ngác vậy nên không tiếp tục đề tài khi nãy nữa, chỉ nhanh chóng lau cho xong bảng rồi nói với cô. “Cậu đi thu dọn đồ về nhà đi.”

Chúc Yếu ừ một tiếng, nhìn Nguyên Trạch bưng cái thau nhựa ra ngoài đổ nước.

Bóng lưng cao lớn, cánh tay rắn chắc mạnh mẽ, đáng vẽ rất có sức sống. Nhìn một lát, áng mây hồng trên mặt cũng dần tan biến, Chúc Yếu trở về chỗ ngồi, bỏ vở bài tập phải làm vào cặp.

Dây kéo hộp bút không kéo chặt nên cây bút máy trong hộp rớt ra ngoài, rơi xuống sàn nhà.

Chúc Yếu đặt cặp lên bàn, cúi người nhặt cây bút máy lên. Lúc khom người xuống, cô bỗng nhìn thấy vài thứ trong hộp bàn của chiếc bàn bên cạnh.

Hộp bàn của Nguyên Trạch luôn được dọn dẹp rất sạch sẽ, càng không lén lút giấu đồ ăn vặt như những bạn khác nên nhìn một cái là thấy hết toàn bộ.

Trong hộp bàn có một phong thư màu hồng phấn đang lặng lẽ nằm yên cùng một chiếc bình thủy tinh có chứa những ngôi sao nhiều màu. Chiếc bình thủy tinh đè lên trên phong thư nhưng vẫn để lộ ra một chữ Nguyên, có lẽ là viết *Nguyên Trạch thân mến* hay gì đó...

Đây là...

Chúc Yếu biết. Đó là thư tình.

“Là thư tình à.”

Tường Điềm Nha không biết đã qua đây từ lúc nào, ngồi vào chỗ của Nguyên Trạch, nhìn bình sao trong hộp bàn, lắc đầu chê: “Chiêu cũ rích.”

Chúc Yếu ngồi thẳng dậy, trong lòng không được vui lắm.

Tường Điềm Nha nói: “Sau khi Nguyên Trạch vào Hành Dương, rất nhiều con gái đều thầm mến cậu ấy, lúc tan học còn cố ý lên xuống cầu thang, ngang qua lớp chúng ta, gây sự chú ý. Có lẽ là biết xưa nay cậu thấy không nhận thư tình của người khác nên nhân lúc hôm nay chúng ta đến phòng nhạc sinh hoạt lớp, vô đây lén nhét thư tình vào...”

Cô an ủi Chúc Yếu. “Cậu yên tâm đi, chắc chắn lớp trưởng của chúng ta sẽ không xem đâu.”

Có điều...

Tường Điềm Nha nghĩ ngợi một chút, nói nhỏ. “Mình cũng rất phục mấy bạn nữ này, dù không có cơ hội nào nhưng ít ra người ta cũng có dũng khí thử một phen. Mình nói này Yếu Yếu, cậu không thể cứ thương thầm mãi thế, hèn nhất quá, hay là...”

Hay là cái gì? Chúc Yếu nhìn cô.

Tường Điềm Nha cười như một con cáo. “Cậu cũng thử xem”

.....

Tiếng sấm ầm ầm, những hạt mưa nặng trĩu rơi xuống những tán cây xanh um, cảnh cây lắc lư, hương hoa quế ngày một nồng hơn.

Tường Điềm Nha để quên ô ở phòng học nên đang trở lên lấy. Chúc Yếu đứng dưới hành lang đợi, nhớ tới những lời Tường Điềm Nha vừa nói khi nãy.

Bây giờ bình tĩnh lại mà nghĩ thì trong lòng có chút hy vọng nho nhỏ. Cô không còn là công chúa Đại Ngụy, không cần câu nệ chuyện thân phận, cũng không câu nệ chuyện lễ nghi. Cô nên dũng cảm hơn một chút.

Có điều... Chúc Yếu nhớ tới đôi bạn cùng bàn bị cô chủ nhiệm lớp chia rẽ. Cô bạn kia khóc thật thảm thiết. Ở tuổi này, lẽ ra nên đặt việc học tập lên hàng đầu, những chuyện tình cảm nam nữ rõ ràng là bị nghiêm cấm.

Chúc Yêu nhút nhát.

Bên kia, ngay cầu thang, Lâm Chi Y tình cờ gặp được Nguyên Trạch vừa từ trên lầu xuống.

Anh đeo cặp một bên vai, khí chất lãnh đạm xa cách, lại có chút cao ngạo rất khó tả. Những thiếu niên ở độ tuổi này thường đang trong giai đoạn dậy thì, có người mặt toàn là mụn, rất hiếm có ai hoàn hảo được như anh, cứ như là từ trong tranh bước ra vậy.

Tìm Lâm Chi Y run lên.

Tuy học chung một lớp nhưng bình thường họ ít khi tiếp xúc. Thật ra cô rất ngưỡng mộ Chúc Yêu, có thể trở thành bạn cùng bàn với Nguyên Trạch, cho dù không nói gì thì cũng có thể danh chính ngôn thuận ngồi bên cạnh anh.

Lâm Chi Y gọi anh lại. “Lớp trưởng.”

Bước chân đang đi xuống lầu của Nguyên Trạch dừng lại, anh nhìn cô một cái. “Có việc gì sao?”

Tuy Nguyên Trạch không nói nhiều nhưng từ khi anh đảm nhiệm chức lớp trưởng, mọi việc trôi chảy đầu vào đáy, không chê chỗ nào được. Giọng của anh khá lạnh nhưng lại rất êm tai. Lâm Chi Y hơi đỏ mặt, giọng dịu dàng hơn bình thường. “Mưa to lắm đấy, cậu có mang ô không? Có cần mình cho cậu mượn?”

Lâm Chi Y để ý thấy trong tay Nguyên Trạch hoàn toàn không có mang theo ô.

Trời đang mưa, là bạn học chung lớp nên cho mượn ô cũng chẳng có gì. Có điều không ai đi học mà mang theo hai chiếc ô cả, Lâm Chi Y cũng vậy, cho nên dù nói là cho mượn nhưng cuối cùng đương nhiên là hai người cùng che chung một chiếc ô.

Anh đưa mắt nhìn sang, nhanh chóng từ chối. “Không cần đâu.”

Anh nói thêm, “Mình có ô.”

Những ngón tay đang cầm ô của Lâm Chi Y vô thức siết chặt lại.

Cô có ngoại hình dịu dàng thanh thoát, là hình mẫu lý tưởng của mỗi tình đầu, đáng vẻ thẹn thùng hết sức động lòng người. Thật ra cô cũng chỉ thử xem mà thôi, biết là không có khả năng lắm nhưng vẫn ôm lấy chút hy vọng.

Cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, mỉm cười nói: “Hôm nay, chuyện của Chúc Yêu...”

Ánh mắt Nguyên Trạch thoáng dừng lại, nhìn cô, đợi nói tiếp.

Lâm Chi Y hoàn toàn không nói giúp cho cô bạn thân thiết cả ngày như hình với bóng của mình mà ngược lại bóng gió bên vực Chúc Yêu.

“Hứa Du Du quả thật hơi quá đáng, cũng may là Chúc Yêu tốt tính...”

Nụ cười của cô nhìn có vẻ rất chân thành. “Không ngờ Chúc Yêu lại chơi đàn tỳ bà hay như vậy, mình rất khâm phục cậu ấy.”

Lâm Chi Y còn nói: “Lúc ấy mình cũng muốn bảo Hứa Du Du xin lỗi Chúc Yêu. Bạn bè với nhau nên hòa đồng, không ngờ là...” Không ngờ là Chúc Yêu vừa ngồi xuống thì Nguyên Trạch đã bắt Hứa Du Du xin lỗi.

Nhớ lại quan hệ với Chúc Yêu trước kia, các bạn trong lớp gần như đều xem nhẹ cô, Lâm Chi Y thể hiện rất nhiệt tình. “Mình thấy gần đây Chúc Yêu rất nỗ lực. Thành tích của mình tuy không phải quá tốt nhưng nếu sau này cậu ấy có việc gì cần thì mình rất vui khi có thể giúp đỡ lẫn nhau học tập.”

Những lời này thật là khiêm tốn.

Thành tích của Lâm Chi Y rất tốt, các bạn trong lớp đều thích nhờ cô giảng một số vấn đề, mỗi lần như vậy cô đều giảng rất tỉ mỉ. Còn với thành tích của Chúc Yêu, hoàn toàn không có chỗ nào đáng để cô “học tập lẫn nhau”.

Lâm Chi Y quan sát sắc mặt của Nguyên Trạch, thấy anh đưa mắt nhìn mình, cuối cùng thốt ra hai chữ thật lãnh đạm. “Không cần.”

Hả? Lâm Chi Y sững sờ.

Tiếp đó, anh nói một câu. “Mình sẽ dạy cậu ấy.”

Sắc mặt Lâm Chi Y lập tức trở nên trắng bệch.

Họ đã lên cấp ba, không còn là học sinh tiểu học. Giữa bạn nam và nữ đã không còn đơn thuần như lúc trước.

Nếu là người khác thì thôi, nhưng đây là Nguyên Trạch, có bao giờ anh tiếp xúc nhiều với các bạn nữ đâu. Nghe nói hồi cấp hai anh đã học giỏi nước tiếng. Lên cấp ba, chẳng những học giỏi mà lúc ứng xử với mọi người đều giữ một khoảng cách nhất định, rõ ràng ràng là một học sinh ưu tú, lạnh lùng.

Ấy vậy mà... không biết bắt đầu từ lúc nào, anh hết sức quan tâm đến Chúc Yếu.

Giảng bài cho Chúc Yếu, có khi đi nước rút nước sẽ chủ động xách theo bình nước của cô ấy. Và lại hôm nay còn công khai ra mặt bên vực Chúc Yếu.

Nguyên Trạch xuống cầu thang, đến lầu một.

Trời mưa rất to, cây cối đung đưa. Anh đưa tay kéo phéc-mơ-tuya của chiếc cặp, định lấy ô ra.

Nhưng lại nhìn thấy tiểu công chúa của Đại Ngụy đang cô độc đứng trên hành lang cách đó không xa. Cô đeo cặp, tay cầm một chiếc ô.

Nhìn một cái, Nguyên Trạch kéo phéc-mơ-tuya lại, chậm rãi bước qua đó.

Học sinh mà được tan học về nhà là rất tích cực, trong trường chỉ còn lác đác vài người. Người ít, cộng thêm Nguyên Trạch vốn rất thu hút sự chú ý nên Chúc Yếu nhanh chóng nhìn thấy anh.

Anh đang đi về phía này, trên người vẫn mặc bộ đồng phục giống như cô, hai sắc trắng xanh đan xen.

Bộ đồ đồng phục rộng rãi, kiểu dáng thật ra khá xấu, nhưng không biết sao mặc lên người anh lại không khác chàng Thám Hoa mặc bộ đồ gấm, phong thái đỉnh đặc khi xưa là mấy.

Mắt Chúc Yếu cong lên, cô gọi tên anh. “Nguyên Trạch.”

Tiểu công chúa thấy anh đến đứng một chỗ với mình, mắt nhìn trận mưa ngoài trời. Cô cúi đầu, phát hiện hai tay Nguyên Trạch trống không, chẳng mang theo ô.

Vì thế, cô quan tâm hỏi khẽ một câu: “Cậu... không mang ô sao?”

Chàng trai khôi ngô kia lại đưa mắt nhìn khuôn mặt Chúc Yếu, nhanh chóng trả lời câu hỏi.

Anh gật đầu. “Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Lời mời

Con mưa rất lớn, từng hạt mưa lộp bộp trút xuống cọ rửa ngôi trường. Chúc Yếu nắm cán chiếc ô, nghĩ ngợi rồi nói: “Vậy hay là... dùng của mình đi.” Nói xong thì bung chiếc ô ra.

Ngón tay cái ấn vào nút bấm, phạch một tiếng, chiếc dù tự bung lên giống hệt một đóa hoa nở rộ trong nháy mắt.

Mặt ngoài chiếc ô in hình hoa rơi màu hồng nhạt, còn bên trong là những ngôi sao li ti. Đồ đặc của Chúc Yếu đều do mẹ cô đích thân mua sắm, từ cái lớn như tủ quần áo trong phòng ngủ đến cái nhỏ như đồ lót, bút tất... Kể cả chiếc ô này. Nó rất thích hợp với con gái. Hơn nữa hình dáng của chiếc ô này tròn và sâu, giống như nửa trái dưa hấu úp ngược, che mưa gió tốt hơn hẳn những chiếc ô bình thường.

Có điều...

Hơi nhỏ.

Nguyên Trạch bỗng nhiên bật cười.

Nguyên Trạch rất ít khi cười. Bây giờ trong mắt có ý cười rất rõ, rất sáng, rất đẹp. Anh nhìn thẳng vào tiểu công chúa trước mặt mình, giọng nói trầm thấp êm tai. “Chiếc ô này của cậu không che được hai người. Mình đợi mưa nhỏ một chút rồi về sau.”

Chúc Yếu đã nhìn đến ngẩn ngơ từ bao giờ. Hai má cô ửng hồng, môi thì không nhin được mà cong lên.

Nhìn chiếc ô trên tay, Chúc Yếu cảm thấy hơi tiếc nuối. Nếu ô của cô mà lớn hơn một chút thì có thể che chung với thái phó rồi. Gấp chiếc ô lại, Chúc Yếu nói: “Vậy mình cùng chờ với cậu.”

Nguyên Trạch nhìn cô, thấy gương mặt cô khá nghiêm túc, ánh mắt trong veo, trông có vẻ rất ngoan ngoãn.

Tiểu công chúa không nhuộm bụi trần này được hoàng gia che chở quá kỹ. Ngày xưa, dù là hôn quân như Minh Đế hay là thái tử lưu manh Chúc Hăng đều xem cô công chúa này như châu như báu. Anh và cô tiếp xúc với nhau không nhiều lắm. Lúc vào cung dạy thái tử, thỉnh thoảng mới tình cờ gặp gỡ công chúa đến thăm ca ca. Trong chốn thâm cung âm mưu trùng trùng này, duy chỉ có nụ cười của cô gái ấy là luôn trong trẻo, thuần khiết.

Bị nhìn quá lâu, Chúc Yếu cảm thấy hơi thẹn thùng. Cô vô thức nắm chặt cán ô, nói: “Cậu...” Thì thấy chàng trai cao ngất trước mặt mình bỗng quỳ một chân xuống đất.

Chúc Yếu vô thức lùi lại một bước.

“Đứng im nào...” Anh nhẹ nhàng nói.

Chúc Yếu ngoan ngoãn đứng im, cúi đầu nhìn cái đầu đang cúi của anh.

Trước đây cô là công chúa cao quý, vốn quen được người người tôn kính, quỳ lạy. Nhưng bây giờ, cô bỗng cảm thấy không quen lắm.

Đưa mắt từ cái đầu của anh nhìn xuống dưới, Chúc Yếu thấy anh cứ thế mà quỳ trước mặt mình, đưa tay cột hai dây giày của cô – không biết đã sút ra từ lúc nào – lại.

Dây giày bị tuột từ lúc nào, cô không chú ý đến.

Chúc Yếu nhìn chăm chăm vào cái nơ con bướm rất chuẩn trên chiếc giày, lòng ngẩn ngơ. Cô ngơ ngác nhìn Nguyên Trạch thì thấy anh lên tiếng. “Công chúa vẫn nên về sớm đi.”

.....

Chớp mắt đã đến thứ sáu.

Trong lúc tập thể dục giữa giờ, trên sân vận động của trường, học sinh xếp hàng ngay ngắn thành hình vuông. Bài thể dục theo nhạc đã kết thúc, bây giờ trên bục cao là một cậu học sinh nhuộm mái tóc vàng rực đang đọc bản kiểm điểm trên tay mình.

Giọng đọc biểng nhác, đáng vẻ cà lơ phất phơ, hoàn toàn khác biệt với đám học sinh hăng hái, phấn chấn của trường Hành Dương.

Cô bạn đứng phía sau lặng lẽ nhồi đầu tới, hỏi nhỏ một câu. “Chúc Yếu, mình nhớ cậu Chúc Hăng lớp 12 này là anh trai cậu phải không?”

Người đứng trên kia đọc bản kiểm điểm chính là Chúc Hăng, anh trai Chúc Yếu.

Chúc Hăng là học sinh cá biệt có tiếng của Hành Dương. Trái ngược với vẻ ngoan ngoãn, hiền lành của Chúc Yếu, cậu vừa trái kỳ luật vừa gây sự chú ý. Bởi vì nhà có tiền nên bên cạnh lúc nào cũng có một đám bạn a dua vây quanh.

Nghe nói hai ngày trước cậu chặn một nữ sinh ở bên ngoài nhà vệ sinh nữ, khăng khăng bắt người ta làm bạn gái mình, vừa hay bị thầy hiệu trưởng đi ngang qua bắt gặp.

Cô bạn kia học lớp 12.7, kiểu con gái nhà lành học lực giỏi, hạnh kiểm tốt, bình thường cũng không có cơ hội tiếp xúc với Chúc Hăng, vậy mà không biết sao bị tay lưu manh này nhìn trúng. Trùng hợp hơn, cô ấy vừa khéo lại là con gái độc nhất của hiệu trưởng trường này.

Bình thường cô ấy rất khiêm tốn, ngay cả bạn cùng lớp cũng biết cô chính là con gái của thầy hiệu trưởng.

Chúc Hăng cũng thật xui xẻo. Bất nạt ai không nói, lại đi bắt nạt con gái của hiệu trưởng.

Chúc Hăng đứng trên bục đọc bản kiểm điểm, mái tóc vàng rực sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Bản kiểm điểm này được viết rất sâu sắc, có điều bị đọc sai vài từ. Không cần nghĩ cũng biết là do mấy đứa bạn có chút chữ nghĩa bên cạnh viết giùm cho cậu.

“Ừ.” tiểu công chúa gật đầu.

Tuy không còn thân phận thái tử cao quý như xưa nhưng rõ ràng người anh trai này của cô cực kỳ yêu thích cuộc sống thế này, ở Hành Dương như cá gặp nước. Trước kia bên trên còn có một vị thái phó quản lý cậu. Còn bây giờ, vị thái phó uyên bác, nghiêm khắc kia đã trở thành đàn em trong trường, nên Chúc Hăng tự do vùng vẫy không biết sợ là gì.

Cô bạn phía sau cười hì hì, nói: “Không phải nói chứ cậu Chúc Hăng này... cũng thật là đẹp trai.”

Đại đa số học sinh trong Hành Dương là cấm đầu cấm cổ mà học tập, và đám con gái cũng thích những chàng trai học giỏi. Tuy nhiên với thành phần cá biệt, cà lơ phất phơ như Chúc Hăng, các cô cũng rất chú ý đến. Hơn nữa nhà Chúc Hăng có tiền, bản thân cậu lại đẹp trai nên càng thêm có sức hút.

Thể dục giữa giờ kết thúc, học sinh các lớp xếp hàng lần lượt về phòng học.

Tướng Diêm Nha kéo Chúc Yếu đến nhà vệ sinh. Thời điểm này nhà vệ sinh nữ đông nghẹt người, ồn ào nhốn nháo. Đi vệ sinh xong, về tới phòng học, Chúc Yếu tiếp tục sửa bài kiểm tra hóa học được phát trước đó.

Mỗi lần nhìn thấy những phương trình hóa học này là Chúc Yếu lại đau đầu.

Nguyên Trạch trở về bàn của mình, nhìn thấy Chúc Yếu đang cau mày, cắn bút bèn ngồi xuống, quay qua cô. “Đề nào không biết làm?”

Chúc Yếu cũng không ngại ngần, cầm bút chỉ vào một câu sai trên bài kiểm tra. Là một bài điền vào chỗ trống, tính nồng độ H₂SO₄ trong axit thường bán trên thị trường.

Nguyên Trạch giảng bài cho Chúc Yếu. Cô nghiêng đầu qua, người khá gần sát vào anh, có thể ngửi thấy mùi hương thơm mát và hơi thở nam tính của tuổi trẻ trên người anh. Anh cup mắt, sống mũi cao thẳng. Mắt Chúc Yếu lơ đãng nhìn vào môi anh...

Nguyên Trạch biết kiến thức cơ bản của Chúc Yếu khá yếu nên lần nào cũng giảng rất tỉ mỉ. Biết rõ là phải chú ý nghe giảng nhưng cô hoàn toàn không có cách nào để tập trung.

“Chúc Yếu, mình có chuyện này muốn nói với cậu.” Triệu Khiêm Trác ngồi bàn phía trước quay người lại, nhào lên bàn của Chúc Yếu. “Thứ 7 này là sinh nhật mình, mình định đi hát karaoke, cậu cũng đi chung nhé. Mình đã nói với Tường Điềm Nha rồi, hôm đó cậu ấy cũng sẽ đến.”

Biết thường ngày Chúc Yếu rất thân với Tường Điềm Nha nên Triệu Khiêm Trác mời Tường Điềm Nha trước. Tường Điềm Nha thích náo nhiệt, Triệu Khiêm Trác có quan hệ khá rộng rãi nên nhanh chóng đồng ý.

Sinh nhật à. Chúc Yếu có thể cảm nhận được từ sau buổi sinh hoạt lớp hôm đó, thái độ của các bạn trong lớp với cô đã thay đổi, không còn xem nhẹ cô như lúc trước mà sẽ chủ động nói chuyện với cô. Và Chúc Yếu cũng rất vui khi có bạn mới.

Cuối tuần này Chúc Yếu không có lịch trình gì, hơn nữa quan hệ giữa cô và Triệu Khiêm Trác cũng khá tốt nên bèn gật đầu. “Ừ, được.”

Dù sao Tường Điềm Nha cũng đi mà.

“Vậy nha.” Triệu Khiêm Trác mỉm cười, hỏi cô. “Cậu có WeChat không, chúng ta kết bạn nhé, để tiện liên lạc vào hôm đó.”

Đều là bạn bè, Chúc Yếu cũng không nghĩ ngợi gì nhiều. Thấy Triệu Khiêm Trác lấy điện thoại ra thì cô cũng đặt bút xuống, lấy điện thoại của mình trong một ngăn cặp ra, thêm số của Triệu Khiêm Trác vào.

Thêm WeChat xong, Chúc Yếu cất điện thoại vào, tiếp tục nghe Nguyên Trạch giảng bài.

Nguyên Trạch cầm bút, gương mặt trắng trẻo sáng sủa không có biểu cảm gì.

Đó là gương mặt mà bình thường các bạn hay nhìn thấy nhất. Thoạt nhìn có vẻ không quá lạnh lùng nhưng lại khiến người ta cảm thấy khó mà đến gần. Thân là bạn cùng bàn, Chúc Yếu rất hiếm khi nhìn thấy vẻ mặt ấy.

Hình như là... mình đã làm sai điều gì thì phải. Chúc Yếu nhìn anh với ánh mắt nghi hoặc, giọng cũng dè dặt hơn. “Nguyên Trạch?”

“Ừ.” Anh trả lời một tiếng, không nhìn cô, chỉ nhìn đề bài trên giấy kiểm tra. “Tiếp tục nhé.”

Anh vẫn rất kiên nhẫn giảng cho cô nghe từ đầu tới cuối bài tập đó.

Anh giảng rất tỉ mỉ, nhưng lại không giống như lúc này, mỗi một bước là dừng lại hỏi cô có hiểu hay chưa.

Trên cuốn vở nháp, chữ của anh viết rất đẹp, lực hằn sang trang bên kia, tạo thành một sự đối lập rất rõ với nét chữ chỉ có ưu điểm và ngay ngắn gọn gàng của Chúc Yếu.

Chúc Yếu nhìn thật kỹ từng bước của bài giải, sau đó đưa mắt sang, len lén nhìn một bên mặt của anh. Dáng anh đọc sách rất nghiêm túc và chuyên chú. Thái độ ưu tú là thế mà vẫn cần cù học tập, còn cô thì sao, lần nào thi cũng đội sổ, vậy mà còn muốn... cùng anh yêu sớm.

.....

Tối thứ 6, Chúc Yếu sấy tóc xong thì ngồi trên sofa trong phòng ngủ, tám chuyện với Tường Điềm Nha, bàn bạc xem mai phải mua gì làm quà sinh nhật.

Tường Điềm Nha nhăn qua một dòng. “Quà cáp làm gì chứ. Cậu đi là đã nể mặt lắm rồi.”

Bọn con trai sẽ không so đo tính toán nhiều, mừng sinh nhật cũng chỉ là mọi người tụ lại, ăn uống đồng vui mà thôi.

Tường Điềm Nha còn nói với cô: “Hình như Lâm Chi Y và Hứa Du Du cũng đi, ngày mai cậu nhớ ăn mặc đẹp một chút.”

Lâm Chi Y có mối quan hệ rất tốt, các bạn trong lớp đều thích mời cô. Tuy nhìn Lâm Chi Y giống như hay để mặt mộc, không chải chuốt ăn diện gì nhiều nhưng thật ra lại rất tỉ mỉ, thường hay ăn mặc trang điểm theo kiểu con trai rất thích như váy dài màu trắng hoặc đại loại như nhún bèo xếp li rất nữ tính...

Trước kia lúc bình chọn hoa khôi của trường, có người chụp được bức ảnh Lâm Chi Y mặc bộ váy dài trắng với mái tóc dài đen nhánh và nụ cười mím

chị, thế là cô lập tức ngồi lên chiếc ngai hoa khôi.

Chúc Yêu hướng nội, chưa từng có bạn bè nào tổ chức sinh nhật mà mời cô. Có nhiều khi mọi người quên mất rằng cô gái im lặng ít nói này mới chính là thiên kim tiểu thư đích thực – báu vật trên tay Tiêu Minh Châu, chủ tịch tập đoàn Bích Mâu.

Ngày xưa tiểu công chúa mặc lụa là gấm vóc, trên người mang đầy ngọc ngà châu báu. Từ khi xuyên đến đây, Chúc Yêu mặc nhiều nhất chính là đồng phục trường. Trong phòng để quần áo, có rất nhiều đầm váy đẹp mà cô chưa mặc lần nào.

Ôm con thú nhồi bông trong lòng, Chúc Yêu chậm rãi đánh chữ, hỏi Tường Điềm Nha. “Ngày mai Nguyên Trạch có đi không?”

Bên kia, Tường Điềm Nha đang đánh răng, miệng đầy bọt kem. Thấy vậy, bàn tay đang cầm bàn chải đánh răng khựng lại, sau đó dùng tay trái đánh chữ rất thuận thực. “Lớp trưởng chúng ta không nhuộm bụi trần, làm sao có thể đến những nơi như thế?”

Biết là Chúc Yêu rất hy vọng Nguyên Trạch đi nhưng đây là chuyện gần như không thể. Nguyên Trạch trước nay chưa bao giờ đi những bữa tiệc thế này.

Tường Điềm Nha súc miệng xong, ném chiếc bàn chải đánh răng vào ly, tiếp tục đánh chữ. “Hay là cậu thử rủ cậu ấy xem?”

Chúc Yêu nhìn chằm chằm vào dòng chữ trên màn hình điện thoại rồi ra khỏi hộp thoại giữa cô và Tường Điềm Nha, tìm danh sách bạn bè.

Cái tên ấy, lảng lảng nằm trên đầu danh bạ.

Về phần nội dung trò chuyện thì...

“Cảm ơn cậu đưa mình về nhà.”

“Công chúa đừng khách sáo.”

Nhật ký trò chuyện giữa cô và Tường Điềm Nha cuộn lên trên mãi cũng không hết, còn giữa cô và thái phó thì chỉ có hai câu đối thoại thế này. Mỗi đêm trước khi ngủ cô đều nhìn mấy lần.

Sắc mặt Chúc Yêu chăm chú, nhìn chằm chằm vào ảnh đại diện của anh. Vô thức cắn môi, tiểu công chúa vừa hồi hộp vừa thấp thỏm. Không biết nếu cô mời thì anh có đi không? Nghĩ như thế, tay phải của cô bắt đầu đánh chữ.

Nguyên Trạch, cậu ngủ chưa?

Xóa bỏ.

Nguyên Trạch, ngày mai cậu có dự định gì không?

Tiếp tục xóa bỏ.

Nguyên Trạch, ngày mai là sinh nhật của Triệu Khiêm Trác, cậu có muốn đi chơi cho vui không?

Vẫn cứ xóa bỏ.

Chúc Yêu chán nản xóa đi những chữ trên khung chat.

Cô đứng là ngọc mã. Lúc Triệu Khiêm Trác mời cô thì Nguyên Trạch đang ngồi ngay bên cạnh, nếu muốn đi thì lúc đó đã nói rồi.

Hơn nữa lúc đó về mặt anh lạnh lùng như thế, chắc chắn là không cảm thấy hứng thú với những chuyện thế này. Anh chăm chỉ như thế, cuối tuần nhất định sẽ không muốn đi chơi như cô mà chắc chắn ở nhà học bài thật kỹ.

Chiếc điện thoại màu trắng mỏng manh bị Chúc Yêu ném lên giường, cô cuộn người thành một cục trên sô pha.

“Ting ting...” Tiếng chuông báo có tin nhắn WeChat vang lên, màn hình điện thoại sáng lên. Chúc Yêu đi qua đó, ngồi xuống giường, cầm điện thoại lên.

Cứ tưởng là Tường Điềm Nha nhắn.

Đến khi Chúc Yêu cúi đầu thì nhìn thấy trên góc phải của tấm ảnh đại diện đầu tiên trong danh bạ có một vòng tròn màu đỏ nho nhỏ, trong vòng tròn là con số 1 bất mất.

Chúc Yêu mừng rỡ nhấn vào ảnh đại diện, nhìn thấy anh nhắn sang một tin. “Ngày mai có muốn đi xem phim với mình không?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Thứ bảy

Chúc Yếu mừng rỡ nhún vào ánh đại diện, nhìn thấy anh nhún sang một tin. “Ngày mai có muốn đi xem phim với mình không?”

Đầu bên kia, gương mặt tiểu công chúa rạng rỡ hẳn lên. Cô ôm con thú nhồi bông trong lòng, mặt gần như vùi vào đó, mắt sáng lấp lánh, niềm vui như từ người cô lan tỏa khắp nơi. Lúc nhận được tin nhắn của Nguyên Trạch, cô gần như không dám tin vào mắt mình.

Rõ ràng là đã có hẹn, ấy vậy mà giờ phút này, trong đầu cô chỉ toàn là nụ cười dịu dàng của thái phó, cho nên không thể điều khiển được đôi tay mình, đồng ý ngay mà không chút do dự.

Điện thoại lại sáng lên, là Tường Diễm Nha gửi tin nhắn đến.

Chúc Yếu như lơ lửng trên mây, ngay cả hít thở thôi cũng thấy không dễ dàng. Cô thế này, làm sao hẹn riêng với anh ngày mai đây? Có điều... anh cũng chưa nói là lúc đó chỉ có hai người họ. Chúc Yếu nhủ mày, không nghĩ tiếp nữa, trả lời tin nhắn của Tường Diễm Nha xong thì lập tức chạy vào phòng để quần áo chọn đồ cho ngày mai.

.....

Trung tâm thương mại Thiên Nhai ở phía tây thành phố là nơi tập trung những địa điểm mua sắm, ẩm thực, giải trí nổi tiếng gần Hành Dương, tầng trên cùng là rạp chiếu phim. Nằm ở khu vực sầm uất nên vào dịp cuối tuần, nơi này rất náo nhiệt, rất nhiều đôi yêu nhau sẽ đến đây dạo phố, mua sắm. Các cô gái ăn mặc chải chuốt thật xinh đẹp, lộng lẫy. Các chàng trai xách linh kinh túi lớn túi nhỏ, trở về với bao nhiêu lợi phẩm.

Vừa bước vào trung tâm thương mại là thấy các vách tường đều làm bằng kính. Chúc Yếu ngắm cô gái trong gương, ngây ngô nhưng yêu kiều, đương độ thanh xuân mon morn. Cô tỉ mỉ lựa chọn một chiếc váy có vẻ không quá phô trương long trọng nhưng rất tôn dáng và phù hợp với tuổi của mình.

Trước khi ra khỏi nhà đã soi gương rất nhiều lần, đã rất hài lòng rồi nhưng sao bây giờ, cô cứ cảm thấy chỗ nào cũng không ổn lắm. Chiếc váy phải chăng hơi ngắn một tí? Màu này phải chăng không tôn da cho lắm? Mái tóc dường như cũng đã hơi rối một chút.

Chúc Yếu không nhịn được, đưa tay sửa sang lại phần tóc hơi xoắn ở hai bên, nhẹ nhàng vén chúng qua sau tai, để lộ cằm cổ thon thả trắng ngần.

Cô đứng đó soi gương, có ba bốn cậu thiếu niên có lẽ là học sinh cấp 3 đang nhìn về phía này.

Cậu bạn ở giữa mặc áo sơ mi kẻ ca rô, mặt mày sáng sủa, bị bạn mình thúc đẩy mãi nên đỏ mặt đi về phía Chúc Yếu, do dự giơ điện thoại lên, trên màn hình là mã QR của WeChat. Cậu không dám nhìn Chúc Yếu, ấp a ấp úng nói: “Chào bạn, có thể... có thể kết bạn không?”

Nói rồi len lén ngước mắt lên nhìn cô một cái.

Cô gái có làn da trắng trẻo mịn màng, không hề có tý vết gì. Tuy không trang điểm nhưng hàng mi vẫn dài và rậm, đôi mắt sáng long lanh.

Mặt cậu ta lập tức đỏ bừng hơn.

Đám bạn của cậu vẫn đang trêu ghẹo. “Người đẹp à, người anh em của chúng tôi là học sinh ưu tú, tuyệt đối không phải người xấu đâu, cậu đồng ý kết bạn đi mà.”

Thật lòng mà nói, cậu bạn này cũng rất khôi ngô, hơn nữa đáng vẻ ngại ngùng cũng rất đáng yêu. Nếu là cô gái khác, nếu nhận được lời mời kết bạn như thế có lẽ đã đỏ mặt rồi nhưng Chúc Yếu thì lại rất bình tĩnh, và lại trước khi ra ngoài, Tiêu Minh Châu đã dặn đi dặn lại là phải hạn chế tiếp xúc với người lạ.

Chúc Yếu nhìn cậu bạn trước mặt, nói: “Tôi có hẹn với bạn, đang vội.”

Lời từ chối rất rõ ràng.

Cậu bạn kia hơi thất vọng, chuẩn bị buông điện thoại xuống nhưng đám bạn của cậu thì lại không chịu thôi, kéo tới vây quanh cô. “Đừng mà, chấp nhận kết bạn thì có mất bao nhiêu thời gian đâu, thêm cậu ấy vào đi mà.”

Cậu bạn kia nói nhỏ một câu. “Thôi đi mà.”

Anh bạn muốn xin WeChat thì không thích miễn cưỡng con gái nhà người ta, cảm thấy cô còn nhỏ, trông có vẻ rất ngoan hiền, sợ họ sẽ làm cô sợ đến phát khóc mất.

Nhưng đám bạn cậu cảm thấy rất mất mặt nên vẫn chặn đường.

Chúc Yếu cau mày, trên mặt không có chút hoảng loạn, chỉ cảm thấy phiền mà thôi. Sau đó liền nghe thấy một tràng tiếng bước chân từ xa đến gần. Như ý thức được điều gì, cô nhìn sang thì thấy gương mặt anh tuần quen thuộc.

Anh đưa tay gạt cậu bạn đang đứng chắn trước mặt cô ra, thần sắc lãnh đạm, không có quá nhiều biểu cảm.

Mắt Chúc Yếu sáng lên, cô vô thức bước tới trước một bước, gọi tên anh. “Nguyễn Trạch.”

Mấy cậu bạn kia vốn đang khoanh tay trước ngực, vây quanh Chúc Yếu. Giờ thấy cô có bạn tới thì cũng thức thòi, không tiếp tục đeo bám nữa.

Vóc người Nguyễn Trạch rất đẹp: vai rộng, eo nhỏ. Lúc này mặc chiếc áo sơ mi trắng được là rất phẳng phiu, cắt may vừa vặn, tôn lên vẻ thanh tao nho nhã của anh. Giọng rất dịu dàng, anh cúi đầu hỏi cô. “Có bị dọa sợ không?” Ý đang nói mấy cậu bạn kia.

Đứng quá gần nhau, lại là lần đầu tiên thấy anh ăn mặc như thế nên mặt Chúc Yếu hơi nóng lên, cô lắc đầu nói: “Không sao.”

Chúc Yếu theo anh đi tới chỗ thang máy. Đúng lúc có một chuyến vừa đi lên nên họ phải đợi một lúc. Họ đều không có kinh nghiệm tiếp xúc riêng với người khác giới nên không biết phải nói những gì, không khí hơi ngượng ngập.

Đợi đến chuyến thang máy sau, Chúc Yếu là người đầu tiên đi vào.

Không gian bên trong rất rộng, cô vốn đứng chính giữa nhưng sau đó người vào thang máy ngày càng nhiều nên bị chen đến góc trong cùng.

Góc trong cùng của thang máy ngoài trời là mặt kính. Đứng ở đó có thể thấy rất rõ thang máy từ từ đi lên, càng ngày càng cao. Khoảnh khắc ấy, Chúc Yếu bỗng cảm thấy bị choáng nhẹ nên vô thức nín thở, tay của người đứng phía trước mình. Cảm giác ấm áp từ ngón tay truyền tới, cô vừa định buông ra thì nghe anh nói: “Sợ thì cứ nắm tay mình.”

Bàn tay đang định buông lỏng ra nay lại nắm chặt. Trong thang máy chen chúc chật chội, cô được anh che chắn ở trong góc, không ai có thể lấn được cô.

Lên đến tầng cao nhất, Chúc Yếu cùng Nguyễn Trạch đi chọn phim xem.

Chọn phim xong, Nguyễn Trạch đi xếp hàng mua nước uống và bắp rang, Chúc Yếu đứng ở chỗ cũ đợi anh.

.....

Các bạn trong lớp 12.9 đã tập trung đông đủ.

Trong thang máy, có một bạn nam hỏi Triệu Khiêm Trác. “Chẳng nói cậu nói Chúc Yếu cũng đến à? Sao tự nhiên lại không đến?”

Tối qua Chúc Yếu đã nhắn tin cho Triệu Khiêm Trác. Tuy rất tiếc nhưng cậu cũng không miễn cưỡng. Cậu trả lời. “Chắc là có việc đột xuất ấy mà. Cũng không sao, lần sau có cơ hội lại đi chơi chung.”

Hứa Du Du lầu bầu vài câu. “Chúc Yếu không biết ca hát, có đến thì cũng chỉ làm hồng bầu không khí, đến lúc đó ai mà rảnh chăm sóc cậu ta chứ.”

“Hứa Du Du, sao cậu cứ thích nói xấu sau lưng người khác thế nhỉ?” Tường Diễm Nha tức tối đáp lại một câu.

Hôm nay Hứa Du Du mặc chiếc váy bằng lụa mỏng màu vàng nhạt, mang đôi giày bít màu đen bóng, còn trang điểm nhẹ. Vốn là học sinh cấp ba ngây ngô non nớt, mặc thế này thoát trông trưởng thành hơn nhiều. Đang định nói móc lại một câu thì thấy điện thoại có tin nhắn WeChat, Hứa Du Du lập tức vui vẻ nói: “Bảo cho các cậu một tin mừng. Chi Y vừa lúc đang mua sắm ở gần đây, lát nữa các cậu có phúc được nghe hát rồi đấy.”

Lâm Chi Y à.

Có một bạn nam nói: “Không ủng hộ công đi chuyến này, có thể nghe hoa khôi trường ca hát.”

Lâm Chi Y sắp đến, các bạn nam lớp 12.9 lập tức trở nên nôn nóng.

Hứa Du Du đắc ý nhìn Tường Diễm Nha một cái, giống như người được hoan nghênh nhiệt liệt là cô ta vậy. Tường Diễm Nha hừ khế một tiếng.

Cả đám người lớp 12.9 lũ nhỏ kéo nhau đứng trước cửa thang máy đợi Lâm Chi Y. Có bạn nam còn đoán xem hôm nay Lâm Chi Y mặc thế nào. “Mình cảm thấy hoa khôi mặc váy trắng là đẹp nhất, chân dài nữa.”

Tường Diễm Nha đợi đến nổi mất hết kiên nhẫn. Nếu hôm nay không phải sinh nhật Triệu Khiêm Trác, cô sẽ không đứng chung một chỗ với Hứa Du Du, huống chi bây giờ còn có một Lâm Chi Y sắp đến.

“Đến rồi, đến rồi.”

Cửa thang máy báo “tùng” một tiếng rồi mở ra, một dáng người xinh đẹp xuất hiện trước mắt họ. Bên trong thang máy là Lâm Chi Y, trên khuôn mặt thanh tú mang theo nụ cười mỉm nhẹ, người mặc bộ váy màu trắng tinh khôi, thoát nhìn vừa thuần khiết và dịu dàng.

Cô ra khỏi thang máy, nói chuyện cũng nhẹ nhàng mềm mỏng, đầy vẻ áy náy. “Xin lỗi nha, tại mình đợi thang máy lâu quá.”

Hứa Du Du lập tức khoác lấy cánh tay Lâm Chi Y. Cô có trang điểm nên đứng bên cạnh Lâm Chi Y lại càng tôn lên vẻ mộc mạc thanh thoát của hoa

khô. Hứa Du Du cúi đầu nhìn bộ máy của Lâm Chi Y, giọng rất khoa trương. “Chi Y à, chiếc váy này thật là đẹp, nhìn kiểu dáng này, chắc chắn là rất đắt phải không?”

“Không có đâu.” Lâm Chi Y nói: “Cũng chỉ có một hai ngàn gì đó thôi, rẻ lắm mà.”

Đối với học sinh trung học, một bộ váy hai ba ngàn là không rẻ chút nào, vậy mà nghe giọng của Lâm Chi Y, cứ nhẹ tênh chả đáng gì.

Lâm Chi Y vừa đến, đám con trai liền háng hái hẳn lên. Tuy nói là bạn cùng lớp, nhưng bình thường ở trong trường cô chỉ mặc đồng phục, sao đẹp bằng mặc chiếc váy trắng phiêu bồng như lúc này. Triệu Khiêm Trác nhìn Lâm Chi Y một cái, không thể phủ nhận, quả thật là rất đẹp, nhưng trong lớp, cậu đã quen nhìn một người còn đẹp hơn nên bây giờ cũng chẳng bắt ngờ cho lắm.

Cậu vỗ tay, cao giọng nói: “Được rồi, nếu mọi người đã đến đông đủ thì cùng mình vào trong phòng đi.”

Cả đám người kéo đi, theo Triệu Khiêm Trác vào phòng.

Muốn đến chỗ hát karaoke thì phải đi ngang qua rạp chiếu phim. Bên ngoài các rạp có rất nhiều người đang ngồi đợi tới giờ phim chiếu. Không biết là ai chú ý đến trước tiên, nhìn thấy bên cạnh chiếc bàn kê sát vách có một dáng người xinh xắn đang đứng, rất dịu dàng, điềm tĩnh.

Cậu bạn đi trong cùng vô thức nhìn lâu một chút, phút chốc nhìn đến ngẩn ngơ. Đợi khi nhìn thấy nửa bên mặt của cô gái kia thì mới ngạc nhiên kêu lên. “Đó... đó chẳng phải Chúc Yếu sao?”

Các bạn lớp 12.9 đều nhìn qua đó.

“Cái gì mà Chúc Yếu? Đó rõ ràng là tiểu tiên nữ!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Cái ôm

Chúc Yếu cầm hai chiếc vé xem phim, mắt dõi theo Nguyên Trạch đang xếp hàng mua bắp rang.

Rất nhiều đôi yêu nhau đến xem phim, cử chỉ khá thân mật.

Trông anh cao lớn, khôi ngô nên chỉ đứng giữa đám đông thôi là có rất nhiều cô gái len lén liếc nhìn về phía này. Có người còn ngấm một cách đường đường chính chính, thậm chí có cô còn nhào tới xin WeChat. Chúc Yếu siết chặt tay, đôi mày lập tức cau lại, định đi qua đó. Nhưng không biết Nguyên Trạch nói gì mà cô bạn kia nhìn về phía Chúc Yếu một cái rồi không tiếp tục dây dưa nữa.

Thái phó có sức hút dữ dội, lúc ở Đại Ngụy cô đã được chứng kiến. Các thiếu nữ quý tộc trong độ tuổi thành hôn đều muốn gả cho anh.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe thấy có người gọi tên cô. Chúc Yếu quay đầu qua nhìn thì thấy những gương mặt quen thuộc đang tề tựu đứng đó. Mắt cô tròn tròn lên... Đó đều là các bạn lớp 12.9.

Các bạn lớp 12.9 cũng đều nhìn về phía Chúc Yếu.

Hành Dương có quy định nữ sinh không được xõa tóc nên đại đa số các bạn nữ đều buộc tóc đuôi ngựa, Chúc Yếu cũng vậy. Còn bây giờ, Chúc Yếu xõa mái tóc dài quá vai, những lọn tóc được uốn gọn sóng vừa trông mềm mại vừa thanh nhã. Cô mặc một bộ váy theo phong cách học đường, phần hông có xếp li tôn lên vòng eo nhỏ nhắn, còn để lộ đôi chân vừa dài vừa trắng. Lúc này đôi môi cô hơi hé mở, đôi mắt tròn xoe, mang theo chút ngạc nhiên, thoát nhìn... chẳng phải rất giống với một tiểu tiên nữ vừa rơi xuống trần gian sao.

Chúc Yếu nào có ngờ được rằng tiệc sinh nhật của Triệu Khiêm Trác cũng được tổ chức tại đây.

Cô vo chặt hai chiếc vé xem phim trong tay, bước qua đó.

Mắt Tưởng Diêm Nha sáng lên, ra sức kéo lấy tay Chúc Yếu, nói: “Hôm nay Yếu Yếu thật là xinh đẹp. Đây là lần đầu tiên mình thấy cậu mặc váy dài đó.”

Trước đó, với một khúc nhạc tỳ bà, Chúc Yếu đã làm cả lớp kinh ngạc. Hôm nay cô ăn mặc thế này, ánh mắt của tất cả mọi người trong lớp đều không kìm được, bị cô thu hút. Đây mới chính là hình mẫu của một đại tiểu thư chân chính.

Cậu bạn lúc này hò hét lớn nhất khi nghe có Lâm Chi Y đến bây giờ đang dùng khuỷu tay huych cánh tay Triệu Khiêm Trác một cái, trêu ghẹo. “Còn bảo cậu ấy không đến, ai dè là muốn cho chúng ta một bất ngờ. Triệu Khiêm Trác, đại tiểu thư này cũng thật thú vị.”

Triệu Khiêm Trác ngồi phía trước Chúc Yếu, bình thường khá thân thiết nên các bạn nam thường mang anh ra trêu đùa. mà thật sự thì Triệu Khiêm Trác cũng có ý với Chúc Yếu. Dù gì cô cũng là một cô gái xinh đẹp, đáng yêu, ai mà không thích chứ.

Triệu Khiêm Trác ngượng ngùng gãi đầu. Bình thường rất vô tư, thế mà bây giờ lại hơi đỏ mặt. “Chúc Yếu, cậu đến thì tốt quá rồi.”

Chúc Yếu định giải thích nhưng nghĩ lại bây giờ có nhiều bạn bè ở đây như vậy, nếu cô nói đi xem phim với Nguyên Trạch thì không biết sẽ bị hiểu lầm thế nào nữa. Nghĩ ngợi một chút, cô bèn không giải thích, thế là bị Tường Điềm Nha kéo vào giữa đám con gái, ngoác đi theo sau đám người Triệu Khiêm Trác.

Tiền Vi lặng lẽ đưa tay sờ vào chiếc váy của Chúc Yếu một cái, hâm mộ nói. “Mình nhớ đây là kiểu dáng mới nhất của Miumiu, chắc phải hơn hai mươi ngàn nhỉ. Chất liệu quả nhiên nhìn rất khác.”

Chúc Yếu hoàn toàn không biết kiểu mới hay kiểu cũ gì. Cô chọn trong tủ quần áo cả buổi trời, có những bộ còn lộng lẫy hơn cái này nhiều, cũng có những bộ còn phiêu bồng thanh thoát hơn cái này nhiều, nhưng cuối cùng cô vẫn chọn chiếc váy có vẻ phù hợp với học sinh này.

Tường Điềm Nha cảm thấy rất hạnh diện.

Lâm Chi Y vốn chỉ xuất thân từ gia đình hơi khá giả, cô xây dựng hình tượng nữ thần bạch phú mỹ cái gì không biết.

Sau khi Lâm Chi Y đến, Hứa Du Du nói luôn mồm như kết, bây giờ nhìn thấy Chúc Yếu xuất hiện, cậu ta trở nên câm như hến. Nghe thấy Tiền Vi nói thể định buột miệng trả lời ngay là “bộ váy này rất có thể là hàng nhái” nhưng nghĩ lại mẹ Chúc Yếu là chủ tịch tập đoàn Bích Mậu, thư viện và sân thể dục mới xây trong trường Hành Dương đều thật sờ sờ ra đây... Nhà Chúc Yếu đúng là rất giàu.

Lâm Chi Y bên cạnh Hứa Du Du cũng chỉ mím chặt môi, không nói gì.

Đến phòng karaoke, các bạn nam rất chu đáo, cố ý để Chúc Yếu ngồi ở giữa sô pha chung với Lâm Chi Y. Đúng là Lâm Chi Y rất được các bạn yêu thích, nhưng dù sao ngấm cũng nhiều rồi, và lại đây là lần đầu tiên Chúc Yếu đi chơi chung với mọi người, nhìn cô có vẻ hiền lành ngoan ngoãn, khiến mọi người rất muốn che chở cô.

Bất giác, Chúc Yếu đã trở thành trung tâm.

Từ khi sinh ra tiểu công chúa đã quen được người người vây quanh bợ đỡ nên không cảm thấy gì. Có điều mọi người đều ngồi bên cạnh cô thế này thì làm sao nhắn tin cho Nguyên Trạch được đây.

Hứa Du Du nhớ ra điều gì, đứng dậy nói. “Nếu mọi người đã đến đông đủ rồi thì trước tiên nghe Chi Y hát một bài đi.” Cô cố gắng kéo sự chú ý của mọi người về phía Lâm Chi Y.

Quả nhiên, Hứa Du Du vừa nói xong thì các bạn nam lại bắt đầu hò hét.

Lúc đầu, Lâm Chi Y có hơi ngượng ngùng, sau đó từ tốn nói: “Vây... mình hát trước một bài nhé.” Cô còn rất khiêm tốn nói: “Lạc tông thì không được cười mình đó.”

Lâm Chi Y hát rất hay, giọng hát uyển chuyển, hợp với những bài hát trữ tình có giai điệu chậm, êm dịu.

Các bạn trong lớp đều bắt đầu vỗ tay cổ vũ, Chúc Yếu cũng vỗ tay theo. Triệu Khiêm Trác vẫn luôn chú ý đến Chúc Yếu, thấy đáng và lo lắng mất hồn của cô thì cứ tưởng tính cách cô hướng nội nên không được tự nhiên, cũng biết Chúc Yếu không biết hát nên rất tâm lý, nói: “Chúc Yếu, cậu sang ngồi chỗ mấy tính chọn bài giúp mọi người đi.”

Chúc Yếu đang định tìm cơ hội nhắn tin cho Nguyên Trạch, nghe xong lập tức gật đầu, sang chỗ chọn bài ngồi.

Bên tai là tiếng hát của Lâm Chi Y, Chúc Yếu cúi đầu, ánh sáng phát ra từ màn hình máy tính bảng chiếu lên mặt cô, trong căn phòng mờ mờ này, trông cô thật mộng lung. Chúc Yếu lấy điện thoại trong túi xách ra, nhắn tin cho Nguyên Trạch. “Xin lỗi, không thể xem phim với cậu được rồi. Mình gặp được mấy người Triệu Khiêm Trác.”

.....

Bên ngoài rạp chiếu phim, những người yêu nhau có cặp có đôi, trên tường dán đầy những tấm poster của các phim đang hot. Nguyên Trạch đang nghịch điện thoại, nghe thấy tiếng “ting ting” của tin nhắn gửi tới, tay anh lướt qua màn hình, ảnh đại diện của tiểu công chúa đang phát sáng, mở ra thì thấy tin nhắn cô vừa gửi qua.

Lúc này Nguyên Trạch nhìn thấy các bạn lớp 12.9 kéo cô đi. Anh nhanh chóng gửi tin nhắn trả lời, một giây sau đó, một tin nhắn khác được gửi đến. Tốc độ nhắn tin của tiểu công chúa rất chậm nên đương nhiên không phải là của cô.

Nguyên Trạch thoát khỏi cửa sổ hội thoại, nhìn thấy tin nhắn của Trình Gia Uy. “Sinh nhật Triệu Khiêm Trác, bạn cùng bàn của cậu cũng đến rồi, hơn nữa hôm này còn mặc váy. Đám con trai trong lớp đều mở mắt nhìn chăm chăm. Nếu đến thì nhanh một chút nhé.”

Phía dưới kèm theo địa chỉ và số phòng.

Hai mắt Nguyên Trạch thâm thúy, nhìn chăm chăm vào mấy dòng chữ trên màn hình với vẻ mặt thích thú.

.....

Lâm Chi Y hát hai bài, sau đó có một bạn nam đề nghị chơi trò chơi. Trò chơi kinh điển nhất trong phòng karaoke chính là nói thật hay mạo hiểm. Tất cả mọi người ngồi thành một vòng tròn, Triệu Khiêm Trác bắt đầu trước, xoay vỏ chai bia trên bàn, quay về phía ai thì người đó phải chọn nói thật hay mạo hiểm, hoàn thành nhiệm vụ thì qua ải, không thì phải chịu phạt một ly bia. Sau đó người này sẽ xoay cái chai để chọn mục tiêu tiếp theo.

Chúc Yếu cũng cùng ngồi vây quanh cái bàn, bên cạnh Tường Diễm Nha.

Triệu Khiêm Trác xoay cái chai, mọi người đều đổ dồn mắt vào nó, nhìn cái chai từ từ dừng lại, cuối cùng miệng chai chỉ về phía Lâm Chi Y.

“Lâm Chi Y! Lâm Chi Y!” Tất cả mọi người đều hò reo.

Lâm Chi Y hơi đỏ mặt, nghĩ ngợi một chốc rồi nói: “Mình chọn nói thật vậy.”

Các bạn nam nghĩ câu hỏi giúp Triệu Khiêm Trác. “Hay là cậu hỏi từng quen bao nhiêu bạn trai rồi? Nụ hôn đầu có còn không? Hoặc là thích bạn nam nào trong này nhất. Nhất định phải chọn.” Lâm Chi Y thầm mếu Nguyên Trạch là chuyện mà tất cả mọi người đều biết cho nên họ muốn hỏi lịch sử tình trường của cô hoa khôi thanh thuần này, cùng với ngoại trừ lớp trưởng ra, trong lớp họ còn bạn nam nào có cơ hội hay không.

Câu hỏi cũng không phải rất quá đáng, Triệu Khiêm Trác không muốn làm mọi người mất vui nên hỏi Lâm Chi Y. “Vậy hỏi nụ hôn đầu đi.”

Hứa Du Du khoác vai Lâm Chi Y, nói thay cho cô. “Nhà Chi Y rất nghiêm, bình thường cũng không tiếp xúc nhiều với các bạn nam, đương nhiên là chưa từng có bạn trai rồi.”

Lâm Chi Y gật đầu, nói với giọng rất tự nhiên. “Đúng vậy, mình chưa từng có bạn trai nên nụ hôn đầu vẫn còn.”

Cô là con ngoan trò giỏi chính hiệu, thấy Lâm Chi Y nghiêm túc trả lời như vậy nên vòng này coi như cho qua. Sau đó đến lượt mấy người, họ đều chọn phương án nói thật. Lần này miệng chai hướng về phía Hứa Du Du, cô cũng chọn nói thật.

Cậu bạn ngồi phía trước cô hỏi. “Nếu được chọn một bạn trong lớp mình làm bạn trai thì cậu chọn ai?”

Hứa Du Du nghĩ ngợi một lát. Bình thường cô dạn dĩ là thế mà bây giờ bỗng trở nên thẹn thùng rồi nhìn Triệu Khiêm Trác ở đối diện một cái. Cậu bạn bên cạnh cô lập tức reo lên. “Không hổ là bạn cùng bàn, lâu ngày sinh tình à.”

Triệu Khiêm Trác vội vàng phủ nhận: “Đừng nói lung tung.”

Thái độ của cậu khá lãnh đạm, Hứa Du Du không được vui cho lắm, có điều thế cũng tính là qua ải. Sau đó tới lượt cô quay cái chai. Hứa Du Du xoay thật mạnh, cái chai lạch cạch xoay mấy vòng, chậm rãi lướt qua vài người, cuối cùng dừng lại trước mặt Chúc Yếu.

“Đúng rồi, Chúc Yếu không hay nói chuyện lắm nhỉ. Làm bạn cùng lớp lâu như vậy, hay là chúng ta hỏi cái gì kích thích một chút.”

Tường Diễm Nha vội vàng che chở Chúc Yếu. “Này Trương Kha, đừng tưởng Chúc Yếu nhà tôi dễ bắt nạt nhá.” Trương Kha chính là cậu bạn nói nhiều nhất.

Hứa Du Du đùa nghịch cái chai trên bàn, nói với giọng hờ hững. “Mọi người đều trả lời câu hỏi rồi, sao tới lượt Chúc Yếu thì lại nói bọn tôi bắt nạt cậu ấy. Hay là đại tiểu thư đây cao quý hơn bọn tôi.” Nói xong, cô nắm vỏ chai bia, dựng đứng trên mặt bàn, nhìn Chúc Yếu. “Nói thật hay mạo hiểm, cậu chọn một cái đi. Đừng có bảo tới phiên cậu thì có ngoại lệ. Mọi người không dễ gì ra đây chơi một chuyến, đừng làm mọi người mất vui.”

Nói thật hay mạo hiểm, trước đó không quay trúng Chúc Yếu nhưng đối với tiểu công chúa có tư tưởng khá bảo thủ này, những câu hỏi của các bạn khi này là hơi phóng khoáng. Ngẫm nghĩ giây lát, cuối cùng cô trả lời Hứa Du Du. “Mình chọn mạo hiểm.”

“Ồ.” Hứa Du Du bật cười. Cô đang nghĩ vài câu hỏi để làm khó Chúc Yếu, không ngờ Chúc Yếu dám chọn mạo hiểm.

“Được lắm. Vậy thì...” Hứa Du Du giả vờ nghĩ ngợi, dừng lại một chút rồi mới nhìn vào mặt Chúc Yếu, nói: “Bây giờ cậu ra ngoài, ôm người đầu tiên mà cậu gặp được trong... một phút. Không tính nhân viên phục vụ ở đây nhé.”

Trương Kha ngạc nhiên reo lên. “Woa, yêu cầu này thật là kích thích nha. Ai biết được là nam hay nữ, nếu là nam thì khác nào Chúc Yếu...”

Khác nào Chúc Yếu bị sàm sỡ.

Hứa Du Du khoanh hai tay trước ngực, nghiêng đầu qua, hỏi cô với ánh mắt khiêu khích. “Thế nào? Cậu dám không?”

.....

Căn cứ vào sổ phòng mà Trình Gia Ủy cung cấp, Nguyên Trạch đi dọc theo hành lang, đến trước cửa phòng karaoke của lớp 12.9. Quán karaoke âm thanh ồn ào huyền ảo, đèn chớp nháy liên tục, bên trong phòng rất nóng nực, có lẽ là đang chơi trò gì đó. Nguyên Trạch giơ tay lên, chuẩn bị đẩy cửa bước vào thì một giây sau... cửa mở ra.

Nguyên Trạch nhìn vào, đằng sau cánh cửa là một dáng người mảnh mai, mái tóc dài gọn sóng xòa trên vai. Lúc nhìn thấy anh, cô tròn tròn hai mắt như rất ngạc nhiên, dáng vẻ ngốc nghếch rất đáng yêu. Sắc mặt Nguyên Trạch rất ôn hòa, nhìn cô với vẻ rất hứng thú. Cô nhìn anh, đôi môi hơi hé mở như muốn nói gì đó nhưng không dám nói.

Các bạn trong lớp đang ở đằng sau, chụm đầu lại nhìn về phía này. Anh đã hiểu được đại khái, vì vậy thu mắt về, tiếp tục nhìn tiểu công chúa trước mặt. “Định làm gì đó?”

Chúc Yếu há miệng, thành thật trả lời. “Phải... phải ôm người đầu tiên gặp được trong một...” Chữ cuối cùng còn chưa nói xong, hơi thở nam tính đã ập vào mũi.

Nguyên Trạch đang rộng hai cánh tay, người hơi khom xuống, một tay vỗ lên lưng cô, tay còn lại đặt lên sau đầu cô, ấn nhẹ nó về phía lồng ngực mình, hơi với giọng trầm thấp. “Thế này phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Dịu dàng

Gương mặt trắng nõn của Chúc Yếu kề sát lồng ngực anh. Sau lớp áo sơ mi mỏng manh là trái tim đang đập thình thịch, thình thịch của anh. Đằng sau gáy bị bàn tay to lớn của anh hoàn toàn bao phủ, khiến cả người cô nghiêng về trước, cứ thế tựa vào lòng anh rất thân mật. Xung quanh lập tức trở nên yên lặng như tờ... Ngay lúc cửa phòng được mở ra, Chúc Yếu vốn đã ngất cả người, chỉ trả lời câu hỏi của anh trong vô thức.

Cũng một cách vô thức, trong lúc được anh ôm, cô đưa tay lên, níu chặt góc áo sơ mi của anh.

Cơ thể thiếu nữ mềm mại hơn trong tưởng tượng của anh, mùi hương thoang thoảng, dịu dàng ngả vào lòng anh, yên lặng như một cô cừu nhỏ. Đôi mày Nguyên Trạch giãn ra, ánh mắt trở nên ôn hòa hơn. Trước giờ anh vốn là một người không thích thể hiện cảm xúc ra ngoài, rất nhiều lúc kiềm chế cảm xúc rất tốt. Nhưng bây giờ, các bạn lớp 12.9 ở đây đều có thể nhìn thấy vẻ dịu dàng trong mắt anh.

Mắt Lâm Chi Y nhìn chăm chăm, gương mặt thanh tú trở nên trắng bệch, hoàn toàn không còn vẻ ôn hòa nhã nhặn khi nãy.

Trương Kha ở sau lưng cô là người lên tiếng đầu tiên. “Lớp trưởng của chúng ta thế này là... cây cỏ thụ nở hoa, núi băng tan chảy à.” Cả Hành Dương ai mà chẳng biết hơn hai năm nay, thân là học sinh xuất sắc nhất đồng thời là nam thần của trường, Nguyên Trạch chưa từng có tin đồn tình cảm nào, anh nhìn thứ gì cũng nhẹ như mây khói, có khi nào chủ động ôm con gái đâu?

Trương Kha đưa tay vỗ vai Trình Gia Úy, hỏi: “Cậu gọi tới à? Mặt mũi cũng ghê gớm nhỉ?”

Trình Gia Úy gật đầu, cong môi cười. Nguyên Trạch là cậu gọi đến, về phần tình cảnh này...

Hứa Du Du vốn định trêu cợt Chúc Yếu, nhưng hiển nhiên tình hình lúc này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô, vì thế cô bất mãn lườm bầu một câu: “Phối hợp để hoàn thành nhiệm vụ thôi mà...”

Đôi mắt Trương Diễm Nha cong lên như mắt hồ ly, hớn hờ châm chọc. “Nếu không cậu cũng đi thử đi, xem lớp trưởng có phối hợp với cậu không?”

Hứa Du Du lập tức nghẹn họng.

Tròn một phút đồng hồ trôi qua.

Nguyên Trạch nhẹ nhàng buông Chúc Yếu ra, cúi đầu nhìn cô. Thấy tiểu công chúa cúi đầu, im lặng không nói tiếng nào nên anh gọi cô một tiếng, sốt sắng hỏi. “Sao thế?” Giọng anh trầm thấp, cộng với chiếc áo sơ mi trắng, trông trưởng thành, chừng chạc hơn khi mặc đồng phục nhiều.

Anh hỏi xong, phải qua vài giây mới thấy tiểu công chúa từ từ ngẩng đầu lên...

Khuôn mặt nhỏ nhắn, mịn màng như có phấn phủ, hàng mi dài hơi run run, đôi mắt trong trẻo, bên trong phản chiếu bóng anh.

“Mình đang...”

Tai cô nóng lên, giọng ngọt ngào, mềm mại. “...xấu, xấu hổ.”

Nguyên Trạch bật cười khe khẽ.

Sự có mặt của Nguyên Trạch đã làm cho buổi sinh nhật long trọng hơn hẳn. Một đám học sinh cấp 3, còn có con gái nhà lành như Lâm Chi Y hay Chúc Yếu, nếp nhà khá nghiêm nên họ không dám chơi quá khuya, đến hơn 8 giờ là tan cuộc. Bữa tiệc kết thúc, tài xế Tiểu Trương sớm đã đợi bên ngoài

Thiên Nhai, thấy Chúc Yếu tới thì xuống xe mở cửa cho cô.

Chúc Yếu ngồi vào trong xe, tư thế ngay ngắn, cảm hơi ngẩng lên, để lộ cằm cổ trắng ngần, mái tóc đen mềm mại xõa bồng bềnh trên vai. Lúc cô ngồi im, có một khí chất cao quý toát ra từ tận bên trong con người.

Mắt Tiền Vi hơi tròn to, thì thào một câu. “Trước đây cứ nghĩ Chúc Yếu hướng nội, bây giờ xem ra cậu ấy rất khiêm tốn thì đúng hơn...”

Các bạn trong lớp gật đầu đồng ý.

Đầu tiên là Chúc Yếu, sau đó là Nguyên Trạch, sự chú ý của họ đều bị hai người thu hút, cho nên phần nào lơ là Lâm Chi Y. Hứa Du Du rất quan tâm đến Lâm Chi Y, có thể cảm nhận được rất rõ sau khi Chúc Yếu xuất hiện, tâm trạng của cô vẫn luôn không được vui lắm. Đặc biệt là sau khi Nguyên Trạch ôm Chúc Yếu, cảm xúc ấy dù cố gắng cũng không cách nào che giấu được. Cô biết Lâm Chi Y thâm mến Nguyên Trạch, bị Chúc Yếu đoạt mất sự nổi bật như thế, chắc chắn trong lòng sẽ thấy khó chịu.

Vì thế, cô cố tình tươi cười, khoác cánh tay của Lâm Chi Y, hỏi: “Chi Y, mình nhớ mỗi ngày tan học, nhà cậu cũng có xe đến đón cậu. Lát nữa sẽ có xe chứ? Chúng ta cùng đường, hay là cậu cho mình quá giang nha.”

Lâm Chi Y vẫn im lặng, Hứa Du Du nắm lấy cánh tay cô lắc lắc vài cái, gọi vài tiếng “Chi Y, Chi Y!” Lâm Chi Y như bỗng hoàn hồn lại, bất ngờ hất mạnh tay Hứa Du Du ra, quát lớn. “Hứa Du Du, cậu phiền quá!”

Âm thanh cao và sắc, làm Hứa Du Du gần như ngất người tại chỗ.

Các bạn trong lớp cũng đồng loạt nhìn về phía Lâm Chi Y. Bình thường trên mặt Lâm Chi Y luôn nở nụ cười nhẹ. Nếu ở cổ đại, đó chính là hình tượng tiểu thư khuê các thanh tao nho nhã, rất hiếm khi thấy cô nổi giận, huống chi là quát bạn mình ngay trước mặt mọi người thế này.

Hứa Du Du cắn môi, mắt hơi rưng rưng nước, giọng hơi run run. “Xin, xin lỗi. Cậu đừng giận mà... Mình không làm phiền cậu nữa là được.” Hứa Du Du rất sợ Lâm Chi Y tức giận.

Lúc này, Lâm Chi Y mới ý thức được ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào mặt mình nên nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, đưa tay nắm lấy tay Hứa Du Du, giọng nói nhẹ nhàng. “Không sao, là lỗi của mình.” Sau đó thì mỉm cười giải thích với cô. “Hôm nay mình không được khỏe cho lắm.”

.....

Tối đó về đến nhà, Chúc Yếu vẫn như lơ lửng trên mây. Còn Chúc Hằng thì không đi nguyên đêm như thường ngày mà lúc này đang nằm trên sofa chơi game, TV thì vẫn mở.

Bên cạnh là Chúc Tấn Ung đang xem bộ phim cổ trang được các bà các cô mê nhất hiện nay. Thấy Chúc Yếu vào, Chúc Tấn Ung ngẩng đầu, lơ đãng nhìn cô một cái. Lúc quay sang xem TV tiếp, chợt nhớ ra điều gì, ông lại quay đầu qua, nhìn cách ăn mặc của con gái, hai mắt híp lại, hỏi một câu ả ý. “Ba nói này Yếu Yếu, hôm nay lớp con ra ngoài chơi, có phải... có rất nhiều bạn nam không?”

Chúc Yếu đang thay giày. Cô mang đôi dép lê màu hồng phấn, tinh thần không được tập trung cho lắm. Nghe Chúc Tấn Ung hỏi, mặt cô hơi đỏ ửng, ngoan ngoãn chào một tiếng “ba” rồi trả lời. “Cũng nhiều. Mà con gái cũng rất đông.”

Ngày xưa Chúc Yếu là công chúa của Đại Ngụy, sống trong thâm cung, gần như không tiếp xúc với đàn ông bên ngoài. Bây giờ thì khác, tiểu công chúa chưa va chạm nhiều, tuy nói trong trường cho cậu anh Chúc Hằng che chở, không ai dám bắt nạt cô nhưng dù sao thì cũng không thể bên cạnh trông nom cô mọi lúc mọi nơi được. Có con gái là lo nhất, đặc biệt là có đứa con gái xinh đẹp đáng yêu thế này.

Chúc Tấn Ung rất lo lắng. “Đừng có nói chuyện một mình với con trai nhé. Con còn nhỏ, phải đặt việc học lên hàng đầu, trăm ngàn lần đừng có bắt chước người ta yêu đương đó.”

Chúc Hằng đang mê chơi game, không ngẩng đầu lên, chỉ lầu bầu tranh luận. “Nó cũng đâu còn nhỏ. Lúc còn ở Đại Ngụy, ba cũng mang cả đồng tranh chân dung của các công tử quý tộc trong độ tuổi phù hợp cho Chúc Yếu xem còn gì...”

Còn dám trả treo với ba mày!

Chúc Tấn Ung gờ chân đạp một cái.

“Ba, ba à.” Chúc Hằng hét lên. “Con đang đi thu hoạch đó, ba đừng làm ảnh hưởng tới năng suất của con.”

Cả ngày chỉ biết trốn học, đánh nhau, về nhà thì chơi game. Chúc Tấn Ung vừa định bồi thêm một cú đấm nữa thì Chúc Hằng đã nhanh nhẹn né ra sau, vội vàng nói. “Ba, con đang dùng tài khoản của ba đó.”

Hả. Sao không nói sớm. Chúc Tấn Ung thông dong thu chân về, tiếp tục nhìn con gái, vẻ mặt hiền lành, giọng đầy yêu thương. “Yếu Yếu à, ba cũng là người rất thoáng, khi nào con lên đại học thì ba sẽ không ngăn cản con. Có điều, ánh mắt phải tinh một chút...” Nói xong thì chỉ vào cậu anh Chúc Hằng bên cạnh, giọng bỗng nghiêm túc. “Ngán vạn lần đừng tìm loại người như anh con.”

Chúc Hằng không phục, bĩu môi. “Con thì sao chứ. Đã đẹp trai còn rất yêu thương người nhà, không tốt sao.”

“Tốt mà mày chặn con gái người ta trong nhà vệ sinh hả?” Chúc Tấn Ung vừa nghĩ tới là trong lòng lại nóng giận. Nếu không phải vì công ty quá nhiều việc, Tiêu Minh Châu cũng sẽ không giao chuyện ở trường cho Chúc Tấn Ung. Chúc Hằng ở trường gây sự, thỉnh thoảng phải mời phụ huynh các kiểu, Chúc Tấn Ung sẽ ra mặt giải quyết. Bình thường chuyện nhỏ thì thôi, mấy ngày trước cư nhiên dám bắt nạt con gái của thầy Phùng hiệu trưởng.

Chúc Hằng lầu bầu trong miệng vài tiếng, không rõ lắm.

Khi Chúc Yếu lên lầu thay quần áo, Chúc Tấn Ung đưa mắt nhìn theo bóng lưng của con gái, dùng khuỷu tay huých vào Chúc Hằng, nói với giọng rất khê. “Con nói xem... có khi nào Yếu Yếu giấu chúng ta, lên yêu sớm không?”

Con gái ở tuổi này mà yêu đương thì chắc chắn sẽ giấu cha mẹ. Chúc Hằng không thèm ngước mắt lên, hết sức chăm chú điều khiển nhân vật trong game, linh hoạt di chuyển giữa trận địa của quân địch, không ngừng chém giết, cuối cùng về vang ròi khỏi đó. Cậu trả lời với giọng điệu rất thờ ơ. “Ba yên tâm đi, Yếu Yếu rất ngoan.”

Làm sao mà Chúc Tấn Ung yên tâm cho được? Bây giờ trong nhà này, ông không có thực quyền, tiền tiêu mỗi tháng đều phải xem tâm trạng của mẹ vợ kia, đâu có thể như trước kia, bảo vệ che chở con gái mọi lúc mọi nơi, mang tất cả đàn ông tốt nhất trong hoàng thành đến trước mặt Chúc Yếu cho cô lựa chọn được.

Chúc Tấn Ung lắc đầu, chuẩn bị xót thương cho thân phận mình thì bỗng nhìn thấy chương trình quảng cáo trên TV đã phát xong, bắt đầu một tập phim mới, vì thế ông ngồi thẳng dậy, lấy lại tinh thần tiếp tục xem phim.

.....

“Ting ting” Màn hình điện thoại sáng lên, Chúc Yếu cầm lên xem thì thấy Tường Điềm Nha nhắn tin đến. “Thế nào? Cái ôm của lớp trưởng có ấm áp hay không? Cả một phút lặn cơ mà.” Dưới đó còn có một bức ảnh, cô gái nhỏ nhắn xinh xắn được một chàng trai cao to tuần tú ôm vào lòng, đó chính là ảnh chụp Nguyên Trạch và Chúc Yếu lúc này.

Thế mà... chụp lại à.

Mặt Chúc Yếu lại nóng phừng lên, nhưng ánh mắt thì lại rất sáng, cứ nhìn chăm chăm vào bức ảnh, không chịu dời mắt. Thì ra lúc ôm cô, Nguyên Trạch có vẻ mặt ấy, cực kỳ, cực kỳ dịu dàng. Cảm giác về cái ôm ấy vẫn còn rất vẹn nguyên, mùi hương và nhiệt độ nóng ấm trên cơ thể anh dường như vẫn còn vương lại trên người cô.

Và cả bàn tay anh... Mắt tiểu công chúa nhìn chăm chú vào bàn tay của Nguyên Trạch trong bức ảnh, trắng trẻo, thon dài, rất đẹp, và cứ thế đặt sau đầu cô.

Chúc Yếu chậm rãi trả lời tin nhắn của Tường Điềm Nha, sau đó đỏ mặt... lặng lẽ lưu bức ảnh về máy, rồi lại lặng lẽ đặt bức ảnh ấy làm màn hình nền điện thoại.

Cài đặt xong, cô lại trở về giao diện WeChat, nhìn danh bạ chỉ có lác đác vài người của mình, mở hộp thoại với Nguyên Trạch ra. Cô cuộn lên xem lại tin nhắn. Tuy vẫn chưa xem được phim nhưng tối nay cô vẫn rất vui. Chúc Yếu cắn môi, hơi hồi hộp nhưng không lùi bước.

Cô từ tốn gõ một hàng chữ vào hộp chat, sau đó hít sâu một hơi, nhấn vào phím “Gửi”.

“Hôm nay cảm ơn cậu đã giúp mình hoàn thành nhiệm vụ.”

Đầu bên kia, Nguyên Trạch vừa về đến nhà, đang bấm mặt mã để mở cửa, nghe thấy âm báo tin nhắn vang lên bèn lấy điện thoại ra, hàng trên cùng của mục thông báo chính là tin nhắn của tiểu công chúa.

Trên hành lang đèn điện sáng trưng, chiếu lên khuôn mặt trắng trẻo của chàng trai khiến càng có vẻ ôn hòa, chiếc áo sơ mi như tỏa ra một quang sáng nhân nhật. Mỗi anh nở một nụ cười mỉm, lặng yên đánh chữ.

Chúc Yếu hồi hộp nắm chặt điện thoại, bên kia gần như là trả lời ngay chỉ sau vài giây. “Bảo vệ công chúa là trách nhiệm của thần.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chứng chạc

Sáng sớm ngày thứ 2, trong sân trường Hành Dương, không khí ẩm ướt, lẫn trong đó là hương thơm thoang thoang của cỏ cây và bùn đất.

“Xẹt, xẹt, xẹt...” Tiếng chổi vang lên để quét sạch đám lá rơi trên sân xi măng. Tường Điềm Nha cầm cây chổi, chống nó xuống đất, hai tay thì khoanh lại, đặt trên cán chổi, nói: “Thì ra... hôm đó cậu đột nhiên thông báo không đến hát karaoke nữa là vì phải đi xem phim với lớp trưởng à.”

“Chắc chắc... Yếu Yếu, không ngờ cậu tiến triển nhanh như vậy. Mình đã nói mà, chắc chắn lớp trưởng có ý với cậu.”

Làm gì có.

Chúc Yếu một tay cầm chiếc ky hốt rác bằng thiếc, cúi người, chăm chỉ đồ đồng lá trên đó vào thùng rác.

Nắng sớm vàng nhạt, gương mặt trắng nõn của cô như được thoa phấn, môi khẽ cong lên, nghiêm túc đỉnh chính. “Cậu đừng nói linh tinh... Chỉ đi xem phim thôi mà.” Nguyên Trạch chỉ hỏi cô có muốn đi xem phim với anh không, chứ đâu nói gì khác.

Tường Diễm Nha liếc yêu cô một cái, giọng hơi làm quá. “Thế này mà còn không có gì ấy hả? Bây giờ cả lớp 12.9 ai mà không biết lớp trưởng vốn không gần nữ sắc của chúng ta chủ động ôm cậu suốt cả một phút đồng hồ... Lúc ấy cậu cũng thấy rồi đó, mặt Lâm Chi Y tái xanh cả.”

Lâm Chi Y là hoa khôi của Hành Dương, Nguyên Trạch là nam thần của Hành Dương, hai người này hiển nhiên là đôi kim đồng ngọc nữ xứng đôi nhất. Nhưng học chung lớp với nhau hai năm nay, chẳng có chút xui đồn đãi nào được lan truyền.

Tường Diễm Nha còn nói: “Yếu Yếu, cậu nói xem... có khi nào lớp trưởng cũng thăm mền cậu lâu nay không?”

Chúc Yếu không cần nghĩ cũng cảm thấy những lời này của Tường Diễm Nha là không có cơ sở.

Kiếp trước cô và thái phó không tiếp xúc với nhau nhiều, chỉ có mình cô âm thầm mền mộ anh. Nếu không vì cùng chuyển kiếp đến đây, họ đều có ký ức cũ thì e là Nguyên Trạch đã đối xử với cô không khác gì mọi người. Cô không muốn tiếp tục đề tài này nữa, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, vênh gương mặt xinh đẹp lên, nói với Tường Diễm Nha. “Cậu thích thì cứ nghĩ thế.”

Giọng Chúc Yếu rất ngọt. Âm sắc ngọt ngào ấy rất tự nhiên, khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu, rất muốn im lặng nghe cô nói tiếp.

Trước kia, cô hướng nội, yếu đuối, giống như nhốt mình vào trong góc tối vậy, không thích tiếp xúc với mọi người. Còn bây giờ, cô hoạt bát cởi mở, bên cạnh việc cần cù học tập, cô cũng từ từ tiếp xúc với những thứ tiên bộ khác mà phần lớn là học từ internet.

Chúc Yếu đang rất nỗ lực học tập ngôn ngữ mạng.

Có nhiều khi, Tường Diễm Nha đăng status, Chúc Yếu sẽ bình luận bên dưới: Triệu like. Hay khi trò chuyện với Tường Diễm Nha, thỉnh thoảng cô cũng sẽ đường hoàng thốt ra một câu “Bá đạo quá, cô hai”, hoặc là lắc đầu, nhún vai, chìa tay thờ dài một tiếng “Hội chị em bạn dì mà trở mặt nhanh hơn lật bánh tráng.”

Ngôn ngữ mạng trước kia và bây giờ pha trộn với nhau, không phù hợp với khí chất cổ điển, đoan trang của Chúc Yếu. Nhưng khi giọng nói mềm mại thốt ra những từ này, Tường Diễm Nha lại cảm thấy nó cực kỳ, cực kỳ dễ thương, làm cô rất muốn véo má Chúc Yếu.

Mặt ngược sáng, Tường Diễm Nha mỉm cười. “Yếu Yếu, sao cậu lại đáng yêu thế nhỉ.”

Chúc Yếu nghiêm túc nhắc nhở cô. “Quét nhanh đi.”

Lát nữa cô còn rất nhiều từ vựng phải học.

.....

Hôm ấy, trong giờ toán, cô Tiêu Thực Tuyệt gọi Lâm Chi Y trả lời câu hỏi. Thật hiếm thấy khi lần này Lâm Chi Y ấp a ấp úng không trả lời được, xấu hổ đứng ngay tại chỗ.

Cả lớp đều đổ dồn mắt về phía cô.

Mặt Lâm Chi Y nóng bừng lên, hai tay nắm thật chặt, người khẽ run run. Cô Tiêu không làm khó cô, chỉ nói: “Dù thành tích tốt thì cũng phải nghe giảng nhé, ngồi xuống đi.”

Thật ra thỉnh thoảng bị thầy cô nhắc nhở cũng không sao, hơn nữa thành tích của Lâm Chi Y rất tốt nên thái độ của cô Tiêu như thế là vẫn khá hiền lành. Có điều học sinh giỏi luôn suy nghĩ vấn đề quá phức tạp, cả tiết học cô cứ phấp phỏng không yên.

Cuối cùng, khi hết tiết, Hứa Du Du bước qua an ủi cô. “Chi Y, cậu không sao chứ? Thật ra hồi nãy cô cũng đâu nói gì cậu, cậu đừng để trong lòng. Cô như thế, chẳng phải chứng tỏ rất xem trọng cậu sao.”

Lâm Chi Y cắn môi, không nói gì. Cô có yêu cầu khá nghiêm khắc với bản thân mình. Đối với những bạn khác mà nói, trên lớp không trả lời được câu hỏi là rất bình thường, nhưng cô thì không. Cô nhất định phải ưu tú hơn những bạn khác. Và ánh mắt các thầy cô nhìn cô, nhất định phải là tán thưởng khen ngợi chứ không phải như lúc này... khá thất vọng.

Về mặt của Lâm Chi Y rất ảm đạm. Đúng lúc này có một bạn lớp khác đi ngang qua, nhìn cô. “Cô chủ nhiệm lớp cậu tìm cậu có việc đấy.”

Tìm Lâm Chi Y đập thỉnh thình một cái, không biết tại sao, trước kia đến phòng giáo viên không cảm thấy gì, còn bây giờ lại cảm thấy hơi khác. Cô điều chỉnh lại cảm xúc, đứng dậy rời khỏi phòng học, đến phòng làm việc của cô chủ nhiệm Ứng Úc Lưu.

Cô Ứng Úc Lưu đang vào điểm bài kiểm tra tiếng Anh, mà bài làm của Lâm Chi Y thì được đặt trên cùng.

Thấy bóng Lâm Chi Y ở ngoài cửa, cô mỉm cười, vẫy tay ngoắc Lâm Chi Y vào.

“Em chào cô Ứng.” Lâm Chi Y đứng thẳng người, ngoan ngoãn nói. “Cô tìm em có chuyện gì không ạ?”

Cô Ứng đưa bài kiểm tra cho Lâm Chi Y, cô cúi đầu nhìn một cái, thấy số 115 đỏ chói (150 điểm tối đa). Mặt Lâm Chi Y lập tức biến sắc, hai mắt rung rung. “Cô Ứng, em...”

“Cô biết thành tích các môn của em rất tốt, thỉnh thoảng mất phong độ thì cũng không có gì. Nhưng điểm số này kém quá xa so với thành tích bình thường của em...” Bình thường cô Ứng rất nghiêm khắc, thường không có thái độ ôn hòa với những học sinh hết thuốc chữa như Chúc Yếu. Nhưng với Lâm Chi Y thì khác, cô là học sinh xuất sắc nên giọng điệu cũng ôn hòa hơn.

“Cô chỉ muốn hỏi, lần này thật sự là do phong độ không ổn định hay là còn có nguyên nhân nào khác... Cô nghe nói lúc nãy ở trên lớp, em không tập trung nghe giảng. Ba mẹ em đã nhắn gửi cô, bình thường phải quan tâm tới em một chút. Em xem thử gần đây việc học có gặp vấn đề gì không, nói ra đi để cô còn biết mà giúp đỡ em.”

Bàn tay đang buông thõng của Lâm Chi Y bỗng siết chặt. Cô đắn đo một lát mới chậm rãi nói: “Bình thường... bình thường Chu Tư Tề hay hỏi bài em, em nghĩ... điều này có thể ảnh hưởng ít nhiều đến việc học của em.”

Chu Tư Tề là bạn cùng bàn của Lâm Chi Y, thành tích ở nửa trên trong lớp, thuộc dạng cần cù hiếu học.

Tuy nói rất khéo léo nhưng cô Ứng vẫn hiểu ý của cô.

Cô Ứng nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Nếu đã thế thì... em về trước đi, cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc của mình. Cô và cô Tiêu đều rất xem trọng em, tạo cho em chút áp lực vừa phải sẽ có lợi cho em.”

Cô dừng lại một lát rồi nói thêm một câu. “Giúp cô gọi Chúc Yếu đến đây.”

Lâm Chi Y ra khỏi phòng giáo viên, nhanh chóng gọi Chúc Yếu qua đó. Tuy thành tích khá kém nhưng Chúc Yếu lại không hề pháp phò lo sợ khi bước vào phòng giáo viên như những bạn khác. Biết cô chủ nhiệm không thích mình cho lắm nhưng cô vẫn biết tôn sư trọng đạo, lễ phép chào hỏi. “Em chào cô.”

Con gái mười bảy mười tám tuổi đương là độ tuổi thanh xuân tươi mát nhất, Chúc Yếu thuộc kiểu người nhìn đã thấy xinh đẹp, cười lên lại càng rạng rỡ. Cô vừa bước vào, dường như căn phòng làm việc mang không khí nặng nề này cũng trở nên sáng sủa hẳn lên...

Nhưng cô Ứng Úc Lưu thì lại không thích Chúc Yếu, cảm thấy cô học kém lại còn không biết xấu hổ. Theo lý mà nói, những học sinh giống như Chúc Yếu, nhìn thấy cô thì chỉ có nước cúi đầu xấu hổ, còn Chúc Yếu thì hay rồi, không biết thẹn thì cả...

Nhưng lần này, thái độ của cô Ứng lại rất tốt. Cô rút bài thi của Chúc Yếu đặt dưới cùng của xấp bài kiểm tra ra, đặt lên trên cùng. “Tuy vẫn chưa đạt yêu cầu nhưng cô có thể nhận ra em đang dần dần tiến bộ.”

Quả thật là hàng ngày cô đều học từ vựng tiếng Anh.

Chúc Yếu không phải cô gái đơn thuần đến gốc gác nghèo. Trong thâm cung Đại Ngụy, cô là công chúa, không cần phải tham gia vào những âm mưu đấu đá nhưng vẫn học được chút bản lĩnh trong việc nhìn sắc mặt người khác. Cô nhìn cô Ứng với bằng đôi mắt sáng, trong trẻo, giọng cũng khá điềm tĩnh. “Thưa cô, có chuyện gì thì cô cứ nói thẳng đi ạ.”

Giờ ra chơi không dài, cô còn phải về chuẩn bị sách vở cho tiết tiếp theo.

Rõ ràng vẻ mặt của cô Ứng Úc Lưu hơi dờ ra. Cô ngược mắt lên, nhìn vào đôi mắt sáng của cô học sinh trước mặt, bỗng cảm thấy không được tự nhiên...

Cô tăng hắng một tiếng. Đối với học sinh yếu kém, không cần phải vòng vo nên nói huych toẹt ra. “Cô gọi em lên đây là muốn đổi chỗ cho em. Thành tích tiếng Anh của Chu Tư Tề rất tốt, cô muốn em ngồi cùng bàn với bạn ấy, bình thường có gì không hiểu thì có thể hỏi bạn ấy.”

Chu Tư Tề?

Gần đây thái độ của các bạn trong lớp đối với Chúc Yếu khá tốt, có nhiều người bắt chuyện với cô nên đương nhiên cô biết Chu Tư Tề là bạn cùng bàn của Lâm Chi Y... Cô ngồi cùng bàn với Chu Tư Tề, chẳng phải là để Nguyên Trạch ngồi bên cạnh Lâm Chi Y sao?

Giáo viên chủ nhiệm đã xếp chỗ ngồi thì học sinh chỉ có nước ngoan ngoãn chấp nhận. Cô Ứng có lòng tốt sắp xếp như thế, học sinh cũng không có lý do gì để từ chối. Cô Ứng Úc Lưu nói. “Thế nhé. Đợi hết tiết sau, tập thể dục giữa giờ xong, em và Lâm Chi Y đổi chỗ cho nhau...”

Bên trong là tiếng của cô Ứng Úc Lưu... Đôi tay với những ngón thon dài đang bê một chồng vở bài tập toán của Nguyên Trạch bỗng siết lại, các khớp trở nên trắng bệch. Anh chuẩn bị bước vào...

Chợt nghe thấy giọng nói của tiểu công chúa yêu kiều bỗng trở nên mạnh mẽ hùng hồn một cách hiếm thấy. “Không được, em chỉ muốn ngồi cùng bàn

với Nguyên Trạch thôi ạ.”

Ngoài cửa, đôi mắt của Nguyên Trạch thoáng xao động, chân cũng dừng bước.

.....

Chúc Yếu về tới phòng học, Tường Diễm Nha lập tức nhào tới hỏi. “Yếu Yếu, cô chủ nhiệm tìm cậu làm gì thế? Không mắng cậu chứ?” Trước giờ cô Ứng không thích Chúc Yếu, cảm thấy cô học kém lại còn không biết cố gắng, dựa vào Tiêu Minh Châu để chiếm lấy một chỉ tiêu trong lớp chọn này, tuy không hay gây chuyện như anh trai mình nhưng thành tích kém đó là cái tội.

Chúc Yếu mỉm cười, giọng rất nhỏ, thành thật trả lời. “Có thể là muốn đổi chỗ ngồi cho mình... Có điều mình không đồng ý.” Cô tôn trọng thầy cô, nhưng Nguyên Trạch là giới hạn cuối cùng của cô, cô chỉ muốn ngồi chung với Nguyên Trạch, không muốn ngồi chung với bất cứ ai khác. Tuy lần này Chúc Yếu không đồng ý nhưng tinh thần của cô vẫn rất suy sụp, vì nếu cô chủ nhiệm mà bắt ép đổi thì e là lúc đó cô cũng không còn cách nào khác.

“Không phải chứ...”

Tường Diễm Nha thở dài một tiếng, sau đó mắt tròn tròn lên, giật mình nói: “Cái gì? Cậu không đồng ý?”

Giáo viên chủ nhiệm bảo học sinh đổi chỗ, học sinh còn có cơ hội để lựa chọn đồng ý hay không sao?

Chúc Yếu không nói gì, im lặng trở về chỗ ngồi lấy bình nước, ra chỗ máy nước để hứng. Phía trước là Hứa Du Du, cô cầm hai bình nước, một của cô và một của Lâm Chi Y. Cô hứng đầy nước cho Lâm Chi Y trước sau đó mới hứng cho mình. Hứng được hơn một nửa thì máy hết nước.

Hứa Du Du vịn nắp bình lại, nhìn Chúc Yếu một cái, ánh mắt đầy khinh khi nhưng không nói gì mà bỏ đi.

Triệu Khiêm Trắc đang lau bảng, nhìn về phía máy nước một cái rồi quay mặt về phía các bạn, hỏi to. “Hôm nay đến lượt ai khuôn nước vậy?”

Phía dưới có người bực mình trả lời. “Sắp tới giờ học rồi, đợi giờ ra chơi của tiết sau hãy tính đi.”

Chúc Yếu đẩy nắp chiếc chĩnh trống không lại, im lặng trở về chỗ ngồi. Nguyên Trạch vừa từ phòng giáo viên trở về, giao đồng vở bài tập cho một bạn ở bàn đầu, thản nhiên nói một câu. “Phát giúp mình nhé.”

Tiết tiếp theo là giờ ngữ văn.

Chuông vào lớp reo lên, các bạn đứng ngay ngắn nghiêm chỉnh tại vị trí của mình. Cô giáo ngữ văn ôm sách tiến vào, học sinh chào cô xong thì bắt đầu lên lớp.

Chúc Yếu lấy sách vở môn văn từ trong học bàn ra, nghiêng đầu qua nhìn chiếc ghế trống bên cạnh mình... Nguyên Trạch vẫn chưa quay lại. Cô vô thức cau mày. Quả nhiên, cô giáo ngữ văn trên bục giảng nhanh chóng chú ý phía dưới này, cô đẩy chiếc kính có gọng mạ vàng lên, hỏi. “Nguyên Trạch đâu? Em ấy đi đâu rồi?”

Chúc Yếu há miệng, chuẩn bị lên tiếng. “Thưa cô, Nguyên Trạch cậu ấy...”

“Báo cáo.”

Ánh nắng ban mai nhẹ nhàng chiếu vào, Nguyên Trạch đứng ngoài cửa, dáng người cao lớn, hai chân thon dài, mặt sáng như ngọc, ánh mắt thâm thúy mà bình tĩnh, không có chút bối rối nào.

Anh là một học sinh hoàn hảo đến mức không để bất cứ thầy cô nào phải lo lắng. Anh chừng chạc, chín chắn, luôn giữ thần thái trấn tĩnh và lạnh lùng, rất hiếm khi như thế này... Tuy vẫn bình tĩnh, nhưng hơi thở hơi nặng nhọc, rõ ràng là vừa chạy vội về đây...

Cô giáo ngữ văn không nói gì, chỉ mỉm cười bảo. “Em vào đi.”

Nguyên Trạch chậm rãi bước vào lớp, trở về chỗ ngồi của mình. Chúc Yếu ôm quyển sách, thu mắt về, lẳng lặng lật sách đến trang mà cô giáo sắp giảng.

Sau đó...

Chàng trai ngồi cạnh cô vươn tay về phía này... Nhẹ nhàng đặt một bình nước lên bàn của cô.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Quá đổi ngọt ngào

Ánh mặt trời vàng nhạt ngoài cửa sổ chiếu xiên qua, nước trong chiếc bình nhựa phản chiếu những tia sáng trong trẻo, lấp lánh tinh khiết.

Rất tĩnh lặng.

Hai mắt Chúc Yếu nhìn vào bình một lúc lâu, sau đó mới len lén nhìn sang gương mặt của Nguyên Trạch. Hơi thở của anh đã ổn định lại, vẻ mặt cũng trấn tĩnh hơn. Anh cúi đầu, bàn tay với những khớp xương rõ ràng từ từ lật trang sách. Tất cả tạo nên một hình ảnh yên lặng và đẹp đẽ. Chúc Yếu lặng lẽ thu mắt lại, cup mi xuống, không nhìn được khẽ mỉm cười, tim cứ đập thình thịch, thình thịch, đầu óc lâng lâng.

Nước còn chưa uống, cô đã cảm thấy... thật ngọt ngào.

Cô giáo ngữ văn đang đứng trên bục chọn người đọc bài văn cổ. Ánh mắt cô lướt một vòng khắp lớp, sau đó dừng lại.

Các học sinh đều ngẩng đầu, tinh thần hăng hái, chỉ có bạn nữ bên cạnh Nguyên Trạch là cúi đầu, không biết đang nghĩ gì. Nguyên Trạch là đối tượng được tất cả các thầy cô quan tâm nên ngay cả bạn cùng bàn của anh cũng được chú ý hơn. Thế là cô gọi Chúc Yếu. “Chúc Yếu, em đứng dậy đọc bài đi.”

Hả?

Chúc Yếu hơi hoảng hốt, ngoan ngoãn đứng lên, vô thức nhìn Nguyên Trạch bên cạnh mình. Đúng lúc anh cũng nghiêng đầu qua, ánh mắt của cô và anh chạm vào nhau. Đôi mắt trong trẻo của cô khẽ run lên rồi dời mắt sang nơi khác. Chúc Yếu đứng thẳng người dậy, đọc tiếp bài khóa.

“Thần xin tấu: Thần số kiếp gian nan, sớm gặp tang tóc. Sinh mới 6 tháng, cha hiền quy tiên; năm lên 4 tuổi, mẹ bèn tái giá. Bà nội họ Lưu thương thần côi cút, đích thân nuôi nấng. Thần hồi nhỏ ốm bệnh, 9 tuổi chưa biết đi, bơ vơ cơ khổ...” (Có tham khảo bản dịch của thầy Nguyễn Hiến Lê).

Bài này là “Trần tình biểu” của Lý Mật. Đối với Chúc Yếu, môn văn tương đối dễ hơn so với các môn khác.

Cô đọc rất trôi chảy, giọng mềm mại, như ướp mật trong đó, từng tiếng từng tiếng thấm vào lòng người.

Nguyên Trạch hơi nghiêng đầu qua, ngón tay thon thả đặt trên trang sách, ánh mắt thâm thúy mà dịu dàng, nghiêm túc nghe cô đọc bài khóa...

Thật ra thành tích môn văn của Chúc Yếu trước kia không kém, những bài khóa cần học, cô đều học rất chăm chỉ. Có điều cô quá nhút nhát, mỗi lần thầy cô gọi đến cô, cô đều đọc lí nhí, trù trắc. Càng mất bình tĩnh thì càng dễ đọc sai, thầy cô cứ tưởng cô không cố gắng học tập. Bởi vì trường hợp của Chúc Yếu hơi đặc biệt nên họ cũng không nói gì, tuy nhiên trong ánh mắt lại có vẻ thất vọng. Trên thực tế, khi không có ai, chỉ có Tường Điềm Nha thì cô đọc bài rất trôi chảy, lưu loát.

Lần này, Chúc Yếu đọc rất tốt, từ đầu đến cuối không vấp vấp chỗ nào cả.

Cô giáo hài lòng gật đầu, trên mặt nở nụ cười nhẹ, nói với giọng rất hiền hòa. “Đọc rất tốt. Có điều... bài văn này biểu thị lòng biết ơn của tác giả đối với bà nội mình, cùng với sự bất đắc dĩ khi phải từ quan về phụng dưỡng bà, không thể phụng sự thiên tử. Cho nên em Chúc Yếu à, sau này nếu có đọc thì đừng có cười ngọt ngào như thế nhé...”

Ha ha... Cả lớp đồng thanh cười phì lên.

Chúc Yếu thấy rất xấu hổ. Lúc này cô... cười rất ngọt ngào sao?

Chúc Yếu cúi đầu, ngồi xuống tiếp tục nghe giảng bài.

Hết tiết thứ hai là nghỉ thức chào cờ. Sau khi kết thúc, Chúc Yếu và Tường Điềm Nha đến nhà vệ sinh. Nhà vệ sinh nữ rất đông đúc, chen chúc òn ào. Chúc Yếu ra trước, rửa tay xong thì ra ngoài đợi. Bỗng xung quanh có những tiếng xì xầm nhỏ nhỏ, cô ngẩng đầu lên xem thì thấy Nguyên Trạch và Trình Gia Úy.

Trình Gia Úy là lớp phó thể thao của lớp, vóc người cao to, làn da bánh mật rất khỏe khoắn. Nguyên Trạch đứng bên cạnh cậu, da dẻ trắng trẻo, trông hơi gầy vì còn cao hơn cả Trình Gia Úy một chút. Hình như anh không để ý đến cô, đi thẳng vào nhà vệ sinh nam.

Có mấy bạn nữ ở ngoài che mặt cười ngây ngô, xì xào bàn tán với giọng điệu khá kích động. “Đến nhà vệ sinh tầng ba quả là một quyết định sáng suốt, có thể gặp được Nguyên Trạch...”

“Nam thần không hổ là nam thần, khí chất không chê vào đâu được, có điều trông hơi lạnh lùng tí.”

“Làm sao đây? Mình lại cảm thấy cậu bạn bên cạnh nam thần cũng rất đẹp trai. Hình như tên là Trình Gia Úy nhỉ.”

Chúc Yếu nghĩ, có lẽ đây chính là nguyên nhân tại sao lần nào nhà vệ sinh nữ tầng ba cũng đông đúc như vậy. Ngày xưa ở Đại Ngụy cô cũng đã quen nhìn cảnh các tiểu thư quý tộc trong hoàng thành, hể nhìn thấy Nguyên Trạch là mắt đi về tận trọng e dè, hai má đỏ hồng như hoa đào, hai chân mềm nhũn không đi nổi...

Bên trong, Trình Gia Úy quay đầu qua, nói với Nguyên Trạch. “Lúc này có nhìn thấy bạn cùng bàn của cậu không. Nép vào một góc, trông thật là dễ thương. Trước kia mình không chú ý đến, bây giờ càng nhìn càng thấy xinh. Theo mình thấy, cái ngai vàng hoa khôi trường chúng ta sớm muộn gì cũng phải đổi người...”

Nói xong, cậu ta nháy mắt vài cái rồi hỏi nhỏ: “Minh nói này, hôm đó cảm giác ôm bạn cùng bàn thế nào? Có phải rất mềm rất thơm không... Ai da, đừng có nhìn mình bằng ánh mắt đó. Minh đảm bảo không có ý gì với cậu ấy, chỉ tò mò... ừm, tò mò thôi mà.”

Trình Gia Úy và Nguyên Trạch là bạn học từ nhỏ, bởi vì hai nhà rất gần nhau cho nên quan hệ cũng khá thân thiết. Quen nhau bao lâu nay, cậu không thể không thừa nhận cái tên này quả là hoàn mỹ đến mức không thể tìm thấy bất kỳ khuyết điểm nào. Thành tích luôn duy trì ở vị trí đầu tiên, về phần nhân phẩm, tuy rất có số đào hoa nhưng khi từ chối thì cũng rất thẳng thắn.

Mãi đến gần đây, thái độ của cậu ta với Chúc Yếu quả là ám muội.

Nguyên Trạch chưa từng che chở cô gái nào đến vậy.

Trình Gia Úy lại nói tiếp: “Làm anh em, đừng trách mình không nhắc nhở cậu, thiên kim tiểu thư lại thanh thuần như Chúc Yếu, có không ít người mơ ước nhé. Nếu không ngăn anh trai cậu ta thì e là không biết bị dồn vào tường không biết bao nhiêu lần rồi. Cậu đó, đừng có lè mề thế. Coi chừng đào ao nuôi cá xong thì bị người ta câu mất đó.”

Nguyên Trạch khẽ mím môi, im lặng.

Anh là một người rất hiếm khi thể hiện tình cảm ra ngoài. Nếu cảm xúc là mùi thì anh sẽ giấu đi tám. Có lẽ vì chịu ảnh hưởng của nền giáo dục từ nhỏ, anh không muốn biểu hiện tình cảm quá nhiều, không muốn để lộ một vài thứ ra ngoài. Nhưng đó là trên triều đình ngày xưa. Cách hành xử như vậy, hoàn toàn không thích hợp với môi trường học đường đơn thuần này.

Về phần tiểu công chúa... Ánh mắt Nguyên Trạch bỗng chốc trở nên ôn hòa.

“Chắc chắc chắc...”

Trình Gia Úy nhìn về mặt của cậu bạn thân bên cạnh, lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ, đưa ra kết luận. “Nguyên Trạch, cậu tiêu rồi...”

Khi Nguyên Trạch về đến phòng học thì Chúc Yếu đang thảo luận bài tập toán với Triệu Khiêm Trác.

Cô nghiêng đầu, rất chăm chú lắng nghe Triệu Khiêm Trác giảng bài. Biết Chúc Yếu học yếu môn toán nên cậu giảng rất chi tiết, giảng xong một bước là lại hỏi cô có chỗ nào chưa hiểu không. Còn tiểu công chúa dốc lòng học tập kia thì rất vừa lòng với cách giảng bài của cậu, đầu tiên là hơi cau mày, sau khi Triệu Khiêm Trác giảng xong thì mắt sáng lên, mặt như được khai sáng...

Đôi mắt cô linh động, sáng sủa, đầy thần thái, đó chính là lời khen âm thầm dành cho người giảng bài.

Và hiển nhiên là Triệu Khiêm Trác rất thích chí. Giảng xong một bài, thấy cô cup mắt, nghiêm túc nhìn lại từng bước làm bài, cậu dè dặt nhìn cô, đôi mắt thanh xuân tràn đầy vẻ ái mộ, không cách nào che giấu. Nguyên Trạch nhìn cậu, ánh mắt dần trở nên lạnh lùng, bỗng nhớ đến những lời Trình Gia Úy vừa nói khi này.

Cô là một cô gái rất dễ được mọi người yêu thích, có lẽ là cả hai kiếp đều được che chở quá kỹ, tiếp xúc với người khác không nhiều nên chính cô cũng không biết... mình đáng yêu đến nhường nào.

Vì chăm chú làm bài nên khi Nguyên Trạch ngồi xuống bên cạnh, Chúc Yếu mới chú ý đến anh. Cô cảm bút, ngẩng đầu nhìn anh một cái, sau đó nói với Triệu Khiêm Trác. “Cảm ơn cậu, để mình tự làm một lát, khi nào không biết thì sẽ hỏi cậu.”

Triệu Khiêm Trác rất vui lòng giảng bài cho cô, lúc này thấy cô cúi đầu, bộ dáng vò đầu bứt tóc hết sức căng não nên không nhận được chủ động hỏi có cần giảng bài cho cô không.

Cậu cười gật đầu. “Không thành vấn đề, nếu cậu có gì không hiểu thì có thể hỏi mình bất cứ lúc nào.” Môn toán là thế mạnh của cậu. Các cậu choai choai thích nhất là thể hiện mặt giỏi nhất của mình trước các cô gái.

Triệu Khiêm Trác quay người lên, đứng dậy ra chỗ máy nước lấy nước.

Bàn tay cầm bút của Chúc Yếu từ từ siết lại, cô nhẹ nhàng cắn môi, quay mặt về phía Nguyên Trạch, dò hỏi: “Lúc này... cô chủ nhiệm có tìm cậu không?”

Sắc mặt Nguyên Trạch khá lãnh đạm, anh nhìn cô, trả lời: “Không.”

Sau đó lại hỏi: “Sao thế?”

“Ừm... thì...” Chúc Yếu do dự một chút, nhưng lòng ích kỷ vẫn thắng thế. Cô nhìn vào mắt Nguyên Trạch, nhẹ nhàng nói: “Lúc này cô chủ nhiệm tìm mình, muốn mình đổi chỗ ngồi, bảo mình... ngồi chung với Chu Tư Tề. Nhưng mình... không đồng ý.”

Cô nói, cô không muốn.

“Nguyên Trạch, nếu lát nữa cô chủ nhiệm tìm cậu, bảo cậu đổi chỗ, cậu... cậu đừng đồng ý, được không?”

Giọng có rất nhỏ, nhưng lại rất kiên định. Ánh mắt nhìn thẳng vào anh, cấp bách muốn có được câu trả lời từ anh. Cũng giống như ở trong phòng giáo viên khi nãy, cô nhìn có vẻ là một học sinh rất nhu nhược, ngoan ngoãn nhưng thật ra uy nghiêm hoàng gia vẫn tồn tại trong cô, chuyện gì muốn làm, chuyện gì đã quyết thì sẽ không muốn thay đổi, cũng sẽ không thay đổi.

Nguyên Trạch gật đầu. “Ừ.”

Một tiếng ừ rất nhẹ nhàng đó, âm cuối hơi cao, hoàn toàn khác hẳn với khí chất ôn hòa của anh, mang theo chút biếng nhác khá thu hút làm lòng Chúc Yếu cứ cảm thấy ngứa ngáy.

Có điều...

Nguyên Trạch nhìn cô, bỗng nhiên hỏi: “Bình thường mình giảng bài cho cậu không dễ hiểu sao?”

Chúc Yếu lập tức lắc đầu, ánh mắt kiên định. “Không có, cậu giảng rất hay.”

Thật không? Nguyên Trạch trầm mặc nhìn cô, hỏi trong im lặng.

Có lẽ là vì khi nãy Triệu Khiêm Trác giảng bài cho cô... Chúc Yếu có thể cảm nhận được dường như anh không được vui cho lắm. Tuy về mặt anh không có gì thay đổi nhưng tiếp xúc với anh bao lâu nay, cô vẫn phát hiện được cảm xúc của anh hơi khác. Hay nói cách khác, trước mặt cô, cảm xúc của anh vẫn thể hiện khá rõ.

Chúc Yếu nhún mày, không biết nên nói thế nào...

Nguyên Trạch từng là thái phó, dạy thái tử – thiên tử tương lai của Đại Ngụy. Cách anh truyền giảng, giải đáp thắc mắc đều rất tuyệt vời, khi dạy cô cũng rất tỉ mỉ và kiên nhẫn. Có điều... Tay Chúc Yếu nắm chặt cây bút. Vấn đề là ở cô. Mỗi lần anh giảng bài đều ngồi rất gần cô, hơi thở của anh, mùi hương trên người anh... Và cả dáng vẻ chuyên chú của anh mà cô ngược mắt lên là có thể nhìn thấy, đều gần trong gang tấc...

Vậy làm sao cô nghe cho được? Đôi mắt đen sâu thẳm nhìn cô, đôi môi hơi mỏng hé mở, giọng trầm thấp ôn hòa hỏi cô có hiểu hay không. Thật ra cô không nghe lọt một chữ nào, lẽ ra phải nói không hiểu nhưng lại không muốn mất mặt trước người mình thích nên đành phải giả vờ hiểu, sau đó về nhà từ từ nghiên cứu thêm.

Cô đường đường là công chúa Đại Ngụy, nhưng ở trước mặt anh lại bị anh làm mê mẩn đến điên đảo, không khác gì những cô gái bình thường khác...

Chúc Yếu nhỏ tiếng nhận sai với vẻ mặt rầu rĩ. “Là do mình không chuyên chú.”

Nguyên Trạch hoàn toàn không có ý trách cứ cô.

Chúc Yếu căng thẳng siết chặt cây bút trên tay, tay còn lại thì đùa nghịch nắp bút trong vô thức. Sau đó bộp một tiếng, nắp bút rơi xuống đất. Cô cúi xuống, vội vội vàng vàng nhặt lên... Khi bàn tay cô sắp chạm vào cái nắp bút bên chân mình thì một bàn tay to hơn đã nhanh một bước, nhặt cái nắp lên.

Tiểu công chúa vội vã ngẩng đầu lên, đúng lúc đụng vào trán anh... Cô đau đến nhăn mặt, lúc ngồi dậy, không biết làm thế nào mà cảm giác mái tóc bị kéo lại, đau đến nổi nước mắt lập tức trào ra.

“Đừng nhúc nhích.” Nguyên Trạch vội nói, giọng nghe có vẻ khá nghiêm túc.

“Ừ...” Chúc Yếu như bị nhấn nút bất động, không dám nhúc nhích.

Nguyên Trạch cúi đầu, nhìn lộn tóc đang xoắn xuống của tiểu công chúa bị mắc vào trong bảng tên đeo trước ngực anh, dịu dàng nói: “Tóc bị mắc vào rồi, nhúc nhích là sẽ bị kéo đau, để mình gỡ ra.”

“Ừ...” Chúc Yếu tiếp tục ừ nhẹ. Cô có thể cảm nhận được tay của anh đang gỡ mái tóc bị mắc của cô.

Tất cả bỗng trở nên yên tĩnh, Chúc Yếu khẽ sát vào người anh. Cô cúi đầu, phát hiện vạt áo của Nguyên Trạch hơi bị cuốn lên trên, để lộ một khoảng bụng, thấy rất rõ các cơ trên đó...

Khi anh hít thở, chúng chậm rãi nhô lên hạ xuống...

Chúc Yếu lập tức nhắm mắt lại.

Nhưng vừa nhắm mắt, khứu giác lại càng thêm nhạy, khắp nơi là hơi thở đầy nam tính của anh...

Hàng mi run lên dữ dội, hơi thở dồn dập, sau đó mắt cô không kiềm chế được, từ từ, từ từ hé ra một đường nho nhỏ... len lén liếc nhìn.

Ma xui quỷ khiến thế nào, ngay cả Chúc Yếu cũng không dám tưởng tượng.

Đến khi cô kịp phản ứng lại thì bàn tay cô đã sờ lên vùng bụng săn chắc của anh. Sau đó dưới bàn tay cô, cơ thể Nguyên Trạch rõ ràng run lên một cái...

Chương 19: Cố lên

Cảm giác ấy chính là nóng ẩm và săn chắc, cơ bụng lồi lõm khá rõ ràng. Vì anh căng cứng người, nó càng thêm săn chắc hơn. Nhưng... phía trên bỗng vang lên giọng nói của Nguyễn Trạch, hơi khác với vẻ trong trẻo khi nãy, lần này mang theo chút trầm, khàn. Anh gọi tên cô. “Chúc Yêu...”

Mặt Chúc Yêu nóng bừng như có lửa đốt, khác với vẻ thẹn thùng khi thấy anh thường ngày, bây giờ chỉ trong thoáng chốc đã đỏ ửng lên như bị luộc chín vậy.

Cô rút tay về như bị điện giật, đầu óc lập tức tìm kiếm từ ngữ. Vài giây sau, Chúc Yêu mới chột dạ, nhọc nhằn thốt ra vài tiếng: “Minh... mình chỉ muốn giúp cậu kéo áo lại.” Cô thật sự không có ý định sàm sỡ anh. Cô được nuôi dưỡng trong hoàng cung Đại Ngụy mười bảy năm trời, ngay cả một ngón tay của người khác giới cũng chưa từng chạm qua, sao có thể đường đột sờ vào bụng anh như thế. Nhưng quả thật là, tay của cô đã chạm đến rồi.

Giọng của Nguyễn Trạch rất trấn tĩnh. “Xong rồi.”

Đầu óc Chúc Yêu mơ màng, lúc ấy mới hiểu ra là anh đang nói lộn tóc bị mắc kẹt của cô đã được gỡ xong. Cô mím môi, ừ một tiếng, ngồi thẳng người dậy, tay hồi hộp cầm lấy bút, đóng nắp lại, sau đó lấy ra, đóng nắp lại, rồi lại lấy ra. Lặp lại vài lần như thế, chuông vào lớp reo lên.

Cô lấy sách vở của môn tiếp theo từ trong học bàn ra, sau đó mới dốc hết can đảm len lén liếc Nguyễn Trạch bên cạnh mình một cái.

Anh cụp mắt, không nhìn rõ được sắc mặt. Chúc Yêu đoán một lát rồi lật cuốn vở nháp ra, tháo nắp bút, viết một hàng chữ, sau đó mắt nhìn lên bảng nhưng tay phải thì từ từ đẩy vở nháp sang bên kia...

Đẩy đến gần tay của Nguyễn Trạch.

Nguyễn Trạch cúi đầu nhìn, trên đó viết một hàng chữ thật nắn nót. “Mình không có ý sờ vào cậu đâu.”

Đưa mắt nhìn sang khuôn mặt nõn nà của tiểu công chúa, ngắm cô vài giây, Nguyễn Trạch cầm bút lên viết một hàng chữ vào cuốn vở nháp, sau đó bắt chước động tác của cô, đẩy vở nháp về phía bên này.

Chúc Yêu nhìn có vẻ rất trấn tĩnh nhưng trong lòng thì đang hoang mang tột độ. Cảm nhận được anh đang cúi đầu viết chữ, cô càng hồi hộp đến nỗi hơi thở trở nên dồn dập. Khi cô cúi đầu xuống nhìn thì thấy phía dưới hàng chữ nhỏ của cô, anh trả lời một câu. “Không sao, tập trung nghe giảng đi.”

Hai hàng chữ ngay ngắn sòng đối với nhau, có cảm giác như họ đang trò chuyện vậy.

Được rồi, tập trung nghe giảng nào. Chúc Yêu cất cuốn vở nháp đi. Nhưng mà... bây giờ cô không cách nào tập trung được...

Nguyễn Trạch cầm bút gạch những chỗ quan trọng trong sách giáo khoa. Anh cúi đầu một lát mới chậm rãi nghiêng đầu qua, nhìn một cái theo thói quen... thì thấy tiểu công chúa bên cạnh dường như đang nhấp nhòm không yên, cô hơi cúi đầu, đang ngáy người nhìn bàn tay trái của mình... Bàn tay của cô mềm mại, trắng trẻo, mười ngón tay thon dài, rất đẹp.

Bàn tay ấy lúc này...

Bàn tay đang cầm bút của Nguyễn Trạch bỗng nhiên siết lại, anh quay đầu đi, trên mặt không có biểu cảm gì nhưng vành tai dần dần đỏ lên, càng ngày càng đỏ...

.....

Lúc tan học về nhà, Chúc Yêu còn chưa kịp vào phòng thì đã nghe thấy giọng của Tiêu Minh Châu, tức giận và sắc bén.

Bà đang nói với Chúc Tấn Ung. “Ông cứ ở nhà là được. Hôm nay ông làm cái gì vậy? Ông không sợ mất mặt thì tôi sợ.”

Có lẽ là quá tức giận, ngay cả giày cao gót Tiêu Minh Châu cũng chưa thay, mái tóc thường ngày không rồi một sợi cũng có vẻ hơi lộn xộn.

Chúc Tấn Ung thì ngược lại, ôm một cái gối tựa ngồi trên sofa, cầm gác lên gối, trên trán dán băng keo cá nhân. Ông cầm điều khiển tivi, nhìn vào màn hình không ngừng chuyển kênh, không dám lớn tiếng nói gì, chỉ dám lầu bầu nhỏ nhỏ. “Bà có thể ra ngoài hẹn hò với tình nhân, tôi là chồng bà, sao không thể xuất hiện ở đó chứ? Lẽ nào phải tro mắt nhìn bà cầm súng lên đầu tôi?”

Chúc Hằng ở bên cạnh đang cắn hột dưa, có lòng nhắc nhở. “Ba, xin hãy chú ý lời nói của mình.”

Tiêu Minh Châu tức đến nỗi không biết xả vào đâu.

Nhiếp Hoài Trần đúng là mối tình đầu của bà, nhưng bây giờ quan hệ giữa họ thanh bạch rõ ràng, chỉ là tri kỷ. Nhưng cái gã Chúc Tấn Ung này suốt ngày suy nghĩ bậy bạ. Hôm nay bà và Nhiếp Hoài Trần đang bàn bạc chuyện tân trang lại ký túc xá của đại học Tấn Thành, giữa chừng chuẩn bị đi rửa tay thì bất cẩn vấp phải thảm trải sàn, Nhiếp Hoài Trần có lòng đỡ bà một cái thì Chúc Tấn Ung đột nhiên từ căn phòng đối diện nhảy vọt ra, không nói một câu bèn đánh Nhiếp Hoài Trần một trận.

Nếu bà không bắt đắc dĩ nói ra Chúc Tấn Ung là chồng của mình thì e là giờ này ông ta không dễ gì yên lành ngồi trên ghế sofa xem tivi mà đang ở trong đồn cảnh sát kia.

“Còn con nữa...”

Tiêu Minh Châu nhìn con trai mình. “Không cố gắng học hành mà cứ bắt chước ba con làm bậy bạ. Chúc Hằng, có phải con cảm thấy bây giờ không ai quản lý con nên con tự do vui về đúng không?”

Không ngờ lại rước họa vào thân, Chúc Hằng lo lắng tăng hăng một tiếng, ngồi ngay ngắn lại, rụt rè nói: “Mẹ, con cũng chỉ...” Cậu nhìn Chúc Tấn Ung một cái, biết ông cũng không có quyền lên tiếng nên đành ầm ức nói: “Con cũng chỉ nghĩ cho sự êm ấm và hạnh phúc của gia đình mình thôi mà.”

Tiêu Minh Châu cả ngày xử lý không hết chuyện công ty, về nhà còn phải đối mặt với hai cha con nhà này, nhìn thôi cũng thấy ngứa mắt, không nhịn được răn dạy con mình. “Mẹ nói cho con hay, Chúc Hằng, nếu sang năm mà con không thi đậu đại học thì sau này mẹ sẽ cho Chúc Yếu thừa kế tất cả tài sản.”

Chúc Yếu đang thay giày, nghe thế ngẩng người tại chỗ, mặt rất ngoan hiền... Lúc ở Đại Ngụy, ca ca thừa kế ngại vàng là chuyện hết sức hiển nhiên, còn bây giờ, cô hoàn toàn không có ý tranh giành gia sản với anh. Chúc Yếu ngơ ngác ngẩn đầu lên, nói: “Mẹ, con không muốn...”

“Con đồng ý.” Chúc Hằng nói. Tại Đại Ngụy, cậu vốn không muốn thừa kế ngại vàng, ngặt nỗi hoàng tộc chỉ có mỗi mình cậu là con trai nên đành cắn răng gánh vác trọng trách này.

“Tôi cũng đồng ý.” Chúc Tấn Ung nói hùa theo. Thế đúng ý ông. Con gái ngoan như thế, dù gì cũng tốt hơn là phải nhìn sắc mặt bà thím già nua này.

Tiêu Minh Châu giận đến nỗi ngực phập phồng lên xuống, cảm thấy con trai đúng là giống ba nó. Thế là bà đưa mắt nhìn con gái, giọng lập tức dịu lại. “Yếu Yếu, con về phòng làm bài tập đi, cố gắng học hành để mẹ được hạnh phúc.”

Nghĩ đến thành tích bết nhè của mình, bàn tay đang cầm quai ba lô của Chúc Yếu bỗng siết chặt, cảm thấy áp lực quá lớn.

Về đến phòng, Chúc Yếu thả cặp sách xuống, lấy vở bài tập trong đó ra, đặt lên bàn học. Sau đó cô lấy điện thoại ra, nhắm vào chồng vở bài tập thật cao kia chụp một tấm, cuối cùng bắt chước Tưởng Diêm Nha, viết status trên WeChat. “Áp lực lớn quá.”

Đang chuẩn bị đặt điện thoại xuống làm bài tập thì phát hiện có thông báo mới. Chúc Yếu lại cầm điện thoại lên, mở ra xem.

Là Nguyên Trạch nhấn like cho cô, phía dưới còn bình luận một câu. “Cố lên!”

Cố lên.

Anh... vừa rồi đang nghịch điện thoại sao? Mặt Chúc Yếu đỏ lên, không nhịn được ôm điện thoại cười.

.....

Sáng sớm, học sinh Hành Dương đeo cặp sách, lũ lượt bước vào cổng trường. Trịnh Hằng của đội Sao Đỏ đang đứng trước cổng để kiểm tra phù hiệu của các học sinh.

Ngay cổng, có bốn năm nữ sinh thập thò ở đó khá lâu. Trịnh Hằng biết cô bạn tóc dài, chân dài eo thon đứng chính giữa chính là hoa khôi của lớp 10.3, khá là nổi tiếng ở khối 10. Người đã xinh lại hát hay, nghe nói từ nhỏ đã học múa ba lê, rất có khí chất.

Đương nhiên Trịnh Hằng cũng biết hoa khôi lớp 10.3 này đến đây không phải để tìm mình. Cậu đứng ngay ngắn, nhìn về phía đội trưởng đang trong phòng trực ban ngay cổng... Không biết cô hoa khôi này moi từ đâu ra lịch trực ban của đội trưởng mà biết hôm nay đội trưởng của các cậu đến trực, cố ý đến ôm cây đội trưởng.

Có điều con gái thẹn thùng, cứ do dự mãi không dám vào. Mà cũng chỉ có mấy cô em lớp 10 mới có lá gan này, còn nữ sinh lớp 11, 12 đều biết đội trưởng của các cậu là một đóa hoa lạnh giá chỉ có thể ngắm từ xa, ngay cả hoa khôi của trường, học chung lớp như Lâm Chi Y mà còn không hái được huống chi là những người khác.

Cuối cùng, một cô bạn ở phía sau xô cô hoa khôi kia một cái, hoa khôi lớp 10.3 mới đỏ mặt, chậm rãi bước về phía phòng trực.

Đồng phục của Hành Dương là váy dài ngang gối nhưng dường như cô cố tình cắt ngắn đi, để lộ cặp đùi trắng nõn, hai chân vừa dài vừa thẳng, bởi vì thường xuyên tập múa nên bàn chân hơi chềch ra ngoài, nhưng vẫn không ảnh hưởng gì đến toàn thể.

Nguyên Trạch ở bên trong, mặc đồng phục chính thức của Hành Dương, cổ áo bẻ ngay ngắn gọn gàng, màu xanh lam ấy tôn lên vẻ khôi ngô sáng sủa của anh. Hai tay hoa khôi cầm một hộp sữa, giọng điệu đà gọi một tiếng. “Chào anh.”

Nguyễn Trạch hơi ngàng đầu lên, thần sắc lãnh đạm, giọng khá xa cách. “Có chuyện gì không?”

Cô hoa khôi này bình thường hoạt bát, bạo dạn nhưng lúc này, thấy ánh mắt Nguyễn Trạch quét qua – rõ ràng là một vẻ mặt rất thần nhiên – nhưng cô cảm thấy rất có áp lực. Anh cao to, tuấn tú, khí chất hơn người, là một đối tượng rất khó tấn công, nếu không các nữ sinh trường Hành Dương cũng sẽ không dễ mặc cho nam thần cực phẩm này không có chủ.

Cô bạn kia cũng không bày tỏ gì, chỉ mỉm cười với anh một cái thật ngọt ngào, sau đó đưa hộp sữa trên tay mình cho anh. . . Thiếu nữ thanh xuân ngại ngùng e thẹn, rất xinh đẹp.

Nguyễn Trạch nhìn hộp sữa trên tay cô bạn kia một cái, nói: “Cảm ơn, có điều tôi không thích uống sữa.”

Cô hoa khôi tắt hẳn nụ cười, ngượng ngùng thu tay về, e thẹn nói: “Do em suy nghĩ không chu đáo. Con trai thường không thích uống sữa mà. . .” Nhưng cô vẫn không muốn bỏ cuộc, bàn tay cầm hộp sữa siết chặt lại, lấy hết can đảm hỏi thêm một câu. “Vậy anh thích uống gì, em đi mua cho anh.”

“Không cần đâu.” Nguyễn Trạch nhanh chóng trả lời. Anh cúi đầu, sữa sang lại tài liệu của đội Sao Đỏ, không để ý đến cô nữa.

Dù gì cũng là con gái, da mặt mỏng, hai mắt cô lập tức có sưng mù, cắn môi chạy đi mất.

Làn váy của cô tung bay, thanh xuân tươi trẻ. Trịnh Hằng chấp hai tay sau lưng, cảm thấy thương hương tiếc ngọc, thở dài một cái rồi lắc đầu. . . Đội trưởng của các cậu quả là vô tình.

Chúc Yếu từ trên xe của nhà mình bước xuống, đi vào trong trường. Lúc ngang qua cổng, nhìn thấy Trịnh Hằng, biết anh là người có quan hệ tốt nhất với Nguyễn Trạch trong đội Sao Đỏ nên bèn bước tới chào hỏi.

Nụ cười của Chúc Yếu ngọt ngào, đôi mắt cực kỳ xinh đẹp, dù gặp bao nhiêu lần thì vẫn thấy rất xao động. Trịnh Hằng đỏ mặt, gãi đầu, nói: “Chào chị ạ.”

Chúc Yếu mỉm cười gật đầu, mắt liếc về phía phòng trực ban liền thấy Nguyễn Trạch cũng đang nhìn về phía này. Dường như bất cứ lúc này, anh chỉ nhìn một cái là tìm thấy được cô. Cô thẹn thùng thu mắt về, hỏi cậu em trước mặt. “Chị có thể vào nói chuyện với Nguyễn Trạch không?” Hình như anh đang trực, không biết có quấy rầy anh không.

Biết cô là bạn cùng bàn với đội trưởng, hơn nữa đội trưởng cũng rất quan tâm đến cô nên Trịnh Hằng gật đầu. “Đương nhiên là có thể.”

“Ừm.” Chúc Yếu vừa cười vừa bước nhanh vào. Lúc đến phòng trực ban, cô mới đi chậm lại. Cô vừa bước tới, Nguyễn Trạch lập tức đứng lên, cúi đầu nhìn cô.

Anh lẳng lặng nhìn cô, không nói gì nhưng đôi môi mím lại kia hơi cong lên thành đường vòng cung rất nhỏ. Anh nhìn cô đứng yên lặng, hai tay giấu sau lưng, do dự mãi một lát mới đưa món đồ trên tay mình cho anh. . . Là một hộp sữa.

Tiểu công chúa có vẻ hơi thẹn thùng, đôi mắt sáng long lanh nhìn anh, nhẹ nhàng nói: “Cái này cho cậu. . . Hôm qua, cảm ơn nước của cậu.”

Anh lấy cho cô một bình nước, cô trả lại anh một hộp sữa.

Nguyễn Trạch đưa tay nhận lấy hộp sữa từ tay cô, cup mắt nhìn nó một cái rồi ngược mắt lên, nhìn gương mặt trắng nõn của cô, đáp: “Cảm ơn cậu.”

“Không có gì.” Chúc Yếu thoáng cau mày một chút, thì thào vài tiếng rất khẽ. “Mình cứ lo là cậu không thích sữa.”

“Đâu có.” Nguyễn Trạch cầm chắc hộp sữa trên tay, nhìn vào mắt cô, nói với cô bằng chất giọng trầm ấm “Mình. . . rất thích.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Vỡ ghi chép

Chúc Yếu bước vào phòng học, Triệu Khiêm Trác lúc đó đang ở bàn đầu thảo luận bài tập toán với một bạn trên đó. Nhìn thấy Chúc Yếu, cậu lập tức nở nụ cười tươi tắn. “Chúc Yếu, đến sớm thế.”

Chúc Yếu gật đầu, chào hỏi lại. “Cậu cũng đến sớm thế.” Cô đeo cặp sách, đi về phía bàn cuối.

Lưng cô rất thẳng. Tuy cô im lặng ít nói nhưng tư thế, cử chỉ rất quý phái. Triệu Khiêm Trác cầm cây bút đen trên tay, mắt bắt gặp dõi theo bóng lưng cô.

Lúc hoàn hồn lại, cậu bạn thảo luận bài tập với cậu đang nháy mắt cười, nụ cười đầy ẩn ý. Triệu Khiêm Trác lấy lại tinh thần, sượng sùng tăng hắng một cái, cầm bút lên viết hí hoáy, lâu bầu một câu: “Bài toán đơn giản thế này mà cũng không biết tự làm.”

Hứa Du Du đang ngồi bên cạnh Lâm Chi Y, đối chiếu kết quả của bài tập ngày hôm qua. Nhìn thấy thái độ của Triệu Khiêm Trác đối với Chúc Yếu, cô bĩu môi một cái, mặt không vui, nói nhỏ: “Không lo mà học, chỉ biết dụ dỗ con trai.”

Nhớ đến buổi sinh nhật của Triệu Khiêm Trác hôm đó, cô cố tình ăn mặc đẹp, ai ngờ con nhỏ Chúc Yếu này, rõ ràng nói là không đến, ấy vậy mà còn cố tình tạo sự bất ngờ, ăn diện tí mỉ mới đến. Đúng là toan tính ghê gớm.

Hứa Du Du nhìn gương mặt thanh tú của Lâm Chi Y, nói: “Chi Y, chẳng phải hôm qua cậu nói có thể sẽ đổi chỗ sao, sao chưa đổi vậy?”

Lâm Chi Y dừng bàn tay đang cầm bút lại, mặt nở một nụ cười nhẹ, trả lời. “Mình cũng không biết...” Cô ngước mắt lên, nhìn về phía Chúc Yếu ở hàng cuối cùng.

Đó là vị trí mà bất cứ ai trong lớp đều muốn ngồi.

Nhớ lại hôm qua cô chủ nhiệm bảo cô gọi Chúc Yếu đến, Lâm Chi Y biết rất rõ, có lẽ là muốn đổi cô đến ngồi cạnh Nguyên Trạch. Trong lòng cô rất vui, bởi vì thành tích của Nguyên Trạch rất tốt. Còn Chúc Yếu, nếu không phải bạn cùng bàn với anh, anh làm gì phải giảng bài cho cậu ta.

Hứa Du Du “à” một tiếng, không tiếp tục hỏi nữa.

Cô tiện tay lật vở toán của Lâm Chi Y ra, mắt bỗng tròn tròn xoe, giọng cũng lớn hơn. “Chi Y, vở ghi chép của cậu đều soạn đủ hết rồi à...” Kiến thức toán lớp 12 gần như đã được dạy xong, tiếp theo đây sẽ là thời gian ôn tập.

Hứa Du Du lật xem vở ghi chép đã được Lâm Chi Y sửa sang lại đầy đủ, nét chữ thanh thoát, ngay ngắn gọn gàng. Cô nhào người đến gần, cười nói: “Mình mượn photo một bản nhé.”

Lâm Chi Y sượng mặt, nhưng nhìn bộ dáng vui vẻ của Hứa Du Du, đành mỉm cười gật đầu. “Đương nhiên là được.”

Các bạn bên cạnh nhìn thấy, cũng muốn một bản. Đây là vở ghi chép của học sinh giỏi, ai cũng muốn có.

Hứa Du Du ôm cuốn vở như ôm châu báu, nói với Triệu Khiêm Trác vừa về tới chỗ ngồi. “Triệu Khiêm Trác, cậu có cần không? Hay là mình photo thêm cho cậu một bản?”

Triệu Khiêm Trác ngồi xuống, uống một hớp nước, lắc đầu nói: “Không cần đâu.”

Biết thành tích môn toán của Triệu Khiêm Trác cũng xem xêm với Lâm Chi Y nên Hứa Du Du không tiếp tục nói gì nữa.

Chúc Yếu yên lặng ngồi ở chỗ của mình, lật vở bài tập toán ra. Triệu Khiêm Trác ở bàn trước nhanh chóng quay đầu lại, giọng rất nhiệt tình. “Có bài nào cần mình giảng cho không?”

Toán học là một môn rất phức tạp, có khá nhiều chỗ Chúc Yếu không hiểu. Cô ngước mắt lên nhìn Triệu Khiêm Trác ở bàn trước, chợt nhớ đến lời Nguyên Trạch dặn mình hôm trước, vì thế lắc đầu. “Cảm ơn cậu, mình tự làm cũng được.”

Nụ cười trên mặt Triệu Khiêm Trác cứng đờ, nhưng chỉ trong một giây, ngay sau đó lại vui vẻ cởi mở nói: “Ok, mình không làm phiền cậu nữa.”

Chúc Yếu cầm cây bút trên tay, cau mày nhìn ví dụ trong sách. Triệu Khiêm Trác nhìn đáng vẻ nghiêm túc của cô, chăm chú một lúc rồi quay người lại, đứng dậy đi vệ sinh.

Khi Nguyên Trạch bước vào, lập tức nhìn thấy hình ảnh này. Anh đi đến bên cạnh Chúc Yếu, lúc ấy cô mới phát hiện ra.

Anh mang đôi giày vải màu trắng cùng hiệu với đôi giày mà cô đang mang dưới chân. Lần trước sau khi phát hiện điều này, Chúc Yếu bèn mang nó đến trường nhiều nhất. Mà hình như Nguyên Trạch cũng rất thích đôi giày này, cũng thường xuyên mang nó.

Nguyên Trạch đặt cặp lên bàn, lấy mấy cuốn sách trong đó ra. Những học sinh lớp 12 khác ai cũng cố gắng mang thật nhiều sách và tài liệu về nhà xem, còn Nguyên Trạch thì lại mang rất ít. Bàn tay anh to, ngón tay thon dài kéo pheo-mơ-tuya của chiếc cặp lại rồi cúi người treo nó lên lưng ghế. Làm xong thì nhìn thấy tiểu công chúa bên cạnh đang nhìn mình bằng đôi mắt xinh đẹp.

Cô do dự một lát rồi ấp úng nói một câu: “Mình... mình không để cậu ấy giảng bài cho mình.”

Giọng của tiểu công chúa trước giờ vẫn rất mềm mại ngọt ngào, cộng thêm khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, làn da trắng hồng không tí vết, mang theo chút tròn trịa trẻ con trông hết sức đáng yêu. Nghe cô nói, đôi môi mỏng của Nguyên Trạch thoáng cong lên, nụ cười trông khá rõ. Anh nhìn cô, một lúc sau mới nói. “Mình giảng bài cho cậu.”

Mắt Chúc Yếu sáng lên, ngoan ngoãn ừ một tiếng.

Nguyên Trạch ngồi xuống bên cạnh cô, sau đó rút từ trong đồng sách vở ra một cuốn tập ghi chép, từ từ đẩy dọc theo mép bàn, đến bên cạnh cô. “Cho cậu này.”

Hà? Chúc Yếu hơi ngẩn ra, mắt nhìn cuốn vở, sau đó đưa tay cầm lên, chậm rãi lật ra một trang... Bên trong ghi chép kiến thức môn toán, nét chữ rắn rỏi, lực mạnh mẽ, có vẻ nắn nót hơn so với lúc bình thường anh viết, cho nên nhìn vào trông rất ngay ngắn, rõ ràng.

Chúc Yếu lật thêm vài trang.

Trong đó bao quát kiến thức toán cơ bản của cả ba năm cấp ba, thứ tự đầu vào đây. Cô bỗng nhớ đến cuốn vở ghi chép bình thường rất lộn xộn của mình, lập tức cảm thấy xấu hổ.

Chúc Yếu không nên được lời khen ngợi. “Cậu ghi chép thật cẩn thận...” Nghĩ đến điều gì đó, cô ngược mặt lên, nhìn vào mắt anh, giọng vừa thăm dò vừa vui mừng. “Cái này... cho, cho mình sao?”

Nguyên Trạch ừ khẽ một tiếng: “Cứ ôn tập theo cuốn vở này, có lẽ sẽ có ích cho cậu.”

Chúc Yếu mừng thầm trong bụng. Cô bỗng nhớ lúc trước khi Nguyên Trạch còn là thái phó, dạy anh trai cô, phải chăng anh cũng thế này. Mắt cô sáng lấp lánh, cẩn thận nâng niu cuốn vở, ngẩng người một lát mới ngửa đầu nhìn anh, nói: “Minh nhất định sẽ học thật tốt môn toán.”

Cô không thể để anh thất vọng.

Nguyên Trạch đặt tay trên bàn, đôi mắt trong veo, lẳng lặng nhìn cô, im lặng hồi lâu, sau đó dịu dàng thốt ra một tiếng “Ừ.”

.....

Giờ ăn trưa, Tường Diễm Nha nắm tay Chúc Yếu đi thẳng về phía căn-tin. Trong căn-tin, người người đông đúc nhón nháo, xếp thành cả một hàng dài. Tường Diễm Nha nhíu mày, nói. “Xem ra hôm nay lại không có đồ gì ngon rồi.” Mỗi lần chuông tan học reo lên, các học sinh của trường ước gì có thể chấp cánh bay đến căn-tin ngay. Đến chậm vài bước thôi là đồ ăn trong này đã vơi đi một cách nhanh kinh hồn.

Tường Diễm Nha tình mắt, đảo mắt một cái liền nhìn thấy Trình Gia Úy và Nguyên Trạch đang xếp hàng ở sau cùng. Thấy có một nữ sinh tươi cười, định xếp vào sau Nguyên Trạch, Tường Diễm Nha lập tức chạy như bay tới, sau đó không chút do dự đẩy Chúc Yếu bên cạnh mình qua.

Trán bỗng đụng vào lưng người đằng trước, da thịt gì cứng ngắc, Chúc Yếu cau mày, đang định quay qua nói chuyện với Tường Diễm Nha thì bỗng nghe thấy giọng của Trình Gia Úy. “Là các cậu à, thật trùng hợp.”

“Phải, phải. Thật trùng hợp.”

Chúc Yếu ngửa đầu, Nguyên Trạch cứ thế đứng trước mặt cô, đang quay người lại nhìn cô. Bốn mắt chạm vào nhau, cô lập tức hiểu được dụng ý của Tường Diễm Nha. Anh chỉ nhìn cô một lát, nơi này ồn ào đông đúc nên không nói gì, tiếp tục quay đầu lại xếp hàng.

Chúc Yếu giờ tay lên xoa trán, xoay người lại trò chuyện với Tường Diễm Nha.

Còn Tường Diễm Nha thì gác cằm lên vai cô, cười hi hi.

Rõ ràng là không nói gì, nhưng không biết sao mặt Chúc Yếu lại đỏ bừng lên. Cô chau mày, đưa tay chọt vào trán Tường Diễm Nha, bắt đầu dĩ nói một câu thật khẽ. “Cậu thật là.” Thật là ma lạnh.

Hàng người chậm rãi tiến về phía trước, Tường Diễm Nha nhón chân lên, thò đầu ra thật dài, nói với cô. “Yếu Yếu, hình như món sườn chua ngọt chỉ còn có ba phần, không biết đến lượt cậu thì có còn không...”

Chất lượng đồ ăn trong căn-tin Hành Dương khá ổn, nhất là món sườn chua ngọt, Chúc Yếu rất thích ăn. Có điều hôm nay hết giờ học phải đi vệ sinh với Tường Diễm Nha nên đến căn-tin hơi trễ.

Chỗ lấy thức ăn chia thành hai luồng, hai bên có hai bà cô chia thức ăn. Trước mặt Chúc Yếu còn có ba người, ở giữa là Nguyên Trạch và Trình Gia Úy, phía trước nhất là một cô bạn, không may là cô ấy cũng chọn món sườn chua ngọt. Đầu hàng bên cạnh cũng có mấy nữ sinh đứng, người trước nhất cũng chọn sườn chua ngọt.

Chúc Yếu nói: “Chắc không còn đâu.”

Chỉ còn một phần cuối cùng.

Đến lượt Nguyên Trạch, cô bạn ở hàng bên kia chọn món trước. Cô ấy đang định đưa tay lấy thì bỗng nghe bên cạnh có một giọng nói trầm ấm vang lên. “Bạn ơi, có thể nhường cho mình món sườn này không?”

Cô bạn kia ngẩn ra, mắt lập tức tròn lên. Đương nhiên cô ấy sớm đã chú ý đến bên này, trong Hành Dương ai mà không biết Nguyên Trạch chứ. Tuy không dám nhìn thẳng nhưng mắt cứ liên tục liếc về phía này. Không ngờ... Nhìn chàng trai cao lớn, khôi ngô bên cạnh mình, cô bạn lập tức đỏ mặt. Không ngờ anh sẽ chủ động nói chuyện với mình.

Còn nữ sinh phía sau – có lẽ là bạn thân của cô – thì hưng phấn cực độ, liên tục đưa tay chọc vào lưng cô, thì thầm xúi giục. “Nhường đi, nhường đi, phải nhường chứ.”

Cô bạn nỏ nộ cười tươi tắn, trả lời. “Đương nhiên là được.”

“Cảm ơn cậu.”

Nguyên Trạch đưa tay nhận lấy đĩa sườn chua ngọt, sau đó quay đầu lại nhìn tiểu công chúa sau lưng mình, hỏi một cách tự nhiên. “Còn gọi món nào nữa không?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Nụ cười trong đáy mắt

Ánh mắt anh sâu thẳm, trong suốt. Chúc Yếu bắt ngờ sa vào trong đôi mắt ấy, tìm cô cứ đập dừ dội theo nhịp giống như mỗi lần nhìn thấy anh. Thành thịch, thành thịch, không thể kiểm soát được. Chúc Yếu đỏ bừng mặt, hoàn hồn lại mới vội vàng trả lời. “Cà và khoai tây nữa.”

Đến căn-tin bao lâu nay, cô không còn gọi lung tung như hồi mới tới, bây giờ chỉ gọi một món mặn, hai món rau là được.

Nguyên Trạch gật đầu, quay người nói với bà cô ở bên trong. “Thêm cà tím xào cá và khoai tây cắt sợi nữa ạ.”

Anh lại hỏi Chúc Yếu, giọng dịu lại thấy rõ. “Còn gì nữa không?”

Chúc Yếu lắc đầu, thấy Nguyên Trạch lấy thẻ com ra định quét thì lập tức đưa chiếc thẻ trên tay mình quét vào máy, vội vàng nói: “Mình tự trả là được.” Anh đã giúp cô gọi món rồi, cô không muốn dùng thẻ của anh.

Nguyên Trạch cũng không nói gì, quét thẻ xong, Chúc Yếu nhận lấy khay com từ tay anh, nói khẽ. “Cảm ơn cậu.”

Tường Diễm Nha ở phía sau cười vui vẻ như mẹ hiền nhìn con thơ, sau đó nói với Trình Gia Úy. “Cậu và Yếu Yếu đi tìm chỗ ngồi trước đi.”

Thế là Trình Gia Úy dẫn Chúc Yếu đi tìm chỗ trống. Căn-tin rất đông người, Trình Gia Úy cao to, trong khay com của cậu là khoai tây sợi chua cay, thịt xào, cộng thêm món thịt kho tàu sền sệt nước thơm phức, com thì chất cao như núi. Cậu nghiêng đầu qua nhìn ngắm Chúc Yếu bên cạnh mình. Bình thường lúc có mặt Nguyên Trạch, cậu đâu dám nhìn kỹ cô.

Bây giờ mới dám nhìn.

Cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, da dẻ trắng trẻo, không chỉ xinh đẹp mà trên người còn toát ra một khí chất cổ điển, cao quý và diễm đạm, làm người ta rất muốn bảo vệ cô.

Tìm được một chiếc bàn kê bên cửa sổ, họ ngồi xuống. Trình Gia Úy biết Nguyên Trạch ít nói nên muốn nói giúp cho anh. “Mình thấy dường như Nguyên Trạch... rất tốt với cậu. Bình thường cậu ấy còn không nói chuyện với con gái kia.”

Đâu chỉ con gái, lúc ở cạnh cậu anh cũng rất ít nói, nhưng với Chúc Yếu thì lại rất quan tâm.

Trong mắt Trình Gia Úy, cô chỉ là bạn cùng bàn của Nguyên Trạch, trước kia không hề có qua lại gì, đâu biết rằng cô là công chúa của Đại Ngụy, còn Nguyên Trạch là thái phó, cho nên theo họ thấy, Nguyên Trạch đối xử với cô rất đặc biệt. Tuy nhiên... cô cũng cảm thấy Nguyên Trạch rất tốt với mình, cũng từng nghĩ, bỏ qua thân phận ngày trước, phải chăng anh cũng thích mình chút chút? Có điều cô không dám khẳng định. Dù làm công chúa cao quý bao nhiêu năm như vậy, nhưng trước mặt Nguyên Trạch, cô vẫn rất, rất tự ti.

Chúc Yếu gật đầu: “Ừ, cậu ấy... rất quan tâm tới mình.”

Trình Gia Úy cười hi hi, để lộ hàm răng trắng sáng. Chúc Yếu đặt khay com lên bàn, nhìn điệu cười ngây ngốc của Trình Gia Úy, cảm thấy cậu khá ngờ nghệch nên trên mặt cô cũng không khỏi nở nụ cười, mắt cong lên.

Khi Nguyên Trạch bung khay com sang thì thấy tiểu công chúa đang nói cười rất vui vẻ với Trình Gia Úy. Ánh mắt anh sững lại, sau đó đặt khay com lên bàn, nói với Trình Gia Úy bằng chất giọng khá hồ hững. “Cậu đi lấy canh đi.”

Trình Gia Úy đứng dậy nói. “Được rồi.” Không phản nản gì, lập tức đi lấy canh ngay.

Nguyên Trạch đưa đĩa và muỗng trên tay mình cho Chúc Yếu, sau đó mới lấy cho Tường Diễm Nha vừa ngồi xuống bên cạnh cô. Chúc Yếu đưa tay nhận lấy và nói cảm ơn. Tường Diễm Nha bên cạnh cô thấy lớp trưởng đưa đĩa muỗng tới thì mắt tròn xoe, vừa mừng vừa lo, quả thật là cuộc đời sang trang mà.

Trình Gia Úy nhanh chóng bung bốn chén canh cải chua đến, chia cho bọn họ.

Bốn người bắt đầu ăn cơm.

Nguyễn Trạch kiêu lòi, Chúc Yếu ít nói, may mà Tường Diễm Nha và Trình Gia Úy cởi mở, nói nhiều. Trình Gia Úy than vãn môn toán của mình không ổn. “Vừa nhìn vào bài toán là đầu mình lại đau, chẳng giống ai kia, học cái gì cũng nhẹ nhàng.”

Ai kia đương nhiên chính là Nguyễn Trạch ngồi bên cạnh.

Có lẽ là có Chúc Yếu ở đây nên Tường Diễm Nha rất dạn dĩ, chủ động hỏi chuyện Nguyễn Trạch. “Minh bảo này lớp trưởng, thành tích của cậu tốt như thế, có phương pháp học nào có thể truyền lại cho anh em không vậy?” Tuy Nguyễn Trạch là thiên tài bẩm sinh nhưng Tường Diễm Nha vẫn cảm thấy cho dù là ai thì cũng phải có cách học mình tâm đắc chứ.

Chúc Yếu găm cục sườn, cũng dựng tai lên nghe lắng nghe.

Nguyễn Trạch còn chưa lên tiếng thì Trình Gia Úy đã nói thay. “Phương pháp học tập gì chứ?” Cậu mỉm cười. “Tên này liếc qua là nhớ, từ nhỏ đến lớn ngay cả vở cũng không ghi chép, thứ gì cũng nhìn một lần là không quên, cậu nói xem còn cần phương pháp gì?”

Tường Diễm Nha “wao” một tiếng, trước kia cứ ngỡ nhìn một lần là nhớ chỉ là câu nói quá, giờ nghe Trình Gia Úy nói thế hình như nó không ngoa chút nào. Cô hơi ngạc nhiên. “Trước nay không chép bài à? Thật ngưỡng mộ cậu. Minh cũng muốn có trí nhớ kinh người như thế.”

Đôi đũa đang gấp miếng sườn hơi dừng lại, lòng Chúc Yếu cảm thấy phoi phoi, cô từ từ ngẩng đầu lên, nhìn Nguyễn Trạch ở đối diện. Đập vào mắt đầu tiên là bàn tay anh. Cũng là đang cầm đũa, nhưng đôi đũa được anh cầm trông cũng sang hơn hẳn.

Ánh mắt cô từ từ dời lên trên... Bên tai là những tiếng ồn ào huyền ảo trong căn-tin, tiếng bát đũa va vào long loảng xoảng, cả tiếng lạch xạch của cái máy quạt ở trên trần nhà, nhưng khi ánh mắt cô dừng lại trên gương mặt anh, những âm thanh này dường như bỗng tiêu biến.

Trong mắt cô, chỉ có anh.

Lúc trước tiểu công chúa chỉ ngắm nhìn anh từ xa, cho nên cực kỳ ngưỡng mộ. Khi đó cô thậm chí còn an ủi chính mình, có lẽ vì tiếp xúc với thái phó không nhiều, chứ nếu ở bên anh lâu hơn, có thể cô sẽ phát hiện ra vài khuyết điểm của anh, có lẽ cô sẽ không còn thích anh đến vậy. Nhưng bây giờ... hoàn toàn ngược lại. Cô gần gũi anh như thế, ở cạnh anh lâu thế, càng ngày càng si mê anh.

Nguyễn Trạch thả đũa xuống, cầm muỗng lên múc một muỗng canh. Mắt anh hơi hé lên, tiểu công chúa vẫn nhìn anh này giờ đã thu mất vẻ, tiếp tục ăn cơm. Cũng giống như dự yến tiệc trong cung trước kia, cô cụp mắt, nhai thật chậm, hai má hơi phồng lên, yên lặng mà đáng yêu.

Bên cạnh, hai người kia trò chuyện rôm rả. Tường Diễm Nha than vãn về thức ăn, nghiêng đầu nói: “Ngán đồ ăn ở căn-tin quá rồi, mình thèm lẩu cay quá.”

Trình Gia Úy đáp: “Chẳng phải trên lầu hai có lẩu cay sao?”

“Lẩu cay trên lầu hai dở chết đi được.” Tường Diễm Nha nhăn mặt, ra vẻ chán ghét. Sau đó cô nói ra tên một tiệm lẩu cay ở gần trường. “Ăn ở quán đó mới ngon, cuối tuần nào mình cũng đi ăn, ăn mãi không ngán.”

Trình Gia Úy chủ động đề nghị. “Vây hay là tan học chúng ta cùng đi ăn đi.” Cậu nhìn Chúc Yếu. “Chúc Yếu, cậu cũng đi cùng nhé, mình mời.”

Tường Diễm Nha vội nói. “Không được đâu, tan học là tài xế nhà Yếu về lại đợi ngoài cổng, mẹ cậu ấy rất nghiêm, tan học là phải về nhà ngay.” Tường Diễm Nha tuy tính cách qua loa nhưng lại rất quan tâm đến Chúc Yếu, trước kia Chúc Yếu hướng nội, không thích tiếp xúc với người lạ nên cô rất ít khi dẫn Chúc Yếu đến những chỗ đông người, chẳng hạn như mấy tiệm lẩu cay.

Còn tiểu công chúa bây giờ thì lại rất muốn thử. Cô cười nói: “Được chứ, mình nhắn Tiểu Trương đến đón trễ chút là được mà.”

Tiểu Minh Châu biết Tường Diễm Nha, Chúc Yếu đi chung với cô bà cũng rất yên tâm. Hơn nữa bà cũng khá vui khi thấy con gái chịu ra ngoài chơi.

Tường Diễm Nha rất vui vẻ. “Vây thì hay quá! Tan học chúng ta phải khẩn trương một chút, tiệm lẩu cay thẳng tiến.” Nói xong thì vỗ vai Chúc Yếu. “Yếu Yếu, cậu yên tâm, mình đảm bảo cậu ăn một lần thôi là nhớ mãi.”

“Ừ.”

Chúc Yếu gật đầu, hai tay cầm đũa do dự mãi một lát mới lí nhí hỏi: “Nguyễn Trạch, cậu cũng đi chứ?”

Nguyễn Trạch vừa ăn xong, thong thả đặt đũa xuống, nhìn vào mắt cô, không nói gì nhiều, chỉ khẽ ừ một tiếng.

.....

Lúc tan học, cửa tiệm lẩu cay lâu đời ở gần Hành Dương đã đông nghẹt người, đa số là học sinh Hành Dương và học sinh của những trường gần đó.

Bốn người Trình Gia Úy đi thẳng đến nơi này, thu hút ánh mắt của khá nhiều người. Có những học sinh vốn chỉ đi ngang qua giờ cũng vào theo, thế là người càng đông.

Lẩu cay thập cẩm, nguyên liệu tươi sống, nóng mà thơm, cay mà đã. Tường Diễm Nha thích ăn cay. Bên trên các thứ thập cẩm như huyết vịt, cá viên, khoai tây, sụn bò, bánh tổ, cải thảo, nấm hương, ruột hun khói... là một lớp sa tế đỏ au, điểm xuyết trên đó là hành lá màu xanh xanh và tỏi phi vàng ươm. Hương thơm và vị cay xen lẫn với nhau bốc lên nghi ngút.

Bụng đã sớm trống không, Tường Diễm Nha ăn rất ngon lành, hỏi Chúc Yếu ở bên cạnh. “Thế nào? Ngon không?”

“Ừ.”

Chúc Yếu cảm thấy rất thơm. Cô không chọn đồ cay xè như Tường Diễm Nha mà chỉ cay vừa đủ. Thức ăn ở cung đình Đại Ngụy và ở nhà Chúc Yếu đều thiên ngọt và thanh đạm, lúc này Chúc Yếu còn lo là mình không ăn được cay. Bây giờ cảm thấy vị cay ăn rất đã, nóng đến nỗi chớp mũi đơm mồ hôi, môi cũng đỏ ửng lên.

Tường Diễm Nha cười, bảo: “Vậy sau này chúng ta thường đến đây ăn nhé.”

Trình Gia Úy bên cạnh đang nhai ngồm ngoàm cũng không quên nói theo: “Gọi mình đi chung với.”

Bên này đang ăn, hai cô gái ở bàn bên cạnh vừa ăn xong, qua đây xin số điện thoại của Nguyên Trạch. Họ mặc đồng phục màu đỏ và trắng, không phải học sinh Hành Dương.

Trình Gia Úy quen biết Nguyên Trạch đã lâu nên cảm thấy rất bình thường trước những chuyện thế này. Lần này cậu vừa định lên tiếng từ chối thay anh thì bỗng nhớ ra điều gì, mỉm cười chỉ vào Chúc Yếu ở đối diện. “Không thấy bên cạnh còn có hai cô gái khác sao? Cậu phải hỏi người ta có đồng ý không đã.”

Chúc Yếu đang nhai cá viên, bàn tay cầm đũa khựng lại, chậm rãi nuốt viên cá xuống. Cô vô thức nhìn xem sắc mặt của Nguyên Trạch, vẫn thờ ơ như cũ, có lẽ là đã quá quen rồi...

Trình Gia Úy nói thế có nghĩa là từ chối quá rõ ràng, theo lẽ thường thì mấy cô gái kia sẽ không tiếp tục mặt dày nữa. Có điều là hai cô này không được tinh tế cho lắm, còn thật tình quay sang hỏi Chúc Yếu, mắt sáng ngời, mặt đầy hy vọng hỏi: “Chị ơi, chị đồng ý không?”

Môi Chúc Yếu đỏ hồng, cô rút một tờ khăn giấy lịch sự lau miệng. Cô ngược khuôn mặt nồn nà lên, ánh mắt nghiêm túc, từ chối một cách dứt khoát. “Không đồng ý.”

Giọng cô mềm mại nhưng rất kiên quyết.

Trình Gia Úy không nhịn được cười, tăng hắng vài tiếng rồi nhìn hai cô bạn kia, giọng không nén được cười. “Nghe chưa, bạn cùng bàn của người ta bảo không cho.”

Hai cô bạn kia đành ra đi trong tiếc nuối.

Chúc Yếu cúi đầu nhìn chén lẩu cay của mình. Sau đó Trình Gia Úy và Tường Diễm Nha cũng không nói gì nữa, chỉ tiếp tục ăn... Không khí yên ắng, tẻ nhạt suốt một thời gian.

Bất ngờ, một tiếng “xùy” vang lên, là tiếng cười của Trình Gia Úy.

Sau đó, Tường Diễm Nha cũng không nén được, bật cười theo.

Hả? Chúc Yếu cầm đũa, ngơ ngác ngẩng đầu lên, vừa lúc chạm phải đôi mắt sâu thẳm của Nguyên Trạch, đôi mắt ấy cũng ẩn chứa nụ cười. Mặt nóng bừng lên, Chúc Yếu vội vã cúi đầu...

Tức cười đến thế sao? Chẳng phải Trình Gia Úy bảo cô trả lời à?

Cô trả lời không đồng ý thôi mà.

.....

Không lâu sau đó, toàn bộ kiến thức lớp 12 đều đã được dạy xong, bắt đầu bước vào giai đoạn ôn tập, cũng chính là lúc mà Chúc Yếu đau khổ nhất. Người khác đã nắm vững kiến thức cơ bản, bắt đầu tổng hợp lại, còn cô nhìn những kiến thức ấy cứ như là học lần đầu vậy. Tuy có Nguyên Trạch phụ đạo nhưng cứ làm phiền người ta hoài, trong lòng cô cũng thấy ngại.

Trời trở lạnh dần, tiểu công chúa vẫn luôn sợ lạnh nên không thể không bắt đầu mặc chiếc quần giữ nhiệt mà di Phuong chuẩn bị cho cô. Tường Diễm Nha biết chuyện thì rất ngạc nhiên. “Không phải chứ Yếu Yếu, mới giờ này mà cậu mặc quần giữ nhiệt à.” Các cô gái ở tuổi này rất thích làm đẹp, rất hiếm có người chịu tự giác mặc quần giữ nhiệt như thế.

Tường Diễm Nha véo má Chúc Yếu, nói với vẻ cưng chiều. “Yếu Yếu, cậu thật là ngoan.” Mẹ cô cứ phải cầu nhàu lái nhai mấy lần thì cô mới chịu mặc.

Chúc Yếu đang tập trung học từ vựng, lúc này dừng lại, thành thật trả lời. “Mình lạnh mà.”

Ngày xưa, trong tấm cung của tiểu công chúa có đốt địa long, vừa vào đông là gần như cô không ra ngoài. Bây giờ mặc dù chưa quá lạnh nhưng mới sáng sớm đã phải dậy đi học, mặc bộ đồng phục mỏng manh, hoàn toàn không đủ giữ ấm. Tuy quần giữ nhiệt xấu thật nhưng hiệu quả lại rất tốt.

Hết giờ truy bài buổi sáng, cô chủ nhiệm Ứng Úc Lưu bước vào lớp.

Theo sau cô là một nam sinh, vừa bước vào liền thu hút ánh mắt của rất nhiều người. Cô Ứng khẽ mỉm cười, giới thiệu với mọi người. “Đây là học sinh mới chuyển đến lớp chúng ta. Nào, Đường Việt, em tự giới thiệu mình đi.”

Cậu bạn mới nhìn thư sinh trắng trẻo, cao cao gầy gầy, trông gọn gàng sạch sẽ.

Chúc Yêu đang học từ vựng cũng vô thức nhìn lên bực giảng một cái. Không biết sao cô cảm thấy cậu bạn mới này hơi quen quen.

Cậu bạn đứng trên bục giảng tự giới thiệu mình, giọng nói cũng giống như ngoại hình của cậu vậy, khá trong trẻo. Khi ánh mắt lướt qua các bạn bên dưới, nhìn thấy Chúc Yêu thì có một thoáng ngáy người.

Nguyên Trạch đang đọc sách, vốn cũng không để ý lắm, chỉ tiện mắt liếc một cái, khi thấy điểm dừng của tầm mắt cậu bạn kia thì vô thức nghiêng đầu qua... liền thấy tiểu công chúa bên cạnh cũng đang nhìn người ta, hơn nữa còn nhìn rất lâu.

Nguyên Trạch từ từ gấp quyển sách trên tay mình lại với vẻ mặt khá lãnh đạm.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Âm áp

Giới thiệu xong, cậu bạn mới trở về vị trí của mình, là bàn cuối cùng của tổ 3, cũng chính là bên cạnh Nguyên Trạch, nhưng ở giữa là lối đi.

Cậu đặt cặp sách xuống, nhìn về phía Chúc Yêu, nhưng cô đã tiếp tục học từ vựng, bây giờ đang cúi đầu. Ánh mắt cậu liếc qua, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Nguyên Trạch. Có cảm giác như bị bắt gian... nên cậu nhanh chóng quay đi, cúi đầu sửa sang cặp sách.

Thế dọc giữa giờ kết thúc, Chúc Yêu và Tường Điềm Nha về lại phòng học.

Trên cầu thang, Tường Điềm Nha thì thầm vào tai Chúc Yêu. “Yêu Yêu, cậu có để ý thấy bạn mới cứ luôn nhìn cậu không?” Có lẽ vì bạn mới có ngoại hình khá khôi ngô, Tường Điềm Nha cứ cười hi hi, phán đoán. “Cậu nói xem có khi nào cậu ấy trúng tiếng sét ái tình với cậu không?”

Chúc Yêu làm gì còn tâm trạng nào mà để ý đến bạn mới, dạo này cô học bài đến rất khuya, năm giờ sáng đã phải dậy, mỗi ngày chỉ được ngủ khoảng năm tiếng đồng hồ, trong đầu toàn là bài tập toán và công thức hóa học, ngay cả thời gian nghĩ đến Nguyên Trạch còn ít đi nữa là.

Cô cau mày, nói: “Đừng nói lung tung.”

Tường Điềm Nha đang định nói mình không hề nói bậy thì nhìn thấy cậu bạn mới đang đi đến bên cạnh các cô, còn chủ động chào hỏi họ. “Chào các bạn.”

Giọng cậu bạn mới khá êm tai, hơi rụt rè, dè dặt, dường như khá là nhút nhát, hướng nội.

Tường Điềm Nha véo nhẹ cánh tay của Chúc Yêu một cái, Chúc Yêu mới đưa mắt nhìn cậu... .

Khác với vẻ đẹp của Nguyên Trạch, cậu bạn trước mắt tuy mỗi đường nét trên gương mặt không có gì xuất sắc nhưng gộp chung lại thì khiến cho người ta có cảm giác rất dễ chịu. Đôi mắt cậu ướt long lanh, hơi giống với con chó Bắc Kinh cô nuôi hồi còn ở Đại Ngụy.

Chúc Yêu lịch sự trả lời. “Ừm, chào cậu.”

Giọng cô nghe rất nhỏ nhẹ, rất ngoan hiền.

Chạm phải ánh mắt sáng lấp lánh của cô, Đường Việt hơi xấu hổ, vội cup mắt xuống, rồi lại ngược lên, nhỏ giọng thăm dò. “Cậu thật sự... không nhớ mình sao?”

Thấy ánh mắt khó hiểu của cô, cậu tiếp tục giải thích. “Hôm đó ở trung tâm Thiên Nhai phía tây thành phố chúng ta đã gặp nhau, có điều...”

Mắt Chúc Yêu lập tức tròn tròn xoe. Thảo nào mà cô cảm thấy rất quen, thì ra là cậu bạn mà cô gặp ở trung tâm thương mại lần trước.

“Nhớ rồi...” Cô mỉm cười. “Nhất thời mình không nhớ ra được.”

Nhắc đến lần trước, Đường Việt xấu hổ gãi đầu.

Da của cậu trắng hơn những bạn nam khác, trên mặt cũng không có mụn, có lẽ vì rất ít khi nói chuyện với con gái nên mặt lập tức đỏ au lên. Cậu nói: “Hôm đó thật ngại quá, mình chỉ muốn làm quen với cậu thôi. Có phải bạn của mình đã làm cậu sợ không?”

Tính cách Đường Việt khá hướng nội, đó là lần đầu tiên cậu lấy hết can đảm để xin số con gái. Cậu không muốn làm cô sợ, nhưng sau này nghĩ lại, mình và đám bạn vây quanh cô như vậy, quả thật rất giống đang bắt nạt cô. Không xin được số, cậu rất buồn, mà càng buồn hơn là đã dọa đến cô. Cậu cup mắt xuống, giọng rất nhỏ. “Thật sự rất xin lỗi cậu.”

Chúc Yếu trả lời. “Không sao, mình không để bụng đâu.”

Đường Việt ừ khẽ một tiếng, mặt lập tức nở nụ cười, đôi mắt nhìn Chúc Yếu vừa đen vừa sáng.

“Mình bảo này, có phải cậu bạn mới này có ý với bạn cùng bàn của cậu không?” Bên này Trình Gia Úy và Nguyên Trạch vừa lên lầu liền nhìn thấy bạn mới và Chúc Yếu đang nói chuyện trước cầu thang. Cậu liếc thử sắc mặt của Nguyên Trạch bên cạnh mình, không đọc được biểu cảm gì.

“Cậu đừng chú quan, rất nhiều cô gái thích cái kiểu thư sinh này đó, cậu phải cẩn thận đi.”

Nguyên Trạch liếc mắt một cái, mặt khá thờ ơ, im lặng không nói gì.

Vào phòng học, rất nhiều bạn cầm bình đến chỗ máy lấy nước. Đường Việt đi theo đến chỗ ngồi của Chúc Yếu, vẫn nói chuyện với cô. “Chúc Yếu, từ nay chúng ta đã là bạn học rồi, nếu việc học có vấn đề gì thì có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Việc học à. Chúc Yếu nhún mày, rất thành thật trả lời. “Thành tích của mình không tốt lắm...”

Đường Việt cứ nghĩ là cô khiêm tốn cho nên đáp. “Không sao, mình cũng thường thường thôi.”

Hứa Du Du vừa lấy nước về đến, tay còn cầm bình nước, đang dùng khăn giấy lau những chỗ bị ướt ở bên ngoài bình, nghe thế bèn cười xùy một tiếng, liếc nhìn Chúc Yếu, nói với Đường Việt. “Bạn mới à, cậu vừa đến nên chắc không biết, tuy lớp chúng ta là lớp chọn nhưng thành tích của Chúc Yếu e là đội sổ ở lớp thường.”

Đường Việt “hả” một tiếng nho nhỏ, rõ ràng là không ngờ đến.

Hứa Du Du bật cười, sau đó tiếp tục nói: “Lúc này cậu giới thiệu, mình nghe nói cậu chơi cờ vây khá tốt...” Cô đưa tay chọc vào Triệu Khiêm Trác cùng bàn với mình. “Triệu Khiêm Trác chơi cờ vây cũng rất giỏi, đến lúc đó các cậu có thể thử tài một chút.”

Triệu Khiêm Trác đang sửa sang lại bài kiểm tra, hai tay cậu cầm một xấp thật dày, dựng đứng trên mặt bàn, sau đó mới từ tốn nói: “Mình làm sao có thể so sánh với cậu ấy, người ta là thiên tài cờ vây đó.” Triệu Khiêm Trác thích cờ vây nên rất am hiểu lĩnh vực này, đương nhiên cũng nghe rất nhiều về cái tên Đường Việt.

Hứa Du Du ngạc nhiên. “Không phải chứ.” Triệu Khiêm Trác chơi cờ vây đã rất lợi hại, trước kia còn có giải thưởng cơ mà.

Lâm Chi Y ở bên cạnh cũng chen vào. “Mình cũng từng nghe nói, trước đây cậu ấy còn đại diện cho Tấn Thành tham gia thi đấu và đoạt giải quán quân, rất lợi hại đó.”

Nhìn mặt Đường Việt là thấy hai chữ học giỏi, không ngờ còn là cao thủ cờ vây, Hứa Du Du rất bất ngờ.

Tuy hướng nội nhưng Đường Việt cũng đã quen với việc được khen ngợi nên sắc mặt rất tự nhiên. Ngoại trừ thành tích học tập, cờ vây là điều khiến cậu tự hào nhất. Nghe các bạn khen mình, cậu len lén nhìn Chúc Yếu, dường như cũng muốn nhìn thấy vẻ tán thưởng của cô với mình.

Đúng là Chúc Yếu khá bất ngờ với cậu, cũng không che giấu vẻ ngưỡng mộ của mình. Cô nhìn cậu, mỉm cười, thế là thiên tài cờ vây lập tức đỏ bừng mặt.

Thật là dễ thương. Chúc Yếu không nhịn được cười.

Nguyên Trạch lấy nước xong bước tới thì nhìn thấy tiểu công chúa đang cười rất ngọt ngào.

Cô là một người rất hay cười, vô âu vô lo, nụ cười cũng ngây thơ trong trẻo. Có điều khi đối diện với anh, cô luôn cố nén nụ cười, ngay cả nói chuyện cũng áp a ập ứng, có vẻ rất căng thẳng. Bây giờ ngồi cạnh nhau một thời gian mà vẫn cứ như vậy, nói chuyện với Tưởng Diễm Nha thì cười rất vui vẻ, vừa nhìn thấy anh là lập tức tắt hẳn nụ cười.

Nguyên Trạch khom người ngồi xuống, nhẹ nhàng đặt bình nước lên bàn cô.

Đường Việt đứng một bên bỗng cảm thấy hơi xấu hổ. Nhìn hai người có vẻ rất thân thiết, hơn nữa hôm đó ở Thiên Nhai, hình như cũng chính cậu bạn này...

Nhớ tới điều gì, ánh mắt Đường Việt có vẻ hơi thất vọng, nhưng sau đó liền lấy lại tinh thần, hai bàn tay đang buông cũng siết chặt lại, nhìn Chúc Yếu nói: “Chúc Yếu, mình vừa đến đây, có nhiều thứ chưa quen lắm, trưa nay cậu có thể dẫn mình đi tham quan một chút không?”

Chúc Yếu đang bung bình nước để sưởi ấm tay, nghe Đường Việt hỏi thế bèn trả lời với chất giọng mềm mại nhưng rất nguyên tắc. “Không được rồi, trưa nay mình phải đến thư viện trả sách.”

Bạn cùng bàn với Đường Việt là một cậu bạn khá nhiệt tình, nghe thế liền khoác vai cậu, nói: “Mình dẫn cậu đi.”

Đường Việt ừ một tiếng, gạt đầu rồi trở về chỗ ngồi của mình.

Chúc Yếu mở bình nước ra, thổi nhẹ vài cái, hơi nóng lượn lờ, gương mặt cô cũng trở nên hồng hồng, cứ như được che bởi một lớp lụa mỏng. Sau đó, cô uống từng hớp, từng hớp nhỏ.

Miệng cô rất nhỏ, cánh môi mềm mại căng mọng như cánh hoa ngậm sương, cực kỳ xinh đẹp. Uống xong nước ấm, gương mặt cũng trở nên hồng hào, Chúc Yếu cảm thấy cả người thoải mái. Cô đẩy nắp bình lại rồi len lén nhìn sang phía Nguyên Trạch theo thói quen. Bình thường cô lén nhìn, anh luôn cúi đầu đọc sách hoặc là ngẩng đầu nhìn lên bảng đen, có khi cô nhìn anh một lúc mà anh cũng không phát hiện. Nhưng lần này, cô vừa quay đầu qua liền bắt gặp ánh mắt anh.

Chúc Yếu lập tức trở nên căng thẳng. “Mình...” Cô luôn vô dụng như thế đấy, hể nhìn vào mắt anh là không biết phải nói gì nữa.

Thế là Nguyên Trạch lên tiếng trước. “Cần mình giảng bài à?”

Chúc Yếu lập tức gạt đầu, cô nhích bài kiểm tra của mình qua một chút, quan sát khuôn mặt anh, càng ngắm càng thấy đẹp. Lúc đang chừa bài, cô không nhận được bên hỏi: “Nguyên Trạch, chắc là cậu sẽ vào đại học Tân Thành phải không?”

“Ừ.” Nguyên Trạch gạt đầu.

Chúc Yếu hơi ảo não, mày vô thức nhủ lại. Với thành tích của cô, muốn thi vào đó là quá khó. Nhưng cô lại muốn học chung một trường đại học với anh.

Bên này đang chừa bài, cách một lối đi, bên cạnh cậu bạn mới Đường Việt lại có rất nhiều người vây quanh. Biết thành tích của cậu tốt, lại giỏi cò vậy nên các bạn nữ rất tò mò, đều kéo tới trò chuyện với cậu. Hơn nữa ngoại hình của Đường Việt vốn thuộc kiểu thư sinh, rất dễ gây thiện cảm, được các bạn nữ rất thích.

Bên đó trò chuyện khá rôm rả nên âm thanh hơi ồn. Bất tri bất giác, sự chú ý của Chúc Yếu cũng bị hút qua đó.

Nguyên Trạch giảng giải rất kiên nhẫn, hỏi mà không thấy cô trả lời nên ngược mắt lên, phát hiện tiểu công chúa trước mặt đang nghiêng đầu, mắt thì lướt qua anh mà nhìn về phía bên kia, mặt có vẻ rất thích thú.

.....

“Nói thế thì... cũng thật là trùng hợp.” Trong thư viện, Tưởng Diễm Nha ôm mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình, nghĩ ngợi. “Theo mình thấy có lẽ cậu bạn này trúng tiếng sét ái tình với cậu thật, cứ nhưng nhớ mãi trong lòng. Hơn nữa hai người có duyên nhỉ, vậy mà còn chuyển đến lớp chúng ta. Mặc dù nhan sắc của cậu bạn mới không thể bì được với lớp trưởng của chúng ta nhưng... mình thấy cũng dễ thương lắm.”

Nói câu cuối cùng, Tưởng Diễm Nha cười một cách gian xảo rồi nghiêng đầu qua, cẩn thận ngắm nghĩ. “Mặt mũi trắng trẻo thư sinh, nói chuyện nhẹ nhàng nhã nhặn, nhìn hành vi cử chỉ có lẽ con nhà gia giáo, còn là thiên tài cò vậy nữa, mình để ý tay cậu ấy rồi, vừa trắng trẻo vừa thon thả... Chắc chắc, chàng trai ấm áp, ngọt ngào đúng chuẩn nha.”

Chúc Yếu đặt cuốn sách vào giá, nghĩ ngợi chốc lát. Lúc trước Đường Việt hỏi xin WeChat của cô, chắc là có ý với cô thật. Có lẽ vì kinh nghiệm yêu thầm của cô quá phong phú nên dù chưa yêu đương bao giờ thì cô vẫn có thể nhận ra ít nhiều người kia có tình cảm với mình hay không.

Chúc Yếu nói: “Mình chỉ muốn học tập, không nghĩ nhiều những chuyện khác.”

Tưởng Diễm Nha không tin. “Nếu lớp trưởng bày tỏ với cậu thì sao?”

Nguyên Trạch à... Chúc Yếu hoàn toàn không dám nghĩ đến.

Nhưng Tưởng Diễm Nha nói như thế, lần này Chúc Yếu không nhận được bên nghĩ ngợi thật. Nghĩ mãi, nghĩ mãi, môi bất giác nở nụ cười. Cô lấy một cuốn sách từ trên giá xuống, không nhận được áp trăn vào đó... Tưởng Diễm Nha ôm cô từ phía sau, cười khê, đi guốc trong bụng cô. “Cậu nhìn mình xem, còn nói không nghĩ gì khác.”

Đó là Nguyên Trạch, phải khác chứ. Chúc Yếu nghĩ thầm trong bụng.

Tưởng Diễm Nha cũng không trêu cô nữa, thả cô ra, nói: “Mình lên lầu trả sách trước, lát qua tìm cậu sau.”

Chúc Yếu gạt đầu, đợi Tưởng Diễm Nha khỏi, cô ôm chồng sách, chậm rãi đi đến bên cửa sổ. Thư viện này mới xây, bên cạnh cô là cửa sổ sát đất. Trời vào thu, ánh mặt trời không gay gắt, từ đây nhìn xuống có thể thấy các học sinh đang chơi võ mồm trên sân thể thao cùng những học sinh đang đi tản bộ. Chúc Yếu nhìn một lát thì nghe thấy bên cạnh có tiếng xì xào bàn tán.

Thư viện rất yên tĩnh nên âm thanh này khá rõ.

“Haiz, nhìn thấy chưa, người lúc này chính là cô gái mà nam thần của chúng ta ôm trong hình đấy, nghe nói là ngồi cùng bàn.”

“Trông mặt mũi dường như là rất đẹp, mình cảm thấy còn đẹp hơn cả Lâm Chi Y của lớp đó.”

“Cứ tưởng nam thần của chúng ta “ăn chay niệm Phật” chứ. Ba năm cấp 3 không thấy cậu ấy có bạn gái, ai ngờ...”

“Mình dám cược là họ đã lén qua lại khá lâu rồi.”

Là mấy cô bạn, thấy mình bị phát hiện thì rón rén chạy đến chỗ cô, trông khá đáng yêu. Ở giữa là cô bạn mặt bầu bĩnh, tay cầm điện thoại di động, nhìn vào màn hình rồi lại ngẩng đầu lên nhìn Chúc Yếu, như muốn xác định điều gì đó.

Sau đó cô dè dặt hỏi: “Bạn ơi, người trong bức ảnh này là bạn, đúng không?”

Chúc Yếu nhào đầu qua nhìn vào màn hình điện thoại của cô bạn kia. Trên đó là bức ảnh quen thuộc, chụp cảnh Nguyên Trạch ôm cô vào hôn sinh nhật của Triệu Khiêm Trác trong phòng karaoke. Tấm ảnh này có góc chụp hơi khác với bức của Tường Điềm Nha, có lẽ là lúc ấy có một bạn khác trong lớp 12.9 cũng chụp lại, không biết sao lại tung ra ngoài.

Chúc Yếu nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu, đáp: “Đúng là mình...” Thấy bộ dáng của họ, Chúc Yếu không muốn mang lại tai tiếng gì cho Nguyên Trạch nên nghiêm túc giải thích. “Mình đã nghe hết những gì các cậu vừa nói khi này. Mình và Nguyên Trạch chỉ là bạn cùng bàn, bức ảnh này được chụp lại lúc chơi mạo hiểm...”

“Thì ra là vậy, bọn mình cứ tưởng...” Cô bạn mặt tròn hơi thất vọng.

Khuôn mặt nồn nà của Chúc Yếu nở nụ cười nhẹ, từ tốn nói: “Cho nên đó chỉ là trò chơi, các cậu đừng đồn lung tung nhé.”

Ba cô bạn kia ừ một tiếng rồi thất vọng bỏ đi.

Chúc Yếu quay người lại, đến giá sách sau lưng mình tìm sách thì bỗng thấy một đôi giày quen thuộc xuất hiện trong tầm nhìn của mình... Bàn tay đang ôm sách bất giác siết chặt, ánh mắt của Chúc Yếu chậm rãi lướt từ đôi giày lên, đôi chân dài, eo thon, vai rộng, từ từ đến khuôn mặt anh, vừa vặn chạm vào đôi mắt anh...

Đôi mắt đen sâu thẳm nhìn vào tiểu công chúa khiến cô xao động, vành tai lặng lẽ đỏ dần lên, nhưng giọng nói thì vẫn cố tỏ vẻ tự nhiên. “Cậu cũng đến mượn sách à.”

“Ừ.” Nguyên Trạch gật đầu, mắt nhìn vào vành tai đỏ bừng của cô.

Không biết anh có nghe thấy những lời mấy cô bạn kia nói không. Chúc Yếu nghĩ ngợi một chút rồi nói nhỏ. “Lần chơi trò mạo hiểm đó, không biết ai đã chụp lại...”

Ánh dương dịu dàng, ấm áp sẽ sàng đậu lên khuôn mặt nồn nà như ngọc của cô. Cô lẳng lặng đứng bên giá sách, nhìn Nguyên Trạch trước mặt mình, từ tốn nói: “Hơn nữa lần đó... lần đó vốn chỉ là trò chơi mà.”

“Ừ.” Nguyên Trạch nhìn dáng vẻ căng thẳng của cô, ánh mắt ôn hòa, khẽ nở nụ cười.

Anh rất hiếm khi cười, nụ cười rất đẹp, rất ấm áp. Ánh mắt Chúc Yếu hơi ngây dại, trong lòng lại lầy lầm lự không biết anh cười cái gì. Rõ ràng chuyện này có gì đáng cười đâu chứ. Đang nghĩ hoặc, ánh sáng trên đầu bỗng chốc bị che mất, thì ra anh khom người nhào về phía cô...

Nguyên Trạch dang tay, bàn tay to lớn, ấm áp nhẹ nhàng đặt sau gáy cô, ấn nhẹ chút xíu là cô dễ dàng nhào vào lòng anh.

Sau đó là giọng nói trầm ấm của anh. “...Lần này không phải.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Công bằng

Bàn tay đặt sau gáy Chúc Yếu nóng hừng hực.

Mùi cô tì vào lồng ngực rắn chắc của anh, mùi hương nam tính lập tức ập tới bao phủ, khác hẳn với khí chất hướng nội, lãnh đạm của anh, nó mãnh liệt và nồng cháy... Chúc Yếu ổn định lại hơi thở, hàng mi hơi run run, cảm giác như mọi thứ xung quanh không tồn tại, yên tĩnh đến vô cùng. Cô ngơ ngác đứng yên như một con rối, không biết phải làm thế nào. Về mặt này, cô thật sự không có kinh nghiệm.

Cô không rõ hàm ý của anh cho lắm, sao tự nhiên lại...

Làn da thiếu nữ mịn màng mềm mại một cách lạ lùng, bàn tay anh vô thức siết chặt hơn. Sắc mặt anh trước nay vẫn luôn ung dung bình thản, dường như không điều gì có thể ảnh hưởng đến mình. Ngày xưa lúc gặp mặt công chúa cũng như vậy. Trước là khoảng cách quân thần, sau là khoảng cách nam nữ, anh luôn đứng cách cô khá xa, giữ một cự ly nhất định.

Công chúa hoàng gia, cảnh vàng lá ngọc, ai cũng không thể nhúng chàm, huống chi là ôm cô vào lòng giống như bây giờ.

Nguyên Trạch là người lên tiếng trước. “Công chúa.”

Giọng của anh rất êm tai, không giống với giọng nói khàn khàn của những nam sinh trong tuổi dậy thì khác. Giọng của anh bình thường trong trẻo, lạnh đậm, ấy nhưng khi nói chuyện với cô thì dường như cố ý từ tốn, mang theo chút dịu dàng, giống như gió xuân nhẹ nhàng thoảng qua vậy. Đặc biệt là những lúc ở trên lớp, anh ép giọng thật nhỏ để nói chuyện với cô, cho dù đang giảng những bài toán khô khan phức tạp thì vẫn khiến cô đỏ mặt, tim đập nhanh.

Chúc Yếu đang định nói chuyện thì nghe thấy tiếng bước chân, sau đó là tiếng Trương Diễm Nha gọi cô. “Yếu Yếu...”

Chúc Yếu vội vàng tránh khỏi vòng tay Nguyên Trạch.

Trương Diễm Nha ôm những cuốn tiểu thuyết ngôn tình mới nhất trong thư viện, tìm thấy Chúc Yếu bèn vô cùng vui vẻ nói: “Yếu yếu, cuốn tiểu thuyết này hay lắm, gần đây mình cực mê kiểu nam chính bên ngoài lạnh lùng nhưng bên trong nhiệt tình như lửa thế này. Theo mình ấy à...” Thấy bên cạnh Chúc Yếu còn có người, bàn tay đang lật trang sách của Trương Diễm Nha dừng lại, ánh mắt kinh ngạc, nhưng sau đó nhanh chóng mỉm cười, nói: “Lớp trưởng, cậu cũng ở đây à.”

Cô chào hỏi Nguyên Trạch, nhưng mắt thì lại nhìn Chúc Yếu.

Da Chúc Yếu rất trắng, dù là vào mùa nào thì cũng nõn nà búng ra sữa. Bây giờ cô đang cầm quyển sách, ra vẻ rất nghiêm túc nhưng thật ra mặt sớm đã ửng hồng như nhuộm ráng chiều.

Nguyên Trạch gật đầu đáp lại, sau đó nói với Chúc Yếu. “Cậu mượn sách trước đi.”

Nguyên Trạch vừa rời khỏi, Trương Diễm Nha lập nhào qua ôm chầm lấy Chúc Yếu, không nói một lời chỉ nhìn chăm chăm vào mặt cô, trong mắt tràn ngập nụ cười. Chúc Yếu nhìn vào mặt cô, biết cô có vô số kinh nghiệm lý thuyết từ việc đọc tiểu thuyết, chắc chắn đã nhận ra điều gì đó.

Vì thế tiểu công chúa xấu hổ đỏ bừng mặt, ra lệnh cho Trương Diễm Nha với ngữ điệu yếu ớt. “Không được cười nữa.”

Kết quả là Trương Diễm Nha cười càng to hơn, cảm thấy bộ dạng Chúc Yếu lúc này cực kỳ đáng yêu, nếu cô là con trai thì chắc cũng thích. Trương Diễm Nha nhào mặt đến gần hơn, cố nén tò mò, nhẹ nhàng hỏi một câu. “Hôn chưa?”

Chúc Yếu quay mặt đi, không trả lời.

Trương Diễm Nha cũng quay mặt theo về phía đó, khoác lấy cánh tay cô nài nỉ. “Yếu Yếu, cậu nói đi mà, cảm giác thế nào.”

Có hôn đâu chứ. Chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy đỏ mặt, Chúc Yếu nhìn vào mặt trương diễm nha, giọng rất nghiêm túc. “Thật sự không có...” Dường như hơi thờ của anh vẫn còn lưu lại trong không khí xung quanh, Chúc Yếu khẽ cắn môi, hơi cúi đầu, xấu hổ nói rất khẽ. “Chỉ... chỉ ôm một cái.”

.....

Mãi đến buổi tối, lúc làm bài tập về nhà, trong đầu Chúc Yếu chỉ toàn là cái ôm trong thư viện hôm nay.

Bóng đèn dây tóc sáng choang, bộ váy ngủ có hoa rơi màu hồng nhạt khiến cô trông càng có vẻ ngoan hiền. Chúc Yếu cầm bút, mắt nhìn xa xăm, dường như đang trôi về phương nào. Lần trước còn có thể giải thích đó chỉ là trò chơi, anh bảo mình là bề tôi, bảo vệ cô là trách nhiệm của anh, nhưng hôm nay cô không thể tìm được lý do gì để giải thích. Anh không phải kiểu người sốc nổi, vậy chẳng phải là...

Chúc Yếu không dám nghĩ tiếp nữa, cô hít sâu một hơi, tạm thời dành đầu óc để suy nghĩ bài tập.

Gần 11 giờ, dưới lầu vang lên tiếng mở cửa, là Tiêu Minh Châu vừa tăng ca trở về. Bà đã ăn cơm ở ngoài, vào nhà cởi áo khoác ra là hỏi di Phương. “Yếu Yếu ngủ chưa?”

Di Phương cung kính nhận lấy áo khoác, nói tới Chúc Yếu thì rất thương. “Đèn trong phòng còn sáng, chắc là vẫn đang làm bài tập... Cô Yếu Yếu gần đây rất chăm chỉ.”

Tiêu Minh Châu thấy thương quá đỗi. Bất kể là ở Đại Ngụy hay ở hiện đại, con gái bà lúc nào cũng rất ngoan. Dù là công chúa hoàng gia nhưng trên người lại không có vẻ gì là kiêu căng hợm hĩnh. Có đôi khi bà nghĩ nếu con trai ngoan được một nửa con gái thì hay biết mấy.

Lúc Tiêu Minh Châu bước vào phòng khách thì nhìn thấy Chúc Tấn Ung đang ngồi trên sofa xem tivi, bộ dáng rất nhàn nhã.

Đương nhiên Chúc Tấn Ung chú ý thấy Tiêu Minh Châu đã về, tuy mắt không nhìn thẳng về phía ấy nhưng thi thoảng vẫn liếc qua mấy cái. Ông không chủ động nói chuyện với vợ mà đợi bà lên tiếng, quở trách ông như thường lệ. Nhưng đợi mãi mà không thấy gì, chỉ nghe tiếng bà bước lên lầu.

Hừ. Chúc Tấn Ung lầu bầu nhỏ nhỏ một câu, bực bội nhấn nút điều khiển tivi.

Tiêu Minh Châu đứng bên ngoài, nhẹ nhàng gõ cửa. Bên trong không có động tĩnh gì, bà bèn mở cửa bước vào thì thấy cô con gái nhỏ đang nằm ngoài lên bàn.

Bà bước tới. Ánh đèn chiếu lên gương mặt ngọc ngà của cô, đôi mắt cô nhắm lại, hơi thở đều đều, ngủ rất ngon lành. Ánh mắt rơi vào bàn tay vẫn còn cầm bút của cô, Tiêu Minh Châu vô thức cau mày, sau đó rón rén lấy cây bút ra, ôm cô lên giường, đắp chăn lại, nhẹ nhàng đếm kỹ từng góc.

Nhìn một lúc lâu, Tiêu Minh Châu bèn sang thu dọn sách vở trên bàn. Lúc sắp xếp mấy bài kiểm tra, bà thấy tuy thành tích vẫn không quá lý tưởng nhưng so với trước kia đã tiến bộ thấy rõ. Xếp bài kiểm tra gọn gàng xong, tay bà chạm vào một cuốn vở ghi chép có bìa mềm, lúc đưa tay gấp lại, ánh mắt bỗng sáng ra.

Bà cầm lên lật thêm vài trang.

Nét chữ trên đó nắn nót nhưng lại không mất sự rần ròi, rỗng bay phượng múa rất có khí phách. Nét bút mạnh mẽ phóng khoáng thế này, hiển nhiên không phải là của con gái. Nét chữ nét người, Tiêu Minh Châu rất thích. Nhưng bà cũng biết con gái mình có tính cách khép kín, ở trường chỉ chơi thân với Tường Điềm Nha, không nghe nó nói hay chơi với bạn nam nào khác.

Có con gái là lo lắng thế đó...

Gấp cuốn vở lại, Tiêu Minh Châu nhìn chiếc điện thoại di động nằm lặng im trên bàn, nghĩ ngợi một chốc, bà cầm lên, nhấn nút vào màn hình chính.

Màn hình thông báo nhập mật mã.

Tiêu Minh Châu cầm di động, mắt nhìn con gái đang ngủ ngon lành trên giường, ngẫm nghĩ một lúc rồi thả điện thoại xuống, nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng, khép cửa lại.

.....

Chúc Hằng ở ký túc xá nên tùy vào tâm trạng mà về nhà, hôm nay cậu về nhà trong niềm vui hớn hờ. Chúc Hằng vào trường bằng cách đặc biệt, cả trường gần như mắt nhắm mắt mở cho qua, chỉ cần không trêu chọc con gái thầy Phùng hiệu trưởng nữa thì chuyện gì dễ giải quyết.

Chúc Hằng bình thường ở nhà chỉ biết chơi game, nhưng lần này Tiêu Minh Châu bước vào thì thấy chuyện xưa nay chưa từng có, đó là cậu đang nằm nhoài lên bàn làm bài tập.

Tiêu Minh Châu cứ ngỡ là mình hoa mắt, ngỡ người trong giây lát.

Thấy Tiêu Minh Châu bước vào, Chúc Hằng vui vẻ chào một tiếng. “Mẹ.” Sau đó giơ cây bút trên tay lên, giọng rất đặc ý. “Mẹ xem con trai mẹ hôm nay chăm chỉ biết bao.”

Tiêu Minh Châu cứ nghĩ là cậu giả vờ nhưng cũng không vạch trần, chỉ hỏi cậu chuyện Chúc Yếu. Chúc Hằng nghe xong, mắt bỗng tròn trợn lên, ngạc nhiên nói. “Không phải chứ... Đứa nào dám của em gái ông?”

Danh xưng “đại ca Hành Dương” không phải là hư danh, không ai trong Hành Dương dám đắc tội với Chúc Hằng, vì thế đời sống học đường của Chúc Yếu vẫn luôn khá bình yên.

Tiêu Minh Châu không muốn vì chuyện này mà ảnh hưởng tới tâm trạng của con gái nên nói: “Mấy ngày nay con để ý chút là được, đừng cho Yếu Yếu biết.”

Chúc Hằng mau mắn đồng ý. Tiêu Minh Châu liếc nhìn bàn học một cái, Chúc Hằng chột dạ dùng vở che xấp bài kiểm tra lại thật kín.

Tiêu Minh Châu tinh mắt, loáng thoáng nhìn thấy một chữ “Phùng”, thế là ánh mắt trở nên sắc sảo. “Dạo này con có còn quần lầy con gái thầy Phùng nữa không đấy?”

Chúc Hằng căng thẳng nuốt nước miếng một cái, cười nói: “Làm gì có.” Giọng nhỏ dần. “Con gái đẹp đâu mà chả có, ai thèm nhìn con nhỏ một sách đó...”

.....

Thế cục giữa giờ vừa kết thúc, chỗ bán quà vặt trong trường đã chật kín người.

Chúc Hằng ngồi bên bồn hoa dưới gốc cây, đôi giày thể thao bằng da giẫm trên nền gạch men màu xanh trắng. Chuyển kiếp đến đây, Chúc Hằng rất thích nhuộm tóc, mỗi tháng phải đến tiệm làm tóc vài lần, còn màu thì xanh lam có, xanh lá có, đỏ rực có, lúc hứng chí nhất còn nhuộm màu cầu vồng, kết quả vừa về đến nhà đã bị Chúc Tấn Ung đập cho một trận nhớ đời.

Đạo gần đây, cậu không nhuộm tóc nữa mà để tóc đen bình thường, chỉ cắt đầu tóc đơn giản mà rất chất, cộng thêm mặt mũi khôi ngô, mấy bạn nữ đi ngang qua thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn.

“Đại ca, anh nhìn xem đó chẳng phải Phùng...”

Trong miệng Chúc Hằng còn ngậm một cây kẹo mút vị ô mai, không cần đàn em bên cạnh lên tiếng cậu đã sớm nhìn thấy. Cậu nghiêng đầu, ánh mắt gian tà, vẻ mặt cà lơ phất phơ, trông có vẻ rất lưu manh, cứ thế nhìn chằm chằm thật lâu với vẻ đầy hứng thú.

Dường như cô bạn bên cạnh nói gì đó với cô, cô cảnh giác nhìn về phía bên này một cái, sau đó hốt hoảng chạy đi mất.

“Đại ca, có đuổi theo không?”

Chúc Hằng giơ tay lên, bờ môi đẹp hé mở, sau đó ung dung thốt ra bốn chữ. “Đuổi cái con khi.”

Tiếp đó, từ trong cửa hàng, Chúc Yếu và Tường Điềm Nha bước ra.

Nhìn thấy em gái, ánh mắt Chúc Hằng lập tức trở nên rất cứng chiều. Cậu đứng dậy, hai tay đút vào túi quần rồi nhìn thấy đằng sau Chúc Yếu và Tường Điềm Nha còn có một cậu bạn trông rất thư sinh... Chúc Hằng thường ngày trốn học, đánh nhau, ngay cả bạn trong lớp mình còn không biết hết hướng chi là bạn của Chúc Yếu. Cậu không khỏi cau mày, lăm lăm. “Thằng nhãi đó là ai vậy?”

Nhớ đến nhiệm vụ của mình, Chúc Hằng móc di động trong túi ra, giơ lên chụp một tấm.

Đến cầu thang lầu ba của tòa nhà số 4, cậu tiện tay kéo một nam sinh lại, hỏi: “Học lớp nào?”

Cậu bạn kia trông có vẻ khá thành thật, nhìn thấy Chúc Hằng liền lắp ba lắp bắp. “Lớp, lớp 12.9”

Vừa hay. Chúc Hằng xách cổ áo kéo cậu bạn kia vào trong góc. Chúc Hằng là đại ca Hành Dương, cậu bạn kia thấy cậu là mặt trắng bệch, lo sợ nói: “Có, có chuyện gì không?”

“Không có gì, chỉ muốn hỏi cậu một chuyện.” Chúc Hằng thả cổ áo cậu ta ra, còn chu đáo sửa sang lại cổ áo cho cậu, sau đó cho cậu xem bức ảnh trong di động. “Đây là ai? Có phải bình thường cậu ta rất thân thiết với em gái tôi không?”

Hả? Cậu bạn kia ngẩn ra, vừa nghe không phải đến tìm mình gây sự liền lập tức thả lỏng cơ thể. Cậu cúi đầu nhìn bức ảnh, nghiêm túc trả lời. “Đây là học sinh mới chuyển đến lớp chúng em, tên là Đường Việt, nghe nói thành tích rất tốt, từng tham gia thi đấu cờ vây và giành giải quán quân. Cùng Chúc Yếu... Chúc Yếu... hình như là quen từ trước, khá là thân thiết.”

Chúc Hằng tức đến nổi văng tục một câu, giống như một con mèo sắp xù lông lên.

Cậu bạn kia sợ đến nỗi người run lên.

Chúc Hằng vỗ vỗ vào vai cậu để an ủi. “Cậu đừng căng thẳng...” Sau đó ánh mắt trở nên lạnh toát, uy hiếp trắng trợn. “Nếu để em gái tôi biết hôm nay tôi tìm cậu hỏi chuyện...”

“Anh yên... yên tâm đi, em không nói gì cả.”

Chúc Hằng cong môi cười, hài lòng vỗ vai cậu ta. “Được rồi, về học tiếp đi.”

.....

Chúc Yếu và Tường Điềm Nha vừa bước vào phòng học thì gặp Nguyên Trạch đang đi ra. Tầm mắt chạm vào nhau, cô vội vã thu mắt lại, sau đó vội vội vàng vàng trở về chỗ ngồi.

Tường Điềm Nha đi theo, ngồi xuống bên cạnh cô, thì thầm. “Căn cứ vào kinh nghiệm thức xuyên đêm đọc xong cuốn tiểu thuyết kia của mình, bạn mới và cậu thân thiết với nhau như vậy, không quá ba hôm lớp trưởng sẽ không nhận nổi, sau đó nổi cơn ghen...”

“Ừm...”

Chúc Yếu vội bịt chặt miệng của Tường Điềm Nha, không cho cô nói linh tinh nữa. Bịt một lát cô mới thả ra, hối thúc. “Mau về ôn bài đi.”

.....

Trong nhà vệ sinh nam, Trình Gia Ủy sốt ruột thay cho Nguyên Trạch. “Haiz, cậu không để ý sao, bạn mới cứ theo sau bạn cùng bạn của cậu như là cái đuôi vậy, hề có cơ hội là nói chuyện với cô ấy. Mình nói cậu đó...” Cậu quan sát tỉ mỉ sắc mặt của Nguyên Trạch, nghi hoặc hỏi: “Cậu thật sự không lo lắng chút nào sao?”

Bình thường trong lớp cũng có người có ý với Chúc Yếu, bọn con trai cũng thường lên bàn luận xôn xao cho nên ai mến ai mọi người đều biết cả. Triệu Khiêm Trác thể hiện rõ ràng nhất, có điều mọi mặt đều thua xa Nguyên Trạch nên không trực tiếp theo đuổi Chúc Yếu, Trình Gia Ủy đương nhiên không lo lắng gì. Nhưng bạn mới thì khác, đáng vẻ thư sinh, vừa mới đến đã có rất nhiều bạn nữ các lớp khác đến thăm thính, xem ra bộ dạng thư sinh ảo là ấy

vẫn rất được bọn con gái ưa thích.

Tiếng chuông báo sắp vào lớp vang lên, bọn con trai lục tục kéo nhau ra ngoài, nhà vệ sinh nhanh chóng trở nên vắng vẻ, tiếng của Trình Gia Ủy cũng trở nên vang dội hơn. “Nói chung là mình nói đến đây thôi, cậu chú ý một chút đi.”

Trình Gia Ủy đi khỏi, Nguyên Trạch đứng tại chỗ im lặng trong giây lát rồi đi ra, đến chỗ vòi nước để rửa tay.

Vừa hay Đường Việt cũng đang rửa bình nước. Xung quanh không có ai, lúc Nguyên Trạch đi đến, cậu liếc mắt cái là thấy. Cậu vừa rửa bình vừa nghiêng đầu qua nhìn một cái. Tuy đôi phương cao lớn hơn nhưng trong lòng cậu không e ngại chút nào, nói từ tốn nhưng rất thẳng thắn. “Lần đầu tiên nhìn thấy Chúc Yêu, mình đã thích cô ấy...”

Nguyên Trạch dừng tay lại.

Đường Việt tiếp tục nói: “Lúc đó, mình cảm thấy cô ấy giống như một tiểu tiên nữ. Mình biết cậu cũng thích cô ấy...” Mắt cậu nhìn chăm chăm vào Nguyên Trạch, nói từng chữ rất đồng đều. “Mình sẽ cạnh tranh công bằng với cậu.”

Mắt Nguyên Trạch không có biểu cảm gì, hàng mi sụp xuống, khuôn mặt đẹp từng đường nét. Bàn tay với những đốt đều đặn được nước xối rửa, ngón tay trắng trẻo thon dài, rắn chắc mạnh mẽ.

Sau đó, anh từ từ đóng vòi nước lại, tiếng nước im bật.

Anh không nhìn Đường Việt, mím môi, giọng rất lãnh đạm. “E là không công bằng được đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Xấu hổ

Tiết tự học sáng thứ 4 là giờ tiếng Anh. Cô chủ nhiệm Ứng Úc Lưu đã đến trường từ sớm, cả lớp sang sàng đọc bài, có vài cậu học sinh đang lên trò chuyện, nhìn thấy cô chủ nhiệm lập tức lật đến bảng từ vựng ở đằng cuối sách, bắt đầu đọc mới.

Cô Ứng chấp tay sau lưng, đi đọc theo lối đi nhỏ giữa các dãy bàn một vòng, khi đi ngang qua hàng cuối cùng, bước chân cô hơi dừng lại.

Nguyên Trạch cầm quyển sách tiếng Anh, giọng trong trẻo, đang dò từ vựng cho bạn cùng bàn. “Danh dự, uy tín”.

Chúc Yêu hơi nghiêng đầu ngẫm nghĩ, mắt sáng long lanh, giọng mềm mại nhưng rõ ràng, “Reputation”.

Tuy công tác chống rét đã làm rất kỹ càng nhưng Chúc Yêu vẫn bị cảm nhẹ, giọng khẹt khẹt đôi chút, môi cũng hơi khô.

Nguyên Trạch tiếp tục dò bài cho Chúc Yêu, cô luôn có thể trả lời rất trôi chảy. Kiến thức cơ bản của cô không ổn nhưng may mà trí nhớ không tồi, những từ vựng này cô mà nhớ thì cũng nhét vào đầu được.

Cô Ứng Úc Lưu không thích Chúc Yêu cho lắm. Thành tích kém là một chuyện, quan trọng nhất là bởi vì Chúc Yêu không hề cố gắng, cảm thấy nhà mình có tiền, không cần học hành cũng có thể dễ dàng vào đại học. Bây giờ nhìn thấy bộ dạng cố gắng học từ vựng của cô, ít nhiều cô Ứng cũng thấy vui vẻ, ít nhất là Chúc Yêu không phải hết thuốc chữa. Quay đầu sang hướng khác, khi ánh mắt cô Ứng nhìn vào gương mặt của Đường Việt...

Mắt cô dừng lại, mày khẽ cau, sau đó giọng nói trở nên nghiêm khắc. “Đường Việt, em đến phòng giáo viên một chuyến.”

Đường Việt theo cô chủ nhiệm ra khỏi phòng, tiếng đọc từ vựng trong phòng học lập tức trở nên nhỏ hẳn, mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao.

Triệu Khiêm Trác ở bàn trước cũng quay đầu lại hỏi Chúc Yêu. “Chúc Yêu, cậu biết Đường Việt xảy ra chuyện gì không vậy?”

Bạn mới vừa đến không bao lâu nhưng các bạn trong lớp đều rất thích cậu. Đường Việt có thành tích tốt, nghe nói thường xuyên duy trì top 3 cả khối ở trường cũ, hiếm cái là không học lệch, thành tích các môn đều rất cao, hơn nữa phong độ ổn định. Ngoại hình cậu trông có vẻ rất thư sinh gia giáo, ấy thế mà hôm nay mặt trái cậu có vết bầm, trên mũi cũng dán băng keo cá nhân, vừa nhìn là biết bị đánh thành như vậy.

Chúc Yêu đang há miệng đọc từ vựng, thấy Triệu Khiêm Trác hỏi thì lắc đầu, đáp. “Mình cũng không rõ lắm.”

Cậu ấy vừa đến Hành Dương, theo lý mà nói làm gì có cơ hội đắc tội người khác chứ.

Triệu Khiêm Trác nhìn mặt Chúc Yêu. Bởi vì bị cảm, da cô trông càng trắng hơn, đôi mắt vừa đen vừa long lanh nhìn có vẻ rất yếu ớt. Có lẽ vì môi khô nên cô vô thức liếm liếm.

Triệu Khiêm Trác vừa hay nhìn thấy cánh đó.

Liếm xong, cánh môi cô trở nên căng mọng, hồng hào như cánh hoa.

Trái cổ chuyển động lên xuống, Triệu Khiêm Trác vô thức dôi mắt đi, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Nguyên Trạch bên cạnh cô.

Khác với ánh mắt bình tĩnh thân nhiên thường ngày, lúc này mắt Nguyên Trạch sâu thẳm, rất lạnh lẽo.

Triệu Khiêm Trác lập tức cảm thấy lạnh toát cả sống lưng, cậu nhìn sang Chúc Yếu, giọng cố tỏ ra tự nhiên nhưng mắt thì bất giác quan sát phản ứng của cô. “Minh cứ tưởng cậu biết chứ, vì bình thường cậu và Đường Việt khá thân với nhau mà.”

Chúc Yếu vội vàng nhìn sắc mặt của Nguyên Trạch, trả lời: “Đâu có...” Cô đâu có thân thiết với Đường Việt, phần lớn là Đường Việt tự qua bên này bắt chuyện với cô, là bạn bè với nhau, cô không thể không nói chuyện với cậu ấy. Hơn nữa đó đều là những lúc có Tường Diễm Nha bên cạnh. Lúc này vừa vào phòng học cô liền nhìn thấy vết thương trên mặt Đường Việt, cũng hỏi thăm nhưng cậu ập a ập ứng nói không có gì, cô cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Triệu Khiêm Trác à một tiếng nho nhỏ. Nghe Chúc Yếu ho vài tiếng, không nhin được bèn hỏi: “Cậu uống thuốc cảm chưa?”

Chúc Yếu gật đầu ừ một tiếng, giọng mũi khàn khàn mang theo chút mệt mỏi uể oải.

Bỗng nhiên có một cơn gió thổi qua làm tung những sợi tóc lòa xòa hai bên mặt, Chúc Yếu run lên một cái, cổ nổi da gà, vô thức rụt người lại.

Thì ra là Hứa Du Du ở phía trước vừa mở cửa sổ, Triệu Khiêm Trác nói: “Hứa Du Du, cậu nổi điên hay sao vậy?” Nói rồi cậu đứng dậy, đóng cửa sổ lại.

Hứa Du Du dưng đứng cuốn sách tiếng Anh, bất mãn nói: “Cậu không thể chuyên tâm học bài à, đừng có luôn quay đầu lại nói chuyện như thế.”

Triệu Khiêm Trác lầu bầu vài câu, lười cãi nhau với cậu ta.

Đường Việt trở lại phòng học, cậu bạn cùng bàn rất nhiệt tình, xúm lại hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Da Đường Việt trắng nên vết bầm trên mặt càng thấy rõ. Cậu lắc đầu, đôi mắt đen trong trẻo liếc về phía Chúc Yếu, bàn tay đang buông thõng níu chặt vào đồng phục.

.....

Ăn trưa xong, Chúc Yếu trở về lớp. Tường Diễm Nha đưa tay sờ vào trán cô, sau đó đặt lên trán mình, nghiêm túc so sánh rồi nhiu mày nói: “Minh cảm thấy hơi nóng, hay là chúng ta đến phòng y tế để đo nhiệt độ đi.”

Chúc Yếu trở về chỗ ngồi, đưa tay vặn nắp bình ra uống nước, đáp: “Không sao đâu.” Bị cảm đều sẽ có những dấu hiệu như thế. Kiếp trước ở hoàng cung, dù là thái y giỏi nhất, thuốc tốt nhất thì vẫn không sao tránh được vị đắng ngắt. Còn bây giờ, bị cảm chỉ cần uống vài viên thuốc nho nhỏ là được.

Cô đẩy nắp bình nước lại, nói với Tường Diễm Nha. “Minh có mang thuốc cảm theo, uống vài hôm là khỏi thôi mà.”

Tường Diễm Nha gật đầu, nhắc nhở: “Vây lát cậu nhớ uống đấy nhé.”

Chúc Yếu gật đầu đồng ý, sau đó lúc lấy một bộ đề cương toán ra, bắt đầu giải đề.

Môn toán khô khan, bình thường Chúc Yếu buộc mình phải tập trung chú ý, bây giờ bị cảm, đầu óc choáng váng, không thể tập trung chú ý được, hơn nữa gần đây ôn tập nhiều quá ngủ không đủ giấc nên giờ cô buồn ngủ kinh khủng, bất tri bất giác mắt liền từ từ nhắm lại. Ánh nắng buổi trưa dịu nhẹ ảm áp, Chúc Yếu ngủ chập chờn nhưng cũng khá thoải mái.

Đang mơ mơ màng màng, có một bàn tay đặt lên trán cô. Tưởng là Tường Diễm Nha, Chúc Yếu thì thào: “Minh không sốt thật mà...” Nói xong thì đưa tay nắm lấy bàn tay kia.

Ấm áp, to lớn.

Chủ nhân của bàn tay kia sựng lại, không nhúc nhích.

Chúc Yếu từ từ mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt anh tuấn quen thuộc. Bốn mắt nhìn nhau, Chúc Yếu như nín thở một giây, sau đó nhớ ta điều gì, cô từ từ dôi mắt xuống nhìn bàn tay đang bị cô nắm của anh. Bàn tay anh rất lớn, cô quơ đại nên chỉ có thể nắm được vài ngón thôi.

Chúc Yếu lập tức tỉnh cả người, vội vàng buông tay anh ra, ngồi ngay ngắn lại, ngượng ngùng nói: “Minh cứ tưởng...” Cô cứ tưởng là Tường Diễm Nha chứ.

Dường như Nguyên Trạch không để tâm chuyện này, mắt cứ nhìn cô, hỏi: “Đã uống thuốc cảm chưa?”

Chúc Yếu lập tức trả lời. “Chưa, mình...”

“Uống ngay đi.” Nói xong anh cầm bình nước lên, sang chỗ máy nước để lấy nước nóng. Lúc trở về chỗ ngồi, Chúc Yếu đã lấy thuốc cảm ra. Nguyên Trạch đưa nước cho cô rồi tự nhiên bóc giúp viên thuốc từ trong vỉ ra, đặt vào tay cô.

Có cảm giác như đã quen được anh chăm sóc như thế này vậy. Đến khi viên thuốc cảm được đặt vào lòng bàn tay, Chúc Yếu mới hoàn hồn lại. Cô khẽ cắn môi, nhìn gương mặt anh, bỗng rất muốn hỏi nếu cô không phải là công chúa Đại Ngụy thì anh có còn tốt với cô thế này không? Nhưng rồi lại nghĩ, làm gì có chuyện nếu như chứ.

Chúc Yếu cup mắt xuống, cười nhẹ rồi há miệng ra, ngoan ngoãn uống thuốc vào.

Có điều... Chúc Yếu nhăn mặt. Nguyên Trạch thấy vậy cũng cau mày hỏi: “Sao thế?”

Mất hơi ươn ướt, cô khẽ trả lời. “Không nuốt xuống được.” Cô đưa tay vuốt cổ họng, ho sặc vài cái. “Hình như bị nghẹn rồi.”

Viên con nhộng bị mắc trong cổ họng hơi đắng, lại khá khó chịu.

Đôi mày cô thoáng chau lại, giọng cũng bắt gặp trở nên nũng nịu. “Làm thế nào đây?”

Mất Nguyên Trạch hơi tối lại, sau đó dịu dàng an ủi. “Không sao đâu, uống nhiều nước là sẽ trôi xuống thôi.”

Thế sao? Chúc Yếu bung bình nước lên, uống từng ngụm nhỏ.

Nguyên Trạch nghĩ ngợi rồi nhắc nhở: “Uống ngụm lớn hơn đi.”

Tiểu công chúa từ bé đã ăn từng ngụm nhỏ, uống từng hớp nhỏ, làm việc gì cũng nhả nhận từ tốn, không nóng không vội. Trước mặt Nguyên Trạch, cô càng chú ý hình tượng, bây giờ... uống gần nửa bình nước mà vẫn chưa nuốt xuống được, Chúc Yếu cúi đầu, có thể cảm giác được anh vẫn luôn nhìn mình. Do dự giây lát, Chúc Yếu lấy hết sức, uống ừng ực từng hớp, viên thuốc bị mắc kẹt trong cổ họng bèn trôi theo.

“Thế nào rồi?”

“Xuống, xuống rồi.” Cảm giác thật mát mẻ, Chúc Yếu không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Dáng vẻ cup mắt của tiểu công chúa rất ngoan hiền, đáng yêu. Nguyên Trạch mỉm cười, nhả nài nói: “Uống nhiều nước một chút, bệnh cảm sẽ nhanh khỏi thôi.”

Bên tai là giọng nói trầm ấm của anh, tuy rất bình thân, nhưng lại dịu dàng. Chúc Yếu cúi gằm mặt, ừ khẽ một tiếng rất ngoan, nhưng khóe môi thì lặng lẽ nhếch lên, cô rất thích anh quan tâm mình thế này.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24-2: Xấu hổ 2

Tiết thứ hai buổi chiều là giờ thể dục. Tiếng chuông vào lớp reo lên, cô Ứng Úc Lưu ôm giáo án bước vào, báo tiết này thầy thể dục có việc nên tạm thời đổi thành tiết tiếng Anh. Đây là chuyện đã quá quen, nhưng đám con trai vẫn không nhận được mà than vãn. Đã 3 tuần liên tục lớp này không có giờ thể dục.

Giảng xong đề cương tiếng Anh, cô Ứng không đi ngay mà đứng trên bục giảng bàn chuyện đêm hội mừng tết dương lịch. Lớp 10, 11 rất coi trọng chuyện này, lớp 12 thì bận ôn thi nên cũng chỉ chuẩn bị cho có lệ. Cô Ứng muốn các bạn bàn và quyết định tiết mục tham gia.

Có một bạn nói: “Chẳng phải năm nào Lâm Chi Y cũng đàn piano sao?”

Lâm Chi Y là hoa khôi Hành Dương, vừa vào lớp 10 là đã được chú ý vì chẳng những thành tích tốt mà còn chơi đàn rất hay, cô từng tham gia rất nhiều tiết mục. Có độc tấu piano, có hòa tấu, hợp xướng. Lớp 10, 11 bài tập không quá nhiều nên có thể dành thời gian chuẩn bị những thứ này.

Hứa Du Du biết Lâm Chi Y đàn piano rất hay nhưng bây giờ ôn tập bài vở còn không kịp, làm gì có thời gian nghĩ đến những chuyện linh tinh đó.

Thế là cô nói giúp cho Lâm Chi Y. “Đâu thể lần nào cũng bắt Chi Y tham gia.”

Lâm Chi Y cũng nhẹ nhàng nói: “Gần đây mình bận ôn bài nên lâu lắm rồi không chơi piano.” Cô uyển chuyển từ chối.

Cô Ứng Úc Lưu cũng nghĩ như vậy, cô không muốn Lâm Chi Y phân tâm vì những chuyện này.

Không biết ai đó lên tiếng. “Lần trước Chúc Yếu đàn tỳ bà cũng rất hay nha.”

Chúc Yếu biết đàn tỳ bà? Cô Ưng Úc Lưu lập tức nhìn về phía Chúc Yếu. Hứa Du Du cũng nói theo: “Đúng rồi, trước kia Chúc Yếu rất ít khi tham gia những hoạt động thể này, nếu cậu chơi đàn tỳ bà hay như vậy, vì vinh dự của lớp chúng ta, hay là lần này cậu đi đi.”

Ai đi cũng được, chỉ cần không lãng phí thời gian của mình là xong. Hứa Du Du vừa đề nghị, các bạn trong lớp đều nhao nhao đồng ý.

Chúc Yếu không lên tiếng, thế là y như rằng chuyện đã định.

Bỗng thấy từ hàng cuối cùng, có người chậm rãi giơ tay lên, nói: “Hay là... mình và Chúc Yếu hợp tấu nhé.”

Các bạn trong lớp đều nhìn người đó.

Là Đường Việt. Trên mặt cậu còn có vết thương, đôi mắt sáng trong trẻo, tuy có hơi ngại ngùng nhưng cũng rất tự tin. “Mình cũng biết chơi piano.” Vừa nói xong, lập tức có mấy cậu bạn hô hào lên, mặt còn nở nụ cười mờ ám. Vành tai Đường Việt dần ửng hồng.

Cô Ưng Úc Lưu gật đầu. “Vậy được rồi, tạm thời cứ quyết định thế đi. Trước khi tan học, em và Chúc Yếu thảo luận xem sẽ biểu diễn bản nhạc nào, ngày mai báo lại cho Triệu Thiên Đình.”

Đường Việt tươi cười đồng ý, Chúc Yếu cũng ngơ ngơ ngác ngác gật đầu.

Nguyễn Trạch không có biểu cảm gì, nhẹ nhàng đặt cây bút trên tay xuống.

.....

Trước khi tan học, các bạn trong lớp tốp năm tốp ba kéo nhau rời khỏi phòng học, chỉ còn những bạn trực nhật ở lại làm vệ sinh. Chúc Yếu thu dọn cặp sách xong, ở lại bàn với Đường Việt xem sẽ biểu diễn bản nhạc nào. Sau đó họ quyết định chơi “Xuân giang hoa nguyệt dạ”. Chúc Yếu biết bài này, không cần nhiều thời gian chuẩn bị, đến lúc đó chỉ cần tập dợt với Đường Việt vài lần là được.

Trong phòng đã dọn vệ sinh cũng sắp xong, chỉ còn lại bảng đen. Hôm nay đến lượt Chúc Yếu lau bảng. Đường Việt thấy thế, định lau giúp cô nhưng cô từ chối. “Thật tình không cần đâu, mình tự làm là được.”

Chúc Yếu đứng dậy, thấy Nguyễn Trạch ở ngoài cửa bước vào. Tay anh bung chấu nước và cầm giẻ lau bảng. Đầu tiên anh dùng miếng xóp lau chữ bằng phấn trên bảng trước, sau đó dùng khăn ướt lau từ trên xuống dưới một lần nữa cho thật sạch sẽ. Lau dọn và sửa sang lại bục giảng xong, anh lại bung chấu nước ra ngoài.

Trở lại phòng học lần nữa, anh đi lướt qua Đường Việt, cầm lấy chiếc cặp nặng trĩu trên tay Chúc Yếu, nói: “Đi, mình đưa cậu về nhà.”

Hả? Chúc Yếu ngẩn ra, đầu óc vẫn chưa phản ứng kịp nhưng tay chân thì đã không nghe theo điều khiển, vô thức đi theo sau anh, ra khỏi phòng học.

Học sinh trong tòa nhà số 4 này đã về hết, cửa phòng học lặng im khép lại, xung quanh rất yên tĩnh.

Tiếng bước chân xuống lầu vang lên rất rõ.

Chúc Yếu theo sát sau lưng anh, lưng nhẹ nhàng vì cặp sách đã được anh cầm trên tay, bước chân của cô cũng trở nên nhẹ nhõm linh hoạt.

Ánh chiều tà từ bên ngoài chiếu xiên qua cửa sổ, nhìn từ phía sau, bóng lưng của anh cao lớn lạ thường, bờ vai rộng khiến người ta có cảm giác an toàn, vững chãi. Cả người anh được nắng chiều bao phủ, giống như đang tỏa sáng vậy.

Mỗi Chúc Yếu nở nụ cười.

Từng bậc, từng bậc thang quen thuộc. Đi bên anh, bỗng cảm thấy mới mẻ đến tuyệt vời.

Trên người cô mặc bộ đồng phục giống anh, mang giày có nhãn hiệu giống anh. Sóng vai đi bên anh, ngay cả không khí cũng trở nên ấm áp hơn. Đi đến chỗ ngọt cầu thang lầu 1, Chúc Yếu nghĩ ngợi thật lâu mới nhẹ nhàng gọi anh. “Nguyễn Trạch...”

Giọng cô rất mềm mại. Người đi đằng trước lập tức dừng lại.

Tay cô vô thức níu chặt vạt áo đồng phục rộng rãi, ngón tay thon thả, nhỏ nhắn, trắng ngần; đôi mắt lấp lánh ánh sáng.

Cô nghĩ đến một điều, rất xấu hổ, nhưng lại càng muốn biết đáp án. Rõ ràng chỉ gọi tên anh, còn chưa kịp nói gì, thấy anh dừng chân lại thì tim cô đã đập loạn xạ cả lên.

Đôi má đào của Chúc Yếu bắt đầu nóng lên, gió có lạnh hơn nữa cũng không thể làm giảm độ nóng trên mặt cô. Cô không dám nhìn thẳng vào anh, chỉ một mực nhìn bàn tay đang buông thõng của anh. Cô hỏi, với giọng rất nhẹ, rất nhỏ, rất dè dặt. “Có phải... có phải cậu...”

Một câu rất đơn giản nhưng lại ấp úng rất lâu, lời đã đến miệng nhưng ẽ a không thốt ra trọn vẹn được.

“Phải.”

Hà? Tim Chúc Yếu thót lên một cái, vội đưa mắt nhìn anh.

Anh đang nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng. Đôi mắt đen sâu thẳm ánh phản chiếu gương mặt đỏ bừng của cô.

Cả tầng lầu trở nên yên tĩnh. Nguyên Trạch nhìn cô, tiếp tục nói: “Cho nên... sau này đừng nói chuyện với những bạn nam khác.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Năm tay

Về đến nhà, mặt Chúc Yếu vẫn còn rất đỏ. Cô cụp mắt xuống thay giày, hàng mi dài và rậm lặng lẽ che đi niềm vui trong mắt. Môi cô cong lên, làm thế nào cũng không bình thường lại được nên đành mím môi, kìm nén khoe môi nhếch lên.

Cô yên lặng thay giày xong thì nghe Chúc Hằng ở chỗ sofa đang gọi mình.

Chúc Yếu hoảng hốt ngẩng đầu lên, đứng thẳng người, đi đến bên cạnh Chúc Hằng. “Anh.”

Chúc Hằng đang cầm điện thoại chơi game, ngồi xếp bằng bên cạnh để cùng chiến đấu với Chúc Tấn Ung. Chúc Hằng làm bầm, giọng mang theo vẻ bất đắc dĩ. “Ba, ba phải nấp trong bụi cho kỹ chứ, đừng ra đây.”

Đế vương khi xưa – giờ là ông chồng ăn bám vợ – nghe thế bèn nhú mày, từ tốn nói: “Con biết cái gì, ba đang làm mồi, hiểu chưa.”

Chúc Hằng cãi lại, châm chọc ông. “Thôi đi ba, nhìn chiến tích của ba mà xem, 0 – 8 – 1, dăng bảo bối cho người ta. Ba cứ nấp phía dưới tháp canh nhặt xác địch không được sao?” Chế giễu xong, biết Chúc Tấn Ung sẽ tung một cước qua nên cậu nhanh chóng nhích mông qua chỗ khác. Đá không trúng, Chúc Hằng cười hi hi. Lúc này, nghe thấy tiếng của em gái mình, Chúc Hằng không ngược mắt lên nhưng giọng nói lập tức trở nên ôn hòa. “Yếu Yếu à, hôm nay bạn em có nói gì với em không?”

Chúc Yếu nghi hoặc. “Bạn nào của em?”

Chúc Hằng hiểu ý, cười qua loa. “Không có gì...” Cậu tập trung điều khiển nhân vật trên màn hình điện thoại, tiếp tục nói: “Nếu trong trường có đứa nào bắt nạt em, cứ nói với anh, anh ra mặt cho em.”

Chúc Yếu cau mày, khuyên can với giọng nhẹ nhàng: “Đánh nhau không tốt đâu.” Ngày xưa khi Chúc Hằng còn là thái tử, Chúc Yếu đã nhiều lần khuyên nhủ. Cô nói thì anh gật đầu đầy, nhưng nói xong xoay người đi là cho ra ngoài tai ngay.

Giống như bây giờ, Chúc Hằng mau mắn gật đầu, nói: “Được rồi, anh biết mà, em mau lên lầu làm bài tập đi.”

Đội Chúc Yếu lên lầu rồi, Chúc Tấn Ung cầm chiếc điện thoại có màn hình tối om, đưa chân chọc vào chân Chúc Hằng, hỏi nhỏ: “Con dạy dỗ thằng nhóc kia rồi hả?”

Chúc Hằng ừm một tiếng, nhếch miệng khoe với giọng đầy tự hào: “Đương nhiên rồi, con là ai kia chứ. Đại ca Hành Dương đó. Thằng nhãi kia chắc là vừa chuyển trường đến nên không biết, dám động vào em gái của Chúc Hằng...”

Chiều hôm ấy, cậu chờ ngoài cổng trường để chặn đường, sau đó kéo thằng nhãi kia vào trong hẻm, có điều...

Chúc Hằng ra chiều suy tư. “Thằng nhãi đó trông có vẻ yếu ớt thế thôi chứ cũng có khí khái lắm. Nghe nói nó học giỏi, hạnh kiểm tốt, đúng kiểu Yếu Yếu thích luôn ấy.”

Hồi Chúc Yếu còn là công chúa Đại Ngụy, mười bảy tuổi vẫn chưa xuất giá. Tiểu hoàng hậu từng giúp cô chọn lọc không biết bao thanh niên ưu tú. Sau chuyện hòa thân, Chúc Tấn Ung cũng gắng hết sức để bù đắp, ông tập hợp hết tranh chân dung của những thanh niên chưa thành hôn, ưu tú nhất trong kinh thành đưa đến cho cô, hoặc thỉnh thoảng lại sắp xếp vài cuộc gặp gỡ “tình cò”. Ngặt nỗi trái tim công chúa quá sắt đá, chưa từng rung rinh một chút nào, chỉ có một lần duy nhất là chịu nhìn một thanh niên thư sinh nhả nhặn nhiều một chút. Tuy cuối cùng không có kết quả nhưng đại khái cũng đoán được gu của tiểu công chúa.

Ôn hòa nhã nhặn, học vấn uyên thâm, khí chất cao quý.

Không ngờ cô chuyển thế đến đây vẫn giữ sở thích này.

Gần đây Chúc Tấn Ung chơi game và học được không ít những câu thơ tục. Ông trừng mắt, mắng to: “Ông nội này, không bảo vệ em gái thì thôi, còn nói giúp cho thằng nhãi đó nữa. Tao không biết đâu, bây giờ tình hình đã khác, trước năm 20 tuổi, không ai được phép chạm vào con gái tao.”

Chúc Hằng liếc phụ hoàng bên cạnh mình một cái, rất muốn nói “thôi đi ba, thời buổi này con nít ở nhà trẻ đã biết yêu rồi đó”. Cậu bịu môi, hùa theo cho có lệ. “Được rồi, con trông kỹ hơn là được mà.”

.....

Làm bài tập xong, Chúc Yếu ngẩng đầu lên, chiếc đồng hồ treo tường đang chỉ 11 giờ đúng. Vì ảnh hưởng của bệnh cảm, hiệu suất học tập của cô giảm hẳn, ngay cả viết bài mà cũng chậm đi nhiều.

Ánh đèn sáng trưng chiếu vào khuôn mặt cô. Hàng mi cô dài và rậm, nét mặt tuy còn ngây ngô nhưng rất xinh đẹp, như nụ hoa đang chờ ngày nở nộ. Tay cô cầm bút, sau đó nhẹ nhàng đặt xuống, lấy cuốn vở ghi chép đặt bên dưới cuốn sách giáo khoa môn toán lên, cúi đầu, yên lặng lật xem.

Đầu ngón tay trắng hồng vuốt ve nét chữ trên trang giấy, Chúc Yếu nhớ lại những lời mà Nguyên Trạch nói với mình trước khi về nhà... Anh không thích cô nói chuyện với những bạn nam khác.

Tường Diễm Nha thường nói với cô, khi cô nhìn anh, mắt sẽ sáng lấp lánh, khi nói về anh, mắt sẽ biết cười, cong cong như vầng trăng.

Cô cứ nghĩ mình che giấu rất kỹ, nhưng thật ra có những thứ không cách nào che giấu được.

Vị thái phó uy nghi chốn triều đình kia, hiện nay sớm chiều ở bên cạnh cô, anh lại thông minh như vậy, chắc chắn đã sớm nhận ra... Nghĩ đến đây, Chúc Yếu vô thức dựng đứng cuốn vở lên, che nửa mặt mình, chỉ lộ ra đôi mắt sáng long lanh. Như vậy bình thường lúc cô lên nhìn anh, phải chăng anh cũng đã chú ý đến.

Hơi xấu hổ, nhưng vui sướng vẫn chiếm phần nhiều hơn.

Cô thích anh. Muốn để anh biết.

Chúc Yếu đặt cuốn vở trên tay mình xuống, cẩn thận vuốt phẳng. Cô bảo quản nó rất kỹ, lần nào cũng đặt giữa hai quyển sách lớn, như thế dù có đọc nhiều lần thì các góc vẫn nguyên vẹn. Tiếp đó cô dọn sách vở, cầm điện thoại lên, nằm xoài ra giường. Trong phòng có máy điều hòa làm ấm, cô mặc chiếc váy ngủ bằng cotton, tóc để xõa, theo động tác của cô, mái tóc chảy xuống hai bên.

Mở WeChat ra, mắt Chúc Yếu nhìn chăm chăm vào cái tên ấy. Bấm vào rồi, nhưng không biết phải nói gì đây.

Mắt cô liếc nhìn phím trò chuyện bằng video ở bên dưới khung chat, tay bấm vào đó, nhưng vẫn không dám... Cô đang chuẩn bị bấm phím “kết thúc” nhưng không biết tay trượt đến phím nào. Tiếng chuông báo cuộc gọi vang lên, căn phòng yên tĩnh, âm thanh trở nên rõ ràng hơn hết. Đầu óc Chúc Yếu trống rỗng, cô ngơ ngác trong vài giây mới vội vàng vàng định nhấn phím kết thúc. Đúng lúc này, một tiếng “tút” vang lên. Tay cô như bị hóa đá trên màn hình, sau đó bên kia lên tiếng: “Công chúa...”

“Ừm...” Chúc Yếu lập tức ngồi dậy, tư thế ngay ngắn, cô mím môi, lí nhí giải thích. “Minh, mình không cẩn thận nên nhấn nhầm.”

Đầu bên kia, Nguyên Trạch mím môi cười khế. Yên lặng khoảng hai giây, anh nhẹ nhàng nói một câu: “Sau này mình gọi cho cậu.”

Giọng nói trầm ấm như mang theo luồng điện làm cô có cảm giác như tê dại. Có gì đó khác với thường ngày, giống như, giống như là thì thầm vào bên tai cô vậy.

Mặt Chúc Yếu nóng bừng lên, trong lòng rất vui vẻ, mặt hơi cúi xuống. Bàn tay đang rảnh rỗi cứ vẽ vòng vòng lên đùi mình, môi cô cong lên, giọng bỗng chốc trở nên hoạt bát hẳn. “Ừm”

Cô cắn môi, hỏi: “Khuya thế này rồi, cậu vẫn chưa ngủ sao?”

“Ừ.” Nguyên Trạch đáp lại: “Vừa tắm xong.”

Vừa tắm xong à. Chúc Yếu không nhận được liên tưởng tới một vài chuyện. Cô hít sâu một hơi, nói: “Vay cậu cẩn thận đó, đừng để bị lạnh.” Lại tiếp tục thì thầm. “Bị cảm là khó chịu lắm.”

Nguyên Trạch ừ.

Nói được vài câu, không khí lại yên tĩnh. Chúc Yếu không nói chuyện, bên kia cũng không nói gì làm hít thở thôi mà cô cũng không dám quá mạnh. Căn phòng yên ắng, qua điện thoại cô vẫn có thể nghe được hơi thở của anh. đều đặn, chậm rãi... Cô bỗng cảm thấy ngay cả hơi thở của anh sao cũng dễ nghe đến lạ, kiểu như bảo cô nghe cả đêm thế này thì cũng không chán.

Dường như Nguyên Trạch có thể tưởng tượng được dáng vẻ thẹn thùng e ấp của cô. Hàng mi sụp xuống, trong mắt anh cũng ánh lên nụ cười, từ từ lan ra cả đôi mày. Anh nhẹ nhàng nói: “Không còn sớm nữa, cậu ngủ đi, hẹn mai gặp ở trường. Trưa mai chúng ta cùng đến căn tin ăn cơm”

“Ừm.”

Chúc Yếu mím chặt môi nhưng nụ cười vẫn cứ bật ra, rất trong trẻo. Cô ngoan ngoãn nói: “Được”. Cuối cùng, cô hạ giọng thật khẽ, nói: “Ngủ ngon.”

Đầu bên kia cũng đáp như vậy.

Ngắt máy, Chúc Yếu ôm điện thoại ngồi lặng im trong vài giây, sau đó bỗng ngã mạnh xuống giường. “Đùng” một tiếng, đầu cô đụng trúng đầu giường, rất đau.

Mặt Chúc Yếu nhăn nhó, nước mắt trào ra, cô vội vàng đưa tay xoa đầu.

Đang ôm đầu xoa xoa, “phì” một tiếng, cô lại không nhận được mà bật cười.

.....

Buổi sáng đi học, Chúc Yếu cố ý thay một chiếc áo len mới, lông dài màu trắng, cổ áo có một chiếc nơ buộc, kiểu dáng khá ngọt ngào nữ tính.

Sáng tinh mơ sương dày đặc, không khí ẩm ướt lạnh lẽo, gió rét buốt. Chúc Yếu từ trên xe của gia đình bước xuống, gió ập vào mặt, mắt cô neho lại theo phản xạ. Cô sửa sang lại quai cặp rồi chuẩn bị vào trường. Vừa đi được vài bước, bên cạnh cô bỗng có một chiếc xe đạp từ từ chạy chậm lại rồi dừng trước chỗ cô khoảng hai bước chân.

Chúc Yếu siết sợi dây thừa ra của quai cặp, ngẩng đầu nhìn anh.

Nguyên Trạch nắm tay lái xe đạp, quay đầu nhìn cô một cái rồi bước xuống xe.

Chúc Yếu vui như mở cờ, cô khẽ mỉm cười, chậm rãi bước tới trước vài bước, đứng bên cạnh anh, giọng rất ngọt ngào. “Chào buổi sáng.”

“Chào.” Nguyên Trạch đáp lại, nhìn cô, nói: “Cùng vào trường đi.”

“Ừ.” Chúc Yếu gật đầu, hai người sóng vai nhau bước vào cổng trường.

Đã lên lớp 12, công việc bên hội học sinh đã chuyển giao hết cho đàn em lớp 10, 11. Nguyên Trạch hết nhiệm kỳ, bây giờ đội trưởng đội Sao Đỏ là Trịnh Hằng, nhưng anh vẫn giữ thói quen đến trường sớm.

Vì đến sớm nên giáo viên, học sinh còn rất ít. Sương dày, yên tĩnh, cỏ cây và phòng ốc như được bọc bởi một lụa mỏng, mờ lung mờ ảo. Bên tai là tiếng xe đạp, xích xe chuyển động kéo bàn đạp quay vòng, quay vòng, đều đặn và êm tai. Cả tiếng bước chân của anh và cô nữa, nhẹ nhàng bước trên mặt đất, rất đều, rất khớp nhau.

Ngày xưa tiểu công chúa chưa bao giờ dám nghĩ sẽ sóng vai đi bên cạnh thái phó thế này. Còn bây giờ, cô và anh đứng bên nhau, rất tự nhiên.

Trường có bãi đỗ xe theo quy định. Cửa giáo viên thì ở phía trước tòa nhà đặt văn phòng giáo viên, của học sinh thì dựng ở bãi xe trong ký túc xá. Nguyên Trạch nói với cô: “Mình đi cất xe, cậu đứng...”

“Mình đi với cậu.” Lời buột miệng mà ra, Chúc Yếu ngẩn ngơ, sau đó nhẹ nhàng ngửa đầu lên, giọng nhỏ hơn. “Được không?”

Vóc người anh cao lớn, lúc nhìn cô thì phải cúi đầu. Nhìn gương mặt trắng trẻo nõn nà của tiểu công chúa, một nụ cười bất giác hiện lên trên môi anh, giọng anh cũng bất giác nhu hòa hơn. “Được.”

Chúc Yếu tươi cười rạng rỡ, theo anh đến bãi đỗ xe giống như là cái đuôi.

Nguyên Trạch đẩy xe đạp vào trong vạch màu vàng, chân thuần thục gạt chân chống xuống rồi khom người khóa xe cẩn thận.

Trong bãi đỗ xe không có người nào khác, Chúc Yếu đứng một bên, nhìn anh không dời mắt được. Ngắm một bên mặt của anh, ngắm bóng lưng của anh, ngắm đôi bàn tay thon dài trắng trẻo của anh khi khóa xe, ngắm hàng mi yên lặng rủ xuống của anh khi cụp mắt. Không cần lý do gì khác, không cần nhân lúc anh không chú ý để lên lên nhìn anh, bây giờ cô có thể nhìn anh một cách quang minh chính đại.

Nguyên Trạch chậm rãi đi đến trước mặt cô, nói: “Đi thôi.”

“Ừ.” Chúc Yếu gật đầu.

Hai người lại sóng vai nhau ra khỏi bãi đỗ xe. Nguyên Trạch quay qua quan sát Chúc Yếu, nhìn dáng vẻ ngoan hiền của cô, ngắm bộ dạng thẹn thùng của cô. Sau đó, một cách yên lặng, rất khẽ khàng, anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đang buông xuống của cô.

Rất nhỏ, rất mềm mại, như không có xương vậy.

“Đùng” một tiếng, trong đầu Chúc Yếu như có sét đánh qua, bước chân cô hơi khựng lại, sau đó cả người trở nên luống cuống, giống như em bé vừa biết đi đường vậy, bắt đầu cứng ngắc như đi đều bước.

Nụ cười hiện lên trong mắt Nguyên Trạch. Anh rất hiếm khi để lộ nụ cười rõ rệt như thế. Giọng anh trong trẻo, nói chuyện từ tốn rõ ràng như lúc giảng bài cho cô vậy. “Bây giờ việc học là quan trọng nhất, đợi... đợi tốt nghiệp cấp 3, chúng ta mới chính thức quen nhau, được không?”

Lớp 12 đúng là lấy việc học làm trọng, hơn nữa thành tích của mình kém như vậy... Chúc Yếu gật đầu, đồng ý.

Sau đó nghĩ đến điều gì, cô quỳnh lên, vội vàng ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt khẩn thiết. “Vây, vậy mai chúng ta có nắm tay nữa không?”

Nguyễn Trạch dừng bước, ngẩn người chừng vài giây, sau đó nắm chặt tay cô hơn.

“Có chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngaoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Ghen

Chỉ nắm tay nhau đi được một đoạn, đến phòng học thì phải thả ra, người trước người sau bước vào lớp, giống như không có gì khác với thường ngày.

Giờ nghỉ trưa, bãi cỏ trong trường đầy những vùng lá rơi rải rác, có học sinh đang quét dọn.

Ánh mặt trời ấm áp, gió vừa lạnh vừa khô.

Tường Điềm Nha thoáng nheo mắt lại, miệng ngậm ống hút cắm trong bình sữa chua, ngồi trên băng ghế dài bên ngoài căn tin, nghiêng đầu nói: “Cho nên... lớp trưởng của chúng ta dự tính thế à?” Cô lắc đầu, tặc lưỡi vài tiếng ra vẻ chê trách. “Mình bảo này Yếu yếu, bây giờ là thời buổi nào rồi, hai cậu quen nhau thôi mà, có cần phải kín kẽ thế không. Tốt nghiệp cấp 3 mới chính thức yêu nhau. Yêu thôi mà, làm gì dữ vậy.”

Phần lớn tình yêu tuổi học trò thời nay đều rất ngắn ngủi, lúc vừa chớm yêu thì ào ạt, nồng nhiệt, ngọt ngào, say đắm nhưng chia tay thì cũng rất nhanh chóng, dứt khoát. Một câu nói, một chuyện rất nhỏ, rất nhỏ thôi cũng đủ để một cuộc tình chấm dứt.

Chúc Yếu hút một ngụm sữa chua, cân nhắc rồi trả lời: “Thận trọng chút cũng tốt mà.”

Tường Điềm Nha khuyên nhủ sâu xa. “Lớp trưởng lớp ta đúng là cực phẩm thật đấy, nhưng Yếu Yếu cậu cũng không tòi chút nào...” Ngừng một chút, cô hắng giọng. “Đương nhiên, chúng ta không so về thành tích, chỉ so về tướng mạo và gia thế... Mình bảo này, thật ra trong lớp chúng ta có rất nhiều bạn nam vẫn thầm ái mộ cậu, cậu nói xem dựa vào đâu mà lớp trưởng chắc thắng như thế chứ?”

Chúc Yếu không thiếu tự tin. Cao cao tại thượng, từ nhỏ được nâng niu che chở trong lòng bàn tay như châu như báu, thường thì chỉ có người khác hâm mộ cô. Chỉ có trước mặt Nguyễn Trạch, tiểu công chúa cao quý kiêu hãnh của Đại Ngự mới cảm thấy mình chẳng có chỗ nào hơn người cả.

Còn bây giờ... Nghĩ đến Nguyễn Trạch, nghĩ đến bàn tay được anh nắm lấy, trong lòng Chúc Yếu cảm thấy rất ngọt ngào, rất muốn mỉm cười.

Nhìn vẻ mặt của Chúc Yếu, Tường Điềm Nha cảm thấy có lẽ cô không để những lời mình vừa nói vào tai. Thật ra cô cũng có thể hiểu được, sớm chiều bên nhau, Chúc Yếu bị anh làm cho mê mẩn, thần trí điên đảo cũng là chuyện thường tình. Cô đưa tay khoác vai Chúc Yếu, nói: “Cậu đó, thật chẳng khá lên được.”

Chúc Yếu im lặng uống sữa chua, mỉm cười không nói gì.

.....

Kết quả của cuộc thi định kỳ mỗi tháng đã có, Nguyễn Trạch vẫn ngồi vững trên chiếc ngai vàng đệ nhất với thành tích gần như là tối đa. Xem thành tích của Nguyễn Trạch xong, Chúc Yếu tìm thấy kết quả thi của mình ở gần cuối bảng. Các bạn bên cạnh đều đang bàn tán về thành tích, âm thanh rất ồn ào. Tường Điềm Nha nắm tay Chúc Yếu, khích lệ. “Khá lắm Yếu Yếu, cậu tăng lên vài hạng rồi đấy.”

Chúc Yếu gật đầu.

Thành tích tuy có tiến bộ, nhưng còn xa lắm mới đủ.

Cạnh bên, Hứa Du Du đang xem kết quả cho Lâm Chi Y. Vị thứ hai, tên cô nằm ngay bên dưới tên Nguyễn Trạch.

Hứa Du Du cảm thấy mình thi cũng không tệ lắm, thành tích của cô bình thường nằm ở top trung bình của lớp, lần này cũng cố chen lên được hạng thứ 20 (thành tích xếp theo cả khối). Tiếp đó cô thần mặt khoác cánh tay Lâm Chi Y, thấy ánh mắt Chúc Yếu có vẻ ngạc nhiên, cô cũng nhìn lên bảng thành tích rồi xùy một tiếng và cười phá lên. “Chúc Yếu, bình thường mình thấy cậu cũng chăm chỉ lắm mà, sao chẳng có chút tiến bộ nào thế? Toán thi 57/150 điểm, cậu làm thế nào mà ra được điểm ấy.”

Toán là môn mà Chúc Yếu dành nhiều thời gian nhất để học, thế mà nó lại là môn mà cô thi điểm thấp nhất. Lần này điểm cao chưa từng có, ngay cả tiếng Anh cũng thi được 95 điểm, duy chỉ có toán là chả thấy khởi sắc gì. Nỗ lực mà không được đền đáp, trong lòng Chúc Yếu khó tránh khỏi thất vọng. Cô nhìn Hứa Du Du, giọng rất lạnh nhạt, rõ ràng là không vui vẻ gì. “Chuyện này có liên quan gì đến cậu không?”

Hứa Du Du lập tức á khẩu, không biết nói gì.

.....

Trước khi tan học, cô chủ nhiệm Ứng Úc Lưu cố ý tìm Chúc Yêu để nói chuyện, muốn khuyến khích cô chuyển sang lớp thường.

Tay phải của cô bưng bình giữ nhiệt, nước rất nóng, hơi bốc lên. Tay trái của cô cầm bảng thành tích, nói với Chúc Yêu: “Với thành tích này, em chỉ có thể đội sổ ở lớp ta, nếu chuyển sang lớp thường thì áp lực sẽ nhẹ hơn.”

Cô Ứng Úc Lưu có thành kiến với Chúc Yêu, nhưng với tư cách là một người thầy, cô vẫn nghĩ cho học sinh của mình. “Cô nhận thấy em đã dành rất nhiều thời gian để học. Tuy đã lớp 12 nhưng nếu nỗ lực hết sức thì cũng không muộn. Chúc Yêu, hy vọng em hãy cân nhắc thật kỹ lời khuyên của cô dành cho em.”

Chúc Yêu hoàn toàn không chút do dự. “Cô Ứng, tạm thời em không có dự định này. Lớp mình rất tốt mà.”

Cô Ứng Úc Lưu sững ra, sau đó đặt bình giữ nhiệt xuống, nhẹ nhàng đặt nắm lại, nói với giọng bất đắc dĩ. “Nếu đã thế thì tùy em vậy.”

Chúc Yêu đang chuẩn bị ra ngoài, vừa đi đến cửa phòng làm việc thì cô Ứng gọi cô lại. Cô quay đầu lại, nghe thấy cô Ứng nói một câu với giọng khá lơ đãng. “Cô nghe nói dạo này Nguyên Trạch thường hay phụ đạo cho em.”

Nguyên Trạch là đối tượng được chú ý đặc biệt của lớp 12.9, thân là giáo viên chủ nhiệm, cô Ứng đương nhiên là biết rất rõ Nguyên Trạch thoát trông ôn hòa thế thôi chứ thật ra rất khó gần gũi. Anh làm việc nhanh chóng, gọn gàng, hiệu quả, chín chắn nhưng khá lạnh nhạt với mọi người, nhất là các bạn nữ. Học sinh trong độ tuổi này thường nhiệt tình, hấp tấp, lẽ ra Nguyên Trạch cũng không ngoại lệ. Bây giờ, Nguyên Trạch khá là quan tâm đến cô bạn cùng bàn Chúc Yêu này, các thầy cô đương nhiên cũng có chút lo lắng.

Hơn nữa...

Cô Ứng Úc Lưu nhìn chằm chằm vào Chúc Yêu đang đứng ngoài cửa.

Cô bé này trắng trẻo, nhỏ nhắn, mặt xinh xinh, mắt sáng long lanh. Bỏ qua định kiến, cô Ứng Úc Lưu không thể không thừa nhận cô bé này là người xinh đẹp nhất mà mình từng gặp. Vì thế, cô nghiêm túc nói: “Bây giờ nhiệm vụ quan trọng nhất của các em là học tập, đừng lãng phí thời gian vào những việc khác, biết chưa?”

Tuy vẫn chưa chính thức yêu đương nhưng Chúc Yêu vẫn cảm thấy hơi chột dạ, cô gật đầu trả lời rồi ra khỏi phòng giáo viên.

Đã tan học, trên hành lang còn rất ít người. Đi đến chân cầu thang, trên lầu có người đi xuống, bước chân người đó vội vàng lượn quỳnh, chạy khá là nhanh. Chúc Yêu còn chưa kịp phản ứng lại thì cô và đối phương đã va vào nhau, bởi lực tác động đó mà cô phải loạng choạng lùi ra sau vài bước mới đứng vững.

“Xin, xin lỗi...”

Chúc Yêu nghe tiếng ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một gương mặt thanh tú quen thuộc. Môi khẽ run run, cô mấp máy: “Phùng...”

.....

Phùng Tinh Văn chạy rất nhanh, lúc về đến phòng học lớp 12.7 đã thở hồng hộc. Căn phòng yên tĩnh, chỉ còn lại ba bốn bạn trực nhật.

Cô bạn Từ Diễm ngồi cùng bàn xách cây lau nhà đến trước mặt cô, do dự một chút rồi hỏi: “Có phải Chúc Hằng lại tìm cậu không?” Nói đến Chúc Hằng, Từ Diễm lại sôi máu nhưng lại không dám dây vào cậu ta, đành phải đề nghị. “Nếu không cậu mách ba cậu nữa đi.”

Ba của Phùng Tinh Văn chính là hiệu trưởng trường Hành Dương.

Phùng Tinh Văn khẽ lắc đầu. Phòng học không nóng nhưng trán cô lại đẫm mồ hôi, cô nói với Từ Diễm. “Không sao.” Sau đó lặng lẽ trở về chỗ ngồi của mình, thu dọn sách vở.

Từ Diễm cũng không nói gì nữa, tập trung lau sàn.

Tìm Phùng Tinh Văn đập rất nhanh, rất lâu sau vẫn không thể bình tĩnh lại được. Tay cầm hộp đựng bút, cô nhớ đến người vừa gặp phải, mắt hơi hốt hoảng... Là công chúa.

Lúc ở Đại Ngụy, cô thường vào cung bầu bạn với công chúa, quan hệ cũng khá thân thiết. Công chúa tuy là cành vàng lá ngọc nhưng tính tình lại rất tốt, cô rất thích, cũng hâm mộ cô ấy vì lúc nào cũng có thể tươi cười rất vui vẻ. Còn bản thân cô... Vừa sinh ra đã là thái tử phi, thế nhưng thái tử ương bướng, từ nhỏ đã thích bắt nạt cô. Nghĩ đến ngày sau phải gả cho thái tử, cô không hề có chút hy vọng nào vào tương lai.

Thái tử không thích cô, luôn chê cô ngây ngô tẻ nhạt.

Chuyện kiếp đến đây, cô vừa bất ngờ vừa vui mừng. Nhưng bây giờ, thái tử cũng ở đây. Cô giả vờ như không quen cậu, cậu lại càng ác hơn, bắt nạt cô dữ hơn, thậm chí còn... Phùng Tinh Văn đưa tay lên sờ vào môi mình, sau đó khẽ cắn môi.

Những lời vô sỉ của tay thái tử lưu manh kia như vẫn còn bên tai, thậm chí cô vẫn còn nhớ như in cảm giác hơi thở nóng ấm của người đó phả vào tai mình khi thì thầm “Nếu còn mách ba em nữa thì sau này, gặp lần nào tôi hôn em lần đó...”

Rõ ràng trước kia hắn ghét cô muốn chết đi được, bây giờ họ đã không còn hôn ước, tại sao còn quấn lấy cô không chịu buông tha?

Bỏ hộp bút vào trong cặp sách, Phùng Tinh Văn từ từ kéo khóa cặp lại. Bây giờ cô hoàn toàn không dám làm trái ý Chúc Yếu, có lẽ vì sợ cậu lâu ngày thành quen rồi, chỉ còn biết đợi cậu chán ngán cô. Dù sao cậu cũng chê cô tệ nhạt, chắc là bám theo cô không bao lâu nữa đâu.

.....

Nguyên Trạch dắt xe đạp, chân cô ý bước chậm lại, bên cạnh anh là tiểu công chúa, anh cúi đầu nhìn cô, hỏi: “Vậy Phùng tiểu thư có nói gì với công chúa không?”

Không có. Phùng Tinh Văn nhìn thấy cô là bỏ chạy ngay. Tuy không nói chuyện với cô nhưng Chúc Yếu có thể cảm nhận được cô ấy cũng mang theo ký ức trước đây.

Nghĩ đến một vài chuyện khác, Chúc Yếu ngửa đầu nói: “Trước đây mình còn lấy làm lạ. Anh trai mình tuy thường có bạn gái nhưng trước nay chưa từng ép buộc ai, sao đang yên đang lành lại đi bắt nạt con gái của thầy Phùng hiệu trưởng chứ...” Thì ra con gái của thầy Phùng chính là Phùng Tinh Văn, thái tử phi được khâm định của anh cô ngày xưa.

Chúc Yếu nói với vẻ bất đắc dĩ. “Thật ra mình cũng biết chị Phùng vẫn luôn rất sợ anh trai mình, bây giờ chuyển kiếp, có lẽ không muốn tiếp xúc với anh trai mình nữa.” Cho nên ngay cả công chúa, cô cũng đành giả vờ không quen biết.

Tiểu công chúa thoáng cau mày, lẩm bẩm trong miệng, trông rất đáng yêu. Ánh mắt Nguyên Trạch trở nên ôn hòa, giọng cũng trầm ấm hơn. “Nếu đã thế, công chúa cũng không cần miễn cưỡng.”

Chúc Yếu gật đầu. Phùng Tinh Văn không muốn tiếp xúc với cô, cô đương nhiên sẽ không miễn cưỡng. Có điều cô vẫn cảm thấy hơi là lạ... Cô lẳng lặng quan sát gương mặt Nguyên Trạch, môi mỉm cười, giọng khẽ khàng. “Thật ra như thế này cũng rất tốt...”

So với ở Đại Ngụy, cuộc sống ở nơi này dường như vui vẻ hơn nhiều, từ mẫu hậu cho đến anh trai, và cả cô, đều thích cuộc sống bây giờ.

Anh cúi đầu, im lặng nhìn bàn tay đang buông của Nguyên Trạch. Len lén nhìn ngó xung quanh, do dự một lúc, hai tay siết lại, thả ra, lại siết chặt, lại thả ra... nhiều lần mới nhúc nhích ngón tay, giờ lên đây thăm dò, chạm vào ngón tay anh.

Đụng chạm khe khẽ. Người Nguyên Trạch run lên. Anh cúi đầu.

Mặt Chúc Yếu đỏ ửng, đôi mắt ướt long lanh, giọng nhỏ như muỗi kêu. “Cậu đã nói... là có thể.”

Chất giọng nhẹ nhàng, nũng nịu giống như lông vũ khẽ phất qua trái tim anh, tê dại.

Nguyên Trạch im lặng, đưa tay định nắm lấy...

Bỗng nghe thấy tiểu công chúa lẩm bẩm. “Cũng không biết ngoại trừ chị Phùng thì có còn ai đến đây nữa không?”

Nguyên Trạch bất ngờ rút tay lại, thấy gương mặt tiểu công chúa vừa vui vẻ vừa tò mò, nghĩ đến điều gì, giọng anh hơi lạnh nhạt. “Công chúa hy vọng ai đến nữa? Trần tử công tử?”

Trần tử công tử? Chúc Yếu bắn khoả một lát rồi tròn tròn mắt, nhớ đến một chuyện. Đó là năm cô mười sáu tuổi, Tiều hoàng hậu sắp xếp cho cô một buổi xem mắt.

Hôm đó Tiều hoàng hậu đưa rất nhiều tranh chân dung của các thanh niên đến độ tuổi kết hôn trong kinh thành, Chúc Yếu không hề xem nhiều, duy chỉ hơi thất thần trước bức tranh một thanh niên ngồi đánh cờ dưới gốc hoa mai. Tuy cuối cùng Chúc Yếu vẫn lắc đầu nhưng Tiều hoàng hậu cứ cho là cô xấu hổ nên mới cố tình an bài một buổi ra mắt mà cô không hề hay biết gì.

Chàng trai trong bức tranh chính là Trần Tiễn Chi – tử công tử nhà họ Trần, nổi danh khắp kinh thành. Lúc đó Nguyên Trạch đã là thái phó, mà vị Trần tử công tử này chính là một thanh niên ưu tú thuộc thế hệ kế tiếp, sau Nguyên Trạch. Nếu so về tướng mạo, tài hoa thì kém hơn Nguyên Trạch đôi chút, nhưng cũng đủ để làm điên đảo biết bao thiếu nữ đương độ thanh xuân trong kinh thành.

Có chút ấn tượng, nhưng trước mặt Nguyên Trạch, Chúc Yếu không dám thừa nhận, đành giả vờ chau mày suy nghĩ. “Ai vậy? Sao mình không nhớ nhỉ?”

Mặt Nguyên Trạch không có biểu cảm gì, anh nhanh chóng nhắc nhở một câu. “Giờ Mùi, mồng chín tháng tám năm Minh Đức thứ mười hai, tại Vạn Xuân Đình trong ngự hoa viên.”

Hả? Chúc Yếu đứng ngẩn ngơ tại chỗ. Cặp sách đã có Nguyên Trạch xách giúp, trông cô khá nhỏ nhắn, mảnh mai.

Cô nhìn bóng người dắt chiếc xe đạp đang dần đi xa đằng trước, bất tri bất giác đã có một khoảng cách. Ráng chiều chiếu vào khiến chiếc bóng anh như được kéo dài thêm, bóng anh cao lớn, bước chân chậm rãi, đẹp như một bức tranh.

Ngắm ra được điều gì, Chúc Yếu không nén được cái mỉm cười, mắt sáng ngời như ánh sao, dáng người nhỏ nhắn lập tức đuổi theo.

“Cậu đợi mình với chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Hoàn mỹ

Gần đây Chúc Yếu bị cảm, đêm qua còn ho vài tiếng nên hôm nay đi Phương làm cho cô chén lê chưng đường phèn.

Miếng lê màu trắng đục, điểm xuyết thêm vài quả cầu kỷ màu đỏ, đường phèn tan ra hòa thành nước lê chua chua ngọt ngọt thanh thanh.

Thanh tâm, nhuận phổi, tiêu đờm, giải khát.

Chúc Yếu rất thích. Ăn xong, cô gọi điện thoại cho Chúc Hằng, nói về Phùng Tinh Văn.

Lúc điện thoại reo, Chúc Hằng đang chơi bi-a. Cậu lập tức ném cây gậy bi-a trên tay sang một bên, móc điện thoại trong túi ra, nhìn màn hình hiển thị, đôi mày bất giác giãn ra. Cậu nghiêng đầu nghe điện thoại, giọng rất cung chiêu.

Vừa nghe thấy có liên quan đến Phùng Tinh Văn, Chúc Hằng lập tức cau mày, lạnh nhạt hỏi: “Cô ta nói gì với em thế?”

Chúc Hằng vừa đến đây là gặp được Phùng Tinh Văn. Lần đầu tiên là ở ngoài trường, Chúc Hằng về ký túc xá, Phùng Tinh Văn tan học về nhà. Cô đi trên đường, không biết đang nghĩ gì mà đằng sau có chiếc xe máy chạy đến cũng không biết tránh, Chúc Hằng kéo cô một cái theo phản xạ. Lúc nhìn thấy rõ dung mạo của cô, cậu ngẩn ngơ mãi một lúc.

Còn cô, nhìn thấy cậu, dừng nói chào hỏi, ngay cả câu cảm ơn cũng không nói mà co chân chạy mất.

Chúc Hằng hoàn hồn lại, trơ mắt nhìn cô chạy bán sống bán chết. Rõ ràng không nói với nhau câu nào nhưng cậu có thể khẳng định chắc chắn Phùng Tinh Văn cũng có ký ức Đại Ngụy. Nhìn bộ dáng chạy trốn của cô xem, thuần thực biết bao.

Phùng Tinh Văn mặc đồng phục Hành Dương nên Chúc Hằng cũng không vội. Nhìn theo bóng lưng cô, môi cậu cong lên thật gian trá. Cậu nhanh chóng tra ra được cô học lớp 12.7, sau đó còn đến trước cửa lớp chặn cô mấy lần, thế mà cô còn giả vờ không quan biết cậu.

Mắt Chúc Hằng ánh lên nụ cười, cậu nhẹ nhàng sờ lên môi mình, thấy đầu bên kia em gái mình đang lo lắng nên nói: “Em yên tâm, anh chưa từng muốn bắt nạt cô ấy...”

Phùng Tinh Văn là thái tử phi của cậu, trước kia là vậy, bây giờ cũng vậy.

Chúc Yếu nghi hoặc. “Anh hai, chẳng phải trước kia anh không thích chị ấy sao?” Bởi vì hôn ước này, Chúc Hằng từ nhỏ đã không thích Phùng Tinh Văn. Lần đầu tiên Phùng Tinh Văn vào cung, Chúc Hằng đã nhăn mặt chê thái tử phi tương lai quá xấu, làm con gái nhà người ta khóc ngay tại chỗ. Sau đó quan hệ của hai người cũng không thay đổi là mấy, hầu hết là Chúc Hằng bắt nạt Phùng Tinh Văn, Phùng Tinh Văn khóc.

Chúc Hằng không trả lời.

Đúng là cậu chê Phùng Tinh Văn cứng nhắc tè nhạt, ngây ngô ngờ ngác, lại nhát gan. Lần nào cũng vậy, còn chưa nói chuyện với cô thì cô đã sắp phát khóc. Khi ấy thái tử gia muốn gió được gió muốn mưa được mưa, đương nhiên là không thích bộ dạng khóc lóc nỉ non của Phùng Tinh Văn. Nhưng chuyển kiếp đến đây, không còn hôn ước nữa, cậu lại cảm thấy thiếu thiếu gì đó...

Thái tử phi từ nhỏ đã khâm định của cậu, dựa vào đâu vừa đến đây là không còn quan hệ gì nữa?

Chúc Hằng không biết mình có thích cô hay không, nhưng dù không thích, cô cũng là của cậu. Có điều cậu không dám nói thế với em gái nên đành nghiêm túc bảo: “Anh thật sự thích cô ấy.”

Chúc Hằng thay bạn gái như thay áo, Chúc Yếu vẫn cảm thấy hơi lo lắng nên nhấn mạnh. “Chị Phùng không giống như những cô gái khác, nếu anh thật sự thích chị ấy thì hãy tốt với chị ấy hơn...” Nếu không Phùng Tinh Văn sợ Chúc Hằng như vậy, chắc chắn sẽ không thích anh.

Chúc Hằng nhanh chóng đồng ý. “Yên tâm, chắc chắn anh sẽ dỗ dành cô ấy...”

.....

Hôm sau, thể dục giữa giờ kết thúc, trên đường về lớp, Chúc Yếu lại gặp Phùng Tinh Văn.

Khuôn mặt trái xoan thon thả, mắt hạnh, môi trái tim, diện mạo rất dịu dàng. Nhìn thấy Chúc Yếu, Phùng Tinh Văn thoáng ngẩn ra, dường như do dự đôi chút. Bên cạnh có một cô bạn đang nói chuyện với cô, cô đáp lại nhưng nhấp nhòm không yên, sau đó thì bị kéo lên lầu. Lúc đi lên, cô quay lại nhìn về phía này một cái.

Tường Diễm Nha dùng khuỷu tay huých nhẹ Chúc Yếu, hỏi nhỏ: “Chuyện gì thế?”

Chúc Yếu nhìn Tường Diễm Nha. “Bạn có biết Phùng Tinh Văn không?”

Tường Diễm Nha rất thích hóng chuyện đông chuyện tây nên có nghe qua về Phùng Tinh Văn. “Phùng Tinh Văn rất khiêm tốn, nếu không phải lần trước Chúc Hằng...” Cô thoáng ngừng lại, nhìn Chúc Yếu, tiếp tục nói: “Anh cậu, anh cậu chặn người ta trong nhà vệ sinh thì ngay cả các bạn trong lớp cũng không biết thì ra cậu ấy là con gái của thầy Phùng hiệu trưởng.”

Chúc Yếu cũng biết chuyện này, nhưng chỉ biết cô gái kia họ Phùng, hoàn toàn không nghĩ đến đó là Phùng Tinh Văn – thái tử phi được khâm định ngày xưa.

“Có điều mình nghe nói trước kia Phùng Tinh Văn học rất kém, không biết làm thế nào mà... nửa học kỳ gần đây tiến bộ một cách thần tốc, bây giờ nằm trong top 5 của lớp 12.7, rất lợi hại.”

Phùng Tinh Văn am hiểu thi thư. Lúc ở Đại Ngụy, các cô gái đều cho rằng không tài mới là đức, nhưng cô thì lại rất thích đọc sách.

Chúc Yếu cảm thấy hơi chán nản. Dường như chỉ có cô là không có khiếu học tập mà thôi.

.....

Sáng thức dậy, Nguyên Trạch hẹn Chúc Yếu đến thư viện gần nhà học bài.

Đêm qua nhiệt độ xuống thấp bất ngờ, Chúc Yếu sợ lạnh, ngoại trừ đồ giữ nhiệt ra còn mặc hai lớp áo lông cừu, một dày một mỏng, bên ngoài còn khoác thêm một chiếc áo măng-tô. Nguyên Trạch nhắn tin là đã đến rồi, Chúc Yếu vội vàng vàng chạy đến góc cửa thay đôi boot cổ thấp, đeo cặp sách lên vai rồi chạy ù đi.

Lúc đi Phương cầm chiếc khăn quàng cổ xuống lầu thì Chúc Yếu đã không thấy tăm hơi đâu.

Nguyên Trạch đang đợi ngoài cổng khu nhà.

Anh khoác ba lô bằng một bên vai, ánh mắt rất bình thản, Chúc Yếu vừa xuất hiện, mắt anh lập tức dò được bóng người bé bỏng của cô. Đôi môi mỏng khẽ mím lại, thoáng nhếch lên thành một đường cong.

Đợi Chúc Yếu đến trước mặt mình, anh bước tới vài bước, rất tự nhiên nhận lấy chiếc cặp trên tay cô, cúi đầu nói: “Đi chậm chậm thôi chứ.”

Chúc Yếu thở hắt ra, một bên cổ áo khoác dựng đứng lên, bên còn lại thì nằm rũ xuống. Khuôn mặt hồng hào nhỏ nhắn lấp ló ở giữa, thở gấp, miệng thở ra khói, thoạt nhìn có chút mỏng lung.

Cô nhìn anh, mắt sáng lấp lánh, đáp lại một câu thật dịu dàng. “Mình sợ cậu đợi lâu chứ sao.”

“Không cần phải vội.”

Nguyên Trạch đưa tay dựng cổ áo bên kia lên giúp cô, gài chiếc cúc phía trên cùng lại, thế là cổ áo che mất nửa khuôn mặt của Chúc Yếu.

Chúc Yếu cười khe khẽ, đôi mắt lộ ra ngoài lập tức cong cong như vầng trăng.

Nguyên Trạch nhìn cô, nói: “Đi thôi.”

“Ừm.” Chúc Yếu ngoan ngoãn gật đầu, đi được vài bước, cô quay qua hỏi anh. “Sao hôm nay cậu không đi xe đạp?”

Nguyên Trạch bước chậm lại, đáp. “Trời lạnh quá, lát nữa chúng ta đi xe buýt vậy.”

Chúc Yếu đi học có xe nhà đưa rước, trong ký ức của cô, hình như trước kia cũng chưa từng đi các phương tiện giao thông công cộng, nên cảm thấy rất mới mẻ.

Chúc Yếu ừ đồng ý.

Ra khỏi khu nhà, đi khoảng 200 mét là đến trạm xe buýt. May mắn là có một chuyến xe vừa đến trạm. Cuối tuần nhưng người vẫn rất đông đúc, lúc chen được lên xe thì trên xe đã không còn chỗ ngồi. Chúc Yếu theo Nguyên Trạch, nhích dần vào bên trong, đứng chỗ cửa sau của chiếc xe. Bên cạnh có tay vịn nhưng đã có ba bốn cô bạn trông có vẻ là học sinh cấp 3 vịn vào, không còn chỗ trống.

Xe buýt đóng cửa lại, bắt đầu chạy, thùng xe lắc lư vài cái.

Người Chúc Yếu nhào tới trước theo quán tính. Một cánh tay nhanh chóng vươn ra trước mặt cô, vòng tới trước để che chở. Đứng vững lại, Chúc Yếu

lặng lẽ nhìn cánh tay đang vòng trước mặt mình, bên cạnh là lồng ngực của anh, cách rất gần, cô có thể ngửi được mùi hương dễ chịu trên người anh.

Hàng mi run run, Chúc Yếu do dự chút rồi vươn tay ra, dưới ống tay áo là cổ tay trắng nõn nà. Chiếc áo màu xanh đen nên càng tôn thêm màu da trắng của cô.

Cổ tay nhỏ nhắn trắng trẻo làm chói mắt. Nguyên Trạch thoáng cúi đầu xuống, lặng lẽ nắm lấy nó, sau đó cầm bàn tay mềm mại kia áp vào giữa tay mình. Tay cô mềm mại, ngón tay hơi lạnh lạnh.

Nguyên Trạch nắm bóp nó, sau đó từ từ kéo vào ủ trong lòng mình.

Chúc Yếu cười trộm, đầu ngẩng lên nhìn Nguyên Trạch, ngắm đường nét từ chiếc cằm hoàn mỹ của anh, thấy trái cổ của anh hơi nhô ra, nhẹ nhàng chuyển động lên xuống. Tay cô cảm thấy hơi ngứa ngáy, nghĩ thầm trong bụng không biết sờ vào đó sẽ có cảm giác gì.

Tay được anh nắm lấy nên nhanh chóng trở nên ấm áp. Nếu không gần gũi đến thế này, Chúc Yếu chưa từng dám nghĩ đến bàn tay của vị thái phó Đại Ngụy cao ngạo xa cách kia lại ấm áp nhường này, quả là khác hẳn với khí chất của anh.

Khu nhà cô khá gần với thư viện, chỉ qua 3 trạm xe buýt là đến. Xuống xe, Nguyên Trạch vẫn không buông tay ra, cứ thế ắt tay cô bước vào thư viện.

Thư viện này mở cửa từ thứ 3 đến Chủ nhật, thứ 2 đóng cửa. Tầng 1 và một nửa tầng 2 là nơi cho mượn các loại sách, nửa còn lại là thư viện âm nhạc, có một khu tự học.

Họ chọn một cái bàn kê sát cửa sổ trên tầng 2, Nguyên Trạch thả cặp xuống, bắt đầu phụ đạo cho Chúc Yếu. Cô kéo ghế ra ngồi xuống, im lặng lấy xấp bài thi tháng này ra.

Thấy Nguyên Trạch nhận lấy bài thi của mình rồi giờ ra đọc cẩn thận, Chúc Yếu không khỏi lại đỏ mặt. Sau đó, cô giả vờ trấn tĩnh lấy hộp bút và giấy nháp ra, lí nhí hỏi: “Lần này mình phát huy không hết khả năng... Thật ra có một số bài mình biết làm nhưng... không đủ thời gian.”

Nguyên Trạch cầm bài thi, sang ngồi bên cạnh cô, rút bài thi môn toán bị kẹp dưới cùng ra. “Học toán trước nhé.”

Bài kiểm tra toán có 57 điểm đặt chính giữa trước mặt, Chúc Yếu lí nhí từ một tiếng rồi quay sang nhìn khuôn mặt nghiêm túc, đắm chiêu cặp mắt của anh. Dáng vẻ ấy khiến cô nhớ lại cảnh Nguyên Trạch dạy Chúc Hằng khi xưa, cũng như thế này, nháy mắt cái là khí chất của người thầy lập tức hiện ra.

Chúc Yếu loay hoay nghịch cây bút trên tay, áp a áp úng hỏi: “Nguyên Trạch... mình và anh hai, ai dễ dạy hơn?”

Lúc trước Chúc Hằng lười nhác biếng học, cực kỳ ương bướng. Nhưng rơi vào tay Nguyên Trạch thì lập tức trở nên ngoan ngoãn dễ bảo, chỉ một thời gian ngắn ngủi mà việc học đã tiến bộ rất nhiều. Bây giờ Nguyên Trạch dạy cô nửa học kỳ rồi mà môn toán của cô vẫn chưa đạt trung bình.

Nguyên Trạch quay qua nhìn tiểu công chúa đang bị áp lực bởi môn toán. Mày cô nhú lại, khuôn mặt trắng mịn như thoa phấn, đôi môi hơi vầu lên, rất đáng yêu.

Thất thần trong giây lát, Nguyên Trạch cặp mi xuống, che giấu cảm xúc trong mắt. Biết tiểu công chúa đang nghĩ gì, anh an ủi. “Công chúa rất ngoan, dễ dạy hơn nhiều.”

Chúc Yếu không tin. Nhưng trong lòng lại rất vui vẻ. Cô mím môi, giương mắt nhìn anh.

Có lẽ gần đây đã khá thân thiết nên giọng cô hoạt bát vui vẻ hơn trước nhiều. “Nếu mình thông minh một nửa cậu thôi thì tốt biết mấy.” Nguyên Trạch năm đó mới mười lăm tuổi đã là thám hoa của Đại Ngụy, tương lai rộng mở, rất được tin dùng.

Nguyên Trạch hơi do dự, nói: “Thật ra... lúc còn nhỏ, thần cũng rất bướng bỉnh.”

Chúc Yếu tròn tròn mắt, không tin. “Nhưng mình nghe nói, 5 tuổi cậu đã biết làm thơ...”

“Đúng là cũng có chút thông minh.” Nguyên Trạch chậm rãi nói, giọng rất bình tĩnh, giống như đang kể chuyện của người khác vậy. “Nhưng chẳng qua cũng chỉ hơn người khác một chút thôi. Năm đó tuổi còn nhỏ, được khen ngợi đôi ba câu là đã dương dương tự đắc, kiêu căng tự mãn. Sau đó... sau đó bất ngờ gặp biến cố nên mới hiểu chuyện hơn, bắt đầu chăm học.”

Năm Nguyên Trạch 7 tuổi, cha mẹ lần lượt qua đời. Thân là cháu đích tôn của Hầu phủ, Nguyên Hầu gửi gắm toàn bộ hy vọng vào Nguyên Trạch. Chúc Yếu biết những chuyện này, nhưng không biết thì ra hồi nhỏ Nguyên Trạch cũng có lúc nghịch ngợm, ương bướng.

Chúc Yếu không nhắc đến chuyện đau lòng của anh nữa,, chỉ mỉm cười nói: “Lão Hầu gia rất hiền từ, còn nhớ có lần tuyết rơi, mình ở trong ngự hoa viên đắp người tuyết, ông ấy còn giúp mình.”

Nguyên Trạch cười, nói: “Vậy là do tiểu công chúa khiến người ta yêu thích. Ông nội rất nghiêm khắc với thần.”

Nói là nghiêm khắc, thật ra dùng từ hà khắc còn thích hợp hơn. Ông yêu cầu anh làm việc gì cũng phải thật hoàn hảo, không thì phải làm lại, đến khi nào đạt được mục tiêu thì thôi. Những thứ mà trẻ con thích chơi, tất cả anh đều không được chạm vào. Anh có tính kỷ luật như thế là do khi đó rèn luyện mà nên. Không có cha mẹ yêu thương, dần dần, anh cũng không còn bạn bè. Mỗi ngày chỉ được ngủ 4 tiếng đồng hồ, thời gian còn lại phải theo ông nội học tập, giao thiệp. Quan sát mọi thứ, học tập mọi thứ.

Tri thức sách vở, mưu lược, đạo trị quốc... cũng hiểu được những mưu toan hiểm ác mà lứa tuổi này không cần phải hiểu.

Trong suốt 10 năm ròng, anh được ông nội rèn đúc thành một thanh kiếm sắc, dùng để bảo vệ Đại Ngụy.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nụ hôn

Sắc mặt của anh rất bình tĩnh, ánh mắt ôn hòa. Chúc Yếu nhìn anh không chớp mắt, nghe giọng nói trầm ấm của anh, trong đầu hiện lên dáng vẻ ương bướng của anh khi còn nhỏ. Lúc còn nhỏ, chắc chắn anh rất đáng yêu. Sau đó cô tưởng tượng ra hình ảnh anh dần dần lớn lên, cầm cúi học tập trong hầu phủ. Ngày xưa, trong mắt cô, thái phó quá hoàn hảo. Bây giờ cô đã hiểu được anh phần nào, và càng muốn gần gũi anh hơn.

Nguyên Trạch nói tiếp: “Thật ra thân là một người rất tệ nhạt, cũng có rất nhiều khuyết điểm. Có lẽ sau này ở cạnh nhau lâu ngày, công chúa sẽ cảm thấy buồn chán...” Cô khác với anh. Cô hồn nhiên trong sáng, bên cạnh có rất nhiều người muốn lấy lòng cô, cuộc sống an nhàn đã nuôi dưỡng cô trở nên yếu ớt nhưng lương thiện.

Chúc Yếu lập tức ngắt ra, rồi quýnh lên. “Không có đâu, mình cảm thấy cậu chỗ nào cũng tốt, mình rất th...” Câu nói ngắt giữa chừng, từ còn lại bị nghẹn trong cổ họng.

Không khí bỗng chốc trở nên yên ắng như tờ.

Mặt Nguyên Trạch cũng trở nên ngẩn ngơ thấy rõ.

Ánh mắt chạm vào nhau. Đôi mắt tiểu công chúa long lanh, cánh môi hé mở, gương mặt bỗng nà nhanh chóng đỏ ửng lên rồi cấp tốc lan ra đến tận mang tai, vành tai đỏ như sắp ứa máu. Cô hoảng hốt dời mắt đi, dịu dàng cup mắt xuống, vẻ thẹn thùng e ấp của thiếu nữ không cách nào che giấu được.

Cô lúng túng cầm bút, giọng rất nhẹ. “Giảng... giảng bài đi.”

Nguyên Trạch hoàn hồn lại, mắt cong lên, nhìn đỉnh đầu của cô một lát rồi từ tốn đáp: “Ừ.”

Âm thanh ấy rất dịu dàng, Chúc Yếu cảm thấy mặt mình lại nóng thêm một chút. Cô cúi đầu, nhìn bài thi trước mặt. Xấu hổ thật, nhưng lại không nén được nổi vui sướng trong lòng. Cô vừa thẹn thùng, vừa mỉm cười, ngay cả đề toán trên bài thi sao cũng đáng yêu đến lạ.

Nguyên Trạch xem cẩn thận bài thi của cô, đúng là do không đủ thời gian, bên dưới có những câu nếu tập trung làm thì chắc chắn sẽ có điểm. Anh không giảng bài trước mà cho cô thời gian bình tĩnh lại để làm hết những bài mà cô biết làm. Chúc Yếu nghe lời anh, bắt đầu nghiêm túc làm bài. Không biết có phải do có anh bên cạnh không mà cô thấy cực kỳ vững dạ. Cô tập trung tinh thần, chỉ nghĩ đến bài toán, dần dần nắm được hướng làm của một số đề.

Làm xong một bài, Chúc Yếu nghiêng đầu qua nhìn Nguyên Trạch. Anh đang ngồi bên cạnh xem bài thi những môn khác của cô, dáng vẻ rất chăm chú, vô cùng đẹp trai. Chúc Yếu mỉm cười, tiếp tục cúi đầu làm bài.

Nguyên Trạch cầm bài thi, môi khẽ nhếch lên.

Không ai nói gì, chỉ có cây bút viết trên giấy phát ra những tiếng sột soạt nho nhỏ và tiếng hít thở nhẹ nhàng. Phía tay phải của Chúc Yếu, cách đó một bàn cũng có một đôi yêu nhau đang ôn bài chung.

Cô gái nằm xoài ra bàn, tròn xoe mắt nhìn chàng trai. Chàng trai thì cầm sách tiếng Anh, dò từ vựng cho cô. Cô gái đọc khe khẽ, giọng rất nhỏ. Đọc đúng hai từ, cô gái bẽn lẽn miệng cười tươi rồi chu môi lên, chàng trai liền nhoài tới hôn một cái.

Từ góc của Chúc Yếu, cô có thể nhìn thấy rất rõ nụ cười trên mặt cô gái kia, nhưng chỉ có thể nhìn thấy sau gáy chàng trai.

Tình nhân hôn nhau là một chuyện rất bình thường. Tường Điềm Nha đã kể cho cô nghe rất nhiều chuyện của những cặp đôi trong trường, cũng đề cử cho cô rất nhiều phim truyền hình hay, trong đó không ít bộ có những cảnh thân mật. Lúc đầu Chúc Yếu nhìn thấy là đỏ mặt, mỗi lần thấy nam nữ chính trong phim hôn nhau là vô thức che mắt lại, sau đó tay lạng lẽ xòe ra thành một khe hở nhỏ, lén nhìn cảnh đó với một tâm thế khá hiểu kỳ. Bây giờ cô đã quen nhìn cảnh phim như thế, nhưng khi nó xuất hiện sờ sờ trước mắt cô thế này thì...

Hơn nữa Nguyên Trạch còn ngồi bên cạnh cô.

Đôi tình nhân kia vẫn đang hôn nhau. Lúc đầu chỉ là môi chạm môi, sau đó từ từ dán chặt vào nhau thành nụ hôn triền miên. Tuổi họ không lớn, thanh xuân, ngây ngô, có vẻ còn là học sinh.

Mặt Chúc Yếu nóng phừng phừng, làm gì còn tâm trí mà nghĩ đến đề toán, tay cầm bút mà lòng xốn xang.

Nguyên Trạch quay đầu qua nhìn tiểu công chúa, thấy mặt cô ửng hồng nên nhìn qua bên kia, thế là nhìn thấy đôi tình nhân đang hôn nhau.

Chàng thanh niên vốn chừng chạc ấy lúc này cũng có chút xấu hổ mà các cậu trai lứa tuổi này nên có. Mặt Nguyên Trạch có trấn tĩnh, giọng cũng rất bình thản, nhỏ tiếng đề nghị. “Chúng ta đổi sang bàn khác đi.”

Chúc Yếu không ngẩng đầu lên, tai đỏ bừng, gật đầu nói “ừ” rồi thu dọn sách vở, bỏ bút vào trong hộp, quơ tất cả nhét vào cặp, không kịp kéo khóa mà đứng dậy đi theo Nguyên Trạch luôn.

Đổi sang một chiếc bàn khác.

Chúc Yếu làm bài xong, Nguyên Trạch sửa bài cho cô thật tỉ mỉ. Những bài mà cô nói mình biết làm, bây giờ làm lại, quả thật đều đúng hết. Chúc Yếu cầm bút, dè dặt quan sát sắc mặt của Nguyên Trạch, hỏi khẽ. “Thế nào rồi?”

“Ừ.” Nguyên Trạch gật đầu.

Phải thế chứ. Cô nỗ lực như vậy, sao có thể không có chút tác dụng gì. Chúc Yếu thầm thỏa mãn, ngẩng đầu nhìn nguyên Trạch, không biết thế nào mà ánh mắt cô lại rơi vào cánh môi anh. Môi Nguyên Trạch rất đẹp, hơi mỏng nhưng rất hồng, dường như rất mềm.

Ngẩn ngơ nhìn một lát, đến khi chạm phải đôi mắt đen thẳm của Nguyên Trạch cô mới hoàn hồn lại, sau đó cúi đầu.

Mặt Nguyên Trạch hiện lên một nụ cười khá rõ ràng. Anh biết cô thích nhìn mình, lúc trước tại Đại Ngụy cũng thế. Phần lớn thời gian anh đều giả vờ không hay biết, mặc cho cô nhìn.

.....

Ôn bài đến 11 giờ rưỡi trưa, Nguyên Trạch dẫn Chúc Yếu đến một trung tâm thương mại gần đó ăn cơm. Tầng 2 là khu ẩm thực. Nơi này đông người nên Chúc Yếu cũng không kén chọn gì, tìm một quán mì trông gọn gàng sạch sẽ là ngồi xuống ăn. Họ gọi hai phần mì thịt bò, đến khi tô mì bò nóng hổi được mang ra, điện thoại trong cặp của Chúc Yếu reo lên.

Là Tiêu Minh Châu gọi điện thoại đến. Chúc Yếu nghe máy, ngọt ngào chào một tiếng. “Mẹ.”

Đầu bên kia, Tiêu Minh Châu cuối tuần nhưng vẫn phải đi làm, lúc này vừa họp xong, ăn đồ do trợ lý gọi từ ngoài vào, nhớ ra sáng nay con gái ra ngoài nên gọi hỏi xem cô có ăn uống đúng giờ không. Chúc Yếu nhận lấy đôi dưa Nguyên Trạch đưa qua, trả lời câu hỏi của Tiêu Minh Châu.

Tiêu Minh Châu vẫn không yên tâm. “Đừng ăn mấy quán linh tinh, coi chừng bị đau bụng đấy...” Sau đó bà gợi ý tên của một số nhà hàng gần thư viện.

Tiêu Minh Châu rất ủng hộ Chúc Yếu thường xuyên ra ngoài chơi với bạn bè, hướng chỉ là học tập. Nhưng bà vẫn không thể không lo lắng, luôn cảm thấy con gái ra ngoài là không yên tâm được.

Chúc Yếu không ngừng vâng dạ, vừa nghe xong điện thoại của Tiêu Minh Châu thì Chúc Tấn Ung lại gọi tới. Cuối tuần, Tiêu Minh Châu bận rộn không về nhà, Chúc Hằng lại ưa lêu lổng bên ngoài, bình thường Chúc Yếu vẫn làm bạn với ông. Bây giờ Chúc Yếu cũng không ở bên cạnh, Chúc Tấn Ung đối diện với chiếc bàn ăn lạnh lẽo, cảm thấy rất cô đơn lẻ loi, đành phải gọi điện thoại qua hỏi xem khi nào Chúc Yếu về.

Chúc Yếu cảm thấy dở khóc dở cười, ngoan ngoãn nói: “Con ăn cơm xong còn phải về thư viện học. Dạ... con sẽ cố về sớm một chút.”

Đầu bên kia, Chúc Tấn Ung buồn tui ừ một tiếng, trước khi gác máy lại hỏi thêm một câu. “Ngoại trừ Tường Điềm Nha còn có cậu bạn nào khác không? Đừng có quá thân thiết với cái cậu học sinh vừa chuyển đến kia. Nó mới đến, mình chưa biết gốc gác thế nào, cẩn thận bị người ta bắt nạt đấy...”

Chúc Yếu ra ngoài, chỉ bảo là hẹn Tường Điềm Nha đến thư viện làm bài tập nên lúc này hơi chột dạ, cô vô thức nhìn Nguyên Trạch đang ngồi đối diện một cái, sau đó quay đầu đi, ép giọng thật khẽ. “Không có, chỉ có Tường Điềm Nha.” Cô nói xong thì cúp máy.

Sau đó cầm dưa lên, bắt đầu ăn mì.

Tô mì thịt bò thơm nức mũi, mùi mì và mùi thịt hòa lẫn với nhau, sợi mì tinh khiết, trên mặt nước nổi vài lát thịt bò và rau ngò.

Chúc Yếu không thích rau ngò, lúc này quên dặn nên bây giờ cầm dưa từ từ gọt ra. Nguyên Trạch thấy thế bèn lấy một đôi dưa mới từ trong ống dưa ra, giúp cô gọt. Chúc Yếu nhẹ nhàng nói cảm ơn.

Lựa xong, Nguyên Trạch thả dưa xuống, tiếp tục ăn mì. Cả hai đời anh đều là người ít nói, cộng thêm thói quen không nói chuyện khi ăn uống nên rất kiệm lời. Nhưng bây giờ, anh nghĩ ngợi rồi lên tiếng. “Lúc nào đó thần vẫn nên đến nhà chào hỏi một tiếng.”

Bàn tay đang cầm dưa của Chúc Yếu dừng lại, đầu dưa còn quần sợi mì, tỏa ra hương vị mê người. Cô gật đầu, rất vui vẻ. “Tốt quá.”

Nguyên Trạch rất ưu tú, kiếp trước Chúc Tấn Ung và Tiêu hoàng hậu đều rất thích anh, Chúc Hằng cũng kính sợ anh. Cô rất mong anh có thể đến nhà mình.

Chương 28-2: Nụ hôn 2

Ăn cơm xong, Nguyên Trạch đi xếp hàng mua trà sữa, Chúc Yếu vào nhà vệ sinh để rửa tay. Nước chảy ào ào, rửa sạch và hong khô tay xong, vừa ra khỏi nhà vệ sinh, Chúc Yếu liền nghe thấy tiếng bước chân lao đảo cùng với mùi rượu nồng nặc ập tới.

Chúc Yếu ngược nhìn. Trước mặt là một người đàn ông cao lớn chừng hai mươi mấy tuổi, mặc chiếc jacket màu đen, cổ đeo sợi dây chuyền vàng chói, mặt đỏ phừng phừng, trên người sặc mùi rượu, râu ria xồm xoàm, miệng ngậm một điếu thuốc. Anh ta bước đi loạng choạng, nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt mơ màng.

Chúc Yếu vô thức nhích sang một bên, tránh né anh ta.

Vừa định đi lướt qua, cổ tay cô bị nắm chặt giống như bị thứ gì cố định lại. Tiếp theo đó là giọng nói ngả ngón, lưu manh của người đàn ông kia. “Đừng đi vội thế chứ, nói chuyện với anh chút nào.”

Sự đụng chạm từ người xa lạ khiến Chúc Yếu lập tức nổi da gà, đầu óc cô ngưng hoạt động trong vài giây rồi lập tức giật gựa thoát ra.

Người kia rất mạnh, lôi tay cô kéo lại, cổ tay bị nắm rất đau. Chúc Yếu lấy hết sức đập mạnh vào chân hấn một cái, hấn ta đau đớn nên vội vàng thả tay ra. Nhân cơ hội đó, Chúc Yếu vội vã chạy ra ngoài.

Cô chạy đến nỗi chân nam đá chân chiêu, đúng lúc Nguyên Trạch xách trà sữa tới, dang tay đón được cô. Giọng anh đầy lo lắng: “Chuyện gì thế?”

Chúc Yếu ngẩng đầu lên, nhìn thấy Nguyên Trạch thì lập tức yên tâm. “Có người uống say, nắm... nắm tay mình không chịu buông...”

Mắt cô tái mét, mắt rung rung, tuy không khóc nhưng rõ ràng là rất sợ hãi. Nguyên Trạch thấy ngực nặng trĩu, anh nhỏ nhẹ an ủi “đừng sợ” rồi cúi đầu, mắt dán vào cổ tay đang bầu chặt lấy cánh tay mình.

Da cô trắng, cổ tay mảnh mai, mềm mại. Bây giờ trên đó có một vết đỏ trông rất rõ ràng.

Nguyên Trạch vốn đang nhẹ nhàng an ủi cô, khi nhìn thấy cổ tay cô, ánh mắt lập tức tối sầm lại, rất u ám.

Ngực anh phập phồng, môi khẽ mím lại, ánh mắt dữ dội, mặt toát ra vẻ sắc lạnh. Anh nhét ly trà sữa nóng hổi vào tay cô, sau đó cúi xuống vỗ về gương mặt cô, dịu dàng nói: “Ngoan nào, đợi mình ở đây nhé.”

Chúc Yếu run lên, đi theo vài bước thì nhìn thấy Nguyên Trạch bước nhanh về phía nhà vệ sinh nam, trông thấy người đàn ông cao lớn đang nghiêng ngả tựa vào khung cửa thì xóc cổ áo hấn ta lên, kéo ngay vào nhà vệ sinh nam.

Ngay sau đó, bên trong vang lên một tràng tiếng đấm đá túi bụi...

Chúc Yếu hơi ngơ ngác, không quan tâm đến chuyện gì nữa, chạy vào nhà vệ sinh nam.

Bên trong không có ai, người đàn ông say rượu kia bị đánh gục xuống sàn, lúc này đã tỉnh rượu phần nào, mặt sưng vù xanh xanh tím tím, mũi chảy máu, đầy đầy ra mặt, đang khóc lóc xin tha. Còn Nguyên Trạch thì mặt lạnh như băng, bàn tay nắm lại thành nắm đấm hiện đầy gân xanh, trên người không còn chút khí chất ôn hòa thường ngày, mắt sắc lạnh đến kinh người.

Chúc Yếu nín thở. Cô sợ xảy ra chuyện nên vội vã chạy đến bên cạnh, níu lấy ống tay áo anh, nói nhỏ: “Nguyên Trạch, chúng ta đi thôi.”

Nguyên Trạch quay qua nhìn cô, vẻ tàn nhẫn trong mắt lập tức biến mất. Anh nhìn cô, sau đó nắm tay cô ra khỏi nhà vệ sinh nam.

Nhặt chiếc cặp bị ném ngoài cửa đeo lên vai, anh dắt Chúc Yếu ra khỏi trung tâm thương mại.

Tim Chúc Yếu đập liên hồi, cúi đầu nhìn bàn tay được anh nắm. Mấy đốt ngón tay của anh hơi đỏ, là do khi nãy đánh nhau. Chân Chúc Yếu hơi nhũn ra, cô bỗng nhớ đến một chuyện...

Đó là năm cô mười lăm tuổi, Đại Ngụy và Di Quốc giao chiến, Đại Ngụy thua. Sau đó trải qua sự thương lượng bàn bạc của bá quan văn võ, triều đình quyết định giải quyết bằng cách hòa thân.

Chúc Yếu là công chúa duy nhất của hoàng gia Đại Ngụy, chuyện hòa thân đương nhiên là rơi xuống đầu cô. Lúc đó Chúc Tấn Ung cũng không còn cách nào khác, trong triều võ tướng hiểm hoi, đều đã đến tuổi không vác nổi đao nữa, không ai dám ứng chiến. Tuy Chúc Yếu không muốn nhưng thân là công chúa, nếu đã hưởng thụ đặc quyền của công chúa thì cũng không thể từ chối trách nhiệm phải gánh vác. Khi cô đã chuẩn bị tâm lý để hòa thân thì Nguyên Trạch chủ động ra trận, xuất binh đánh Di Quốc.

Anh là quan văn, khoác chiến bào lên, cuối cùng mất tròn một năm chém giết để san bằng Di Quốc.

Cô chỉ nhìn thấy anh mặc triều phục của quan văn, chưa từng tận mắt nhìn thấy cảnh anh chém giết ngoài chiến trường. Trong ấn tượng của cô, anh là người không nhuốm chút bụi trần, nho nhã cao quý, mãi mãi có dáng vẻ thư sinh ôn hòa.

Chúc Yếu nhẹ nhàng lên tiếng, gọi anh. “Nguyên Trạch...”

Nguyên Trạch ừ một tiếng, tóc trước trán anh bị mồ hôi làm ướt đầm, ánh mắt đã khôi phục về ôn hòa, dịu dàng vô hại nhưng vẫn hơi khác thường ngày. Anh nghĩ ngợi rồi hỏi: “Có sợ không?”

“Cái gì?” Chúc Yếu vô thức đáp lại, ánh mắt ngơ ngác đáng yêu.

Nguyên Trạch nhìn thẳng vào mắt cô, hỏi: “Nhìn thấy mình đáng nhau, cậu có sợ không?” Anh rất hiếm khi để lộ bộ mặt này của mình, dù là ở Đại Ngụy hay hiện đại.

Chúc Yếu lắc đầu, mỉm cười, giọng rất mềm nhẹ. “Không sợ.”

Nguyên Trạch mỉm môi. “Vậy thì tốt.” Anh lo là sẽ dọa đến cô.

Ra khỏi trung tâm thương mại, ngoài trời có tuyết rơi, nhẹ nhàng như lông vũ, bay xuống lá tả. Chúc Yếu mở to mắt ồ lên một tiếng, đưa tay đón lấy bông tuyết. Bông tuyết lạnh lẽo tinh khiết rơi vào lòng bàn tay cô rồi nhanh chóng tan ra, ướt át và lạnh lạnh.

Bông tuyết còn rơi xuống đầu tóc cô, hai vai cô... Nguyên Trạch đưa tay đội mũ chiếc áo khoác lên cho cô, còn chỉnh lại vành mũ.

Chúc Yếu nghiêng đầu qua, mặt cô bị chiếc mũ che chắn kín mít nhưng vẫn hiện nụ cười. Lúc mặt cô và Nguyên Trạch chạm vào nhau, thấy ánh nhìn của anh quá đối diện, nụ cười của cô dần đọng lại, mắt cứ ngây ngốc nhìn anh.

Có bông tuyết bị gió thổi bay đến đậu trên hàng mi cô rồi lặng lẽ tan ra. Mắt bông chốc lạnh lẽo và ướt át, Chúc Yếu vô thức nhắm mắt lại.

Tiếp theo, có thứ gì đó rơi xuống, cùng với hơi thở trong trẻo, sẽ sàng đậu lên môi cô.

... Một nụ hôn nhẹ, rất nhẹ.

Người khẽ run lên, cô vô thức lùi về sau một bước. Có một bàn tay nắm lấy hông cô kéo lại, làm cô dán sát vào lồng ngực của anh.

“Thần mạo phạm rồi.” Giọng Nguyên Trạch hơi khàn khàn.

Chúc Yếu mở mắt ra, nhất thời quên cả xấu hổ, không biết nên có phản ứng gì. Cô mỉm môi rồi ngơ ngác trả lời: “Không, không sao.”

Nguyên Trạch nhìn về mặt của cô, bật cười thành tiếng.

Anh lại nhìn vào mặt cô thật lâu rồi đưa hai tay nâng mặt cô lên, hơi nghiêng đầu. Lại một nụ hôn thật nồng nàn.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngaoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Nũng nịu

Khác với nụ hôn nhẹ như gió thoảng qua khi nãy, lần này anh hôn rất mạnh. Chúc Yếu cảm nhận được khuôn mặt mình được anh nâng niu trên bàn tay, rất trân trọng, giống như bảo vật vậy.

Gió tuyết lạnh cảm thôi ủa vào mũ nhưng Chúc Yếu hoàn toàn không cảm thấy lạnh, chỉ biết môi và tay anh đều nóng rực. Hai đôi môi cuốn lấy nhau, hơi thở hòa làm một. Tay cô còn xách ly trà sữa, ngơ ngác đứng nguyên đó, đầu óc mơ mơ màng màng, mặc cho anh hôn mình tùy thích... Mãi đến khi anh buông cô ra, thở hào hển, yên lặng nhìn cô bằng đôi mắt đen sâu thẳm.

Mắt Chúc Yếu mờ hơi sương, giống như là được phủ bởi một làn voan mỏng vậy. Cô đỏ mặt, cắn nhẹ đôi môi vừa bị hôn đỏ bừng, không biết mình phải phản ứng ra sao. Im lặng một lúc, cô hỏi nhỏ: “Chiều... chiều nay chúng ta có học bài nữa không?”

Ngón tay dường như vẫn còn lưu giữ cảm giác mịn màng mềm mại ấy, Nguyên Trạch khẽ nhúc nhích tay, lẳng lặng nhìn gương mặt đỏ au của tiểu công chúa nép dưới chiếc mũ che, sau đó đưa tay phẩy giúp cô mở tuyết đọng trên vai, trên mũ.

“Ừ, bây giờ đi thôi.” Giọng của anh vẫn hơi khàn khàn.

Chúc Yếu cụp mắt, ngón tay chậm rãi vuốt ve ly trà sữa. Các đốt ngón tay lạnh đến độ đỏ ửng lên, làn da trông càng trắng trẻo hơn. Nguyên Trạch nhanh chóng nắm lấy tay cô, dắt cô đến thư viện ôn tập.

Anh giảng tiếp hai bài thi khác nữa.

Trong thư viện có máy điều hòa nên khá ấm áp. Từ cửa kính nhìn ra ngoài, bầu trời âm u nặng nề, bông tuyết rơi là tả. Chúc Yếu tập trung nghe Nguyên Trạch giảng môn văn cho mình.

Nguyên Trạch một trong những học sinh hiếm hoi giỏi cả văn lẫn toán. Dù gì ngày trước ở Đại Ngụy, khoa cử là thi thố văn chương. Mười lăm tuổi đã đề tên trên bảng vàng, nên thi đại học thời nay đối với anh mà nói chỉ đơn giản như ăn bữa sáng mà thôi.

Anh giảng giải tỉ mỉ, sâu sắc mà dễ hiểu. Giọng nói nhẹ nhàng rót vào tai cô, bất tri bất giác đã xong một đề.

Trong thư viện đèn bật sáng trưng, anh nghiêng đầu giảng bài, dung mạo thanh tao nhã nhặn, làn da trắng trẻo, có cảm giác hơi lạnh lùng... Hoàn toàn khác hẳn với bộ dáng khi hôn cô lúc nãy. Chúc Yếu thuộc kiểu phản ứng chậm một nhịp, mãi đến khi theo anh vào thư viện thì mới cảm thấy xấu hổ, thế mà trông anh cứ như là chưa từng xảy ra chuyện gì, rất bình tĩnh.

Buổi chiều cứ thế lặng lẽ trôi qua, thư viện im ắng, yên tĩnh.

Nguyên Trạch cầm sách, quay đầu qua nhìn Chúc Yếu. Cô cụp mắt, những ngón tay nõn nà nắm cây bút, yên lặng viết chữ, nhìn nghiêng trông nhỏ nhắn, ngoan hiền, lại chuyên chú. Cả hai kiếp, công chúa vẫn cứ ngây thơ, non nớt... Cô còn nhỏ quá...

Chuyện khi nãy... Nguyên Trạch im lặng mím môi, tay từ từ lật một trang sách, dần tập trung lấy lại tinh thần...

Lúc ra khỏi thư viện thì đã ba giờ rưỡi chiều, tuyết đã ngừng rơi, trước cổng thư viện có người công nhân vệ sinh đang dọn tuyết. Chúc Yếu nhìn thấy cả một khoảng trắng tinh khôi liền rất vui vẻ, mắt cô sáng lấp lánh, giọng hồ hởi. “Đẹp quá đi mất...” Sau đó ngửa đầu nói với anh. “Nguyên Trạch, chúng ta đi bộ về được không?”

Chỉ có 3 trạm xe buýt, đi chừng nửa tiếng là đến.

Nguyên Trạch cúi đầu, nhìn đôi môi lạnh đến tím tái của tiểu công chúa, trả lời: “Trời lạnh quá... công chúa vẫn chưa hết cảm?”

Chúc Yếu cắn môi, nhìn anh bằng ánh mắt long lanh, không nói gì. Sau đó đưa tay nín thở vuốt áo anh,

Nguyên Trạch thất thần.

Mười phút sau, hai bên đường yên tĩnh, đôi bốt thấp cổ giấu trên tuyết phát ra những tiếng “lạo xạo” vui tai. Trên cổ Chúc Yếu lại quấn một chiếc khăn lông dày thật dày, cổ áo khoác dựng đứng lên, cúc áo cài đến chiếc trên cùng, cả đầu cô được chiếc mũ áo khoác che chắn kín mít, bên ngoài lại quấn khăn quàng cổ kỹ càng, chỉ lộ ra đôi mắt tròn xoe. Trên tay cô còn đeo đôi găng tay hình tai thỏ của Nguyên Trạch.

Chúc Yếu nghiêng đầu nhìn anh, hỏi: “Cậu không lạnh à?” Bị che chắn quá kỹ, giọng cô nghe có vẻ hơi khàn khàn. Lúc nãy đi mua khăn quàng cổ, anh chỉ mua cho cô, còn mình không cần.

Cô bị quấn thành một cục tròn vo, trông vụng về kém linh hoạt. Còn anh đứng bên cạnh cô, cao lớn vững vàng, bước chân ung dung nhàn nhã, trên mặt không có vẻ gì là đang chịu lạnh.

Nguyên Trạch đưa tay sửa lại diềm mũ cho cô, cảm thấy bộ dáng cô lúc này quá đáng yêu nên mỉm cười, đáp: “Không lạnh.”

Chúc Yếu toát ra vẻ ngưỡng mộ, thì thào: “Mình thì sợ lạnh lắm... Trước kia hễ vào đông là trốn trong tấm cung, không dám ra ngoài. Lúc có tuyết rơi, ca ca thường rủ mình ra ném tuyết, đắp người tuyết. Cậu biết không, anh ấy nghịch ngợm lắm, mỗi lần đắp người tuyết xong là lại nhét bàn tay lạnh cứng của mình vào cổ người khác, cứ thích treu người ta vậy đó...” Nói tới đây cô cười hi hi. “Có điều anh ấy tốt với mình nhất, từ nhỏ đến lớn chưa từng bắt nạt mình.”

Nguyên Trạch ừ một tiếng, nghe cô kể những chuyện vui vẻ hồi nhỏ. Đó đều là những chuyện vặt vãnh thường nhưng lại rất ấm áp, là những chuyện mà anh chưa từng được trải nghiệm. Anh không nói gì, chỉ nghiêm túc lắng nghe. Khác với vẻ thẹn thùng ít nói lúc ở trong trường, ra bên ngoài cô lập tức líu lo không ngừng. Cô là người có tính cách hoạt bát, với những người đã thân thiết thì sẽ nói rất nhiều.

Nửa tiếng đồng hồ cứ thế trôi qua. Đến cổng khu nhà, Chúc Yếu nhận lấy cặp sách, do dự giây lát rồi nói với Nguyên Trạch. “Ngày mai chúng ta cùng ăn sáng được không?”

Chủ nhật, lớp 12 vẫn phải đi học.

Nguyên Trạch gật đầu. “Được.”

Chúc Yếu mỉm cười. Lúc cô còn là công chúa của Đại Ngụy, chỉ có thể nhìn anh từ xa, rất lâu mới có thể gặp mặt một lần. Còn bây giờ, gần như ngày nào cũng ở bên anh, sáng mai là có thể gặp lại nhưng không biết tại sao, cô cảm thấy giống như là phải đợi rất lâu vậy. Lúc này đây mắt cô long lanh nhìn anh, không nỡ xa rời.

Cô không nói gì, anh nhìn cô và cũng không lên tiếng. Hai người cứ ngây người đứng ở đó, trông khá ngốc nghếch.

Nghĩ ra điều gì, Chúc Yếu cười gượng tay ra, tháo chiếc khăn quăn trên cổ mình xuống rồi nhón chân lên. Nguyên Trạch ngẩn người, sau đó ăm ý khom lưng xuống để cô quăn khăn lên cổ mình.

Đôi tay nhỏ nhắn xinh xắn, trắng trẻo mềm mại quăn một vòng, hai vòng, lại ba vòng, cuối cùng buộc hai đầu khăn lại. Cô chớp chớp mắt, nhìn anh, giọng ngọt ngào. “Vây... vậy ngày mai chúng ta gặp lại.”

.....

Ở đằng kia, Chúc Hằng cũng vừa đến nhà, bước từ trên chiếc mô tô đã được độ lại xuống, tháo chiếc nón bảo hiểm ra móc lên xe, sau đó thuận thực lấy điều thuốc từ trong ngực ra, ngậm lên miệng. Vừa chuẩn bị móc bật lửa ra châm thuốc thì cậu nhìn thấy bóng em gái mình ở cách đó không xa. Nheo mắt lại nhìn, cậu trông thấy bên cạnh còn có một chàng trai.

Cậu lập tức ném điều thuốc xuống, giẫm thật mạnh lên. Cả người như một quả lựu đạn sắp phát nổ, cậu nhanh chóng xắn tay áo, cấp tốc chạy qua đó, lấy hết sức bình sinh hét thật to: “Mày ngon dám động vào em gái ông thử xem!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngocan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tề tựu

Trong FamilyMart, Chúc Yếu ngồi bên cạnh chiếc bàn được kê sát cửa sổ của khu vực nghỉ chân, tay bưng một hộp Oden bốc hơi nghi ngút, húp một ngụm nước súp ngon ngọt, hai má dần hồng hào trở lại.

Bên trái cô, cậu thái tử ương bướng ngày xưa – bây giờ là đại ca Hành Dương – đang lúng túng nghịch chiếc bật lửa kim loại trên tay, gãi đầu, mắt nhìn chằm chặp vào Nguyên Trạch đang ngồi bên tay phải của Chúc Yếu, ắp a ắp ứng hỏi: “Thầy... thầy đến đây khi nào ạ?”

Bên ngoài lại có tuyết rơi, qua ô cửa kính, nhìn thấy tuyết trắng đang bay lá tả. Giọng Nguyên Trạch rất lãnh đạm. “Cũng được một thời gian rồi.”

Chúc Hằng căng thẳng mím môi. Ngày xưa thái phó chỉ hơn cậu có năm tuổi nhưng đáng vẻ lại rất trưởng thành, chững chạc. Lúc đầu cậu cũng không phục anh, nhưng chàng trai trẻ tuổi trông lạnh lùng hờ hững ấy luôn có cách thu phục cậu. Cậu dùng ná bắn tổ chim, anh bèn bắn chệch viên đạn của cậu; giờ học cậu dám trêu chọc anh, anh liền lạnh lẽ khiến cậu tự nếm trái đắng mình trồng. Vãn cậu không bằng anh, đương nhiên không tự chuốc lấy nhục, nhưng về võ, trông đáng vẻ anh thư sinh nhả nhặn là thế nhưng chỉ cần nhúc nhích vài ngón tay là có thể dễ dàng đánh ngã cậu... Bị “tra tấn” một thời gian, cậu được dạy bảo phải trở nên “ngoan ngoãn”, chịu kiên nhẫn ngồi yên nghe anh giảng bài và phát hiện anh cực kỳ uyên bác, đầy bụng kinh luân, trên hiểu thiên văn dưới am tường địa lý, dường như không có gì là anh không biết.

Chúc Hằng lăm lăm khe khẽ: “Vây sao thầy không nói?”

Chúc Yếu vừa ăn xong một xiên cá viên chiên, giọng mềm mại. “Nguyên... thái phó lần nào thì cũng đứng đầu bảng ở Hành Dương, tại anh cứ trốn học cho nên chưa từng nghe thấy.”

Chúc Hằng không thích học tập, ngay cả bạn cùng lớp cũng không nhớ hết, huống chi là quan tâm xem ai thi nhất trường. Có điều... mắt Chúc Hằng sáng lên, nhìn ngắm khuôn mặt của Nguyên Trạch, thấy dung mạo anh tuy không thay đổi nhưng rõ ràng là trẻ trung hơn nhiều. Chúc Hằng từng ở lại lớp, nếu không bây giờ đã lên năm nhất đại học. Cậu mừng rỡ tươi cười: “Nói thế thì... bây giờ thầy còn nhỏ hơn cả ta.”

Cực kỳ đặc ý.

Cá viên thật là ngon quá, Chúc Yếu định đi mua thêm hai xiên. Bỗng ghé hơi cao, hai chân cô lơ lửng không chạm tới đất. Lúc nhảy xuống, bỗng ghé lưng lay theo động tác của cô làm cô đứng không vững. Sau lưng có một bàn tay đỡ lấy lưng cô một chút, cô mới tiếp đất an toàn.

Được Nguyên Trạch chăm sóc đã thành thói quen, Chúc Yếu không cảm thấy gì, cứ thế đi mua thêm Oden. Còn Chúc Hằng thì tròn mắt, hận không thể chém đứt bàn tay vừa đặt lên lưng em gái mình. Nhưng đảo mắt một vòng, khi nhìn thấy gương mặt dịu lại đôi chút của Nguyên Trạch, cậu đương nhiên sợ hãi không dám làm.

Nắm đấm chuẩn bị vung ra lập tức thừa thãi, cậu siết tay vài cái rồi từ từ thả lỏng ra, thăm dò với giọng nói không được tự nhiên lắm. “Thầy... thích em gái ta?”

Nguyên Trạch không nói gì, chỉ nhìn cậu.

Chúc Hằng không còn nghi ngờ gì nữa, vẻ mặt tức giận, bắt đầu dĩ, lại kiêng sợ, cực kỳ phức tạp. “Thầy... à không, anh thật sự thích em gái tôi à?”

Nguyên Trạch gạt đầu, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Chúc Hằng không biết nên nói gì bây giờ.

Lúc còn là thái phó, Nguyên Trạch hai mươi lăm tuổi vẫn chưa chịu thành thân. Có lần cậu theo thái phó ra ngoài, nhìn về thanh nhã đạo mạo của anh, cậu nhất định dẫn anh đi uống rượu hoa. Các cô nương xinh đẹp không ngừng tiếp cận anh, còn anh cứ im lặng uống rượu, ngay cả ống tay áo của các cô nương cũng không chạm vào. Dù gì tuổi tác cũng không chênh lệch lắm, tuy kính sợ anh, nhưng những lúc riêng tư thế này, cậu cũng rất tò mò rốt cuộc anh thích mẫu người thế nào? Cậu rất có kinh nghiệm với phụ nữ, có thể giới thiệu cho anh... Ngặt nỗi vị thái phó như thần tiên không nhuộm bụi trần kia chỉ liếc cậu một cái, không trả lời.

Trong đầu Chúc Hằng lại hiện lên hình ảnh cậu phần nộ lao tới khi nãy...

Đang chuẩn bị đập cho thẳng nhai kia một trận, cậu còn tưởng đó là cái tên mặt trắng vừa chuyển tới lớp 12.9 không lâu, ai dè lúc nhìn rõ thì lại là gương mặt anh tuấn quen thuộc của thái phó... Khác với lúc ở triều đình hay giảng bài cho cậu, khi đó thái phó mặc bộ triều phục màu đỏ, mặt sáng như ngọc, ôn hòa nhã nhặn chứ không phải đáng sợ như cậu thấy lúc này... Trên cổ quần chiếc khăn xấu không còn chỗ để che, tai và nửa khuôn mặt bị che khuất trong đó. Càng đáng sợ hơn là, anh đang cười, cười rất vui vẻ...

Chúc Hằng cảm thấy chắc chắn là mình hoa mắt.

Cậu nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Yêu Yêu nó... nó còn nhỏ.”

Nguyên Trạch bình tĩnh trả lời: “Thần biết, cho nên tốt nghiệp xong mới chính thức qua lại với công chúa.”

Chúc Hằng liếc anh một cái, rất muốn nói “bớt xạo đi”. Cuối tuần hẹn con gái người ta ra ngoài, ở cổng khu nhà mà còn dính lấy nhau không rời ra xa như thế... nói không chừng lúc riêng tư đã nắm tay, ôm ấp gì đó, hoặc là... Chúc Hằng càng nghĩ càng thấy bức bối. Nếu là người khác thì hay biết mấy, không cần nói nhiều mà đập cho một trận luôn.

Chúc Hằng hơi chán nản, gục đầu xuống, mặt ử rử, sau đó gọi Chúc Yêu đang trả tiền một tiếng, bảo cô mua vài lon bia đến.

Vài phút sau, ba lon bia được đặt trên chiếc bàn dài. Chúc Hằng cầm lon bia, giật mạnh nắp, ngửa đầu uống ừng ực hết nửa lon, sau đó đưa tay lên lau miệng, hít một hơi thật sâu.

Hơi lạnh, nhưng cũng rất sáng khoái.

Nguyên Trạch cũng cầm một lon lên, khui ra và uống vài hớp.

Chúc Yêu khẽ cau mày, mắt đảo qua đảo lại, quan sát vẻ mặt của hai người bên cạnh mình. Rất yên tĩnh, không khí có chút khác thường. Sau khi ngồi vững trên băng ghế, Chúc Yêu lẳng lặng nhìn lon bia chưa khui còn sót lại, sau đó vươn tay ra, từ từ, từ từ thò qua đó... Ngay khi bàn tay nỡ nã sắp chạm vào lon bia, bỗng có một bàn tay ấm áp chặn lên trên tay cô.

Nói chính xác hơn, là hai bàn tay.

Chúc Yêu ngẩn ra.

Bàn tay đặt trên tay cô là của Nguyên Trạch, sau đó... tay Chúc Hằng đặt lên trên.

Tay của ba người cứ thế chồng lên nhau.

Chúc Hằng nhướn mày, nhìn về phía Nguyên Trạch. Bốn mắt nhìn nhau, cậu mới từ từ thu tay về, Nguyên Trạch cũng nhanh chóng đẩy lon bia dưới tay Chúc Yêu sang một bên, nhẹ nhàng nói một câu: “Không được uống.”

Ừm. Chúc Yêu ngoan ngoãn rút tay về.

Chúc Hằng định hỏi, đây là em gái tui hay em gái anh? Hơn nữa... bộ dáng quan tâm chăm sóc thế này, làm sao em gái cậu đỡ được? Bình thường ở trường nếu cũng như thế này, Chúc Yêu không thích anh mới là lạ đó. Chúc Hằng thấy rất bức bối trong lòng bèn uống ực một hớp bia rồi đặt mạnh lon bia xuống bàn cái bộp. Tiếp đó, cậu nói: “Không còn sớm nữa, Yêu Yêu, chúng ta về thôi. Những chuyện khác sau này rồi nói tiếp...” Nói xong cậu dừng lại, móc điện thoại trong túi ra, hỏi: “Anh có WeChat không? Chúng ta kết bạn đi, để tiện liên lạc.”

.....

Đèn đường trong khu nhà sáng dài cả một dãy, ánh sáng vàng nhạt lặng yên chiếu lên người Chúc Hằng. Hai tay cậu đút vào túi quần, vừa đi vừa nhún nhảy, đến lúc này mà vẫn chưa hoàn hồn lại được.

Thò ra một hơi, Chúc Hằng liếc mắt nhìn Chúc Yêu, nói: “Yêu Yêu, thời đại này khác với ngày xưa, con gái ấy à, không nhất định cả đời chỉ thích một người con trai. Em muốn yêu đương, anh không phản đối, có điều...”

Chúc Yêu biết, chắc chắn anh mình đã nhận ra quan hệ giữa cô và Nguyên Trạch. Gương mặt trắng nõn hơi ửng đỏ, Chúc Yêu dần bước chậm lại, hỏi nhỏ: “Anh cảm thấy... Nguyên Trạch không tốt sao?”

Nguyên Trạch là chàng trai tốt nhất mà cô từng gặp. Cả hai đời, không ai có thể bì được với anh.

Chúc Hằng lâu bầu vãi tiếng, nghe mơ hồ không rõ. Cậu dừng bước, cúi đầu nhìn em gái mình, trả lời: “Đương nhiên không phải.” Cậu và Nguyên Trạch giao thiệp với nhau khá lâu, biết đúng thật là anh rất hoàn mỹ, dường như tất cả mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát của anh. Cảm giác ấy... Chúc Hằng cau mày, trong mắt mất đi vẻ ương bướng thường ngày, thay vào đó là vẻ trưởng thành hiếm thấy.

“Em không hiểu thái phó. Con người anh ta, nhìn có vẻ quân tử khiêm tốn, nhưng nếu thật sự ở bên cạnh thì... Nói thế này nhé, em không phải đối thủ của anh ấy, em sẽ bị thiệt, hiểu chưa?”

Chúc Hằng kính nể anh là một chuyện, nhưng em gái và anh yêu nhau lại là chuyện khác. Nếu xem anh là bậc trưởng bối, là thầy, cậu chỉ cần học tập những tri thức và đạo trị quốc mà anh truyền dạy; nhưng nếu anh muốn làm em rề cệu, nói thật lòng, cậu không thể yên tâm giao em gái mình cho anh, bởi vì cậu biết nếu một ngày nào đó em gái mình bị ức hiếp, cậu muốn tìm anh tính sổ thì lại không phải là đối thủ của anh.

Điều này làm Chúc Hằng nhớ lại năm đó lúc Chúc Yếu suýt phải đi hòa thân, cậu cảm thấy mình cực kỳ yếu đuối, cực kỳ bất lực.

Chúc Yếu hiểu ý Chúc Hằng, cô cụp mắt, im lặng đứng tại chỗ.

Chúc Hằng phui phui tuyệt động trên người cô, giọng sang sảng: “Đi, về nhà trước đã.”

Chúc Yếu cất bước, chậm rãi theo sau Chúc Hằng.

.....

“Ý con là... thái phó cũng ở Hành Dương?” Tiêu Minh Châu – nữ cường nhân ngạo nghễ của thương giới – lúc này đang tròn tròn mắt, gương mặt trang điểm đoan trang, tí mỉ đầy vẻ ngạc nhiên. Đôi đũa trên tay đã gấp miếng thịt kho tàu nhưng lúc này bà quên cả ăn, mắt sáng rực lên. “Còn là bạn cùng lớp với Yếu Yếu?”

Chúc Yếu gật đầu, đáp: “Cậu ấy thường phụ đạo thêm cho con.”

Chúc Tấn Ung đang ăn canh, bất cẩn bị sặc nên rút vội tờ giấy ăn lau qua loa, xong mới nhớ ra điều gì. “Mấy ngày trước ba nhận được điện thoại của chủ nhiệm lớp các con, khen thành tích của con tiến bộ rất nhiều.”

Tiêu Minh Châu liếc xéo ông. “Sao không nói sớm?”

Chúc Tấn Ung lăm lăm trông thật đáng thương. “Bà bạn như thế, chúng ta có thời gian để trò chuyện sao? Nếu không phải làm thời hủi lịch, hôm nay bà còn phải bay đi Hongkong kia...” Đừng nói sinh hoạt vợ chồng, thân là chồng mà muốn ăn với bà bữa cơm còn phải hẹn trước rất lâu, có khi nói về nhà ăn cơm xong làm thời lại thay đổi, cái gì mà phải hợp hành, phải ký hợp đồng... Ông cũng tức giận chứ bộ.

Tiêu Minh Châu hừ lạnh. “Vậy ông không biết tóm lược à.”

Bà nhìn Chúc Tấn Ung, đầu đầu cũng thấy gai mắt, giống như khi xưa vị hoàng đế tam cung lục viện nhìn bà chính cung hoàng hậu tề nhậm này vậy, chỗ nào cũng thấy khó ưa.

Đặt đũa xuống, mặt Tiêu Minh Châu rạng rỡ niềm vui, càng nghĩ càng thấy vui mừng. Bà quay sang than vãn với Chúc Hằng. “Mẹ vốn nghĩ con thế này là hết thuốc chữa rồi, bây giờ có thái phó ở đây... thật là tốt quá.” Bà vô cùng kích động, thoáng cái là nhớ lại rất nhiều chuyện.

Lúc ở Đại Ngụy, Tiêu Minh Châu rất bội phục Nguyên Trạch. Từ sau khi anh dẫn binh đi diệt Di Quốc, mỗi lần gặp anh, vị hoàng hậu đoan trang hiền thực này lại cảm động rơi lệ. Dạy dỗ con trai bà, lại cứu con gái bà thoát cảnh nước sôi lửa bỏng, còn ổn định tình hình Đại Ngụy.

Tiêu Minh Châu vui mừng nói: “Hay là thế này đi, ngày mai Yếu Yếu tan học xong thì mời thái phó đến nhà mình ăn bữa cơm...” Ngày mai Tiêu Minh Châu còn phải bay đi Hongkong ký một hợp đồng rất quan trọng nhưng lúc này đây bà đã quên phắt. “Mai mẹ sẽ về sớm một chút, đích thân xuống bếp làm vài món.”

Chúc Tấn Ung tròn tròn mắt, rất muốn nói làm vợ chồng cả hai đời, ông đều chưa từng được ăn cơm do bà nấu...

Không đúng. Đang ăn chén canh xương hầm, Chúc Tấn Ung lại bị sặc. Ông hoàn toàn không biết Tiêu Minh Châu biết nấu ăn nữa là...

“Không biết khẩu vị của thái phó thế nào...” Tiêu Minh Châu nghĩ ngợi rồi nhìn Chúc Hằng. “Hay là thế này, con có WeChat của thái phó không? Con thêm thái phó vào nhóm chat đi, lát nữa ăn cơm xong thì trò chuyện một chút.”

Chuyện này... Chúc Hằng lặng lẽ nhai miếng thịt kho tàu, nhàu mảy do dự. “Không hay lắm đâu.”

Tiêu Minh Châu nghiêm khắc nói. “Bảo con thêm thì cứ thêm, mau lên đi, thêm ngay bây giờ, mắt công lát nữa chơi game lại quên mất.”

“Dạ...”

Chúc Hằng uể oải đặt chén xuống, đưa tay móc điện thoại ra, bấm bấm vào màn hình.

.....

Đèn trên hành lang sáng choang, Nguyên Trạch đang đứng trước cửa nhập mật mã, trên khuỷu tay dặt chiếc khăn quàng cổ thật dày. Cạch một tiếng, cửa được mở ra, Nguyên Trạch bước vào, bật đèn lên. Trong túi có tiếng tin nhắn WeChat, anh từ tốn đặt chiếc cặp xuống, lấy điện thoại ra, mở khóa màn hình.

Những ngón tay với các khớp thon thả chạm vào mục thông báo.

Màn hình sáng lên, phản chiếu vào đôi mắt đen sâu thẳm của anh làm nó phát sáng. Nguyên Trạch hơi mím môi, nhìn WeChat của mình có thêm một nhóm chat mới, môi bất giác nở nụ cười nhẹ.

Ngôi sao sáng nhất bầu trời đêm đã mời bạn tham gia nhóm [*Gia đình hoàng thất Đại Ngụy*], thành viên trong nhóm còn có: *Mẹ xinh đẹp của Yêu Yêu*, *Ông vua ở nhà chăm con*, *Yêu Yêu yếu đuối*.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thể hiện tình cảm

Tên nhóm chat là do Chúc Hằng nghĩ ra, lúc đầu định đặt là [*Tập thể ưu tú hoàng gia Đại Ngụy*] nhưng bị Tiêu Minh Châu chê vì thiếu sự ấm áp nên đổi thành [*Gia đình hoàng thất Đại Ngụy*].

Nhóm chat này gồm 4 người, Chúc Hằng là trưởng nhóm, Tiêu Minh Châu và Chúc Yêu là quản trị viên. Bây giờ Nguyên Trạch gia nhập, Chúc Yêu nhanh chóng nhận được thông báo: “*Ngôi sao sáng nhất bầu trời đêm* đã mời *Nguyên Trạch* tham gia nhóm”.

Ăn cơm tối xong, hiếm hoi lắm mới thấy Tiêu Minh Châu không vào thư phòng xử lý công việc, Chúc Hằng không chơi game, Chúc Yêu cũng không vội lên lầu làm bài tập. Cả nhà tập trung tại sofa phòng khách, ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh, mắt cứ canh chừng WeChat. Còn Chúc Tấn Ung thì nằm chán nản điều khiển tivi chuyển từng kênh một, mắt đảo qua đảo lại, thỉnh thoảng liếc nhìn Tiêu Minh Châu bên cạnh mình, thấy mặt bà nở nụ cười hiền từ, ông cũng lặng lẽ đưa tay lấy chiếc điện thoại đang cắm giữa khe ghế sofa ra, len lén nhìn màn hình.

Trước giờ Tiêu Minh Châu luôn có phong cách mạnh mẽ, quyết đoán, bình sinh hiếm khi kính phục ai, duy chỉ có vị thái phó này là được bà cực kỳ tôn trọng. Sau khi Nguyên Trạch tham gia nhóm, Tiêu Minh Châu gần như là nhắn liên hồi trong nhóm chat, câu cú lộn xộn, vô cùng kích động. Ngược lại Nguyên Trạch ở phía bên kia thì vẫn luôn bình tĩnh, trò chuyện với Tiêu Minh Châu rất ân ý. Thỉnh thoảng Chúc Yêu cũng sẽ chen vào một hai câu khi được hỏi về tình hình ở trường.

Trên tivi đang chiếu bộ phim về cuộc sống thường ngày của một gia tộc lớn, Chúc Yêu đặt điện thoại của mình lên bàn, lấy một trái nhãn từ trong đĩa trái cây ra, bóc vỏ. Nhét phần cơm quả trong trẻo ngọt lành vào miệng, Chúc Yêu nghiêng đầu nhìn Tiêu Minh Châu, thấy bà và Nguyên Trạch trò chuyện với nhau vui vẻ thế, Chúc Yêu không khỏi mừng thầm trong bụng. Vốn âm thầm mừng rỡ nhưng không biết sao khoe môi cũng bất giác cong lên thấy rõ. Vừa nở nụ cười, mắt cô lướt qua Chúc Hằng đang ngồi trên chiếc ghế sofa đơn, thấy cậu đang nhìn mình, ánh mắt chăm chú như đang đi guốc trong bụng cô, Chúc Yêu vội vàng tắt nụ cười, cúi đầu tiếp tục bóc nhãn.

Nhưng cô vẫn rất muốn cười.

Cuối cùng, Tiêu Minh Châu từ từ đặt điện thoại xuống, cười nhiều đến nổi mặt hơi đỏ, bà quay sang nói với Chúc Yêu. “Mẹ đã nói với thái phó rồi, ngày mai sau khi tan học, cậu ấy sẽ cùng con về nhà mình.”

Chúc Yêu đã đọc được tin nhắn trong nhóm chat nên gật đầu. “Dạ.”

Chúc Hằng nhìn lịch sử trò chuyện một lát rồi bắt đầu chơi game. Lúc này hai tay cậu bấm bấm màn hình điện thoại, mày nhíu chặt, chỉ có thể trút giận lên nhân vật trong trò chơi. Nghe thấy những lời Tiêu Minh Châu nói, cậu vẫn cúi đầu, bất mãn đáp trả vài câu: “Mẹ, như thế có phải nhiệt tình quá không? Tuy nói anh ấy là thái phó của con trước kia nhưng bây giờ chỉ bằng tuổi Yêu Yêu, chúng ta đã bắt đầu cuộc sống mới rồi, hà tất phải nín kén chuyện đời trước chứ?”

Tiêu Minh Châu lập tức đáp lại một câu: “Không lương tâm”.

Nhắc đến những chuyện trước kia, về mặt Tiêu Minh Châu trở nên nghiêm túc. “Thái phó có ơn dạy bảo con, còn liều mạng bảo vệ hạnh phúc của em gái con. Trong mắt mẹ, dù có qua vài kiếp nữa thì ân tình này cũng chưa thể báo đáp hết.”

Chúc Hằng tiếp tục tranh luận, lầu bầu một câu nhẹ hẫng: “Mẹ cũng đừng nghĩ người ta tốt quá.”

Vừa nói xong, Tiêu Minh Châu bèn cầm chiếc gối dựa sau lưng ném về phía Chúc Hằng. Chúc Hằng phản ứng lạnh lẽo, lập tức nhích người sang một bên, chiếc gối bay lướt qua người cậu, rơi thẳng xuống tấm thảm. Tiêu Minh Châu trừng mắt, chống tay lên hông, mắng: “Chúc Hằng, con là thầy cãi hờ?”

Ở trường không học được gì hay ho, chỉ gòì tranh cãi thôi.”

Chúc Hằng rất oan ức, lập tức thu hai chân về, ngồi xồm trên sô pha bắt chước điệu bộ của một chú chó đáng thương, ngửa đầu hiền lành nói: “Đâu có đâu mầu hậu. Mà thôi được rồi, mẹ nói sao cũng đúng cả. Có điều, con cũng rất nhớ thái phó.”

Chúc Tấn Ung đang nghịch di động ở bên cạnh hừ một tiếng, ra vẻ khinh thường. Ông quay sang hỏi Chúc Yếu. “Yếu Yếu, ở trường thái phó đối với con thế nào?”

Hả? Bàn tay đang lột nhãn của Chúc Yếu dừng lại, mặt đơ ra. Cô vô thức nhìn Chúc Hằng một cái, hơi mím môi. Sau đó tròn mắt đảo một vòng, khuôn mặt bầu bĩnh trông rất ngoan ngoãn, từ tốn nói: “Dạ rất tốt. Thái phó học rất giỏi, đứng đầu cả khối đấy, đã giúp đỡ con rất nhiều, còn thưởng cho con mutton vớ nữa...”

Tiêu Minh Châu nâng cao giọng, nói cho Chúc Hằng nghe. “Thái phó quan tâm em gái con như thế, con còn nói xấu người ta.”

Chúc Hằng rất muốn trả lời: Thái phó không phải đang quan tâm em gái con, mà là thích em gái con, hai người đang yêu sớm biết không.

Tiêu Minh Châu lẩm bẩm: “Vội thành tích của thái phó, có lẽ không cần thi mà sẽ được tuyển thẳng vào đại học Tấn Thành luôn. Để mai mẹ hỏi xem, nếu cậu ấy đồng ý phụ đạo cho hai đứa thi tốt quá...” Chúc Hằng vốn sợ Nguyên Trạch, nếu Nguyên Trạch chịu dạy nó, chắc chắn nó sẽ học được.

Chúc Tấn Ung ở bên cạnh không đồng ý cho lắm. “Con trai mình thì thôi cũng được, nhưng Yếu Yếu dù sao cũng là con gái, nam nữ có khác, để thái phó dạy...” Ông bĩu môi, dưới khí thế của Tiêu Minh Châu vẫn cố gắng nói cho tròn câu: “...Không thích hợp cho lắm.”

Tiêu Minh Châu khoanh hai tay trước ngực, đáp trả một câu: “Ông biết cái khi gì!”

.....

Cửa phòng khép lại. Đèn trong phòng ngủ mờ mờ ảm áp. Chúc Yếu cứ thế tựa vào cánh cửa, lặng lẽ lấy điện thoại ra, bắt đầu nhập chữ vào khung chat. “Nguyên Trạch, cậu đang làm gì vậy?”

7 giờ rưỡi, lúc này chắc hẳn anh đang học bài.

Một giây sau, điện thoại bắt đầu rung lên liên hồi. Bàn tay cầm điện thoại bỗng siết lại, Chúc Yếu nhìn chằm chằm vào màn hình, trên mặt toát ra vẻ vui mừng. Cô đứng thẳng người dậy, tăng hắng vài tiếng, cảm thấy cổ họng hơi khô bèn vội vàng vàng chạy đến bên bàn, mở bình nước ra, không màng chuyện nước đã lạnh cóng, uống ừng ực vài ngụm.

Cảm thấy cổ họng đã thông hơn, cô mới vội vã nghe điện thoại. “Alo...”

Đầu bên kia điện thoại là giọng nói ngọt ngào nhỏ nhẹ của tiểu công chúa. Nguyên Trạch đứng trước cửa sổ, mặc bộ đồ ở nhà màu lam nhạt, nở nụ cười nhẹ, trò chuyện với cô. “Về phòng rồi à?”

Sao anh lại biết nhỉ? Khuôn mặt mềm mại dán sát vào màn hình điện thoại, Chúc Yếu mím môi. Cánh môi vừa được tưới mát nên căng mọng tươi tắn. Cô khẽ gật đầu, nhưng nghĩ lại thì anh không nhìn thấy mình nên mới lên tiếng: “Ừm, vừa lên phòng.”

Tay trái rảnh rồi, không biết phải làm gì đành vô thức đặt lên cổ tay phải, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve làn da nõn nà phía trong cổ tay.

Mái tóc xõa xuống, cô cúi đầu, hệt như một chú chim nhỏ.

Giọng nói mềm mại cũng chậm rãi thốt ra từ khuôn miệng nhỏ xinh của cô: “Hôm nay thái độ của anh mình không tốt cho lắm, cậu đừng để bụng nhé.”

Nguyên Trạch nói: “Điện hạ cũng chỉ quan tâm công chúa mà thôi.”

“Ừm.” Chúc Yếu gật đầu, biết ngay là anh sẽ không để bụng mà. “Anh ấy không nói với ba mẹ hôm nay mình ra ngoài với cậu.”

Giọng cô rất êm tai, ngoan hiền, lại mang theo chút thẹn thùng. Nguyên Trạch ngước mắt lên, nhìn ánh đèn của những căn nhà san sát nhau ngoài cửa sổ cùng mệnh mang tuyết trắng.

Tuyết vừa rơi, cả thế giới như bỗng trở nên tĩnh lặng, chỉ còn tiếng nói của cô thì thầm bên tai anh, giống như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng phát qua, rồi lướt lại, gây ngứa ngáy. Môi Nguyên Trạch khẽ mấp máy. “Điện hạ có chừng mực mà. Chuyện sau này, thần sẽ bẩm báo với hoàng thượng và nương nương.”

Chuyện sau này... Bẩm báo...

Biết anh định nói gì, Chúc Yếu không nén được vui mừng, bật cười khe khẽ. Giống như vừa được đút một muỗng mật ong, cả ruột gan đều cảm thấy ngọt ngào. Cô thấy rất sung sướng. Trước kia ngắm anh từ xa xa thôi đã cảm thấy đó là chuyện vui vẻ nhất. Chuyện kiếp đến đây, cô cứ ngỡ ngồi cùng bàn với anh đã là chuyện vui vẻ nhất, nhưng sau này... lúc anh ôm cô, nắm tay cô, cô lại cảm thấy đó là chuyện vui vẻ nhất. Bây giờ mới phát hiện, ở bên anh, sẽ còn có rất nhiều chuyện vui vẻ khác.

Sao anh lại... khiến người ta yêu thích thế nhỉ.

Tiếng cười rất khẽ, nhưng rất rõ ràng truyền đến đầu bên này.

Nguyên Trạch gần như có thể tưởng tượng được hình ảnh ở đầu bên kia, tiểu công chúa đang ôm điện thoại, cúi đầu, vui vẻ trò chuyện với anh, sau đó cười ngây ngô. Cô luôn dồn hết những điều muốn nói vào trong ánh mắt, anh vừa nhìn một cái, không cần cô nói cũng có thể hiểu được.

Anh cũng bật cười khe khẽ theo.

Mặt hơi nóng lên, Chúc Yếu ngồi xuống sofa, ôm chiếc gối dựa vào trong lòng vãn vãn, tiếp tục trò chuyện với Nguyên Trạch. Đây là những chuyện vụn vặt linh tinh, thời gian trôi qua thật nhanh, bất tri bất giác đã tán gẫu cả tiếng đồng hồ. Trước khi cúp máy, Chúc Yếu gọi anh. “Nguyên Trạch.”

“Hử?”

Tay trái mân mê chiếc gối ôm, tai Chúc Yếu bắt đầu đỏ lên. Căn phòng rất yên tĩnh, đầu bên kia điện thoại cũng rất yên tĩnh. Cả một trời yên tĩnh. Còn tim cô thì cứ đập thình thịch, thình thịch, càng ngày càng nhanh, đầu óc cũng quay cuồng cả lên.

Nghẹn cả buổi trời, cô mới bật ra một câu: “Hôm nay hôn mình... cậu cảm thấy... cảm thấy mình có được không?”

Cậu cảm thấy mình có được không?

Cô nhẹ nhàng, lí nhí, dè dặt hỏi một câu như vậy. Đôi mắt đang ngắm cảnh tuyết phía xa xa của Nguyên Trạch bỗng dừng lại, vẻ mặt ôn hòa hơn, tai bỗng chốc ửng hồng. Nhưng lúc anh nói chuyện thì giọng rất bình tĩnh, rõ ràng từng tiếng một, dịu dàng lưu luyến: “Công chúa rất tốt.”

Tiểu công chúa này giờ vẫn cầm điện thoại nín thở, phấp phồng vui mặt vào trong chiếc gối cuối cùng cũng nở nụ cười. Cô từ từ ngước mặt lên, sau đó nghe thấy ở đầu bên kia, Nguyên Trạch chậm rãi nói với chất giọng khàn khàn: “Cho nên, không phải lần nào thần cũng... tìm lòng được.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Sưởi ấm tay

Ngày hôm sau, tuyết ngừng rơi.

Chúc Yếu dậy sớm, làm vệ sinh cá nhân xong, xuống lầu thì phòng khách đã dọn sẵn bữa sáng. Chúc Tấn Ung còn vui trong ổ chăn ấm, chưa chịu dậy nên bàn ăn chỉ có mình Tiêu Minh Châu đang ăn. Bà mặc đồ ở nhà, hiếm khi nhân rồi đến vậy. Chúc Yếu bước tới nói với Tiêu Minh Châu rằng mình lên trường mới ăn sáng, bà cũng không phản đối, chỉ căn dặn cô phải mặc thật ấm.

Chúc Yếu gật đầu, đến chỗ góc cửa thay đôi bốt đi tuyết. Mang giày xong, cô nhận lấy nón và khăn choàng cổ từ di Phuong đứng bên cạnh. Lúc quần khăn choàng, cầu thang bỗng vang lên tiếng bước chân. Chúc Yếu nhìn sang thì thấy Chúc Hằng đang vừa ngáp vừa bước xuống lầu.

Ngược lại với vẻ dầy dạn ấm áp của Chúc Yếu, Chúc Hằng ăn mặc rất phong phanh. Cậu không mặc áo khoác dày bên ngoài, chỉ tròng một chiếc áo len màu trắng mỏng manh, bên dưới là chiếc quần jean đen rách te tua. Có lẽ vì mới từ trong chăn bật dậy, đầu tóc cậu hơi rối, vài cọng tóc còn dựng đứng lên trông khá nghịch ngợm. Hai mắt cậu trông rõ ràng, vô hồn.

Bàn tay đang cầm tờ báo của Tiêu Minh Châu run lên, ngạc nhiên hỏi: “Hôm nay sao dậy sớm thế? Uống lộn thuốc rồi à?”

Chúc Hằng thường xuyên dậy trễ, đặc biệt là khi trời lạnh. Ban đêm cậu thức trắng để chơi game, ban ngày thì ngủ đến khi mặt trời lên tới ngọn sào, mãi đến khi Chúc Tấn Ung vào xốc chăn lên, dùng bàn tay lạnh như băng sờ vào cổ cậu thì cậu mới bắt đầu bật dậy khỏi giường trong cơn bực bội.

Chúc Hằng không mở mắt nổi, rõ ràng là chưa ngủ đủ, cứ đưa tay dụi mắt rồi uể oải nằm xoài ra bàn ăn. Tiếp đó, cậu bốc một cái bánh bao nhỏ cho vào miệng, vừa nhai ngồm ngoàm vừa trả lời: “Con đi học với Yếu Yếu.”

Mặc áo khoác vào, Chúc Hằng đút hai tay vào túi quần, ngước mắt lên, nói với Chúc Yếu: “Đi thôi, đến trường nào.”

Chúc Yếu nghĩ, có lẽ anh mình đã biết chuyện cô và Nguyên Trạch hẹn ăn sáng với nhau hôm nay.

.....

Các học sinh tập nấp tập ba đi trên đường, ai ai cũng đội nón, mặc áo bông, vừa đi vừa nghịch tuyết, cười giòn hi hi ha ha.

Gió ùa vào mặt đau rát như dao cắt qua. Gần đây Trình Gia Úy bị ho nhẹ, cậu mặc chiếc áo bông dày cộm, cưỡi chiếc xe đạp theo sau Nguyên Trạch, hỏi: “Mình bảo này, hôm qua cậu đi đâu vậy?”

Trình Gia Úy và Nguyên Trạch ở chung một khu, ba mẹ Nguyên Trạch qua đời sớm, anh do một tay ông nội mình là Nguyên Hạc Niên nuôi lớn. Nguyên Hạc Niên là nhà khảo cổ học có tiếng, thông thái và nghiêm khắc. Từ nhỏ Nguyên Trạch đã theo ông nên tính cách chừng chạc hơn nhiều so với các bạn nam cùng trang lứa. Ba của Trình Gia Úy vừa hay chính là học trò cưng của Nguyên Hạc Niên, ông thường dẫn ba cậu đến những nơi khác nghiên cứu, có khi đi mấy tháng mới về.

Vì ở gần nên mẹ Trình Gia Úy rất quan tâm Nguyên Trạch. Hôm qua bà làm bánh sủi cảo, bảo Trình Gia Úy mang qua cho Nguyên Trạch, không ngờ đến nhà anh thì anh lại không có nhà.

Dung mạo Nguyên Trạch thanh thoát. Băng tuyết xung quanh dường như không chút ảnh hưởng đến khí chất của anh. Làn da trắng trẻo toát lên vẻ lạnh lùng xa cách, nhưng giọng anh thì lại khá ôn hòa: “Không có gì.”

Trình Gia Úy hứ một tiếng, đôi chân dài nhàn nhã đạp trên bàn đạp của chiếc xe, chậm rãi chạy sát Nguyên Trạch hơn. Sau đó, cậu huych vào cánh tay anh, nói thật khê: “Chuyện của hai người các cậu, bộ tưởng mình đui chắc.” Giăng bài này, ăn com chung này, ngay cả tan học về nhà cũng kè kè với nhau như sam còn gì.

Có con gió lùa vào cổ áo, Trình Gia Úy cắn chặt răng vì lạnh nhưng giọng rất thoải mái: “Không phải nói chứ trước đây mình còn tưởng rằng với tính cách của cậu, e là lên đến đại học mới biết yêu đương.”

Nguyên Trạch không đáp lại.

Trình Gia Úy tiếp tục cười nói: “Đừng tưởng cậu giầu rất giỏi, người xung quanh ai cũng nhận ra hết rồi. Cậu không biết đấy thôi, lúc nhìn Chúc Yếu ánh mắt cậu dẹt dẹt đến cỡ nào... Chắc chắn, nói chuyện cũng nhỏ nhẹ từ tốn. Nhiều khi mình và Tường Điểm Nha ngồi bên cạnh cũng ngại vì làm kỳ đà cản mũi đấy.”

Nói xong, cậu còn nháy mắt có vẻ rất gian xảo, hỏi Nguyên Trạch: “Mình bảo này... đừng nói là... cậu đã sớm thương thầm Chúc Yếu nhé?”

Vừa nói xong, Trình Gia Úy liền cảm thấy chiếc xe đạp bên cạnh mình tăng tốc thấy rõ, chỉ chớp mắt đã bỏ cậu lại đằng sau với một khoảng cách khá lớn. Trình Gia Úy mỉm cười, tăng hắng vài tiếng, cuối cùng không nhịn được phải bật cười. Chân cậu đạp nhanh hơn, gọi to trong gió lạnh: “Đợi mình với chứ.”

Đến trước cửa một tiệm bánh bao gần trường, Trình Gia Úy dừng xe lại theo Nguyên Trạch. Chân chống xuống đất, người hơi nghiêng về phía bên trái, nhìn theo ánh mắt của Nguyên Trạch, cậu nhướn mày, ồ lên một tiếng. “Đó chẳng phải bạn cùng bàn của cậu ư.”

Chúc Yếu mặc chiếc áo khoác màu nâu nhạt, đội nón, quần khăn quàng cổ, che chắn rất kín kẽ, chỉ để lộ nửa khuôn mặt, mái tóc dài mềm mại xõa sau lưng. Cô vừa xuống xe, nhìn thấy Nguyên Trạch liền đưa tay tháo khăn quàng cổ ra, đôi mắt long lanh thoáng chốc trở nên sáng ngời, sau đó môi cong lên, đôi bốt đi tuyết chạy lạch bạch về phía này.

Chúc Hằng xuống xe theo, rụt cổ lại, đi sau Chúc Yếu.

Hai phút sau, bốn người đi vào trong tiệm bánh bao, tìm một cái bàn và ngồi xuống.

Băng tuyết lạnh lẽo bị ngăn cách ở bên ngoài. Chúc Yếu ngồi trong cùng, bên cạnh là Chúc Hằng, đối diện là Nguyên Trạch. Mấy xúng bánh bao súp và bốn bát đậu nành có rải hành bóc hơi nghi ngút nhanh chóng được mang lên trên chiếc bàn đã lau sạch sẽ.

Bánh bao súp vỏ mỏng, nhân nhiều. Cắn nguyên cái bánh, nước súp tràn ra trong miệng. Chúc Yếu ăn một cái, môi bóng dầu, khoe miệng có chút nước súp ứa ra. Đang định giờ tay lấy tờ khăn giấy thì đã có một bàn tay còn nhanh nhẹn hơn, rút hẳn hai tờ khăn đưa vào tay cô.

Bàn tay đang vươn ra của Chúc Yếu khựng lại, cô ngước mắt lên, bắt gặp ánh mắt Nguyên Trạch, từ từ nhận lấy tờ khăn giấy.

Nhìn loạt hành động này, Chúc Hằng không lên tiếng ư hử gì, chỉ biết nhét liên tục hai cái bánh bao vào trong miệng. Vì ăn vội nên bị nghẹn, thế là Trình Gia Úy cũng vội vàng rút mấy tờ khăn giấy đưa cho cậu.

Chúc Hằng hờ hững nói một câu “cảm ơn” rồi lau miệng, sau đó liếc nhìn Nguyên Trạch. Biết sáng nay em gái không ăn sáng ở nhà, chắc chắn là cùng ăn với Nguyên Trạch cho nên cậu mới phá lệ dậy sớm, cùng đến trường với cô.

Chúc Hằng là đại ca của Hành Dương, Trình Gia Úy cũng nghe tiếng cậu nhưng chưa từng được tiếp xúc. Đến khi nhắc lại chuyện mấy tháng trước, Chúc Hằng mới nhướn mày, nghi hoặc hỏi lại: “Tiểu Giai?”

“Đúng vậy, Hứa Tiểu Giai lớp 12.11 ấy.” Trình Gia Úy xấu hổ gãi đầu. “Lúc đó mình rất thích cậu ấy, còn viết thư tình hẹn cậu ấy cuối tuần đi xem phim, không ngờ...”

Không ngờ Hứa Tiểu Giai đi mượn phòng khách sạn với Chúc Hằng.

Chuyện này rất lâu sau Trình Gia Úy mới biết được.

Chúc Hằng nắm tay trái lại, đưa lên gần miệng tăng hắng vài tiếng. “Vậy thật là ngại quá.” Nói thế nhưng trên mặt chẳng có vẻ gì à ngại cả.

Trình Gia Úy mỉm cười. “Không có gì, chuyện đã qua rồi.”

Hơn nữa khi đó Trình Gia Ủy thích Hứa Tiểu Giai cũng là vì cảm thấy cô bạn này trong sáng đáng yêu. Không ngờ cô cũng như những cô gái khác, thấy Chúc Hằng có tiền là một hai đũa bắm lấy. Sau này chia tay với Chúc Hằng, cô còn dây dưa không dứt, cứ bắm lấy Chúc Hằng không chịu buông. Lúc đầu Trình Gia Ủy cũng rất ghét Chúc Hằng, cảm thấy cậu chen ngang cướp bạn gái người ta. Sau này nghĩ thông suốt, nếu Chúc Hằng không xuất hiện, có lẽ cậu đã ngã một vỏ thật đau.

Chúc Hằng ăn hết một xừng bánh bao, đang chuẩn bị uống sữa đậu nành. Ai dè mắt liếc ra ngoài đường, thấy hai bóng người lướt qua, mày cậu bỗng cau lại, sau đó đặt đĩa xuống rồi đứng lên nói với Nguyên Trạch. “Thầy... anh nhớ đưa em gái tôi đến trường nhanh nhanh, đừng ngồi đây quá lâu. Tôi đi trước đây.”

Lúc này còn ngáp ngáp dài, mắt mở không ra, giờ cả xừng bánh bao vào bụng, dưới chân như có gắn động cơ, cậu vội vàng vàng đẩy cửa chạy ra ngoài.

Bên ngoài có cậu học sinh đang chuẩn bị đi vào, tay giờ lên đẩy cửa. Thấy Chúc Hằng đi ra, chân cậu ta rụt lại, vội vàng đứng sang một bên, nhường đường cho Chúc Hằng.

Trình Gia Ủy quay người lại, vịn vào lưng ghế dựa, nhìn một lát rồi tò mò hỏi Chúc Yếu. “Người vừa đi qua khi nãy là Phùng Tinh Văn lớp 12.7 phải không. Anh cậu còn thích cậu ấy à?” Hai tháng trước có lời đồn về Chúc Hằng và Phùng Tinh Văn, từ lúc bị thầy Phùng hiệu trưởng phát hiện, cái cậu Chúc Hằng mới chịu yên đôi chút.

Chúc Hằng rất phong lưu, thay bạn gái như thay áo, gần như chưa ai quá một tháng. Cứ tưởng chuyện cậu và Phùng Tinh Văn cứ thế mà kết thúc chứ, dù gì ba cô ấy cũng là hiệu trưởng mà, như thế Chúc Hằng cũng không tiện trêu ghẹo con gái ông ấy dưới mắt người ta.

Trình Gia Ủy không biết chuyện mấy người này ở Đại Ngụy, Chúc Yếu cũng không tiện giải thích với cậu nên đành nói: “Ừ, anh mình... cũng rất thích Phùng Tinh Văn.”

Cả hai đời Chúc Hằng đều không thiếu người theo, nhưng đây là lần đầu tiên anh thú nhận với cô mình thích một cô gái.

Trình Gia Ủy cười, dứt một cái bánh bao vào miệng, ung dung nói: “Mình cảm thấy lần này anh cậu gặp chông gai rồi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngaoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32-2: Sưởi ấm tay 2

Phùng Tinh Văn đang vừa đi vừa học từ vựng, bước chân đều đặn, cùng cậu bạn bên cạnh mỗi người đọc một từ. Đang đọc say sưa thì bỗng nhiên, một đôi chân mang giày thể thao bất ngờ xuất hiện trước mặt cô, ngang ngược chặn đường cô đi.

Không cần ngần đầu lên, tìm Phùng Tinh Văn đã đáp thỉnh thích mấy tiếng, mặt thoát cái trở nên trắng bệch. Quả nhiên, giọng nói ngang tàng quen thuộc vang lên trên đầu cô: “Ồ, cùng đến trường à. Còn học tiếng Anh nữa, thật chăm chỉ nhỉ.”

Lòng bàn tay Phùng Tinh Văn đầm mồ hôi lạnh, trong vô thức cô vẫn còn sợ cậu. Cô cắn môi, chân bước chệch về phía bên trái, đôi chân kia cũng bước sang trái theo. Cô cau mày, bước sang phải một bước, cậu lại chặn đường bên phải, thiếu điều còn muốn nhào vào người cô. Phùng Tinh Văn lập tức lùi lại, ngẩng đầu lên nói: “Anh tránh ra.”

Chúc Hằng nghiêng đầu, tay khoanh trước ngực, bộ dáng rất lưu manh, mắt hàm chứa nụ cười, cười rất xấu xa. “Cũng lớn lối quá nhỉ.”

Làm con gái hiệu trưởng thì gan lớn hơn sao. Cậu không còn là thái tử nữa thì cô có thể trốn được cậu à. Không có cửa đâu.

Cậu học sinh bên cạnh Phùng Tinh Văn chỉ là bạn bình thường với cô, trên đường đi học vừa hay gặp được. Cậu có dáng vẻ thư sinh trắng trẻo, ngoại hình coi như khá ổn. Nhưng lúc này đứng trước mặt Chúc Hằng, chiều cao hơn kém nhau cả chục phân khiến cậu bạn trông càng mỏng manh yếu đuối. Cậu ta nhìn Phùng Tinh Văn rồi lại nhìn Chúc Hằng, biết đại ca Hành Dương chuyện gì cũng dám làm, mấy ngày trước cậu còn tận mắt chứng kiến Chúc Hằng lôi một nam sinh vào trong hẻm đánh cho tơi bời... Học sinh Hành Dương không ai dám dây vào Chúc Hằng.

Chúc Hằng cứ thế mà chắn ngang, không nhường đường. Mắt đảo một vòng, cậu nhìn bạn nam bên cạnh, giọng trở nên lạnh tanh: “Thế nào? Sao còn chưa đi? Chưa thấy ông đây theo đuổi con gái sao?” Nói xong thì rút tay từ trong túi ra, vỗ mạnh vài cái lên đỉnh đầu cậu kia.

Bị đập vài cái, nam sinh lão đảo thối lui vài bước, sau khi đứng vững thì hai chân bắt đầu run, tiếp đó cúi đầu nói với Phùng Tinh Văn. “Mình, mình đi trước đây.”

Nói xong liền co cẳng bỏ chạy.

Chúc Hằng hừ lạnh một tiếng, chỉ vào bóng lưng chạy trốn sống trốn chết của cậu ta, nói với Phùng Tinh Văn: “Thấy rõ rồi chứ? Ở bên cạnh loại con trai

như thế, em mà gặp nguy hiểm, cậu ta chạy còn nhanh hơn em, trông mong gì cậu ta bảo vệ em”

Quả thật Phùng Tinh Văn cũng cảm thấy hơi thất vọng. Cậu bạn kia bình thường cũng khá thân với cô, quan hệ với mọi người cũng khá tốt. Nhưng cô biết Chúc Hằng xấu xa cỡ nào, đặc tội cậu không có kết cục tốt nên có thể thông cảm cho cậu bạn kia. Cô mấp máy môi, nói: “Anh có thể đừng... đừng quần lấy tôi nữa được không? Bây giờ tôi... tôi đã không còn là...”

“Phùng Tinh Văn, có phải trí nhớ của em không được tốt hay không?” Chúc Hằng bất ngờ lên tiếng.

Trong không trung có những bông tuyết li ti sẽ sàng đậu lên mái tóc ngắn của cậu. Đôi mắt phượng dài và hẹp của cậu toát lên ánh nhìn sắc bén. “Từ khi sinh ra, em đã là người của Chúc Hằng tôi. Đời trước tôi là thái tử, em là thái tử phi. Đời nay tôi không phải thái tử, nhưng em vẫn thuộc về tôi như cũ.”

Cậu đã nói với cô từ trước rồi, cô chạy không thoát đâu. Muốn cắt đứt quan hệ với cậu à, chỉ cần cậu còn ký túc thì kiếp sau cũng đừng mơ.

Phùng Tinh Văn không thích cậu chút nào, hơn nữa cô biết cậu cũng không thích mình. Lúc còn ở Đại Ngụy, cậu có thể trái ôm phải ấp ngay trước mặt cô. Bây giờ chuyển kiếp đến đây, bên cạnh cậu cũng không thiếu phụ nữ. Cậu giống như một đứa trẻ được chiều hư, thứ mình không cần nhưng cũng sẽ không cho người khác.

Cô không nói gì, chỉ cúi đầu, bộ dáng như sắp khóc đến nơi.

Chúc Hằng cảm thấy phiền não, càng nghĩ càng tức giận. Cậu bước tới gần một bước, từ trên cao nhìn xuống cô. “Thằng nhãi lúc này có quan hệ gì với em? Có phải đang theo đuổi em không? Họ Phùng các người dòng dõi thư hương, cho dù có thay đổi hoàn cảnh thì cũng phải biết nam nữ thụ thụ bất thân chứ...”

Cuối cùng, cậu không nhìn được, hỏi: “Phùng Tinh Văn, đừng nói em thật sự thích tên mặt trắng ấy chứ?” Giọng bỗng to tiếng hơn.

Phùng Tinh Văn nhu nhược yếu đuối, bảo thủ đoan trang, trước kia tuyệt đối sẽ không gặp riêng người khác giới thế này, càng sẽ không hẹn nhau cùng đến trường.

Phùng Tinh Văn cắn môi: “Liên quan gì đến anh.”

“Sao lại không liên quan đến tôi?” Chúc Hằng cảm thấy buồn cười, không biết buồn cười chỗ nào nhưng nhịn không được bắt đầu cười to. Có điều nụ cười của cậu rất lạnh.

Thấy Phùng Tinh Văn định bỏ đi, cậu vội vàng bước tới chặn đường cô. Đưa tay nắm lấy cổ tay của cô, cậu nhào mặt mình tới gần, nhìn vào mắt cô, hung hãn nói: “Em nói xem, không liên quan tới tôi thì liên quan tới ai?”

Hơi thở phả vào mặt, Phùng Tinh Văn vội vàng quay mặt sang hướng khác.

Cậu rất mạnh, Phùng Tinh Văn không thể tránh thoát, trong con quỳnh quáng, nước mắt liên trào ra như hạt châu bị sút chỉ. Giống hệt với bộ dáng liên tục bị Chúc Hằng bắt nạt ở Đại Ngụy hồi trước, cô nghẹn ngào: “Tôi... tôi không thích anh.”

Cô không muốn gả cho anh, trước kia không, bây giờ càng không. Cô chỉ muốn học thật giỏi mà thôi.

Màn lệ giăng trên mắt cô khiến Chúc Hằng cảm thấy hơi chột dạ. Nghe cô nói, con giận trong lòng anh càng mãnh liệt. Nghẹn cả buổi trời, cậu mới thốt ra một câu: “Tôi làm gì... mà em không thích?”

Mấy cô gái cậu để mắt tới đều ngoan ngoãn bầu lấy cậu. Còn cô, một tiểu thư khuê các tề tề, sao lại không thích cậu? Cậu không tốt ở chỗ nào? Lê nào còn không bằng tên mặt trắng hèn nhất, bỏ chạy có cớ khi này?

Phùng Tinh Văn thút thít, trả lời rất thẳng thắn: “Tôi... tôi không thích con trai học dốt.”

Chúc Hằng sững cả người. Còn chưa kịp phản ứng lại thì Phùng Tinh Văn đã nhân lúc anh không để ý, thuận thực tránh thoát, thoát cái đã chạy thật xa.

“Hừ!”

Đút đôi bàn tay lạnh như băng vào túi, Chúc Hằng nhìn theo dáng người chạy còn nhanh hơn thỏ kia, cười xùy một tiếng. Cậu phà ra một lần hơi, mày càng nhíu càng chặt, cuối cùng ngửa đầu, lấy hết sức hét lớn: “Đó là do tôi không muốn học. Tôi mà nghiêm túc học thì kiểu gì cũng thi hạng nhất!”

Đến khi đó em sẽ phải thích tôi.

.....

Trình Gia Úy thức thời đi trước, Chúc Yếu chậm rãi đi bên cạnh Nguyên Trạch. Đến bãi đỗ xe đạp, anh đi cất xe, Chúc Yếu đi đến bên cạnh bồn hoa, tháo đôi găng tay ra cho vào túi rồi khom người xuống, vốc một vốc tuyết tinh khôi từ dưới nền gạch men lên, sau đó vo thành một cục.

Nguyên Trạch cất xe đạp xong, đứng bên cạnh cô, thấy tay cô cầm một quả cầu tuyết tròn trịa thì nhẹ nhàng bảo. “Lạnh lắm, chơi một lát thôi nhé.”

Chúc Yếu cúi đầu ừ một tiếng khe khẽ, vừa đi vừa nghịch tuyết. Lúc ném quả cầu tuyết xuống, tay cô đã bị đông lạnh đến sưng đỏ nên vô thức xoa xoa

lòng bàn tay.

Nguyên Trạch cúi đầu nhìn sang, mỉm cười rồi kéo tay cô đặt vào lòng bàn tay mình.

Cảm giác ấm áp ấy từ đôi tay lan ra đến trái tim. Dưới chiếc nón len, Chúc Yếu nhìn anh bằng đôi mắt hàm chứa nụ cười, cô ngắm anh thật kỹ rồi hé môi nói: “Thật ấm áp.”

Suối ấm xong, anh cũng không buông tay cô ra mà nắm nó đi tiếp.

Tiếng chuông xe đạp vang lên nghe leng keng. Chúc Yếu nhìn về hướng phát ra âm thanh, ngay đằng trước, có người đang dắt xe đạp đi về phía này.

Là cô Tiêu Thục Tuyết – giáo viên môn toán.

Cô Tiêu đã đến trước mặt họ. Cô mang đôi bao tay bằng da màu đen, dắt xe đạp, dừng lại ngay đằng trước.

Nguyên Trạch và Chúc Yếu đồng thanh chào: “Chúng em chào cô Tiêu.”

Cô Tiêu Thục Tuyết gật đầu nhìn hai học sinh trước mặt, ánh mắt từ từ rơi vào đôi bàn tay đang nắm chặt của hai người.

Lúc này Chúc Yếu mới kịp phản ứng, vội vội vàng vàng buông tay anh ra, khuôn mặt trắng trẻo nấp sau lớp khăn quàng cổ cũng thoáng chốc đỏ ửng lên. Ngược lại, Nguyên Trạch vẫn trấn tĩnh như thường, thần thái ung dung, như cây tùng cây bách đứng giữa trời tuyết, thanh cao ngạo nghễ.

Trên gương mặt của cô giáo vốn nghiêm túc mô phạm bỗng hiện lên nụ cười nhẹ, cô nói: “Các em đến thật là sớm.” Không nói gì nữa, cô tiếp tục dắt xe đi, lúc ngang qua họ, cô dừng lại trong chốc lát.

Chúc Yếu như bị ép tim không thở nổi. Cô mím môi, vô thức nhìn sắc mặt của cô Tiêu, ánh mắt e dè, vô cùng căng thẳng.

Chỉ thấy cô Tiêu quay đầu lại, đưa tay đẩy gọng kính trên mũi lên, nói với giọng hiền từ. “Nguyên Trạch này, em đừng chỉ lo học phần mình, có thời gian thì cũng phải dạy bạn cùng bàn nhiều hơn nhé.”

Tại Nguyên Trạch đỏ lên một cách hiếm thấy, sau đó thì trấn tĩnh, ngoan ngoãn trả lời. “Em biết rồi, thưa cô Tiêu.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Thành thật

Trên đường lên phòng học, đứng tại chân cầu thang, Chúc Yếu liếc nhìn Nguyên Trạch bên cạnh mình, hỏi: “Cô Tiêu sẽ không nói gì với cô chủ nhiệm chứ?”

Cô Ứng Úc Lưu kịch liệt phản đối học sinh yêu sớm, nhất là vào giai đoạn quan trọng của lớp 12. Tuy cô và Nguyên Trạch chưa chính thức yêu nhau nhưng lúc này cô Tiêu đã nhìn thấy họ nắm tay rồi.

Nguyên Trạch đưa tay sửa sang lại chiếc mũ trên đầu cô, nhìn đôi mắt đen lay lay của tiểu công chúa, nhỏ nhẹ trả lời: “Yên tâm đi, không sao đâu.”

Vậy thì tốt. Chúc Yếu biết cô Ứng Úc Lưu không thích mình. Giả dụ học sinh ưu tú như Lâm Chi Y và Nguyên Trạch yêu sớm, có lẽ cô ấy còn mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng cô thì không. Thành tích cô kém, nếu yêu đương với học sinh giỏi nhất khối, chắc chắn cô Ứng sẽ cảm thấy cô đang khiến Nguyên Trạch học hành sa sút.

Cửa phòng lớp 12.9 đang đóng. Có tiếng cười đùa ầm ĩ từ bên trong vọng ra. Chúc Yếu sửa sang lại quai cặp trên vai mình, đẩy cửa bước vào, hơi ầm bập chột ủa vào mặt, tiếp theo là thứ gì đó bay thẳng về bên này, đập mạnh vào trán của Chúc Yếu.

Chúc Yếu vô thức á một tiếng, ôm đầu vì đau.

Bên trong Hứa Du Du và Trương Kha đang đùa giỡn. Trương Kha nhìn thấy Hứa Du Du đang lén đan khăn quàng cổ trong học bàn, nhân lúc cô không chú ý nên giật chạy mất, Hứa Du Du vội vàng đuổi theo. Trương Kha cười cợt không chịu trả cho cô, hai người cứ thế chơi trò đuổi bắt quanh mấy dãy bàn ghế trong lớp. Cuối cùng Hứa Du Du đứng trên bục giảng, máu nóng bốc lên nên lấy nửa viên phấn từ trong hộp ra, ném vào Trương Kha.

Trương Kha nhanh nhẹn né được.

Ai ngờ Chúc Yếu đẩy cửa bước vào, viên phấn vừa lúc bay thẳng vào trán cô.

Nguyên Trạch đi sau Chúc Yếu, nghe thấy tiếng hét mới vội đi đến bên cạnh cô, gỡ bàn tay đang che trán ra, nhìn thật kỹ. Da cô trắng mịn, vì thế trên

trán có một vết đỏ khá rõ.

Thật ra cũng không đau lắm, chỉ có điều bị giật mình mà thôi. Chúc Yếu ậm ừ nói: “Không đau.”

Trương Kha ôm cục len, hỏi Chúc Yếu. “Chúc Yếu, cậu không sao chứ?”

Hứa Du Du trên bục giảng cũng không ngờ là Chúc Yếu sẽ bước vào. Mặc dù quan hệ giữa họ không tốt lắm, nhưng dù gì cũng là bạn học, thế nên Hứa Du Du ấp úng xin lỗi: “Xin lỗi nha, mình không định ném cậu, mình chỉ định ném Trương Kha.”

Nhân lúc Trương Kha đang chú ý đến Chúc Yếu, Hứa Du Du vội vàng bước tới giật nửa chiếc khăn quàng cổ và cuộn len lại, ai dè kim đan vẫn còn nằm trong tay cậu, thế là nửa chiếc khăn bị kéo tung vài vòng giống như hiệu ứng domino vậy.

Hứa Du Du tức tối đến nỗi chống tay lên hông hét lớn: “Cậu đền đi!”

Trương Kha nào có ngờ thứ này lại dễ bung như vậy, cậu vội vàng nhét mẩu còn lại của chiếc khăn vào lòng Hứa Du Du. “Trả lại cho cậu là được chứ gì.”

Hứa Du Du và Trương Kha còn đang cãi nhau, Chúc Yếu về chỗ ngồi trước. Trong phòng có máy điều hòa, hơn nữa đông người nên khá ấm áp. Chúc Yếu đặt cặp sách xuống, sau đó tháo mũ ra.

Tóc cô không buộc, cả suối tóc đen óng mềm mại cứ thế xõa ra, nhẹ nhàng dán vào mặt. Vừa định tháo chiếc khăn quàng cổ ra, Nguyên Trạch đã vươn tay qua, ngón tay trâm lên trán cô... Nóng ấm, mềm mại... nhẹ nhàng xoa xoa.

Chúc Yếu như ngừng thở. Cánh tay đang định cởi chiếc khăn cũng cứng đờ, duy chỉ có đôi mắt là nhẹ nhàng chuyển động, nhìn cô về ngay góc.

Nguyên Trạch nhanh chóng thu tay lại, nói: “Xong rồi.”

“À...” Lúc bấy giờ Chúc Yếu mới hiểu ra là anh đang lau vết phấn trên trán giúp mình. Mắt cô tràn ngập nụ cười, đầu hơi cúi xuống, chậm rãi tháo chiếc khăn trên cổ ra, từng vòng, từng vòng một, để lộ làn cổ mảnh mai, mịn màng.

Từ vị trí của Nguyên Trạch nhìn sang, da dẻ tiểu công chúa nõn nà, trắng đến nỗi gần như phát sáng. Tay anh sững lại, mắt đảo sang hướng khác, bắt đầu sửa soạn cặp sách.

Mùa rét đã đến. Không biết lớp nào khởi xướng phong trào mà đám nữ sinh đều len lén đan khăn quàng cổ. Hứa Du Du là một trong số đó. Các cô gái ở tuổi này giống như có một nguồn năng lượng không bao giờ cạn, dù áp lực học tập có lớn cỡ nào thì cũng có thể nhín thời gian để làm những điều thế này.

Còn Lâm Chi Y thì chưa bao giờ đụng vào những thứ này, sáng sớm đã đến phòng học, mặc cho Hứa Du Du và Trương Kha cãi nhau ầm ĩ, cô vẫn nhẩn nại ngồi yên tại chỗ giải đề thi.

Cô bạn cùng bàn của Lâm Chi Y lặng lẽ nháy mắt với cô một cái, ép giọng thật khẽ: “Chi Y này, cậu nói xem có phải lớp trưởng của chúng ta và Chúc Yếu đang... quen nhau không?” Lúc trước khi Nguyên Trạch vừa được phân vào lớp 12.9, các bạn nữ xinh xắn trong lớp đều ngáp nghé có ý đồ nhưng sau này, người vốn chừng chặc kín đáo như Lâm Chi cũng tỏ ra có ý với Nguyên Trạch mà anh còn không thèm liếc mắt lấy một cái, huống chi...

Bạn cùng bàn của Lâm Chi Y tên là Ngụy Giai Vũ. Cô chủ nhiệm lớp chuyển bạn cùng bàn trước kia của cô là Chu Tư Tề đi nên thay Ngụy Giai Vũ vào. Ngụy Giai Vũ thành tích khá tốt, đầu óc lại nhanh nhạy, tinh ý. Hồi lớp 10, 11 cô bạn này hay gây chuyện, nhuộm tóc, yêu đương nhưng lên lớp 12 thì tự nhiên đổi tính, thành tích tiến bộ rất nhanh.

Lâm Chi Y siết chặt cây bút trên tay, giả vờ điềm nhiên như không. “Không phải đâu.”

Ngụy Giai Vũ quay cây bút, âm thầm quan sát biểu cảm của Lâm Chi Y, cuối cùng đặt bút xuống, cười nói: “Cũng phải. Dù lớp trưởng có muốn yêu đương thì cũng sẽ không chọn một người có thành tích kém như thế, đúng không?”

Lâm Chi Y không trả lời vấn đề này, giọng rất lãnh đạm. “Mình không biết.”

.....

Buổi chiều tan học, bầu trời u ám, có vài bông tuyết bay lả tả.

Chúc Hằng uể oải dựa vào chiếc xe, trời tuyết giá rét cũng không sợ lạnh, áo khoác bung ra để lộ đôi chân dài thẳng tắp. Mái tóc cậu đen mượt, khuôn mặt trắng trẻo, đường nét góc cạnh lại toát lên vẻ tay chơi hư hỏng. Hai ngón tay cậu kẹp đầu thuốc, khói lượn lờ mỏng lung, mắt hơi nhắm lại, thỉnh thoảng ho nhẹ vài tiếng, nhìn có vẻ rất phờ phạc.

Học sinh đang hoảng nhìn thấy cậu thì lập tức đi vòng đường khác.

Nhưng cũng có những nữ sinh cảm thấy Chúc Hằng rất đẹp trai nên len lén liếc vài cái rồi châu đầu bàn tán khe khẽ với bạn mình.

Mỗi Chúc Hằng khẽ nhếch lên, cậu cực kỳ yêu thích cảm giác được người người chú ý này. Đang chuẩn bị hút thêm một hơi thuốc thì nhìn thấy Nguyên

Trạch và Chúc Yêu đeo cặp sách bước ra.

“Khụ... khụ...” Bị sắc bất ngờ, Chúc Hằng đưa nắm tay lên đặt trước miệng, ho sặc sụa vài tiếng, sau đó quỳnh quảng ném đầu thuốc xuống đất, thuận thực giấu đi.

Bởi vì quá bất mắt nên từ xa Chúc Yêu đã nhìn thấy Chúc Hằng hút thuốc, cô chạy lúp xúp đến, sa sầm mặt nói: “Chẳng phải đã bảo anh không được hút thuốc nữa sao?” Tiêu Minh Châu bận rộn, Chúc Tấn Ung hơi hốt, chỉ có thỉnh thoảng bị Chúc Yêu bắt được, mới nhắc cậu vài câu.

Chúc Hằng liếc nhìn Nguyên Trạch đằng sau cô một cái, trong lòng biết rất rõ đó đã là chuyện của kiếp trước nhưng trong vô thức cậu vẫn thấy chột dạ, cảm thấy đáng sau đáng về ung dung hồ hững ấy, anh luôn có cách để trị cậu.

“Chỉ hút vài hơi thôi, cũng phải cai từ từ chứ.” Một tay cho vào túi quần, về mặt cung chiêu, Chúc Hằng nói với giọng thoải mái. “Lên xe đi đã.”

Chúc Yêu dạ một tiếng, mở cửa sau của xe ra.

Chúc Hằng vẫn đặt tay trên cánh cửa xe, như một cái, nói với em gái mình: “Em ngồi đằng trước đi, anh và thái... anh và Nguyên Trạch ngồi đằng sau.”

Trước kia Chúc Hằng thích ngồi ở trước nhất, nhưng bây giờ nếu cậu ngồi ở đó thì Chúc Yêu sẽ ngồi chung với Nguyên Trạch... Mặc dù ở lớp họ ngồi chung bàn, thậm chí ở nơi cậu không nhìn thấy có lẽ đã làm những chuyện thân mật hơn, nhưng phận làm anh, ở ngay trước mắt mình, chung quy vẫn phải canh chừng một chút.

Lên xe, Chúc Yêu đặt cặp sách lên đùi rồi quay qua thắt dây an toàn. Đằng sau, Chúc Hằng nghiêng nghiêng ngả ngả ngồi trên ghế, hai chân chụm lại, chuẩn bị bắt chéo chân. Nguyên Trạch ở bên cạnh đưa mắt liếc sang một cái, nhìn vào hai chân cậu.

Chúc Hằng căng thẳng tăng hăng vài cái, vô thức đặt chân xuống, ngồi thẳng người dậy.

Làm xong hết thảy, cậu bắt giác ngẩn người, cảm thấy mình thật giống thẳng ngốc.

Nhìn Chúc Hằng qua gương chiếu hậu, Chúc Yêu khẽ nheo hai mắt lại, nhún vai, lén nín cười.

.....

Lúc Nguyên Trạch bước vào nhà Chúc Yêu thì Tiêu Minh Châu đang ở trong bếp nấu ăn. Nghe anh đến, bà tay còn cầm sạn, người còn buộc tạp dề bước thẳng ra. Dù là người trước nay trấn tĩnh như Nguyên Trạch thì cũng phải ngẩn ngơ mất vài giây khi nhìn thấy hoàng hậu nương nương vốn trang nhã cao quý nay lại bình dân như thế.

Tiếp đó, theo sau lưng bà là Chúc Tấn Ung mặc bộ đồ bông ở nhà, bởi đang cắt hành nên hai mắt đỏ hoe.

Nguyên Trạch vẫn đáng về nhả nhặn ôn hòa ấy. Trong thoáng chốc, dường như anh vẫn là chàng trai trẻ tuổi cơ trí, trụ cột của triều đình Đại Ngụy năm nào.

“Hoàng thượng, nương nương.”

Tiêu Minh Châu nhét chiếc sạn vào tay Chúc Tấn Ung, hai tay lau đại lên tạp dề vài cái, mặt ửng đỏ. “Không ngờ đời này vẫn còn có cơ hội gặp lại thái phó...” Không có vẻ trưởng thành chừng chạc của tuổi hai lăm khi ấy, giờ đứng chung với Chúc Hằng và Chúc Yêu, anh cũng như một học sinh cấp 3 đồng trang lứa.

“Là vinh hạnh của thần.”

Tiêu Minh Châu cười nói: “Cái gì mà hoàng thượng, nương nương chứ. Đến đây rồi thì đừng khách sáo thế, cứ coi như người nhà là được...” Sau đó bà nói với Chúc Hằng. “Còn đứng đó làm gì, còn không mau tiếp đón thái phó.”

Không còn những nghi lễ phức tạp chốn cung đình, Tiêu Minh Châu cũng trút bỏ vẻ mạnh mẽ quyết đoán khi ở trên thương trường, bà cực kỳ ân cần và nhiệt tình với Nguyên Trạch, dẫn anh đến ngồi vào sofa phòng khách, còn đẩy mâm trái cây đến trước mặt anh. “Không biết con thích ăn gì nên đã chuẩn bị mỗi thứ một ít.”

Chúc Tấn Ung đứng bên cạnh lầu bầu. “Đừng đẩy nữa, đẩy tiếp là rơi xuống đất đấy.”

Tiêu Minh Châu tắt nụ cười, quay qua quát Chúc Tấn Ung. “Ông im miệng đi!”

Chúc Tấn Ung im lặng, ngồi ngả nghiêng xuống sofa. Chúc Hằng ngồi trên tay vịn của ghế, cầm một quả quýt vàng óng lên lột vỏ. Vừa lột được hai múi, Chúc Tấn Ung liền ung dung há miệng ra, bàn tay đang định nhét múi quýt vào miệng mình của Chúc Hằng khựng lại, sau đó hậm hực ném vào miệng cho Chúc Tấn Ung.

Biệt thự nhà họ Chúc rất rộng, bình thường trống trải, bữa tối hôm nay thì lại rất náo nhiệt. Tiêu Minh Châu vào bếp nấu vài món ăn gia đình, trong bữa cơm cũng không có vẻ cậu giữa vua tôi mà trò chuyện với nhau rất ăn ý.

Chúc Yếu bụng chén com, vừa ăn vừa quan sát vẻ mặt của Nguyên Trạch. Tính anh kiêu lời, mẹ cô lại nói nhiều, nhưng hôm nay dù bà hỏi gì, anh cũng trả lời rất nghiêm túc, nói nhiều hơn thường ngày.

.....

Ăn com tới xong, Chúc Yếu lấy cớ muốn hỏi Nguyên Trạch về bài toán nên dắt sang anh phòng khác.

Lật đề ra, trong lúc Nguyên Trạch cầm bút giảng bài cho mình, cô không nhịn được bèn hỏi. “Hôm nay... cậu có cảm thấy không được tự nhiên không? Mẹ mình rất thích cậu cho nên mới nói với cậu nhiều như thế.”

Nói thật, đúng là Nguyên Trạch cảm thấy không được quen cho lắm. Cả hai đời anh đều rất hiếm khi được trải nghiệm cảm giác gia đình ấm áp và hơi huyền ảo thế này. Nhưng anh không ghét nó. Nguyên Trạch cúi đầu nhìn về mặt ngoan ngoãn của tiểu công chúa, chậm rãi đáp. “Minh biết.”

Hoàng hậu đoan trang thanh nhã, nhưng trước nay chưa bao giờ giấu giếm việc mình quý anh.

Chúc Yếu khẽ thở phào một hơi. “Vậy thì tốt.”

Đèn trong phòng sáng trưng, Chúc Yếu ngồi bên chiếc bàn nhỏ, nghe Nguyên Trạch giảng giải các bước làm bài. Hơi thở thanh mát của anh cứ mãi quần quanh, cô len lén liếc anh một cái. Vì giảng bài, hai người ngồi rất gần. Anh cụp mắt, hàng mi dài rậm tạo thành hai bóng râm trên mặt anh.

Chúc Yếu nhìn một bên mặt của anh, một lát sau, cô nắm chặt tay, liếm môi một chút rồi mới hơi ngửa đầu lên.

Cánh môi chạm nhẹ vào cằm của anh.

Một cái chạm rất khẽ. Như lông vũ phát qua.

Tim đập thình thịch. Cô vội vã cúi đầu.

Bàn tay đang viết các bước làm bài toán trên giấy nháp cứng lại, cây bút đen vạch một đường thật dài trên tờ giấy trắng. Động tác của Nguyên Trạch bỗng khựng lại, đôi mắt tối sầm.

Tất cả trở nên im lặng.

“Minh...”

Là giọng nói ngọt ngào của tiểu công chúa, âm thanh nhỏ như tiếng muỗi vo ve, rất thành thật giải thích. “Minh cũng... không kim lòng được.”

Nguyên Trạch nuốt nước miếng, ngẩn người vài giây, sau đó một tiếng “cạch” vang lên, anh đặt cây bút xuống.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Tim đập như trống gõ

Chúc Yếu hơi cụp hàng mi xuống, khuôn mặt nõn nà trông rất ngoan hiền.

Mái tóc cô vén qua tai. Vành tai trắng trẻo đầy đặn dần dần ửng hồng. Chỉ một cái chạm rất khẽ thôi mà dường như môi vẫn còn lưu giữ cảm giác mềm mại ấy. Cô rất thích gần gũi anh.

Chúc Yếu cúi đầu, sau đó ngước mắt lên, dè dặt nhìn phản ứng của Nguyên Trạch. Anh đang nhìn cô, ánh mắt nóng rực, trong đôi mắt đen thẳm kia dường như có hai đốm lửa nhỏ đang dần nhen lên...

Anh ép giọng xuống rất khẽ, chất giọng hơi khàn khàn: “Công chúa, chắc là cậu không biết...”

Hả? Chúc Yếu mở to mắt.

Bỗng nhiên đằng sau vang lên giọng nói của Chúc Hằng: “Đang giảng bài gì vậy? Anh cũng muốn nghe thử.”

Chúc Yếu lập tức hoàn hồn lại.

Chúc Hằng tay còn cầm nửa trái quýt, đang nhét vài múi vào miệng mình. Cậu từ tốn bước tới bên cạnh Chúc Yếu, sau đó ngồi xuống, nghiêng đầu nghe giảng bài nhưng ánh mắt thì thỉnh thoảng cứ đảo qua Nguyên Trạch, thấy anh vẫn giữ dáng vẻ lạnh lùng hờ hững như trước, không khác gì lúc giảng bài cho cậu khi còn ở trong cung năm nào.

Nguyên Trạch nhặt bút lên, tiếp tục giảng bài cho Chúc Yếu.

Chúc Yếu dựa theo các bước anh hướng dẫn, cẩn thận nhớ lại những kiến thức có liên quan đến đề bài này. Nguyên Trạch hỏi vài công thức toán học cần sử dụng, Chúc Yếu nghĩ ngợi vài giây rồi trả lời một cách trôi chảy. Chỉ vài phút ngắn ngủi đã nghiền cứu tường tận một đề toán khó.

Về phần Chúc Hằng ở bên cạnh, trái quyết đã ăn xong, nghe Nguyên Trạch và Chúc Hằng trao đổi những công thức toán học gì gì đó, đầu óc như trên mây. Cậu bỗng nhớ đến những lời mà Phùng Tinh Văn nói với mình bao ban ngày, ngực cảm thấy nặng trĩu.

.....

Lúc tiễn Nguyên Trạch ra cửa, Tiêu Minh Châu rất bịn rịn. “Sau này con phải thường đến chơi nhé. Ở trường, Chúc Yếu nhờ vào con hết.”

Ở trường có Chúc Hằng che chở, Chúc Yếu sẽ không bị bắt nạt. Nhưng về mặt học tập thì không trông mong gì được. Đạo gần đây Chúc Yếu học hành tiến bộ hơn nhiều, tất cả đều nhờ công Nguyên Trạch kèm cặp.

Nguyên Trạch khẽ gật đầu. “Dạ vâng, sau này cuối tuần rảnh rỗi, thần rất sẵn lòng giúp công chúa học tập.”

Mắt Tiêu Minh Châu sáng rực lên, trông rất vui mừng. “Vây thì tốt quá.”

Bây giờ Nguyên Trạch đã không còn là kẻ tồi, là thái phó nên dù Tiêu Minh Châu muốn để anh dạy con trai mình thì cũng không tiện làm phiền người ta. Nguyên Trạch đang trong giai đoạn quan trọng nhất của lớp 12, có thể dành thời gian dạy Chúc Yếu đã quý lắm rồi, không lý nào lại bắt anh phải gánh thêm trách nhiệm Chúc Hằng lừa dối này nữa.

Tiêu Minh Châu định cho tài xế đưa Nguyên Trạch về nhưng anh khéo léo từ chối. Bà cũng không ép buộc, đành tiễn anh ra ngoài. Đường đường là chủ tịch tập đoàn Bích Mậu, thời gian rất quý báu, bình thường ngay cả thời gian bồi dưỡng tình cảm vợ chồng cũng không có, thế mà bây giờ lại đứng ngoài cửa, từ xa dõi theo bóng lưng của Nguyên Trạch một lúc thật lâu.

Cuối cùng Chúc Tấn Ung lạnh đến run người, hà hơi xoa xoa hai tay, hối thúc bà: “Người ta đã đi rồi, có gì mà nhìn nữa? Mau vào nhà thôi, lạnh chết đi được.”

Nguyên Trạch vừa đi, Chúc Yếu liền nhẹ nhàng nói với Tiêu Minh Châu. “Mẹ, vậy con lên lầu học tiếp đây.”

Tiêu Minh Châu gật đầu. “Đi đi.”

Chúc Yếu mỉm cười, lê đôi dép mang trong nhà, nhẹ nhàng lên lầu, hết như một chú mèo ngoan ngoãn. Đầu tiên là đi rất chậm, nhưng lên đến cuối cầu thang, cô phóng thật nhanh, xoay tay nắm cửa phòng, đẩy cửa bước vào, bật đèn lên, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại, móc điện thoại di động trong túi ra, động tác liền mạch trông rất thuần thục.

Buông đôi dép ra, ngồi xếp bằng trên sofa, cô gọi điện thoại. Vài giây sau, “tút” một tiếng, điện thoại được nghe.

Đầu bên kia truyền đến giọng nói trong trẻo: “Công chúa.”

“Ừm.”

Chúc Yếu nghiêng đầu nghe máy. Bên kia ngoại trừ giọng nói của Nguyên Trạch, còn có tiếng bước chân cùng với tiếng của người lớn trẻ em, hình như là đang nghịch tuyết, khá là náo nhiệt. Xen lẫn vào đó là tiếng gió thổi qua phản phất, nghe có vẻ rất lạnh.

Cô cụp mắt xuống, dịu dàng nói chuyện với anh. “Minh sợ cậu lạnh nên lúc này có nhét vào cặp cậu một chiếc khăn quàng cổ, cậu nhớ quàng đấy nhé.”

Nguyên Trạch bước chậm lại, dỏng tai lắng nghe, vẻ mặt và ánh mắt rất rất hiền hòa.

Có thể ở trong khu Đế Cảnh Hào Đình này ai nấy cũng quyền lực giàu có. Thịnh vượng trên đường có hai ba cô gái ăn diện rất đẹp, mùa đông còn mặc váy ngắn, bó sát, đáng người yếu điệu. Khi đi lướt qua anh, họ đều dừng lại, ngoái đầu nhìn. Nguyên Trạch dường như không có ý đến, chỉ lắng nghe giọng nói ân cần chu đáo của tiểu công chúa ở đầu bên kia. Mọi anh nín lại, bất giác cong lên.

Đầu bên kia có tiếng kéo phéc-mơ-tuya khe khẽ, chắc là cặp được mở ra. Chúc Yếu khẽ mỉm cười. Khi nói chuyện điện thoại với anh, dù là không nói gì, cô cũng không nén được hồi hộp, vừa ngọt ngào, vừa thấp thỏm.

Cô chậm rãi bước xuống sofa, chân còn mang đôi vớ ngắn màu trắng ngà, giẫm lên tấm thảm mềm mại, đi đến bên cửa sổ, đưa tay viết lên cánh cửa kính mờ hơi sương. Giọng mang theo vẻ mong đợi, cô hỏi: “Thế nào? Có ấm không?”

Đèn đường sáng lên, ánh sáng màu vàng mờ hắt lên gương mặt anh, bên tối bên sáng. Nguyên Trạch nắm chiếc khăn quàng cổ màu xám nhạt, ngón tay vuốt ve, cảm giác mềm mại và ấm áp. Anh đổi tay cầm điện thoại, đặt khăn lên cổ quấn một vòng rồi mới từ tốn trả lời: “Rất ấm áp.”

Ngón tay trắng nõn, thon dài viết từng nét của tên anh lên trên cửa kính. Khi anh nói rất ấm, Chúc Yếu vừa lúc viết đến chữ thứ hai. Cô thoáng dừng viết, bàn tay hơi nắm lại. Cô chuẩn bị đứng thử anh cần, trong lòng cô rất xúc động, rất vui vẻ. Sau đó cô chậm rãi viết tiếp chữ thứ hai. Hết lần này đến lần khác, ô cửa toàn là tên của anh. Chúc Yếu nói: “Ấm là tốt rồi.”

Cô đã cố ý chọn trong tủ quần áo ra chiếc khăn giữ ấm tốt nhất, kiểu dáng đơn giản trang nhã, nam hay nữ đều có thể dùng được.

Ra khỏi khu nhà, đến trạm xe buýt.

Trên đường xe chạy như mắc cửi, bên cạnh có một đôi ăn mặc như học sinh đang đợi xe. Cậu bạn trai cầm một củ khoai lang nướng nóng nôi, kiên nhẫn lột vỏ. Cô gái đút hai tay vào túi áo, thò đầu qua, cắn nhẹ một miếng khoai lang. Hai người thì thầm to nhỏ, cười nói vui vẻ.

Nguyễn Trạch đưa mắt nhìn thoáng qua. Bóng lưng anh cao lớn, đỉnh đặc. Bên tai là tiếng tiều công chúa hỏi: “Nguyễn Trạch, về nhà cậu thì phải đi xe buýt số mấy?”

Nguyễn Trạch đứng đó, vai phải còn khoác hờ cặp sách. Đúng lúc có hai luồng sáng mạnh chiếu tới, một chiếc xe buýt màu đỏ pha trắng chạy vào trạm Nguyễn Trạch đưa mắt nhìn tấm biển đánh số trên chiếc xe. Màn hình Led hiển thị số 379, thế là anh nhấp mày môi trả lời: “Số 379”.

Chúc Yêu ồm một tiếng. Cô nhìn tên Nguyễn Trạch trên ô cửa kính, thương lượng với anh bằng chất giọng vui vẻ. “Vậy chúng ta trò chuyện đến khi nào cậu lên xe, được không?”

Bên kia, chiếc xe buýt từ từ dừng lại. “Xịch” một tiếng, cửa trước và sau của xe mở ra, đôi tình nhân đang đợi xe vội vã bước lên.

Nguyễn Trạch đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích, lạnh lùng đáp: “Được.”

Xe buýt dừng trong giây lát, sau đó cửa xe đóng lại, đi tiếp.

Ven đường có đèn, ánh sáng màu vàng cam sáng sủa. Tuyết bắt đầu rơi lất phất trong đêm đông. Dưới ánh đèn, những bông tuyết tung bay thật là lướt. Thời gian như đang trôi chậm lại. Có bông tuyết khẽ khàng đầu xuống trên tóc, trên vai anh. Nguyễn Trạch đưa tay, cẩn thận phất đi những hạt đậu trên khăn quàng cổ.

Tiếng hít thở nhẹ nhàng truyền đến. Có đôi khi không biết tại sao, đôi bên cứ thế mà im lặng.

Chúc Yêu lại viết tên Nguyễn Trạch lên trên cửa kính lần nữa. Nhớ ra điều gì, cô gọi anh: “Nguyễn Trạch.”

“Hử?”

Mắt Chúc Yêu sáng lên, cô hỏi: “Lúc nãy cậu nói... chắc là mình không biết... cái gì ấy nhỉ?”

Đôi mắt như hai viên ngọc thạch của Nguyễn Trạch hơi tối lại, sau đó hàng mi dày khẽ sụp xuống. Trong đầu anh hiện lên hình ảnh thẹn thùng e lệ của tiều công chúa khi nãy. Anh đưa tay lên sờ vào cằm mình như suy ngẫm điều gì, khóe môi bất giác nở một nụ cười khá tươi rồi thì thầm: “Công chúa, chắc là cậu không biết... cậu đang yêu đến thế nào đâu.”

“Mình...” Chúc Yêu ngớ người, ngẩn ngơ mất vài giây, sau đó mặt đỏ ửng lên. Cô khẽ cắn môi, đầu cúi gằm xuống, cảm giác như anh đang thì thầm bên tai mình vậy. Áp a áp úng cả buổi trời, những câu chữ nghẹn trong cổ họng không cách nào thoát ra được. Cô ngượng ngùng nhưng không giấu được vui sướng, vừa thẹn vừa cười, mắt sáng long lanh. Tay cô bối rối vẽ linh tinh lên cửa kính, ngón tay lạnh đến tê tái.

Anh cười khẽ vài tiếng, sau đó nói: “Xe đến rồi.”

“Ừm.”

Cúp điện thoại, Chúc Yêu nhìn những bông tuyết đang bay là tả và ánh đèn rực rỡ ngoài cửa sổ. Bờ vai cô nhỏ bé mong manh. Đứng mãi một lát, cô mới đưa hai bàn tay lạnh công của mình lên che khuôn mặt ấm áp rồi nhào tới ngã phịch vào chiếc giường. Nắm lấy mép chăn, chui vào trong, cả người vui trong ổ chăn ấm, cô lại cười một cách ngây ngô.

Hai mươi phút sau, tiều công chúa bò dậy, vuốt mặt, bình tĩnh xuống giường làm bài tập.

.....

Những đợt ôn tập khẩn trương cứ thế lần lượt trôi qua, các đợt thi thử cũng đua nhau kéo đến. Áp lực học tập đè ép làm học sinh lớp 12 không thở nổi.

Trên lớp, Tường Diễm Nha pha một ly trà rễ bân lam rồi bùng đến đứng trước bàn Chúc Yêu vừa uống vừa tám với bọn Triệu Khiêm Trác, Trình Gia Ủy về chuyện có học sinh lớp 12 của một trường cấp 3 ở gần đó vì không chịu nổi áp lực học tập nên đã lên sân thượng của trường đòi nhảy lầu tự tử.

Chúc Yêu nhăn mặt, dừng bút lại hỏi: “Sau đó thì sao?”

Triệu Khiêm Trác quay đầu qua, trả lời: “Cuối cùng thầy cô cũng khuyên nó xuống được. Nhưng chuyện này tạo dư luận xôn xao lắm. Nghe nói bình thường bạn học sinh đó cũng rất cố gắng học hành, có điều tâm lý không được vững vàng lắm, rất sợ thi cử. Cuộc thi bình thường không sao, hễ đến những kỳ thi quan trọng là lại căng thẳng, đầu óc trống rỗng.”

Tường Diễm Nha uống một hớp trà rễ bân lam, lăm lăm: “Vậy thì thật là thê thảm.”

Triệu Khiêm Trắc gật đầu. “Chứ gì nữa.”

Buổi sáng thi thử hai môn, tới trưa học sinh về đến phòng học, chuông báo hiệu giờ nghỉ vang lên, ai nấy đều mệt mỏi nằm nhoài ra bàn ngủ trưa, dù chỉ chớp mắt trong ít phút cũng quý lắm rồi. Lâm Chi Y làm xong một bộ đề, thấy các bạn đều đã ngủ, cô nghĩ ngơi giây lát rồi cũng đặt bút xuống, lẳng lẳng gối đầu lên xấp đề cương dày cộp.

Chúc Yếu sớm đã kiệt sức. Tới qua cô thức đến một giờ, sáng nay năm giờ rưỡi đã phải dậy, đến trường lại thi hai môn liên tục nên trưa chỉ ăn vài miếng, về đến phòng thấy các bạn đang ngủ thì cũng dúi cả mắt, gục xuống là ngủ say.

Vốn chỉ định nghỉ vài phút, ai dè vừa chớp mắt, giờ nghỉ trưa đã nhanh chóng trôi qua.

Chúc Yếu nhấp nhem mở mắt ra, trên người cô đang khoác một chiếc áo đồng phục khá rộng. Cô dụi dụi mắt, sau đó nhìn thấy Nguyên Trạch bên cạnh mình.

Anh cũng nằm xoài lên trên quyển sách tiếng Anh đang mở, quay mặt về phía cô, nhắm mắt ngủ. Tiếng hít thở của anh nhẹ nhàng đều đặn. Lúc ngủ, anh không còn vẻ lạnh lùng già dặn như khi thức mà trở về đúng với lứa tuổi mười bảy, mắt mũi miệng đều mang theo vẻ thiếu niên non nớt, có thể búng ra sữa.

Chúc Yếu im ắng gối đầu lên cánh tay, mắt lẳng lẳng ngắm kỹ từng đường nét trên khuôn mặt anh. Thế rồi sau đó, mí mắt anh khẽ nhúc nhích và từ từ mở ra. Mang theo chút mộng lung khi vừa tỉnh ngủ, đôi mắt sáng trông khá ôn hòa, dịu dàng chạm vào đôi mắt cô.

Trong phòng yên tĩnh, trên hành lang cũng rất yên ắng, mọi người đều đang ngủ, chỉ có hai người họ là thức. Cảm giác này thật kỳ diệu, kiểu như ánh mắt cô và ánh mắt anh chạm vào nhau cũng có thể tạo ra một tiếng động khe khẽ, tác động tới trái tim cô. Bốn mắt nhìn nhau, cô ngắm anh không chớp mắt, ngay cả việc hít thở cũng tạm quên mất.

Nguyên Trạch cũng nhìn cô, ánh mắt có vẻ biếng nhác. Trong một khoảnh khắc, đôi môi mỏng đang mím lại bất giác cong lên thật nhẹ khó mà phát hiện được. Sau đó anh nhấc đầu lên, đưa tay dựng quyển sách tiếng Anh dưới cánh tay dậy, nhẹ nhàng che ở trước mặt.

Chúc Yếu thoáng ngẩn ngơ, môi hơi hé mở nhìn khuôn mặt anh đang nhoài tới gần.

Và nhanh chóng chạm thật khẽ vào môi cô một cái.

Ngay sau đó lập tức lùi lại.

“Reng reng reng...”

Tiếng chuông đình tai như ọc vang lên, giờ nghỉ trưa kết thúc. Đám học sinh đang nằm trên bàn ườn oai ngồi dậy, vừa ngáp vừa duỗi người, đưa đi rót nước, đưa đi vệ sinh. Căn phòng yên tĩnh bỗng chốc trở nên ồn ào huyền ảo.

Chỉ có Chúc Yếu là vẫn cứ ngơ ngác nằm ở đó, nhìn khuôn mặt điển trai và vô cùng bình tĩnh của cậu chàng bên cạnh.

Tim đập như trống gỗ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngaoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Thật là hư

Triệu Khiêm Trắc đứng dậy, duỗi đôi chân đang tê rần, cử động đầu cổ một chút. Thấy Chúc Yếu vẫn đang nằm xoài trên bàn, cậu vừa xoa phần gáy nhưc mỏi vừa hỏi cô: “Chúc Yếu, cậu còn chưa hết cảm sao? Nhìn mặt cậu hơi đỏ đó.”

“Hả?” Mặt Chúc Yếu ngơ ngác, mắt ướt long lanh, ánh mắt vẫn rã rời chưa tập trung. Cô chậm rãi đứng dậy, chiếc áo khoác trên vai rơi xuống, cô thuận thể đưa tay nín lại, tim vẫn đập rất nhanh, mặt cũng nóng phùng lên... Vừa rồi anh thật sự hôn cô. Chúc Yếu len lén nhìn Nguyên Trạch một cái, không nén được nụ cười, sau đó nói với Triệu Khiêm Trắc. “Không sao, mình đã khỏi lâu rồi.”

Những khi Chúc Yếu cười, đôi mắt cô sẽ cong lên như vầng trăng non, trông rất ngọt ngào làm Triệu Khiêm Trắc thần thờ trong phút giây, sau đó cũng cười theo, bới rối đưa tay ra sau gáy, đáp: “Vậy thì tốt.”

Tường Diễm Nha lặng lẽ vòng ra phía sau Chúc Yếu, ngồi xổm xuống, hai tay vịn lấy lưng ghế, chớp mắt nhìn cô rồi thì thầm gọi: “Yếu Yếu.”

Chúc Yếu quay đầu qua.

Tường Diễm Nha nói thật khẽ. “Mình bị... rồi, cậu có mang cái đó không?”

Tường Diễm Nha dù gì cũng là con gái, tuy bình thường hoạt bát cởi mở nhưng thiếu nữ tuổi này, gặp phải chuyện như vậy ít nhiều gì cũng sẽ thấy ngại ngùng. Chúc Yếu lập tức hiểu ý, gật đầu, sau đó đưa tay kéo phéc-mô-tuya của chiếc cặp. Bịch bịch vệ sinh mới tinh, chưa xé vỏ. Sau khi xé ra lấy một miếng, Tường Diễm Nha vội vội vàng vàng nhét vào trong túi rồi kéo tay Chúc Yếu, năn nỉ: “Yếu Yếu, cậu đi cùng mình nhé.”

Bên cạnh, động tác lật sách của Nguyên Trạch bất giác khựng lại.

Chúc Yếu đồng ý. Cô kéo khóa cặp lại, lúc ngẩng đầu lên đúng lúc nhìn thấy một bên mặt của Nguyên Trạch. Tuy cô và Tường Diễm Nha nói chuyện rất khê nhưng Nguyên Trạch ngồi ngay bên cạnh, chuyện nhay cảm như vậy bị anh nghe được, Chúc Yếu cảm thấy mặt hơi nóng lên bên vội vàng theo Tường Diễm Nha đi đến nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh nữ trên lầu ba lúc nào cũng chật kín người, Tường Diễm Nha kéo tay Chúc Yếu định lên lầu bốn. Đi đến chân cầu thang thì gặp Lâm Chi Y và Hứa Du Du đang đi xuống, bên cạnh còn có một cậu bạn đang nói gì đó với họ. Lâm Chi Y vốn đang mỉm cười nhẹ, nhưng khi nhìn thấy Chúc Yếu, khóe môi cô bỗng dờ lại.

Họ đi lướt qua nhau.

Lâm Chi Y thoáng liếc theo mái tóc đuôi ngựa đang lúc lắc qua lại của Chúc Yếu, cậu bạn bên cạnh cũng nhìn một chút, thuận miệng hỏi: “Người lúc này... chính là Chúc Yếu lớp các cậu đúng không. Em gái của Chúc Hằng.”

Cậu bạn kia học lớp khác, có tình cảm với Lâm Chi Y. Gần đây cứ tìm cơ hội “vô tình gặp gỡ” cô, hy vọng giảng sinh sắp đến, khi đó có thể hẹn cô ra ngoài chơi. Lâm Chi Y là hoa khôi của trường, thành tích học tập tốt, tính cách dễ thương, nghe nói nhà cũng rất có tiền, đúng chuẩn “bạch phú mỹ”. Có rất nhiều người theo đuổi cô, có điều cô luôn chuyển tâm học tập nên đều khéo léo từ chối họ. Danh tiếng của hoa khôi Lâm Chi Y rất tốt không phải không có nguyên nhân, dù là từ chối người khác thì cũng rất lịch sự.

Hứa Du Du trả lời: “Đúng vậy. Có điều thành tích của cậu ta kém lắm, không thể nào bì được với Chi Y của chúng ta.”

Giọng điệu rất tự hào.

Lâm Chi Y kéo ống tay áo của Hứa Du Du một cái, nói: “Bạn cùng lớp với nhau, đừng có luôn nói Chúc Yếu như thế. Mình thấy gần đây cậu ấy cũng rất tiến bộ rồi.”

Hứa Du Du không biết giữ mồm miệng nhưng rất nghe lời Lâm Chi Y, vì thế chỉ bĩu môi chứ không nói gì thêm.

Các nam sinh cấp 3 rất hay thảo luận xem con gái lớp nào đẹp, ai quen được với hoa khôi lớp nào... Lớp 10, 11, Chúc Yếu khá khép mình, cộng thêm có một cậu anh trai như Chúc Hằng nên không ai dám có ý gì với cô. Nhưng gần đây không biết ai chụp được hình Chúc Yếu, có tấm ăn com ở căn-tin, có tấm đội xe ở cổng trường lúc tan học, có tấm đang ăn trước quầy quà vặt, thậm chí có tấm đang trực nhật làm vệ sinh nữa...

Trong ảnh, làn da cô trắng trẻo nõn nà, dáng mảnh mai yêu kiều, đôi mắt biết nói như vàng trắng sáng long lanh.

Chúc Yếu thật sự rất đẹp.

Đặc biệt là tấm ảnh cô ngồi ôm đàn tỳ bà, đôi mắt hơi cụp xuống, da trắng môi đỏ, góc nghiêng thật sự quá thần thánh.

Đám nam sinh đều chộn rộn trong lòng, nếu không phải nghe tin Chúc Hằng từng lời một cậu bạn muốn theo đuổi Chúc Yếu vào trong hẻm đập cho một trận toi bời thì chắc là còn có rất nhiều người theo đuổi cô.

Cậu bạn kia hơi thất thần, nhớ đến gương mặt nõn nà của cô bạn vừa rồi, sau đó nhìn Lâm Chi Y một cái. Hình như là trắng hơn Lâm Chi Y nhiều. So sánh với nhau, bỗng chốc cảm thấy Lâm Chi Y thật nhạt nhẽo, không còn mặn mà.

Trên hành lang về lại phòng học, Hứa Du Du khoác cánh tay Lâm Chi Y, lầu bầu một câu: “Cậu nói xem Hà Dương hỏi Chúc Yếu làm gì? Chẳng phải cậu ta thích cậu sao?”

Chắc là vì có quá nhiều người thích mình, nên khi nhắc đến chuyện thế này, trên mặt Lâm Chi Y không có quá nhiều biểu cảm. Cô cứ thần thần thờ thờ, trong đầu chỉ tràn ngập hình ảnh Nguyên Trạch hôn Chúc Yếu trong giờ nghỉ trưa hôm nay mà thôi.

Tuy có quyền sách tiếng Anh che lại nhưng cô dám chắc chắn Nguyên Trạch đã hôn Chúc Yếu.

Người có tính cách lạnh lùng như anh, thế mà lại hôn lên một cô gái... Cô thật sự rất kinh ngạc.

Cô cảm thấy với tính cách của Nguyên Trạch, cho dù là yêu đương thì cũng sẽ khá thờ ơ lãnh đạm như bình thường, còn đang gái thì quán lấy anh, tìm mọi cách lấy lòng anh mới phải.

Từ lớp 10 đến 12, cô đều học cùng lớp với anh.

Cô biết tính tình anh lạnh lùng đến thế nào. Các bạn đều thích ghép đôi cô với anh, cô cũng thích cảm giác này, giống như trong mắt các bạn, họ ngầm thừa nhận cô xứng với anh vậy. Nguyên Trạch không thích cô, cô cũng biết. Dù gì anh cũng không thích bất cứ cô gái nào khác. Nhưng bây giờ...

Lâm Chi Y không thể hình dung được cảm giác trong lòng mình lúc này. Giống như có thứ gì đó rất quan trọng bị Chúc Yếu cướp mất mà mình không có cách nào để giành lại vậy.

.....

Tường Diễm Nha ra ngoài, đến vòi nước rửa tay. Dòng nước xối ào ào, cô vừa rửa vừa hỏi Chúc Yếu có dự định gì trong ngày giáng sinh.

Giáng sinh năm nay rơi vào ngày thứ 7. Tuy tiểu công chúa mỗi ngày chỉ biết hai địa điểm là trường và nhà, việc học tập khô khan tẻ nhạt nhưng đi trên đường, cùng với bước vào khu nhà đều có thể cảm nhận được không khí giáng sinh đang tràn về. Nói mới nhớ, đây là lần đầu tiên tiểu công chúa của Đại Ngụy đón giáng sinh, có điều cô hoàn toàn chưa có kế hoạch gì cả.

Chỉ những bộ đề này thôi là đã đủ khiến cô đau đầu rồi.

Tường Diễm Nha khóa vòi nước lại, dùng khăn giấy lau tay rồi nói với Chúc Yếu: “Gần đây ngoài rạp có rất nhiều bộ phim mới công chiếu, học tập tuy quan trọng nhưng dành chừng hai tiếng đồng hồ đi coi phim chắc cũng được chứ. Cậu đó, lúc ở cạnh lớp trường cũng đừng nên trong sáng quá, chỉ lo học không thôi...” Giọng cô khá nhỏ, nghe rất gian xảo. “Mình bảo cậu này, rạp chiếu phim tối om om, không khí đó rất thích hợp để yêu đương.”

Nghe thế Chúc Yếu cũng hơi dao động. Cô im môi trầm tư, sau đó ngược mắt lên, thăm dò: “Vậy để mình... tìm cơ hội hỏi xem sao.”

Chắc là anh sẽ đồng ý thôi. Trước kia cũng có hẹn cô xem phim rồi mà.

Tường Diễm Nha khoác vai cô về lại phòng học, trên đường đi chia sẻ với cô rất nhiều kinh nghiệm, chẳng hạn nếu gan thì chọn phim kinh dị, đến lúc đó cứ chui vào lòng Nguyên Trạch; cũng có thể chọn phim tình cảm, tốt nhất là bộ nào gay gắt, kích thích một chút. Rồi chỗ ngồi phải chọn phía sau, tốt nhất là chọn ghế đôi. Lúc về đến phòng học, Tường Diễm Nha vẫn khoác vai Chúc Yếu, ghé vào tai cô thì thầm to nhỏ.

Còn Nguyên Trạch thì đang đứng trên bục giảng phát bài. Hai người các cô còn chưa bước vào anh liền cảm nhận được, tay dừng lại, quay đầu qua nhìn một cái. Ánh mắt rơi đúng vào cánh tay Tường Diễm Nha đang khoác trên đầu vai Chúc Yếu.

Anh liếc một cái, vẻ mặt bình thường, nhẹ nhàng bảo: “Mau về chỗ ngồi đi, sắp vào học rồi.”

Tai Chúc Yếu bị Tường Diễm Nha thổi vào làm hơi ngứa, cô không nhìn được bèn nghiêng đầu bật cười. Nghe Nguyên Trạch nói, nụ cười liền tắt, cô khề ừ một tiếng.

Chúc Yếu và Tường Diễm Nha tách ra, lúc trở về chỗ ngồi, cô không nhìn được bèn nhìn lên bục giảng. Vẫn đáng vẻ hờ hững lãnh đạm ấy, cứ như vừa lén hôn cô là một người khác vậy.

.....

Tối thứ 6, Chúc Yếu ôm điện thoại nằm trên giường lăn qua lộn lại. Bộ đồ mặc ở nhà bằng lông êm ái khiến khuôn mặt cô càng thêm mượt mà. Lát sau, cô bước xuống giường, đi chân không trên thảm mây vòng rồi ngược đầu lên nhìn đồng hồ trên tường.

Kim đồng hồ tích tắc chạy.

Vừa đúng bảy giờ rưỡi.

Đi đến bên bàn, bưng ly nước lên uống một hớp, nuốt ực xuống bụng, cô mới hít sâu một hơi, mở khóa điện thoại nhắn Wechat với Nguyên Trạch, tiện thể... tiện thể hỏi anh ngày mai có muốn đi xem phim với cô không. Màn hình sáng lên chiếu vào gương mặt Chúc Yếu, tốc độ đánh chữ của cô đã tiến bộ hơn rất nhiều, không còn chậm rì rì như lúc trước. “Nguyên Trạch, cậu đang ôn bài sao?”

“Ừ, đang đọc sách.” Anh trả lời rất nhanh.

Nguyên Trạch cầm điện thoại, đặt quyển sách giáo khoa dày cộp lên đùi. Anh ngồi trên sofa, trò chuyện với cô. “Gặp phải đề nào không biết làm à?”

Chúc Yếu cười: “Không phải. Mình chỉ muốn hỏi cậu ngày mai có rảnh không.”

Nguyên Trạch cầm quyển sách lên, đóng lại. Những ngón tay thon dài bấm thoăn thoắt trên màn hình. “Rảnh.”

Sau đó tiếp tục gõ tiếp một dòng chữ.

Mặt Chúc Yếu đầy vẻ vui mừng, nhanh chóng gõ chữ: “Vậy ngày mai chúng ta cùng đi xem phim được không?”

Đánh xong, không do dự gì, lập tức gửi ngay đi.

Đúng lúc Nguyên Trạch phía bên kia cũng gửi sang một tin nhắn, Chúc Yếu nhìn vào. “Mai vẫn đến thư viện học bài chứ?”

“...”

Tin nhắn của cô và Nguyên Trạch gần như là gửi đi đồng thời, anh gửi trước cô chắc chưa đến một giây. Chúc Yếu cầm điện thoại, lập tức ngó người.

Cô vội vội vàng vàng nhấn vào tin nhắn đó, giữ một lát để hiện lên các lựa chọn, trong lúc quỳnh quáng cô ấn vào dòng thu hồi.

Tiểu công chúa đã thu hồi tin nhắn.

Nguyên Trạch nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, đôi môi đang mím lại cũng giãn ra, đôi mắt đen thẳm bỗng chốc trở nên ôn hòa. Anh mỉm cười, có vẻ vừa yêu chiều vừa hết cách với cô. Sau đó tiếp tục gõ chữ.

Điện thoại bị úp trên bàn học bỗng rung rề một cái. Chắc là Nguyên Trạch gửi tin nhắn đến. Chúc Yêu vô cùng xấu hổ, từ từ đưa tay ra, lật điện thoại lên, liếc nhanh qua tin nhắn trên màn hình.

Anh nói...

“Minh đã thấy rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Giảng sinh

Mặt Chúc Yêu lập tức đỏ ửng, cô chần chừ cầm điện thoại lên, mắt long lanh, môi cắn nhẹ, không biết nên trả lời thế nào. Im lặng một lát, màn hình điện thoại lại sáng lên, Nguyên Trạch gọi đến. Cô do dự giây lát rồi nghe máy, khác hẳn với vẻ hờn hờ mỗi khi thấy điện thoại của anh như thường ngày.

Lần này cô ù ề, cảm giác như đôi tai trên đầu đang rũ sụp xuống, giọng cũng yếu xìu. “A lô...”

Tiếp xúc với Nguyên Trạch lâu ngày, Chúc Yêu cảm thấy anh có gì đó khác với trong tưởng tượng của cô trước kia. Lúc trước cô cảm thấy thái phó là một người không nhuốm chút bụi trần, thanh tao nho nhã, lúc nào thần sắc cũng thản nhiên. Còn bây giờ, thỉnh thoảng anh cũng biết giận dỗi, có đôi khi còn trêu chọc cô, thậm chí... lên hôn cô như lần trước. Như lúc này anh nhấn là đã nhìn thấy tin nhắn cô thu hồi, tuy không nhìn thấy bộ dạng của anh nhưng Chúc Yêu cảm thấy chắc chắn là anh đang cười đùa cô.

Nguyên Trạch ừ nhẹ một tiếng, âm thanh phát ra từ mũi, rất ngắn nhưng lơ đãng mang theo chút trêu ghẹo. Chúc Yêu im lặng lắng nghe, phồng má lên, bảo: “Cậu đang cười mình.”

Nguyên Trạch lập tức trả lời: “Không có.”

Chúc Yêu không tin, bĩu môi. “Chắc chắn là có.”

Nguyên Trạch không nói gì, chỉ lẳng lặng cười. Nụ cười này rất ôn hòa trong trẻo, nói chuyện cũng rất nhẹ nhàng. Anh là người có tính cách khá lãnh đạm, nhưng khi nói chuyện với cô, giọng mãi mãi ôn hòa như thế, giống như cô là một con thú nhỏ nhút nhát, anh mà nói to một chút thì sẽ làm cô giật mình vậy.

Đầu bên kia, Nguyên Trạch hỏi bằng chất giọng rất dịu dàng. “Công chúa muốn xem phim gì?”

Gần đây có rất nhiều phim công chiếu, mình Tường Diễm Nha thôi đã đề cử cho cô mấy bộ, hình như đều rất đáng xem, cô vẫn chưa quyết định được. Hơn nữa cô không biết Nguyên Trạch thích xem phim gì. Chúc Yêu sờ cằm, ừ nhẹ một tiếng rồi hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt ngờ ngác và có phần do dự, sau đó hỏi: “Chẳng phải lúc này cậu nói định đến thư viện học bài sao?”

Anh lại mỉm cười, đáp: “Học bài trước, sau đó đi xem phim.”

“Ừ...” Cuối cùng Chúc Yêu cũng thỏa mãn. Có điều cô không muốn để anh cảm thấy mình không chịu nỗ lực nên nghĩ ngợi một chút rồi không nhận được phải giải thích. “Gần đây mình rất cố gắng giải đề, vở ghi chép cậu đưa mình cũng đã đọc mấy lần, thuộc hết cả rồi.”

Nguyên Trạch đương nhiên biết.

Anh cầm điện thoại, giữ nguyên tư thế không nhúc nhích, giống như bất động. Ánh sáng trắng của đèn phòng khách chiếu lên khuôn mặt làm tôn thêm những đường nét góc cạnh mà tinh tế của anh. Vài sợi tóc che ngang vầng trán, cũng che bớt cảm xúc trong đôi mắt anh. Lớp 12 học rất vất vả, tiểu công chúa cảnh vàng lá ngọc chưa bao giờ trải qua cảm giác bị áp lực học tập đè nén thế này. Thiếu ngủ lâu ngày, trên lớp nghĩ giữa tiết vài phút, thỉnh thoảng cô vừa nhắm mắt lại là có thể ngủ ngon lành.

Nguyên Trạch nhúc nhích người, khen ngợi cô. “Ừm, công chúa rất ngoan.”

Được anh khen ngợi, cuối cùng cô cũng nở nụ cười tươi tắn, nghiêng đầu qua nói với giọng thoải mái. “Mình muốn học chung đại học với cậu.” Thái độ của cô rất kiên định.

“Ừ, cùng nhau nhé.” Anh nói.

.....

Sáng sớm hôm sau, Chúc Yếu hưng phấn thức dậy. Thiếu nữ tuổi này đương độ thanh xuân phơi phới, dù ôn tập với cường độ cao đi nữa, chỉ cần ngủ một giấc là lập tức khôi phục sức sống, đôi mắt trong sáng rất có hồn, mặt hồng hào, da dẻ mịn như lòng trắng trứng.

Tiêu Minh Châu vừa lúc bung một đĩa bánh rán rau rù vàng ươm, thơm lừng ra, hỏi Chúc Yếu: “Cuối tuần sao không ngủ thêm một lát đi con.” Thi đại học phải dựa vào bản thân mình, Tiêu Minh Châu tuy đau lòng Chúc Yếu nhưng cũng hiểu đây là điều mà mỗi học sinh lớp 12 phải trải qua, ngoại trừ chăm sóc cô hàng ngày, bà cũng không biết giúp gì hơn.

Chúc Yếu thành thật trả lời: “Nguyên Trạch hẹn con ra học bài, ở thư viện gần đây.”

Gác cái đĩa sứ lên bàn, Tiêu Minh Châu mỉm cười, dường như hoàn toàn không lo lắng việc Chúc Yếu hẹn riêng một chàng trai. Bà hài lòng gật đầu: “Vậy con phải ráng nghe giảng, biết chưa?”

Chúc Yếu ngoan ngoãn gật đầu.

Lúc Chúc Tấn Ung ngáp vắn ngáp dài bước xuống lầu, vừa vận nhìn thấy Chúc Yếu mang giày đi ra ngoài. Hai mắt ông nhấp nhem, đi đến bên cạnh Tiêu Minh Châu, vờn vai đuổi người, lầm bầm: “Hôm nay chẳng phải nghỉ học sao?”

Còn biết hôm nay là thứ bảy cơ đấy. Tiêu Minh Châu nhìn bộ dáng chán chường của Chúc Tấn Ung vì sống phí hoài mỗi ngày, thật sự không biết phải nói thế nào. Nghịch điện thoại, chơi game, lúc không có ký ức của Đại Ngụy còn đỡ, còn biết ra ngoài uống rượu xã giao với bạn bè, nhưng từ khi có ký ức đời trước, Chúc Tấn Ung liền không thêm giao du với đám bạn nhậu kia nữa, cảm giác hạ thấp thân phận.

Chúc Tấn Ung lê đôi dép mang trong nhà, lạch bạch lạch bạch, trông cực kỳ lười nhác. Tiêu Minh Châu cuối cùng không nhịn được nữa, gác đĩa lên, chống hông, quay đầu nói với ông. “Đừng có ở trong nhà cả ngày thế.”

Chúc Tấn Ung uể oải ngược mắt lên, hừ nhẹ một tiếng, thốt ra một câu. “Bà đi với tôi à?”

.....

Băng tuyết tan dần, trong không khí tràn ngập hơi lạnh, rét đến thấu xương. Ánh mặt trời rất yếu ớt, vài tia nắng xuyên thấu qua tầng mây dày chiếu xuống mặt đất.

Vào thư viện, vẫn ngồi ở chiếc bàn kê sát cửa sổ lần trước. Chúc Yếu đang làm một đề toán. Cô cầm bút, những câu trắc nghiệm phía trên làm khá thuận lợi, bình quân ba phút một câu. Tới phần điền vào chỗ trống thì gặp chút khó khăn. Cuối cùng cô dừng lại ở một bài toán chứng minh, nhũn đôi mày đẹp, đau đầu suy nghĩ.

Nguyên Trạch ngồi bên cạnh cô, cũng đang làm bộ đề y chang vậy. Thấy cô dừng bút, anh thoáng quay đầu qua, ngắm vẻ phiền muộn đáng yêu của cô khi không làm được bài, bỗng nhiên nhớ lại một chuyện trước kia. Nó cứ như một thước phim lướt qua trong đầu anh.

Hôm ấy đúng lúc anh đi ngang qua ngự hoa viên, tiểu công chúa xinh đẹp đáng yêu, trên mặt bịt một mảnh lụa dài, môi cong lên, hai tay cẩn thận đuổi ra mồ mẫm, chậm rãi bước từng bước tới trước, thăm dò xung quanh, những chiếc tua trên làn váy khẽ đung đưa... Sau đó, mũi giày chạm vào anh, chân cô dừng bước. Cô đuổi đôi tay trắng trẻo nờ nà ra dò dẫm, cổ tay rất nhỏ nhắn. Lúc chạm vào ngón tay anh, cô nhẹ nhàng nắm lấy, khoe môi nhếch lên, nụ cười trong trẻo. “Hoàng huynh, là huynh phải không?”

Không còn nghi lễ đoan trang cứng nhắc của công chúa, giọng của cô vừa đắc ý vừa đáng yêu. Thái phó trẻ tuổi anh tuần cứ thế mà lảng lạng đứng trước mặt cô, thất thần trong giây lát. Sau đó, thái tử ở bên cạnh xấu hổ kéo cô ra. “Huynh ở đây.”

Bàn tay nhỏ ảm áp rút ra khỏi lòng bàn tay anh. Về mặt thái phó vẫn rất lạnh nhạt, nhưng bên dưới ống tay áo rộng thùng thình của bộ quan phục màu đỏ, những ngón tay từ từ co lại. Có những thứ, anh không thể nắm bắt được. Con người đa số thường bị những thứ mà mình chưa từng có thu hút. Anh tuy còn trẻ nhưng suy nghĩ chín chắn, thậm chí ẩn giấu những âm mưu u tối, sẽ không vì sở thích mà ra quyết định, chuyện gì cũng phải phân tích rõ ràng, cân nhắc lợi và hại.

Anh nhìn thấu cuộc đời, cũng sống rất lý trí, còn vị tiểu công chúa vốn sống giữa trung tâm quyền lực này thì lại quá đơn thuần, lương thiện.

Khi lần đầu tiên bắt gặp ánh mắt cô, anh chỉ nhìn thấy sự mền mọ được ẩn giấu khá kín đáo, ngoài ra không có gì khác, rất trong trẻo, rất thuần khiết.

Anh gần như chưa bao giờ nói chuyện với cô, nhưng biết cô luôn luôn lên nhìn trộm mình: trong yến tiệc, bãi săn thú, ngự thư phòng, thậm chí là ở cung điện của thái tử. Anh khá là nhạy cảm, gần như khi ánh mắt cô vừa chạm vào người anh là sẽ cảm nhận được ngay. Cô cứ tưởng là mình che giấu rất tốt, còn anh thì cúi đầu, biết rất rõ mọi thứ nhưng vẫn ngầm để mặc cho cô nhìn trộm. Thiếu nữ tuổi này thích người có ngoại hình xuất sắc, cô là công chúa cao quý, đương nhiên cứ chiều theo cô vậy. Thế là dần dần, anh cũng đã quen với việc bị cô chú ý...

Chúc Yếu lại tẩy đi những đường vẽ phụ một lần nữa rồi phồng má lên, thổi phù một cái để lau đi những vụn gôm trên bài làm. Lúc này, trên đỉnh đầu bỗng vang lên một tiếng gọi: “Công chúa.”

Tay Chúc Yếu khựng lại, người cũng cứng đờ trong một giây, chột dạ nhìn anh. “Mình có ý tưởng cho bài này rồi.” Cô ngỡ là Nguyên Trạch nhìn thấy

mình không biết làm bài đủ rõ ràng anh đã dạy cô dạng đề này rồi.

Nguyễn Trạch im lặng đặt bút xuống, nghiêng người, đưa tay ôm cô vào lòng.

“Lạch cạch.” Chúc Yếu chớp mắt vài cái, bút rơi xuống đất, cả người cứng đờ.

Cô tựa vào lòng anh, có chút bối rối, nuốt vài ngụm nước miếng. Cánh tay anh vòng lấy bờ vai cô, cầm anh gác lên đỉnh đầu cô, ôm cô bằng tư thế giống như che chở. Mặt dán vào lồng ngực anh, đầu óc Chúc Yếu bỗng chốc trống rỗng, không biết tại sao anh đột nhiên ôm mình. Rồi sau đó, mặt cô lặng lẽ đỏ bừng, khóe môi không giấu nổi niềm vui.

Trong mắt cô tràn ngập nụ cười, hai tay luống cuống, thử đưa tay kéo áo anh như thăm dò. Sau đó, từng ngón tay một rón rén mò lên trên, cuối cùng ôm lấy hông anh. Cô sung sướng, nhẹ nhàng hỏi: “Cái này là... phần thưởng sao?”

Cơ thể cô mềm mại, mái tóc đen suông mượt mang theo hương trái cây trong trẻo, và cả hương thơm thoang thoảng phát ra từ người cô, cứ quẩn quanh bên mũi. Ánh mắt Nguyễn Trạch dịu dàng và sâu lắng, giọng cũng thả lỏng rất thoải mái, giống như kiểu con mèo biếng nhác khi sưởi ấm trong ngày đông. “Tự nhiên muốn ôm vậy thôi...”

Có những cảm xúc anh không kiềm chế được. Muốn ôm cô, muốn hôn cô. Càng ngày càng không thể kiềm chế.

.....

Buổi sáng làm xong một bộ đề, Nguyễn Trạch chữa bài cho Chúc Yếu, số điểm cao hơn trong dự đoán của cô. Trưa ăn cơm xong lại ở trong thư viện học thêm một lát nữa, đến hai giờ, Nguyễn Trạch dẫn cô đến một trung tâm thương mại gần đây. Đang mùa Giáng sinh, cả trung tâm rộng lớn chìm ngập trong tiếng nhạc Giáng sinh rộn rã, tạo cảm giác phấn khích, vui vẻ. Giữa sảnh tầng trệt có một cây thông Noel thật to, treo đầy đèn màu và hộp quà, long lanh rực rỡ. Xung quanh đó là những dải đèn lấp lánh tạo đủ hình thù như vòng hoa, con tuần lộc, bông tuyết...

Ánh sáng lấp lánh phản chiếu trong mắt Chúc Yếu. Nguyễn Trạch thấy cô thích thú bèn nắm tay cô đến gần cây thông để nhìn rõ hơn.

Bên cạnh có người đang chụp hình. Là một người mẹ trẻ đang dắt tay em bé. Đưa bé đi chụp chứng, mặc bộ đồ tuần lộc, trên đầu còn đội chiếc mũ Noel đỏ chót. Người mẹ trẻ cũng đội mũ Noel. Phía xa xa, có một người đàn ông trẻ đang chụp ảnh cho họ, chắc đó là anh chồng.

Chúc Yếu bị thu hút, có lẽ vì em bé quá bụ bẫm, quá đáng yêu, lại đứng trước máy ảnh tạo dáng quá dễ thương. Cu cậu toét miệng cười làm chảy cả nước dãi, mắt sáng như sao trời, ngây thơ trong trẻo. Chúc Yếu nhìn đến thất thần, đầu óc bỗng chốc lên mây... Trong mơ màng, cô nghe tiếng Nguyễn Trạch hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

Cô ngây người, buột miệng thốt ra điều mà mình đang nghĩ. “Đang nghĩ cậu thích con trai hay con gái...”

Ặc...

Nguyễn Trạch sững sờ.

Chúc Yếu cũng ngẩn đầu, cô ngây ngốc nhìn Nguyễn Trạch một cái, thấy vẻ mặt ngơ ngác hiếm thấy của anh, mặt lập tức nóng phừng lên, vội vàng đánh trống lảng. “Bên kia hình như có bán kem.”

Nguyễn Trạch lấy lại thần thái bình bình, khẽ gật đầu. Nhìn dáng cô vội vàng vàng chạy đi, anh cong môi mỉm cười.

Trước chỗ bán kem đang xếp một hàng dài, đa số là con gái và đang đi với người yêu. Chúc Yếu yên lặng đứng vào cuối hàng. Lúc sắp đến lượt cô, cô gái trước mặt quay người lại, ly kem trên tay cầm không chắc nên lung lay sắp rơi vào người Chúc Yếu. Cô còn chưa kịp phản ứng thì cánh tay bị ai đó kéo mạnh, dễ dàng lôi cô ra xa.

Lảo đảo vào bước, đến khi lưng đụng vào lồng ngực của người phía sau, Chúc Yếu mới đứng vững. Cô gái phía trước không ngừng nói xin lỗi.

Chúc Yếu tốt tính nên vội trả lời: “Không sao”.

Đến lượt Chúc Yếu, cô nhìn các loại kem trên menu, hỏi Nguyễn Trạch muốn ăn vị gì. Nguyễn Trạch lắc đầu bảo không ăn, cô cũng không miễn cưỡng, chọn cho mình vị dâu. Lúc tính tiền, nhân viên phục vụ nhiệt tình giới thiệu: “Em gái, hôm nay có khuyến mãi Giáng sinh, phần kem thứ hai chỉ còn nửa giá, thật sự không cần sao?”

Còn có nửa giá. Mắt Chúc Yếu sáng lên, tiểu công chúa đã dần thích nghi với cuộc sống ở Tân Thành, ngoại trừ việc học, thỉnh thoảng cũng lên mạng, săn đồ trên taobao. Thấy có nhiều sản phẩm giảm giá khuyến mãi, rẻ hơn nhiều so với giá gốc, tiểu công chúa vốn tiết kiệm không hoang phí liền vội vàng mua về, dù sau đó phát hiện hoàn toàn không cần đến nhưng vẫn cảm thấy rất hồi.

Bây giờ kem 8 tệ một que, nếu mua hai que thì chỉ còn 6 tệ. Chúc Yếu nhìn chăm chăm vào menu, cảm thấy chỉ mua một que thì thật là đáng tiếc, nhưng nếu mua hai que thì cô ăn không hết.

Thế là Chúc Yếu quay người qua, nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay Nguyễn Trạch, lúc lắc vài cái, giọng ngọt ngào như ướp mật. “Cậu ăn với mình có được không?”

Mắt Nguyên Trạch tối lại, cơ thể cao lớn bỗng cứng đờ, môi hé mở: “Được...”

Chúc Yếu nở nụ cười tươi rói, cúi đầu nhìn menu, mái tóc đuôi ngựa buộc phía sau hơi lỏng ra, vắt sang một bên, lộ ra cằm cổ thon thả trắng ngần, bờ vai nõn nà lấp ló sau chiếc áo lông hơi rộng... Cô đột nhiên quay đầu, đôi mắt đen sáng ngời, hỏi anh: “Có vị chocolate, bạc hà, trà xanh và dâu, cậu muốn ăn vị gì?”

Ánh mắt Nguyên Trạch trở nên sâu thẳm, anh trả lời cô: “Giống cậu.”

“Vậy lấy vị dâu.”

Kem vừa ngọt ngào vừa mát lạnh, Chúc Yếu thường ăn với Tường Điềm Nha ở chỗ quầy quà vặt trong trường. Khi trời chuyển lạnh, họ ít ăn hơn. Đạo trước cô bị cảm lạnh, nghẹt mũi, ăn gì cũng không biết mùi vị nên rất muốn ăn kem. Chúc Yếu nhanh chóng ăn nửa que kem, sau đó quay người qua nhìn Nguyên Trạch, thấy bàn tay thon dài của anh đang cầm que kem dâu màu hồng, bỗng cảm thấy hơi tức cười... Sao anh cũng thích ăn vị dâu nhỉ.

Nguyên Trạch ăn rất nhả nhai, mắt luôn nhìn Chúc Yếu. Cô lập tức cúi đầu, tiếp tục ăn kem.

Hương vị ngọt ngào từ từ lan ra khắp khoang miệng, Nguyên Trạch cầm que kem, từ từ nói một câu: “Con gái.”

Cái gì? Chúc Yếu dừng bước, nhìn sang Nguyên Trạch.

Ánh mắt anh đen và sâu thẳm giống như một đầm mực. Đôi môi khẽ mím lại thành một đường, xương hàm góc cạnh rõ ràng. Sau đó anh khom người, tầm mắt ngang với cô rồi đưa tay dùng ngón cái vuốt qua cánh môi cô, lau đi vết kem cô không cẩn thận làm vương trên đó.

Hơi thở của anh phả vào mặt cô, động tác dịu dàng, giọng nói càng ôn hòa, trả lời câu hỏi của cô vừa rồi. “Mình thích con gái.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Xem phim

Lưỡi nếm được vị ngọt ngào. Ngón tay anh nhẹ nhàng lướt qua, làm nóng cánh môi mềm mọng. Chóp mũi Chúc Yếu đỏ hồng, mắt như được nước suối gội rửa, long lanh, trong trẻo, tim lại đập loạn một nhịp.

Đứng ngây ra một lát, vành tai đỏ bừng, cô mới thò thè đáp lại một câu: “Mình... mình biết rồi.”

Trả lời xong mới cảm thấy có gì đó không ổn. Trong nhất thời, Chúc Yếu cũng biết không ổn chỗ nào, tóm lại... đầu óc vẫn còn hơi choáng váng, hoàn toàn không có cách nào tư duy như bình thường được.

Chúc Yếu cắn một miếng kem với vẻ mặt ngơ ngác.

Sau đó cô và Nguyên Trạch đi mua vé xem phim. Theo sự bàn bạc tối qua, họ chọn một bộ phim thanh xuân vườn trường rất hot gần đây. Nam nữ chính đều là những gương mặt mới nhưng lại nói một cách bất ngờ, điểm đề cử trên mạng rất cao. Lúc chọn ghế, Chúc Yếu đứng bên cạnh Nguyên Trạch, bỗng nhớ đến lời đề nghị của Tường Điềm Nha... ghế đôi.

Cô nhìn một bên mặt của Nguyên Trạch, mím môi, rồi lại thả lỏng. Tay cô nắm lấy ống tay áo, càng níu càng chặt.

Nhân viên bán vé là một cô gái trẻ chừng hơn hai mươi tuổi. Lúc nói chuyện với những người trước đó, cô đều lạnh lùng lặp lại những câu đầy tính công thức như một cái máy. Đến lượt Nguyên Trạch, lúc đầu cũng hồ hững như vậy, nhưng sau khi nhìn thấy mặt anh thì lập tức mỉm cười, giới thiệu một cách ân cần.

Đẹp trai thì ở đâu cũng được ưu tiên. Cô nàng mỉm cười tươi tắn nhìn Nguyên Trạch, rồi lại nhìn cô gái nhỏ bên cạnh anh, vừa thẳm ngạc nhiên khen ngợi nhan sắc của cô, vừa hâm mộ tình cảm ngây ngô trong sáng của lứa tuổi học sinh.

Vì thế cô chu đáo nói: “Những vị trí xem phim tốt nhất đều đã được mua hết rồi, hay là hai em chọn ghế đôi ở hàng cuối nhé.”

Tìm Chúc Yếu pháp phòng, cực kỳ khẩn trương, cứ đập thình thịch liên hồi. Lúc này cô gái này cứ nhìn Nguyên Trạch, cô không được vui cho lắm, bây giờ nghe cô ấy đề nghị như vậy, cô lập tức thấy rất hài lòng. Cô len lén nhìn Nguyên Trạch, còn anh thì mặt không biểu cảm, chỉ cúi đầu, mắt nhìn cô, dường như đang nghiêm túc suy nghĩ.

“Cậu không đeo kính có nhìn rõ không?”

Chúc Yếu muốn nhảy cẫng lên. “Mình nhìn rất rõ.”

Giọng nói trong trẻo, hơi vội vàng, cũng hơi... lớn tiếng.

Nguyễn Trạch cong môi cười, hơi liếc mắt, cứ thế mà nhìn cô. Chúc Yếu lập tức hiểu ra, mặt bỗng chốc đỏ bừng lên. Rõ ràng là anh cố ý, rắp tâm trêu đùa cô chứ thật ra anh biết cả...

Cô nàng bán vé cũng cười xùy một tiếng, vui vẻ nói: “Bạn gái em thật dễ thương.”

Mắt Nguyễn Trạch trở nên ôn hòa, anh ừ khê một tiếng.

Ai cũng đang cười cô. Chúc Yếu hơi giận dữ, nhưng phần nhiều là xấu hổ. Cô không nói chuyện với anh, im lặng đi đến chỗ thùng rác để ném vỏ que kem. Bỗng lưng cô nhỏ nhắn yêu kiều, tóc đuôi ngựa đung đưa, chiếc móc treo hình con gấu trên balo cũng lắc lư theo nhịp bước.

Ném xong vỏ kem, Chúc Yếu tìm một chiếc bàn tròn nhỏ trong khu sảnh chờ, ngồi xuống, balo đặt trên đùi, sau đó nhìn vào mũi giày mình ngắm người. Không bao lâu, cô ngửi thấy một mùi thơm nức mũi... Có một bàn tay bung một hộp bắp rang bơ to đùng, đưa đến trước mặt cô. “Này.”

Bắp rang bơ vàng ươm, xốp giòn, đầy vụn lên. Mắt Chúc Yếu lóe sáng, cô không hồn dỗi nữa, đưa tay nhận lấy, ôm chặt vào lòng. Nhớ ra điều gì, cô bỗng à một tiếng rồi đặt hộp bắp rang bơ xuống bàn.

Cô cúi đầu kéo khóa balo ra, từ trong đó lấy ra một hộp quà nhỏ nhỏ, đưa hai tay cho Nguyễn Trạch.

Mắt Nguyễn Trạch cũng lóe sáng, anh đặt thức uống trên tay xuống, nhận lấy hộp quà.

“Cậu có thể... mở ra bây giờ.” Tiểu công chúa nói lí nhí.

Nghe cô nói thế, tay anh từ từ kéo chiếc nơ ruy băng màu đen bên ngoài chiếc hộp, cẩn thận mở hộp ra. Một chiếc móc khóa hình chú gấu đang lẳng lặng nằm trong đó, chú mặc chiếc áo khoác màu nâu truyền thống, cực kỳ đáng yêu.

Nguyễn Trạch khê nhưong mầy, lấy chú gấu ra.

Chúc Yếu quan sát vẻ mặt của anh không chớp mắt. “Cậu... thích không?” Cô hơi lo là con trai thường không thích mấy thứ linh tinh thế này.

“Thích chứ.” Nguyễn Trạch mỉm cười, móc chú gấu lên trên balo của mình. Móc xong xuôi, anh nhìn vào mắt cô. “Giơ tay ra đi.”

Chúc Yếu vui vẻ ra mặt, mắt nhìn anh sáng long lanh, ngoan ngoãn đưa tay ra. Dưới ống tay áo màu kem có lông nhung mềm mại, bàn tay cô thoảng chia ra và bị Nguyễn Trạch nắm lấy. Cổ tay cô nhỏ nhắn, trắng ngần, mịn màng như ngọc ngà. Một chiếc lắc tay bằng bạc xinh xắn vòng lên tay cô, dưới ánh đèn phát ra ánh sáng lấp lánh, kích thích rất vừa vặn với cô.

Chiếc lắc tay nhỏ nhắn, có gắn hình bông tuyết và cái chuông, chạm khắc khá tinh xảo.

Bàn tay cô hoàn toàn nằm gọn trong bàn tay anh, Chúc Yếu thì thầm: “Minh rất thích...”

Anh luôn luôn làm cô thích.

Phim sắp bắt đầu chiếu, Chúc Yếu ôm hộp bắp rang bơ theo Nguyễn Trạch vào rạp. Trong nhà cũng có phòng chiếu phim, Chúc Yếu đã xem với Chúc Tấn Ung khá nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên bước vào rạp chiếu phim. Bước vào trong, rạp chìm rất tối, ánh sáng cực yếu. Chúc Yếu đi trên tấm thảm mềm mại, bắt ngờ từ ngoài sáng đi vào trong tối, mắt vẫn chưa thích nghi được, cảm thấy xung quanh đen kịt.

Nguyễn Trạch cẩn thận dắt cô đi, từng bước từng bước lên bậc thang, đi đến hàng cuối cùng, tìm ghế của mình ngồi xuống.

Ghế đôi thì ở giữa không có tay vịn, giống như một cái xô pha cho hai người ngồi vậy. Bình thường ở trường, cô cũng ngồi sát bên anh nhưng dường như cảm giác không giống lúc này. Xung quanh tối om làm cho cảm giác càng thêm nhạy. Hai người ngồi sóng vai bên nhau, mùi hương mát lạnh trên người anh càng thêm rõ ràng.

Chúc Yếu ngồi rất thẳng, may mà trên tay còn ôm này nọ nên mới đỡ lúng túng phần nào.

Những tiếng bước chân lục tục vang lên, mắt cô mơ hồ, hoàn toàn không nhìn rõ xung quanh. Mãi đến khi phim bắt đầu chiếu, rạp phim yên tĩnh trở lại. Tay Chúc Yếu cầm bắp rang bơ, cho từng viên từng viên vào miệng mình. Trên màn ảnh rộng, từng thước phim trong veo lướt qua, tình yêu thời học sinh vừa ngọt ngào vừa chua xót. Dần dần, Chúc Yếu bị bộ phim thu hút, cơ thể căng thẳng cũng từ từ thả lỏng, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình không chớp.

Trong rạp phim tối om, Nguyễn Trạch từ từ quay đầu qua, lẳng lặng nhìn tiểu công chúa bên cạnh thật lâu.

Bộ phim kể về một chuyện tình tay ba.

Nam nữ chính thăm thắm nhau từ thời cấp hai, mà nam phụ – bạn thân của nam chính cũng yêu thầm nữ chính, hơn nữa còn theo đuổi cô trước. Nam phụ xuất sắc, rạng rỡ như ánh dương làm chàng nam chính hướng nội, tự ti chỉ có thể im lặng nhìn nam phụ theo đuổi nữ chính. Còn nữ chính nhận được thư tình của nam phụ lại hiểu lầm là của nam chính cho nên thẹn thùng đến chỗ hẹn. Tại nơi đã hẹn trong rừng cây, nữ chính đợi nam chính với nụ cười ngọt ngào. Nhưng tiếp đó, nam phụ xuất hiện sau lưng nam chính... Biết được chân tướng, nữ chính nhìn nam chính, đồng ý nhận lời yêu nam phụ. Nam chính

không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn nữ chính và nam phụ bên nhau thắm thiết. Mãi đến nhiều năm sau, tại một thành phố xa xôi, nam chính – lúc này sự nghiệp đã thành công – mới gặp lại nữ chính. Tình cũ không rû cũng tới, lửa bén vào rom...

Đề nén nhiều năm, hai nhân vật chính hôn nhau cuồng nhiệt, từ thang máy ra tới hành lang, từ cửa vào tới phòng khách, gấp gáp đến nỗi quần áo cũng không kịp cởi hết, ở góc ngoặt ngay cửa trình diễn một màn thân mật khá là táo bạo...

Hiệu ứng âm thanh của rạp chiếu phim rất tốt, tiếng thờ đốc ấy dường như phảng phất bên tai. Chúc Yếu ôm hộp bắp rang, trong bóng tối, mặt đã đỏ bừng bừng. Cô lẳng lẽ dời mắt khỏi màn hình, nhưng tiếng thờ đốc kia lại ngày càng rõ ràng, có vài tiếng vang lên từ chiếc ghế đôi bên cạnh... cực kỳ triển miên...

Dường như Chúc Yếu đã hiểu ra... tại sao Trương Diễm Nha lại kiên quyết bảo cô phải chọn ghế đôi, còn đề cử bộ phim này.

Ngón tay đặt trong hộp bắp rang khẽ nhúc nhích, Chúc Yếu từ từ đặt hộp bắp xuống, len lén... liếc sang Nguyên Trạch. Những đường nét trên gương mặt anh góc cạnh, sống mũi cao, góc nghiêng hoàn mỹ. Có điều về mặt anh vẫn rất trầm tĩnh, giống như hoàn toàn không bị tình tiết kích thích kia ảnh hưởng đến, có cảm giác như anh bình thản đến mức không nhuộm màu trần thế.

Khoảnh khắc ấy, tiểu công chúa nhớ lại hình ảnh anh còn là thái phó lúc trước.

Như cách nhau cả mấy ngàn.

Mắt Chúc Yếu tối dần, trong lòng cảm thấy hơi mất mát. Cô cứ tưởng anh sẽ...

Không nghĩ ngợi nhiều nữa, cô thu mắt về, tiếp tục ăn bắp rang bơ. Còn trên màn hình, sau cảnh kích thích ấy, bộ phim cũng dần đến hồi kết... Không có kết cục hoàn mỹ như trong tưởng tượng. Trong phim, nữ chính đã đính hôn, hơn nửa tháng sau sẽ kết hôn. Vị hôn phu cũng không phải nam phụ, thậm chí không hề xuất hiện. Nam nữ chính cuối cùng không ở bên nhau. Cảnh ân ái kia giống như một dấu chấm hết cho cuộc tình không thể đơm hoa kết trái này.

Bộ phim kéo dài 90 phút, sau khi kết thúc, ánh đèn sáng lên, mọi người lục tục ra về.

Nguyên Trạch đưa Chúc Yếu về nhà như thường ngày. Cô nói muốn đi bộ về, anh không nói gì mà đồng ý ngay.

Hoàng hôn buông xuống, chân trời một màu vàng cam. Vẫn là con đường quen thuộc ấy, gió lạnh thổi qua làm vài sợi tóc nhẹ nhàng tung bay trên gương mặt của Chúc Yếu. Đi được một đoạn ngắn, cô trò chuyện với anh về bộ phim khi nãy. “Cậu nói xem, tại sao nam chính không dừng cảm bày tỏ chứ? Anh ấy yêu nữ chính đến thế cơ mà...”

Nguyên Trạch bước chậm lại, trả lời: “Bởi vì anh ấy không có tự tin. Lúc đó, anh ấy không thể cho người mình yêu thứ gì cả.”

Kết thúc bộ phim, cuối cùng nữ chính không ở bên nam chính cũng là vì thời gian. Cuộc tình này cuối cùng đành dang dở. Nếu lúc trước nam chính có thể dừng cảm bày tỏ, có lẽ đã có một kết thúc khác.

Chúc Yếu nhếch môi. “Chỉ cần yêu nhau thì những thứ khác đều không quan trọng nữa...”

Nguyên Trạch mỉm cười, ánh mắt như đắm chiều nhìn cô một cái, đáp: “Đúng, đều không quan trọng.”

Chúc Yếu bỗng nhiên dừng bước, nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi: “Nguyên Trạch, nếu cậu là nam chính, cậu sẽ làm thế nào?”

Chớp mũi cô lạnh đến ửng hồng nhưng đôi mắt thì vẫn rất sáng. Nguyên Trạch cũng dừng chân theo, nhìn thẳng vào mắt cô, không trả lời.

Chúc Yếu nhẹ nhàng à một tiếng, nói: “Tính cách của cậu và nam chính không giống nhau, chắc chắn sẽ không hành động như anh ta.” Nguyên Trạch vốn được ông trời ưu ái, làm sao lại tự ti nhu nhược như nam chính, thích một người mà đến bày tỏ cũng không có dũng khí, phải chờ đến khi sự nghiệp thành công mới chịu thổ lộ lòng mình với nữ chính.

Họ tiếp tục đi. Càng đến gần khu nhà cô, hai bên đường càng vắng vẻ. Những tia sáng xuyên qua kẽ lá, chiếu xuống tạo thành vết loang lổ rồi đậu lên vai đôi trẻ đang đi bên nhau. Chúc Yếu im lặng. Cô không lên tiếng, Nguyên Trạch càng không nói tiếng nào.

Nhà càng lúc càng gần, bước chân Chúc Yếu càng lúc càng chậm. Cuối cùng, cô nhẹ nhàng gọi anh. “Nguyên Trạch...”

“Ừm.”

Cô cúi đầu, không nhìn anh, giọng thờ thệ. “Lúc này... lúc này cậu... không muốn hôn mình sao?”

Anh không muốn hôn cô ư?

Trong hoàn cảnh ấy, lẽ ra anh nên...

“...Muốn.”

Chúc Yếu lập tức dừng bước, ngo ngắc ngắc đầu lên. Dưới ánh chiều tà, thân hình anh cao lớn, đỉnh đạc. Đôi môi hồng hé mở, ánh mắt thâm thúy, anh

nói với giọng khàn khàn. “Rất muốn.”

Không chỉ hôn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38-1: Hán phục

Một chiếc lá ngô đồng vàng úa đánh lượn một vòng trong gió rồi rơi xuống bên chân Chúc Yếu. Cô rút chân về, đứng vững, trong lòng bất giác chợt dâng một cảm giác quen thuộc, rất ngọt ngào, rất phấn khích.

Cô quá thích anh. Vì thế cho nên vút sau đầu sự rụt rè dè dặt mà con gái cần phải có. Cô biết anh rất kiệm lời, còn mình thì không giống anh. Cho dù không hỏi cô, anh đều có thể biết trong lòng cô đang nghĩ gì. Còn cô, có thể không thông minh, không nhạy bén, nhưng cô có thể hỏi. Chuyện gì không hiểu, không biết, cô đều có thể hỏi.

“...Ừm.” Môi Chúc Yếu hơi hé mở, hàng mi nhẹ nhàng chớp chớp, đôi mắt sáng vừa long lanh vừa thẹn thùng. Sự thẹn thùng đến chậm một nhịp.

Cuối cùng cô cúi đầu nhìn chằm chằm vào mũi giày, tay rút ra khỏi túi áo, vô thức sờ lên sợi lác tay bé xinh xinh trên cổ tay mình.

Mắt Nguyên Trạch nhìn chăm chú vào đỉnh đầu cô, tay từ từ đưa ra nâng lấy khuôn mặt cô. Thoảng dùng chút lực, gương mặt mềm mại nhỏ nhắn liền được nâng lên.

Không chút do dự, anh cúi người, trong khoảnh khắc cô vừa ngẩng mặt lên, còn ngo ngắc, lập tức chiếm hữu đôi môi mềm mọng kia.

Cô không kịp phản ứng, chỉ “ừm” một tiếng.

Tay cảm giác rất rõ cơ thể cô run lên một cái. Tay Nguyên Trạch siết chặt hơn, một tay khác đặt ra sau gáy cô. Sau đó, từ từ ngậm, chậm rãi mút. Trong lúc cô còn mơ mơ màng màng, anh đã giải phóng một chút dục vọng bị đè nén đã lâu.

Chỉ một chút. Một chút xiu xiu mà thôi.

Chúc Yếu không biết phải hình dung cảm giác ấy như thế nào, chỉ biết trong khoảnh khắc anh ôm cô, cô đã nhắm mắt lại theo bản năng. Hơi thở ấm áp và bờ môi nóng bỏng làm hai má cô đỏ bừng, dù đang đứng trên con đường rét mướt vào buổi chiều thì vẫn không thể giảm bớt cảm giác nóng cháy kia. Hai đôi môi quện vào nhau tạo ra những tiếng vang đầy âm muội, thỉnh thoảng răng chạm vào nhau, hơi thở giao hòa, cảm giác tuyệt vời lại ngọt ngào, còn cả tê dại cả người, giống như trong giây phút ấy, họ là những người gần gũi nhau nhất trên thế giới này. Tim đập chung một nhịp, cơ thể chung nhiệt độ.

Nguyên Trạch từ từ thả cô ra, ánh mắt anh không trong trẻo như bình thường, rất tối, nhưng cũng rất sáng.

Anh vẫn giữ nguyên tư thế cúi đầu nhìn cô, bàn tay nâng gương mặt cô vẫn chưa thả ra, ngón tay cái khẽ nhúc nhích, sau đó khẽ lướt qua cánh môi mềm kia.

Anh hơi thở dốc, trái cổ trượt lên xuống, nhẹ nhàng gọi cô. “Công chúa...”

“...Ngoan một chút, đừng có lúc nào cũng khiêu khích thần như thế, biết không?” Giọng anh trầm khàn, mang theo vẻ gọi cảm khá xa lạ. Đôi mắt anh sâu thẳm, có cảm giác như đang mê hoặc người ta. Lúc này, anh bảo làm gì, cô cũng sẽ tình nguyện làm vì anh.

Vừa nhìn vào đôi mắt của anh là không sao thoát ra được. Chúc Yếu như ngừng thở, ngây ngốc trả lời: “Biết... biết rồi...”

Về mặt Nguyên Trạch lại khôi phục như bình thường, tay buông xuống, đứng thẳng người, nói: “Đi thôi.”

“Ừ...” Chúc Yếu đáp lại một tiếng, sau đó lập tức đưa ta ra, những ngón tay trắng nõn nà níu lấy tay áo anh. “Đợi... đợi một chút.”

Nguyên Trạch nhìn cô.

Chúc Yếu nhú mồm, mặt ửng hồng, hơi xấu hổ. “Chân mình... đứng không vững.”

Nụ cười lại thoáng hiện trên khuôn mặt Nguyên Trạch. Anh khẽ thở một hơi. Sau đó dang cánh tay ôm cô vào lòng mình, tay còn lại nhẹ nhàng xoa đầu cô. “Thì đợi một lát vậy.”

Chúc Yếu vốn định nói nghỉ chừng hai phút là được, nhưng khi anh ôm cô vào lòng, mặt cô dán lên lồng ngực anh, đôi mắt cô tràn ngập nụ cười, giọng ngọt ngào nói: “Năm phút đi.”

“Ừ, năm phút.”

.....

Nghi thức chào cờ sáng thứ hai kết thúc, Chúc Yếu trở về phòng học. Triệu Thiên Đình liền bước tới hỏi cô về chuyện lễ phục mặc trong buổi biểu diễn mừng tết dương lịch. “Chúc Yếu, cậu mặc đồ size nào vậy? Gần trường may mà có một chỗ cho thuê lễ phục, hay là tan học mình dẫn cậu qua đó xem thử?”

Triệu Thiên Đình là lớp phó văn thể mỹ, các hoạt động văn nghệ của lớp 12.9 đều do cô phụ trách. Lúc trước trong cuộc họp lớp nghe Chúc Yếu đàn tỳ bà đã cảm thấy rất kinh ngạc, buổi văn nghệ mừng năm mới lần này cô và Đường Việt cùng biểu diễn, chắc chắn rất đặc sắc.

Hứa Du Du đi ngang qua, nghe Triệu Thiên Đình nói thế thì buột miệng châm chọc một câu: “Người ta là đại tiểu thư, lẽ nào trong nhà còn thiếu lễ phục sao?”

Triệu Thiên Đình ngẩn người. Hứa Du Du nói cũng có lý. Chúc Yếu làm sao lại mặc đồ người khác đã mặc qua nhiều lần chứ. Cô cảm thấy hơi xấu hổ. “Ừ... cũng đúng ha.”

Học sinh cấp 3 bình thường, biểu diễn văn nghệ thuê lễ phục là chuyện hết sức đương nhiên nhưng Chúc Yếu thì không cần. Đám nữ sinh thích nhất là tám chuyện ăn mặc trang điểm, đôi khi cũng lên bàn tán quần áo trên người Chúc Yếu. Dù nhìn bình thường cô ăn mặc rất đơn giản, chỉ chiếc áo len cô mặc bên trong áo đồng phục, để lộ ra một phần cổ áo thôi mà đã mấy chục ngàn. Đôi giày nhún có vẻ hết sức bình thường nhưng thực chất lại là sản phẩm nằm trong bộ sưu tập mới nhất của một thương hiệu xa xỉ nào đấy. Có lần các bạn nữ cảm thấy sợi dây buộc tóc của cô rất dễ thương, lên mạng tra thử, ai ngờ tới hơn ba ngàn...

Cách đây không lâu, Hành Dương được quyền tặng một mớ nhạc cụ, mà người quyền tặng chính là Tiểu Minh Châu, chủ tịch tập đoàn Bích Mậu, Chi một cây đàn tỳ bà bằng gỗ trắc trong đó thôi đã mất mấy chục ngàn. Quyền tặng với số tiền khổng lồ như thế chỉ là vì buổi văn nghệ mừng tết dương lịch mà Chúc Yếu sẽ tham gia.

Trước kia Chúc Yếu quá khép mình nên lâu dần, mọi người sẽ quên mất xuất thân của cô.

Các thiếu nữ trẻ tuổi thích mặc những chiếc váy xinh đẹp là chuyện hết sức bình thường. Trong tủ quần áo của Chúc Yếu đúng là có rất nhiều bộ lễ phục đẹp tinh xảo, có điều cô hoàn toàn không có cơ hội mặc. Văn nghệ mừng năm mới cô sẽ chơi tỳ bà, mặc đồng phục thì không thích hợp, còn lễ phục thì...

Chúc Yếu thoáng cau đôi mày đẹp, sau đó mắt sáng lên, nhìn Triệu Thiên Đình. “Hán phục có hợp hơn không?”

“Hà?” Triệu Thiên Đình hơi trở mắt ra, chưa hiểu lắm.

Chúc Yếu giải thích cho dễ hiểu hơn. “Đồ cổ trang.”

Nguyên Trạch đang ở bên cạnh đọc sách, ngón tay bỗng nhúc nhích, mắt nhìn chăm chăm vào một trang sách, quên mất phải lật trang tiếp theo.

Mắt Triệu Thiên Đình cũng sáng lên, rất hưng phấn. Cô sờ cằm, quan sát Chúc Yếu, đáp. “Cũng đúng ha, tỳ bà là nhạc cụ dân tộc, mặc đồ cổ trang thì thích hợp hơn. Hơn nữa... trước kia không phát hiện ra, trên người Chúc Yếu toát ra khí chất hết sức cổ điển, ừm...” Cô ngẫm nghĩ một chút. “Cảm giác như tiểu thư khuê các không bước chân ra khỏi phòng ấy.”

Chúc Yếu thật sự rất đẹp. Mắt sáng, môi đỏ, khuôn mặt với những nét hết sức hoàn mỹ. Lúc nói chuyện hay làm việc, cô đều cho người ta cảm giác khá tử tốn, đoan trang. Có lẽ vóc người cô nhỏ nhắn, vẻ đẹp yêu kiều lại không quá phô trương nên cả các bạn nữ cũng thích cô.

Chúc Yếu khẽ mỉm cười, không nói chuyện.

Trình Gia Úy đi rót nước ngang qua, đúng lúc nghe thấy cuộc trò chuyện giữa các cô thì “wao” một tiếng thật to. “Chúc Yếu mặc đồ cổ trang à, lúc đó chắc chắn là rất đẹp.” Lúc trước cô mặc đồng phục đánh đàn tỳ bà thôi mà đã làm mọi người thăng thót, giờ lên sân khấu, mặc đồ cổ trang, ôm đàn tỳ bà, cảnh tượng ấy...

Nói xong cậu hưng phấn vỗ vai Nguyên Trạch một cái, nháy mắt cười tinh nghịch. “Lớp trưởng, cậu thấy sao?”

Nguyên Trạch hết sức lạnh nhạt, hất tay của cậu ra.

Trình Gia Úy hoàn toàn không bị dập tắt sự nhiệt tình, cười thật tươi hờ mòi cái răng, nhún nhảy trở về chỗ ngồi.

Tuy nghiêm túc thảo luận với Triệu Thiên Đình, nhưng nghe Trình Gia Úy và Nguyên Trạch nói chuyện, Chúc Yếu bỗng cảm thấy hơi xấu hổ. Hơn nữa... đâu phải anh chưa từng nhìn thấy cô mặc đồ trong cung.

Lúc ấy, dù cô có mặc bộ váy tinh xảo nhất đi ngang qua bên cạnh anh, vị thái phó trẻ tuổi này trước sau vẫn giữ vẻ mặt bình thường, phong thái thản nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngaoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38-2: Hán phục

Chạng vạng, học sinh Hành Dương lũ lượt kéo nhau về nhà. Chúc Yếu đeo cặp sách, cùng Tường Diễm Nha sóng vai nhau đi ra ngoài cổng trường, bên cạnh còn có Triệu Thiên Đình. Trải qua bàn bạc, Triệu Thiên Đình dẫn Chúc Yếu đi thử đồ cổ trang.

Triệu Thiên Đình dắt chiếc xe đạp màu hồng nhạt, cười ngọt ngào. “Cậu yên tâm, cửa tiệm của chị họ mình cũng khá có tiếng. Chị ấy cực kỳ thích đồ cổ trang, hồi nhỏ rất thích may vá cho búp bê. lúc đi học không có tiền mua vải liền cắt rèm cửa, drap giường may quần áo, sau đó nhất định theo học thiết kế thời trang...”

Đúng lúc Chúc Yếu cần đồ cổ trang, tuy nói với gia thế của cô, nói một tiếng là có ngay nhưng dù gì Triệu Thiên Đình cũng là lớp phó văn thể mỹ, phải dốc chút công sức cho buổi biểu diễn mừng năm mới này chứ.

Chúc Yếu rất nghiêm túc lắng nghe.

Tường Diễm Nha bên cạnh chọc chọc vào vai cô, gọi khẽ một tiếng. “Yếu Yếu.”

Chúc Yếu giật mình, thấy Tường Diễm Nha đưa tay chỉ về phía bên kia. Cô nhìn về hướng mà Tường Diễm Nha chỉ thì thấy Nguyên Trạch và Trình Gia Úy cũng đang dắt xe đạp đi qua. Anh đưa mắt nhìn về phía bên này, ánh mắt anh và Chúc Yếu chạm vào nhau, cô không kìm được bèn nở nụ cười.

Triệu Thiên Đình nhìn Chúc Yếu, khẽ lầu bầu: “Chúc Yếu, mắt cậu đang sáng như đèn ô tô đó.”

Rất sáng. Sáng lấp lánh.

Dù bình thường mắt cô cũng rất đẹp nhưng mỗi khi cười tươi lên thì càng đẹp hơn.

Chúc Yếu thì thảo. “Thật sao?”

Triệu Thiên Đình cười, gật đầu bảo: “Thật mà...” Động tác ra hiệu của Tường Diễm Nha dĩ nhiên không qua được mắt cô, hơn nữa vóc dáng và nhan sắc của Nguyên Trạch thật sự quá xuất chúng, cộng thêm Trình Gia Úy bên cạnh cũng là một chàng trai rạng rỡ như anh dương. Cô khẽ sát vào Chúc Yếu, ép giọng thật nhỏ: “Cậu thích lớp trưởng, đúng không?”

Chúc Yếu cảm thấy hơi xấu hổ. Triệu Thiên Đình tính cách hoạt bát cởi mở, nói chuyện cũng rất thẳng thắn. “Thật ra cũng đâu có gì, trong trường mình có rất nhiều bạn nữ thương thầm lớp trưởng mà. Mình nhớ cách đây không lâu, hoa khôi lớp 10.3 còn đi tặng sữa cho lớp trưởng lớp ta. Chắc cậu không biết đâu, bé đó tên Trình Hiểu Oánh, mùa ba lê rất đẹp, hội diễn văn nghệ lần này lớp họ đã đăng ký mùa ba lê đơn.”

Có bạn nữ tặng sữa cho Nguyên Trạch. Chúc Yếu nhún mày, cô hoàn toàn không biết gì về chuyện này.

Triệu Thiên Đình nói thêm: “Cho nên thích lớp trưởng cũng đâu có gì phải xấu hổ. Có điều trong mắt lớp trưởng chỉ có việc học, dù hoa khôi trường hay hoa khôi lớp cậu ấy đều không màng tới.” Trong lớp có sẵn một khoa khôi cấp trường, nhưng Nguyên Trạch và Lâm Chi Y có chút mập mờ nào không? Hoàn toàn không cho cậu ta một chút cơ hội nào.

“Có điều...” Triệu Thiên Đình sờ cằm, nói: “Mình và Tiền Vi lén tàm với nhau, nhất trí cho rằng... ánh mắt lớp trưởng nhìn cậu rất khác biệt. Hai người các cậu phải chăng là...”

Nói đến đây, Triệu Thiên Đình nhướn mày một cái, mặt có vẻ rất ám muội.

Chúc Yếu đỏ bừng mặt.

Các bạn trong lớp đều có mù. Hàng ngày học chung một lớp, lớp trưởng xưa nay vốn lạnh lùng lại rất quan tâm đến Chúc Yếu, họ đều cảm nhận được hết. Khi nào thì lớp trưởng đối xử tốt với một bạn nữ như thế chứ?

Triệu Thiên Đình cười cười, cảm thấy bộ dáng của Chúc Yếu rất đáng yêu. Làn da trắng trẻo mịn màng, vành tai nhỏ nhắn xinh xắn, móng mạnh như có thể nhìn xuyên qua...

.....

Cửa tiệm của chị họ Triệu Thiên Đình cách Hành Dương chừng hai con phố, tên là Ổ Hải Đường. Một cái tên rất nghệ thuật, chủ yếu là may đồ cổ trang theo phong cách Tùy Đường.

Tiệm này khá nhỏ, nhưng bước vào mới biết quần áo bên trong được may rất công phu, tinh xảo. Chúc Yếu nhìn qua một lượt. Bình thường lúc nhàm chán lên taobao dạo, cô cũng chú ý đến váy cổ trang, giá cả khá rẻ, toàn được may thô sơ, qua loa.

Còn đồ trong cửa tiệm này, tuy không thể so với váy áo của Chúc Yêu khi còn là công chúa Đại Ngự nhưng so với thời nay, dám dùng chất liệu tốt và thêu bằng tay thế này thì quá là có lương tâm rồi.

Chị họ và Triệu Thiên Đình rất thân thiết với nhau, vừa nghe cô đến để mượn quần áo, không cần hỏi nhiều mà đồng ý ngay. “Em muốn mặc bộ nào thì cứ chọn.”

“Không phải em mặc.” Triệu Thiên Đình tươi cười chỉ Chúc Yêu phía sau mình. “Mà là bạn em mặc.”

Chị họ lướt mắt qua khỏi người Triệu Thiên Đình, nhìn sang Chúc Yêu, mắt lập tức sáng rực lên. Cô bé này trắng trẻo, mặt mày thanh tú, lại có đôi mắt rất đẹp. Không phải người đẹp nào cũng thích hợp mặc đồ cổ trang. Vừa nhìn thấy Chúc Yêu, chị đã buột miệng nói ngay. “Cô bé này mặc đồ cổ trang chắc chắn rất đẹp.”

Chị rất niềm nở bảo họ thoải mái chọn đồ. Triệu Thiên Đình đi theo giúp Chúc Yêu chọn. Tay sờ vào làn váy, cô khẽ cảm thán. “Lúc còn nhỏ mình cực kỳ yêu thích những chiếc váy phiêu bồng trong phim cổ trang, thật sự là quá đẹp. Có điều bây giờ mà nói ra chắc sẽ bị người khác chê là khác thường, đặc biệt là thế hệ trước mình, cứ cảm thấy nó khá là dị hợm, giống như đang đi hát tuồng vậy.”

Thật ra rất nhiều thiếu nữ đều có giấc mộng cổ trang của riêng mình, nhưng chỉ có một bộ phận rất nhỏ dám mặc nó vì phải hứng chịu ánh nhìn chăm chú của số đông. Phần lớn họ đều mua về nhà, tự mình chiêm ngưỡng.

Triệu Thiên Đình bước tới, đặt tay lên vai Tường Diễm Nha, nói: “Hay là nhân dịp này, cậu cũng mặc cho đỡ ghiền.”

Mắt Tường Diễm Nha sáng lên, cô vúi lấy tay Triệu Thiên Đình, hỏi: “Thật không?”

Triệu Thiên Đình vỗ ngực, đáp: “Tiệm của chị họ mình, chúng ta là bạn học, theo tính chất bác cầu thì cũng coi như là chị của cậu, cậu ngại gì nữa chứ.”

Tường Diễm Nha cảm thấy Triệu Thiên Đình nói rất có lý nên toét miệng cười. “Vây mình cũng chọn đây.”

Sau khi chọn xong, Chúc Yêu gọi Tường Diễm Nha vào phòng thử đồ. Cửa tiệm này chỉ có một phòng thử đồ, may mà nó rộng nên hai người vào chung một lượt. Tường Diễm Nha chọn một chiếc váy màu cam, vừa cời đồ vừa hưng phấn nói: “Bộ váy này rất giống với bộ mà nữ chính đã mặc trong bộ phim cổ trang tối qua mình xem, không biết mình mặc vào có hiệu ứng tốt thế không...” Nói xong thì cười hi hi.

Sau đó cô bỗng “wao” lên một tiếng, nói: “Yêu Yêu, thì ra cả người cậu lại trắng đến thế.”

“Woa, cánh tay rất thon, bắp tay mềm mại.” Tường Diễm Nha mở to mắt, ra vẻ rất khoa trương, ánh mắt thì lướt từ xương quai xanh của Chúc Yêu xuống dưới, nói khẽ. “Cậu gầy thế này mà vẫn có ngực, trắng quá.”

Trước kia Chúc Yêu thay quần áo đều có cung nữ hầu hạ, không hề cảm thấy xấu hổ. Nhưng bây giờ, ánh mắt của Tường Diễm Nha trắng trợn càn quét trên cơ thể cô, còn đưa tay sờ chỗ này chỗ kia, lại bảo ngực cô... Vì thế mặt cô lập tức đỏ bừng, lí nhí nói: “Đừng giỡn, ngứa...”

Tường Diễm Nha thu tay về, nhưng mắt thì không dời đi được. Cánh tay thon thả, da dẻ nõn nà, lúc xấu hổ thì ửng hồng cả người. Cô nghiêng đầu, không kìm được phải thốt lên. “Sau này bạn trai cậu chắc chắn hạnh phúc chết được.”

Gì hở. Chúc Yêu nghi hoặc nhìn cô.

Tường Diễm Nha sờ cằm, cười khà khà vài tiếng. Chúc Yêu lập tức hiểu ra.

Đèn trong phòng thử đồ rất sáng, làn da trắng nõn, đôi mắt đen long lanh, cô quay người lại thay quần áo, không nói chuyện với Tường Diễm Nha nữa.

“Woa woa... Yêu Yêu, lưng cậu đẹp quá xá, trắng ời là trắng, có cả xương bướm nữa. Eo cậu cũng thon ghê, bình thường mặc đồng phục không nhìn ra đấy.” Sau lưng, giọng Tường Diễm Nha bắt ngờ vang lên.

Thật là...

Chúc Yêu không trả lời.

.....

Hôm nay là sinh nhật của mẹ Trình Gia Úy. Trong tiệm bánh ngọt, Trình Gia Úy đang đợi bắt hoa lên bánh kem, hương vị ngọt ngào cứ lượn lờ khắp nơi. Trình Gia Úy tiện thể gọi một ly trà sữa. Ngồi đối diện, Nguyên Trạch lần này hiếm hoi về chung với cậu, cùng đợi bánh kem. Chỉ ngồi bên chiếc bàn kê sát cửa sổ thôi, các cô gái đi ngang qua trên đường, nhìn thấy bên trong có hai chàng trai đang ngồi đều không khỏi quay ngược lại, vào trong tiệm mượn cốc mua bánh để ngắm kỹ hơn.

Quả thực còn hơn bảng quảng cáo.

Trình Gia Úy nhìn Nguyên Trạch, ánh mắt “khinh bỉ”, nói: “Tớ bảo này, con gấu treo trên cặp cậu đấy, đó chẳng phải thứ con gái mới thích sao? Cậu...” Cố nín suốt cả đường đi, bây giờ Trình Gia Úy không nhịn được nữa. “Cậu cũng chiều bạn cùng bàn của cậu quá rồi đó, cậu ấy tặng gì cậu cũng phải đeo lên người sao?”

Tuy Nguyên Trạch không nói nhưng cậu dám khẳng định nó là do Chúc Yếu tặng.

Nguyên Trạch nhẹ nhàng đưa mắt liếc thoáng qua cậu một cái, thần sắc lạnh nhạt.

Trình Gia Ủy hừ một tiếng, giọng chắc như đinh đóng cột. “Mình cảm thấy... sau này kết hôn, cậu chắc chắn sẽ sợ vợ.” Nói xong cậu lắc đầu, thờ dãi. “Có ai đó, ngoài mặt thì là học sinh giỏi nhất trường, nhưng thật ra ngay cả một cô gái mà cũng không xử nổi...”

Cậu cảm thán, bộ dáng nhàn nhã, tay điều khiển lướt trên màn hình điện thoại. Bỗng nhiên mặt cậu đại ra, sau đó vỗ mạnh vào đùi mình, ngạc nhiên thốt lên. “Mẹ nó!”

Các cô gái trong tiệm bánh đều đồng loạt nhìn về hướng này.

Trình Gia Ủy vẫn hồn nhiên không biết gì, chẳng hề cảm thấy xấu hổ, mắt tròn to, nhìn không chớp. Sững người ra chừng năm giây, cậu mới nhìn Nguyên Trạch, ép giọng thật khề. “Group chat lớp mình đang rất náo nhiệt, cậu không đọc sao?”

Nguyên Trạch không có phản ứng gì, hiển nhiên là không có hứng thú.

Thân là lớp trưởng, mỗi lần vào nhóm anh nhắn xong thông báo là thoát ra ngay, không để ý gì thêm.

Trình Gia Ủy nuốt một ngụm nước bọt, tiếp tục nói: “Triệu Thiên Đình gửi ảnh bạn cùng bàn với cậu mặc đồ cổ trang vào nhóm lớp mình... Mất tui con trai trong lớp đều đang sáng lên...”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Bức ảnh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Năm phút trước. Trong phòng thử đồ.

Tường Diễm Nha trước kia chưa từng mặc đồ cổ trang, không biết trình tự mặc, cứ trùm hết lên người nhìn rồi tung rồi mù. Cô buông thõng hai tay, rầu rĩ xin giúp đỡ. “Yếu yếu, bộ đồ này phải mặc sao đây?”

Chúc Yếu quay lại nhìn. Cô đã mặc đầu vào đây.

Phần áo phía trên màu trắng hồng, mỏng xuyên thấu, lớp vải bên trong thêu hình hoa đào. Trước ngực thắt một chiếc nơ, thân váy rũ xuống tự nhiên, làn váy màu đỏ lựu xòe xuống quá chân. Trên cánh tay là một dải lụa mỏng vắt ngang, nhìn xuất trần như tiên nữ.

Tường Diễm Nha mắt sáng rực lên, lại cô tình “wao” thêm vài tiếng.

Chúc Yếu kéo mảnh lụa choàng trên tay, sửa sang quần áo cho Tường Diễm Nha. Bàn tay nhỏ nhắn khéo léo kéo chỉnh chiếc váy, ánh mắt chuyên chú. “Đừng nhúc nhích.”

Dáng người Tường Diễm Nha cao hơn Chúc Yếu một chút. Cô ngoan ngoãn đứng yên không nhúc nhích, nghiêm túc quan sát chiếc váy của Chúc Yếu. Khi nhìn mặt cô, vì quá gần, ngay cả những sợi lông măng trên đó đều có thể thấy rõ ràng.

Giọng của cô rất khề. “Yếu Yếu, mình cảm thấy như thế này thật là đoan trang, đức hạnh.” Cô vuốt cảm theo thói quen, đánh giá Chúc Yếu. “Mình cảm thấy nữ chính trong bộ phim cổ trang mình xem hôm qua đẹp không bằng một nửa cậu.”

Chúc Yếu mỉm cười, tiếp tục thắt chiếc nơ phía trước ngực cô.

Bên ngoài, Triệu Thiên Đình đang trò chuyện với chị họ mình. Triệu Thiên Đình cúi đầu nhìn bản thiết kế của chị, nhiệt tình góp ý. Chị họ dờ khóc dờ cười, sau đó hươ tay xua đuổi. “Ý tưởng tào lao bí đao gì vậy chứ, đứng sang một bên, đừng gây rối.”

Triệu Thiên Đình vẫn không chịu thua. “Thật mà, em cảm thấy thêu hình cánh bướm thì đẹp hơn, hết sảy luôn.”

Chị họ thốt ra một từ với giọng khinh bỉ. “Lúa.”

Đang thảo luận, sau lưng vang lên một tiếng “rẹt”, tấm rèm cửa thật dày của phòng thử đồ được kéo ra. Triệu Thiên Đình và chị họ nghe thế bèn xoay người lại, sau đó đồng loạt tròn tròn mắt, sững sờ im lặng chừng ba giây. Chị họ là người phản ứng trước, nấp máy môi, mắt nhìn không chớp, chặm rãi nói: “Ừm... tuy hơi đường đột nhưng chị vẫn muốn hỏi... bé này, em có muốn làm người mẫu cho chị không?”

Triệu Thiên Đình nhìn chăm chăm vào Chúc Yếu, sau khi hoàn hồn lại bèn bước nhanh tới, đi vòng quanh cô một vòng, giọng đầy tán thưởng. “Đẹp quá đi mất... Còn đẹp hơn cả người mẫu mà chị họ mình mời về. Chúc Yếu, cậu thật sự rất hợp với kiểu váy này.”

Triệu Thiên Đình biết Chúc Yếu rất đẹp, mặc cổ trang chắc chắn sẽ xinh nhưng không ngờ lại hợp đến mức độ này. Giống như là từ trong phim bước ra vậy.

Chúc Yếu hơi đỏ mặt, sau đó nhìn về phía chị họ của Triệu Thiên Đình, trả lời. “Xin lỗi chị, tạm thời em không có dự định này.”

Triệu Thiên Đình kéo tay Chúc Yếu, cũng trả lời chị họ. “Chúc Yếu không thiếu tiền, chị bỏ ý định ấy đi.”

Chị họ nhớ lại chiếc áo len, giày và cặp sách của Chúc Yếu mặc khi này, đều là hàng hiệu nhưng rất giản dị, vừa nhìn là biết con nhà giàu có. Có điều... Chúc Yếu mặc đẹp quá đi mất. Ngoại hình đẹp là một chuyện, nhưng quan trọng là khí chất sau khi mặc bộ váy cổ trang này, mỗi một ánh mắt cử chỉ của cô đều không có chút gượng gạo nào, giống như thường ngày vẫn mặc nó vậy.

Càng ngắm càng thấy hợp, chị không nén được hỏi thêm một câu: “Thật sự không suy nghĩ lại sao?”

Chúc Yếu nhẹ nhàng lắc đầu mỉm cười, giọng có vẻ hơi ngại. “Thành tích của em rất kém, bình thường bạn học hành, không có thời gian cho những chuyện khác.”

Cũng phải. Giống như em họ chị, đều lớp 12, học tập quan trọng nhất.

Nghĩ thế, chị cũng không nói gì thêm, chỉ đứng thẳng người dậy, bảo: “Hay là mang giày vào luôn đi. Chân em mang giày số mấy?”

Tường Diễm Nha cười hì hì xoay mấy vòng, xách váy trải ra cho đẹp. Nghe thế thì dừng lại, chiếc váy rũ xuống. “Em mang số 37. Yếu Yếu, cậu thì sao?”

“Số 35.” Chúc Yếu trả lời.

Tường Diễm Nha cúi đầu liếc nhìn chân Chúc Yếu một cái, lại ngạc nhiên kêu lên. “Yếu Yếu, chân cậu nhỏ quá!”

Chị họ chọn hai đôi giày thêu mới tinh, phối rất hợp với váy trên người họ. Tường Diễm Nha nhanh nhẹn mang giày, giậm chân vài cái. Chúc Yếu cũng mang giày vào.

Giày thêu kết hợp với tất mỏng, đôi chân ngọc nõn nà lập tức bị che giấu dưới làn váy. Sau đó cô từ từ đứng dậy.

Lúc này, sau lưng vang lên một tiếng gọi giòn giã. “Chúc Yếu, Tường Diễm Nha.”

Là Triệu Thiên Đình vừa gọi họ.

Chúc Yếu vội vàng quay đầu lại, chưa kịp định thần thì đã nghe “tách” một tiếng.

Triệu Thiên Đình giơ điện thoại lên, nhìn bức ảnh được chụp lại trong máy, tắc lưỡi bình phẩm. “Kỹ thuật chụp ảnh của mình vẫn siêu như ngày nào, bắt được góc máy quá chuẩn luôn.” Cô đắc ý đưa bức ảnh cho Chúc Yếu và Tường Diễm Nha xem.

Tường Diễm Nha che mặt, giọng ghen ngào. “Cũng đẹp đấy, có điều... Mặt mình tròn quá.”

Triệu Thiên Đình cười trừ cô. “Vây bình thường cậu ăn ít lại đi.” Cô ngừng đầu nhìn Chúc Yếu, chớp chớp mắt, hỏi nhỏ: “Chúc Yếu, mình có thể gửi ảnh này lên group lớp không?”

Một bức ảnh thôi mà. Chúc Yếu không có ý kiến, gật đầu bảo: “Được chứ.”

Sau đó cô nhìn Tường Diễm Nha, Tường Diễm Nha sửa sang lại dải lụa trên cánh tay mình, mau mắn đáp: “Đương nhiên không thành vấn đề... Ha ha, có đồ ngon thì mọi người cùng thưởng thức chứ sao.”

Thế là Triệu Thiên Đình vào group chung của lớp, chọn vài thao tác, gửi ảnh Chúc Yếu lên trên đó. Vừa gửi được vài giây, nhóm chat ngày thường vốn im ắng này bỗng trở nên náo nhiệt.

Người đầu tiên phản hồi là Trương Kha, trong lớp cậu ta là người khéo miệng nhất. “Trời đất ơi, tiểu công chúa này từ đâu đến vậy?”

Các bạn nam lập tức bình luận:

“Hội diễn văn nghệ lớp ta định dùng nhan sắc để giành chiến thắng sao?”

“Cho hỏi các cô đang ở đâu vậy? Có cần tui qua xách giày cho không?”

“Giờ tay theo, ứng tuyển vị trí xách váy.”

“.....”

“Tuy Chúc Yêu làm điểm trung bình của lớp ta thấp đi, nhưng cậu ấy lại làm tăng mặt bằng nhan sắc của lớp ta. Mình quyết định sau này phải yêu thương che chở cậu ấy.”

“Quý liêm màn hình, không biết nói gì hơn.”

“Mọi người bình tĩnh, đây là nhóm chat của lớp, không phải fancelup. Tui có lòng tốt nhắc nhở... năm giây nữa cô chủ nhiệm sẽ ra trận.”

“.....”

Sau đó, các bình luận phía trên nhanh chóng được thu hồi.

“Má ơi rồi, chỉ lo ngắm ảnh quên mất thời gian, quá thời gian không thu hồi được nữa.”

“Ha ha ha, vậy thì cố nhấn cho nó trôi luôn đi, tranh thủ vào.”

“Hay là chúng ta lập một nhóm khác, tiếp tục tám đi.”

“Ý hay.”

“Mình tán thành.”

“Mình đồng ý cả hai chân hai tay.”

“.....”

Nhóm chat vốn yên lặng như hồ nước nhất thời trở nên sôi sục. Các chàng trai thanh xuân hừng hực lập tức đặt cây bút trên tay xuống, ra sức bình luận.

Trong phòng học lớp 12.9, Hứa Du Du sau khi giúp Lâm Chi Y quét dọn, đóng hết cửa sổ hai bên xong, lấy chiếc điện thoại đang rung liên tục nãy giờ ra.

Thấy ảnh đại diện của group lớp không ngừng sáng lên, cô cảm thấy kỳ lạ. Sao tự nhiên vô duyên vô cớ lại nhiều tin nhắn thế này. Tưởng có thông báo gì quan trọng, Hứa Du Du mở ra xem thì thấy chỉ đang bàn tán về Chúc Yêu. Cô nhú mồm, lăm lăm. “Cái gì thế...”

Tay nhanh chóng trượt lên trên.

Lâm Chi Y đóng cánh cửa sổ cuối cùng phía hành lang lại, đeo cặp sách lên, đi qua hỏi. “Đang xem gì vậy?”

Cô nhòai qua nhìn, lúc này tay Hứa Du Du vừa hay đang trượt đến bức ảnh của Chúc Yêu.

Sắc mặt Lâm Chi Y lập tức thay đổi.

Trong ảnh, Chúc Yêu mặc chiếc váy buộc ngang ngực, mái tóc dài xõa trên vai. Lúc chụp ảnh, đúng lúc vừa quay mặt lại, đôi mắt hơi hoang mang, lại sáng long lanh, rất tự nhiên. Cộng thêm làn da trắng nõn cùng khuôn mặt thanh tú, tạo cảm giác vô cùng tuyệt mỹ.

Lâm Chi Y chỉ thần nhiên nói: “Là Chúc Yêu và Trương Diễm Nha à...”

Tuy Lâm Chi Y không nói gì nhưng Hứa Du Du có thể cảm nhận được có lẽ cô không được vui. Hơn nữa đám con trai trong lớp ai nấy cũng ồn ào ca tụng, những người bình thường xum xoe Lâm Chi Y bây giờ cũng đang khen Chúc Yêu. Hứa Du Du lén liếc nhìn Lâm Chi Y một cái, sau đó nhìn bức ảnh, nói với giọng ghét ra mặt. “Học dốt như vậy mà cả ngày còn ăn diện hoa hòe, lại còn gửi lên group lớp nữa, thật là không biết xấu hổ.”

Lâm Chi Y không nói gì, gương mặt thanh tú chỉ còn vẻ trầm mặc.

.....

Trong tiệm bánh ngọt, Trình Gia Ủy nhìn Nguyên Trạch đang cầm điện thoại của mình, căng thẳng nuốt một ngụm nước bọt, bảo: “Này... chẳng phải cậu cũng có điện thoại sao? Trả cho mình đi.”

Gương mặt Nguyên Trạch có vẻ thâm trầm, không biết vui hay buồn. Anh nhẹ nhàng ném điện thoại trả cho Trình Gia Ủy.

Trình Gia Ủy đón lấy, mở điện thoại của mình ra, ngẩn người vài giây mới nói: “Mẹ, cậu xóa mất ảnh mình lưu rồi à.”

Nguyên Trạch đưa mắt liếc một cái.

Nguyên Trạch trước nay rất ít khi bộc lộ cảm xúc ra ngoài, hay nói đúng hơn, hoàn toàn không có thứ gì có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của anh. Nhưng bây giờ, Trình Gia Ủy cảm nhận được rõ ràng là anh đang tức giận. Cậu lập tức sợ hãi. “Mình... mình chỉ thường thức cái đẹp một cách đơn thuần thôi, không có ý gì khác.”

Hơn nữa, trong lớp nhiều con trai như thế, chắc ai cũng lưu lại hết rồi, xóa của mình cậu làm quái gì chứ.

.....

“Chúc Yêu...” Triệu Thiên Đình cầm điện thoại trên tay, ngo ngắc ngắc đầu, vẻ mặt cũng hoang mang, sau đó nuốt nước miếng, nói một câu: “Đám con trai lớp mình hình như điên rồi...”

“Há?” Tường Diễm Nha nghi hoặc há mồm, không hiểu ý của cô.

Thế là Triệu Thiên Đình đưa điện thoại cho hai cô xem. Tốc độ của các chàng trai đương độ thanh xuân quả là thần tốc, những bình luận không ngừng hiện lên như sóng trào, hết lượt này đến lượt khác với tốc độ chóng mặt, hoàn toàn không dừng để xem được. Lúc Chúc Yêu nhìn màn hình, đúng lúc tin nhắn tạm dừng.

[Khóa chức năng bình luận, chỉ nhóm trưởng và thành viên quản lý có quyền phát ngôn]

“.....”

Triệu Thiên Đình và Tường Diễm Nha ngo ngắc nhìn nhau, sững ra một lát rồi ngạc nhiên hỏi: “Ai cấm thế nhỉ?”

Triệu Thiên Đình cau mày, quỳnh đến nhảy dựng lên, khóc không ra nước mắt, lẩm bầm. “Tiêu rồi tiêu rồi, chắc chắn là cô chủ nhiệm... Ảnh là do mình gửi, chắc mai sẽ tìm mình tính sổ thôi.”

Cô chủ nhiệm Ứng Úc Lưu ghét nhất là lớp làm loạn. Vào giai đoạn quan trọng này, cần phải tĩnh tâm mà học. Triệu Thiên Đình gửi bức ảnh vào nhóm, vốn chỉ muốn cho các bạn xem trước tạo hình của Chúc Yêu trong buổi văn nghệ chào xuân thôi, ai ngờ cả đám lại làm ầm lên như vậy. Đừng nói đám con trai, ngay cả bọn con gái cũng hú hét, còn nhao nhao muốn mặc thử loại váy này cho đỡ ghiền. Cứ thế, cô liền trở thành kẻ tội đồ khiến các bạn không thể chuyên tâm mà học tập.

Chúc Yêu im lặng không nói. Hai lọn tóc nhẹ nhàng dãn vào hai bên má cô, mắt nhìn chăm chăm vào group lớp bỗng nhiên trở nên im lặng, trong lòng có một dự cảm rất lạ, dường như cô biết tiếp theo ai sẽ là người lên tiếng.

Sau đó, một tin nhắn được gửi lên:

“Đừng nhắn những chuyện không liên quan tới việc học.”

Đây là...

Tường Diễm Nha hú lên, mặt đầy vẻ hưng phấn. Lớp... lớp... lớp...”

“Lớp trưởng!”

Triệu Thiên Đình cũng hô ra thành tiếng. Là Nguyễn Trạch – người cả ngàn năm nay chỉ gửi những tin ngắn gọn vào nhóm, xong là out ngay.

Thế là Triệu Thiên Đình bắt gặp ánh mắt nhìn Chúc Yêu. “Không ngờ lớp trưởng cũng online, còn nói gì mà ‘Đừng nhắn những chuyện không liên quan tới việc học’...” Cô bắt chước giọng nói lạnh lùng xa cách của Nguyễn Trạch thường ngày, nghiêm túc nhắc lại nội dung tin nhắn trong nhóm.

“Mẹ ơi! Đình thật!”

Chúc Yêu không nói gì.

Khi ảnh đại diện của Nguyễn Trạch vừa xuất hiện trên màn hình, dường như có thứ gì đó đập mạnh vào tim cô.

Cô không nén được nụ cười trên mặt, tim đập thật nhanh, cảm thấy mặt thật là nóng.

Cho mọi người dễ hình dung kiểu váy Chúc Yêu mặc.

Chương 40: Cú tưởng

Nguyễn Trạch xuất hiện trong group lớp, đám con trai lập tức im lặng. Sau khi chức năng bình luận được mở lại cũng không ai dám lên tiếng. Còn sau lưng có lên tạo nhóm khác để tám không thì không biết.

Tường Diễm Nha ôm mặt, mắt sáng như sao, nhìn Chúc Yếu, nháy mắt vài cái, nói với giọng chắc nịch. “Yếu Yếu, mình cảm thấy chắc là lớp trưởng giận lắm đây. Nhìn thấy cậu xinh đẹp như thế, chắc chắn là muốn lưu ảnh lại, không để cho người khác ngắm.”

Có lẽ vì xem quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình nên dù chưa có kinh nghiệm thực tế, lý thuyết của cô vẫn rất phong phú, phân tích cực kỳ hợp lý.

“Mẫu người bên ngoài lạnh lùng hờ hững kiểu này, thật ra sâu bên trong lại có ý thức chiếm hữu rất lớn.”

Nữ sinh cấp 3 thích nhất là đọc các loại ngôn tình về tổng tài bá đạo, học bá lạnh lùng, thiếu gia ác ma... Đặc biệt là chi tiết hề chút là cưỡng hôn. Đọc tiểu thuyết nhiều quá, đầu óc bị ảnh hưởng, cứ thích mang những chi tiết ấy áp vào cuộc sống hiện thực. Đương nhiên, không phải chàng trai nào có ý thức chiếm hữu mạnh mẽ đều là nam chính, điều kiện tiên quyết là nhan sắc phải mê người. Đẹp trai hơn người mới gọi là nam chính, gọi là thâm tình; còn xấu trai thì chỉ là tính cách bất bình thường.

Chúc Yếu không tin những lời nói mò của Tường Diễm Nha, nhưng cũng không thể ngăn cản đầu óc suy nghĩ về nó, cảm thấy trong lòng cực kỳ ngọt ngào.

Trước khi ra về, chị họ còn cố nhét cho Chúc Yếu một tấm danh thiếp, chứng tỏ chị rất thích Chúc Yếu mặc đồ cổ trang. Danh thiếp được thiết kế theo phong cách cổ điển, đơn giản. Chúc Yếu đưa tay nhận lấy. Bên trên in một dòng “Phòng thiết kế Hán phục Ổ Hải Đường”. Chị họ tên là Thư Đường, phía dưới là cách thức liên lạc của chị.

Thư Đường nói: “Sau này nếu em cảm thấy có hứng thú thì cứ tìm chị, chị lúc nào cũng hoan nghênh em.”

Chúc Yếu mỉm cười gật đầu, lễ phép nói: “Dạ được.”

Thư Đường cho cô mượn một bộ váy hoàn chỉnh, kể cả giày và trang sức trên tóc cũng nhét vào một cái túi giấy màu hồng nhạt.

Bên ngoài, xe nhà cô đã đợi sẵn. Tường Diễm Nha và Triệu Thiên Đình chung đường, cười xe đạp về nhà. Chúc Yếu xách túi giấy bước lên xe, thả cặp sách sang một bên, lấy điện thoại ra, đầu tiên là mở group lớp ra xem trước.

Khác với vẻ náo nhiệt khi nãy, bây giờ rấy yên tĩnh, không ai nhắn nữa.

Chúc Yếu thoát ra, rồi vô thức mở WeChat, nhìn vào ảnh địa diện của Nguyễn Trạch hồi lâu, rất luôn nói chuyện với anh. Có điều giờ này chắc anh đang chạy xe đạp về nhà. Căn nhắc một lúc, cô quyết định không làm phiền anh, nhét điện thoại vào lại trong cặp. Đêm hôm ấy, Chúc Yếu làm bài tập đến nửa đêm, không trò chuyện với Nguyễn Trạch.

.....

Hôm sau khi Chúc Yếu đeo cặp bước vào lớp, các bạn đã đến hơn phân nửa. Nhìn thấy cô, ai cũng nhớ đến bức ảnh trong nhóm hôm qua. Tiền Vi bước tới nói chuyện với cô. “Chúc Yếu, cuối cùng cậu cũng đến rồi. Hôm qua thấy cậu và Tường Diễm Nha mặc đồ cổ trang, mình ghen tỵ chết được. Biết thế thì mình đã đi chung với các cậu.”

Triệu Thiên Đình đang dọn dẹp bụi giảng, ngược đầu lên nói với Tiền Vi. “Thì cũng gần mà, nếu muốn thì hôm nay dẫn cậu qua đó cho đỡ ghen.”

Tiền Vi nhìn Chúc Yếu, ngượng ngùng nói: “Thôi đi vậy... Đáng mình xấu quá.” Không phải ai mặc cổ trang vào cũng thành tiên nữ. Bức ảnh hôm qua Triệu Thiên Đình gửi rõ ràng không thêm hiệu ứng cũng không photoshop, cực kỳ tự nhiên. Trong ảnh Chúc Yếu trắng đến phát sáng chưa nói, vóc dáng lại yếu điệu mảnh mai, con gái nhìn cũng thấy thèm.

Chúc Yếu trò chuyện với các cô vài câu rồi trở về chỗ ngồi, liếc mắt nhìn vị trí bên cạnh mình. Chiếc cặp màu đen của Nguyễn Trạch treo trên lưng ghế, móc khóa hình chú gấu nằm yên lặng. Trên bàn gọn gàng, sạch sẽ.

Nhớ ra điều gì, mắt Chúc Yếu sáng lên, cô vội vàng đặt cặp lên mặt bàn.

Kế tiếp vội vàng chụp lấy bình nước trên đó rồi chạy vào nhà vệ sinh. Chạy đến chỗ ngoặt, cô bèn nghe thấy tiếng nước chảy ào ào. Một bóng người cao lớn đang đứng bên cạnh vòi nước rửa cây lau nhà. Thời điểm này nhà vệ sinh rất ít người, chỉ có một bạn nữ lớp khác vừa đi vệ sinh xong, ra đây rửa tay. Nhìn thấy anh bạn đang đứng cạnh vòi nước, bước chân cô bạn kia rõ ràng khựng lại, sau đó cứ đứng chỗ bồn rửa, rửa tay hết lần này đến lần khác.

Chúc Yếu bước tới, im lặng đứng cạnh cô bạn kia. Lúc đã đứng yên, cô quay đầu qua, nhắc nhẹ một câu: “Rất sạch rồi đó.”

Hả? Nghe tiếng động, cô bạn quay đầu qua, ánh mắt bất gặp Chúc Yếu đang đứng bên cạnh.

Mặt Chúc Yếu nở nụ cười, mắt liếc nhìn bàn tay của cô bạn kia, thân thiết nói: “Minh nói... tay của bạn đã rửa rất sạch rồi đó.”

Cô bạn kia lập tức đỏ mặt, vội vàng đóng vòi nước, luống cuống chạy đi.

Chúc Yếu mỉm cười, mắt sáng long lanh. Anh bạn kia, không biết từ lúc nào cũng đã ngẩng đầu, đang nhìn cô. Chúc Yếu đỏ mặt, mở nắp bình nước ra, vặn nước để rửa.

Nước máy vào mùa đông rất lạnh, lạnh đến buốt xương. Chúc Yếu muốn la lên nhưng ngại có Nguyên Trạch bên cạnh nên cô giữ phong thái thực nữ, mặt không đổi sắc rửa bình nước, sau đó mới chậm rãi mở miệng. “Hôm qua mình nghe Triệu Thiên Đình nói... có một em lớp 10 từng đưa sữa cho cậu.”

Rất muốn trò chuyện với anh, nhưng không biết sao, vừa lên tiếng đã nhắc đến chuyện này. Bàn tay đang rửa bình nước của Chúc Yếu rút lại một cái, cảm thấy mình nói những câu này nghe có vẻ... hơi chua. Hơn nữa, anh được yêu thích như vậy, có người đưa sữa cho anh là điều rất bình thường mà. Chúc Yếu cầm bình nước, vô thức cắn môi.

Có khi nào anh sẽ cảm thấy cô quá nhỏ nhen, quá so đo, quân anh quá chặt không.

Nguyên Trạch đóng vòi nước lại, tiếng nước ngừng chảy. Mắt anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu công chúa, thấy cô nói xong thì chán nản nhắm mắt lại, mím môi, có vẻ vừa hối hận vừa thấp thỏm.

Anh nở nụ cười âm ỉ, nói rất rõ ràng. “Minh không nhận.”

Đôi môi đang mím lại của Chúc Yếu lập tức cong lên, cô ừm nhẹ một tiếng, rõ ràng là trong lòng đang rất vui vẻ nhưng lại không muốn biểu hiện quá rõ. Sau đó cô nghiêng đầu nhìn anh, mắt chạm vào ánh mắt anh, nói một câu thăm dò. “Vậy sau này cậu cũng đừng nhận của ai nữa được không?”

Nguyên Trạch gật đầu. “Ừ, được.” Có vẻ rất dễ tính, giống như cô nói gì anh cũng sẽ gật đầu đồng ý ngay.

Chúc Yếu mừng thầm, đẩy nắp bình nước lại. Lại nhớ ra điều gì, cô do dự một chút, nhúc nhích những ngón tay lạnh đến đỏ bừng vài cái, lên tiếng. “Hôm qua trong nhóm chat...” Mắt cô nhìn thẳng, quan sát mọi biểu cảm của anh, ấp úng hỏi: “Nguyên Trạch, có phải cậu... không thích mình mặc như vậy trước mặt người khác không?”

Như Triệu Thiên Đình đã nói, thật ra anh không hề bình tĩnh, thần nhiên như vẻ bề ngoài mà có ý chiếm hữu cô rất lớn.

Tính cách của tiểu công chúa quả thật đáng yêu chết được. Rõ ràng là da mặt mỏng hơn những cô gái khác, cũng rất dễ xấu hổ, nhưng luôn có thể mở miệng hỏi những gì mình muốn biết.

Hàng mi dài rậm của Nguyên Trạch nhẹ nhàng chớp chớp che giấu con sóng ngầm trong đáy mắt, ngoài mặt vẫn rất bình thản, trấn tĩnh mà dịu dàng. “Ừ...”

Sau đó anh cất cây lau nhà, rửa sạch tay, lau khô.

Chúc Yếu lặng lẽ nhìn anh.

Tiếp đó, Nguyên Trạch giành lấy bình nước từ tay cô, đặt lên bệ sứ sạch sẽ bên cạnh bồn rửa tay rồi đưa hai tay cầm lấy tay cô, dùng khăn giấy lau khô từng ngón tay, kẽ tay của cô.

Lúc nhìn thấy dáng người cao lớn của anh đột nhiên áp về phía mình, Chúc Yếu ngẩn ra, hồi hộp tròn tròn hai mắt, cứ tưởng anh định... Người cô cứng đờ, vội vàng lên tiếng. “Không, không được.”

Ngay sau đó, hai tay cô bị anh kéo lên, đặt vào cổ mình. Những ngón tay chạm vào da thịt ấm nóng, bàn tay bị nước xối đến lạnh cứng lập tức trở nên dễ chịu, giống như có một dòng nước ấm ào ạt chảy vào thông qua các đầu ngón tay vậy. Chúc Yếu nín thở, nhìn gương mặt đột nhiên cúi xuống của anh... Tư thế này, giống như cô chủ động đưa hai tay vòng lên cổ anh vậy. Mắt cô nhìn vào mắt anh, không thể né tránh. Còn về mặt anh thì lại rất thần nhiên, giống như đang làm một việc rất bình thường vậy.

Lúc này mới ý thức được là anh đang ủ ấm tay mình, Chúc Yếu đỏ mặt, nhẹ nhàng hỏi: “Cậu... không cảm thấy lạnh sao?”

Từ khi có thể nắm tay nhau, anh cũng từng ủ ấm tay cô. Nhưng bây giờ tay cô vừa đựng nước nên rất lạnh, thế mà anh lại đặt tay cô vào cổ anh để sưởi ấm, tuy đúng là rất ấm áp, và lại Nguyên Trạch cũng có vẻ rất thần nhiên nhưng chỉ tưởng tượng thôi là cô đã phải rụt cổ... lạnh chết được.

Cô vội vàng rút tay về.

Nhưng anh đã kéo lại, lực của anh không quá mạnh nhưng có thể giữ được tay cô, không cho cô rút về.

Nguyên Trạch giữ thật chặt, cảm nhận hai tay cô từ từ trở nên ấm áp mới lên tiếng. “Không lạnh. Công chúa đừng nhúc nhích.”

Chúc Yếu lo lắng, đôi mày thanh tú khẽ cau lại, giọng nén xuống thật nhỏ, giống như đang thì thầm “Coi chừng bị người khác nhìn thấy đấy.”

Cô biết trong mắt học sinh Hành Dương, Nguyên Trạch là người thế nào. Một người như vàng thái dương sáng chói thế này, nếu bị người khác nhìn thấy anh thân mật với cô ở đây, có lẽ chỉ một lát là sẽ truyền khắp trường. Đã lớp 12 rồi, cô không muốn vì chuyện này mà ảnh hưởng đến anh.

Nguyên Trạch nắm bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của tiểu công chúa, đáp. “Minh đang lắng nghe, hiện nay không có ai đang đến đây.”

Chúc Yếu cảm thấy tim thật ấm áp, ánh mắt nhìn anh cũng sáng lên. Vô tình liếc qua đôi môi anh, trong lòng lại cảm thấy ngứa ngáy nhưng cuối cùng không dám có bất kỳ hành động gì.

Ủ hai tay cô thật ấm, Nguyên Trạch mới buông ra.

Thấy cô lại cầm bình nước lên, anh nói với cô, giọng rất êm tai. “Minh đã rửa bình nước cho cậu rồi.”

Chúc Yếu mỉm cười, gật đầu “ừ” một tiếng, giọng trong trẻo lạnh lót. “Minh biết.”

Nguyên Trạch đến rất sớm, gần như hàng ngày đều rửa bình nước cho cô trước, nhiều lúc còn rót sẵn nước ấm cho cô.

Nguyên Trạch đứng thẳng người dậy, hơi cúi đầu, ánh mắt sâu thẳm, lẳng lặng nhìn khuôn mặt đang mỉm cười của tiểu công chúa. Cô ôm bình nước, ngửa đầu, nói với anh. “Minh biết cậu rửa cây lau nhà ở đây, cho nên mới qua rửa thêm một lần nữa...”

Nói xong cô khẽ nhăn mày, tỏ vẻ bối rối. “Minh làm thế... có phải hơi lãng phí nước không?”

Giọng cô ngọt ngào mà chân thành. Nguyên Trạch nhếch môi lên, không nén được bật cười khe khẽ, ánh mắt nhìn cô ngày càng dịu dàng.

Mắt Chúc Yếu bỗng nhiên mở to, hơi ngơ ngác. Anh cười lên thật là đẹp trai. Lúc còn ở Đại Ngụy, gần như cô chưa từng nhìn thấy anh cười. Vì thế đây là lần thứ n cô cảm thấy may mắn vì có thể gặp được anh ở đây. Những ngón tay đang cầm chiếc bình bát giác siết chặt. Tay cô đã không còn lạnh nữa, lòng bàn tay dường như còn lưu lại nhiệt độ từ da thịt anh.

Lúc này anh đột nhiên cúi xuống, cô giật thót cả mình, cứ tưởng anh định hôn cô ở đây.

Cô cúi đầu vội về ngưỡng cửa, xấu hổ nói: “Lúc này... lúc này cậu làm thế, mình còn tưởng là cậu định hôn...”

Còn chưa nói xong, mặt Nguyên Trạch đã bỗng nhiên áp sát lại, theo đó là hơi thở quen thuộc. Sau đó, môi cô có cảm giác thật mềm mại. Một nụ hôn hết sức thuần khiết đậu trên môi cô một cách chuẩn xác. Anh chạm vào rất nhẹ.

Anh không đứng thẳng dậy mà khom người để ngang bằng với cô, đôi môi hay mím lại bây giờ cong lên rất nhẹ, ánh mắt rất sáng, lại dịu dàng.

Anh nói một câu với chất giọng trong trẻo. “Không phải tưởng.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Vấn tóc phi tiên

Chúc Yếu và Nguyên Trạch nhìn nhau, đôi mắt long lanh của cô hàm chứa nụ cười, cảm giác ngọt ngào của mối tình đầu gần như dâng trào trong mắt. Tình yêu thời thanh xuân thơ dại này vừa non nớt vừa ngọt ngào. Dù cả hai không nói gì, nhưng chỉ cần đưa mắt nhìn nhau thì trong lòng đã cảm thấy thỏa mãn. Vừa nhìn thấy anh là đã muốn mỉm cười, không cách nào kìm nén được. Chúc Yếu mím môi, ngáy ngô nhìn anh, mặt ửng hồng. Sau đó, cánh môi cô cong lên, giọng nói ngọt ngào hàm chứa sự vui vẻ. “Cậu lại hôn mình...”

Nguyên Trạch nhìn đôi má ửng hồng của cô, ừ khẽ một tiếng, mặt lộ rõ nét vui vẻ.

Hàng mi Chúc Yếu khẽ rung rung rồi dịu dàng sụp xuống. Hai bàn tay trắng nõn ôm chặt lấy bình nước, ngón tay cái bối rối vuốt dọc theo nắp bình, vừa thẹn thùng vừa e lệ.

Cô muốn nói mỗi lần anh hôn cô, cô đều cảm thấy rất vui, giống như khi còn nhỏ theo sư phụ học đánh đàn tỳ bà, sư phụ vốn lạnh lùng nghiêm khắc bỗng có biểu cảm ôn hòa một cách hiếm thấy, khen cô đàn rất tốt. Có lẽ vì cô xuất thân quá tốt, những thứ được cho là trân quý với người khác cô đều có thể dễ dàng có được nên sẽ không có cảm giác quá vui vẻ khi sở hữu nó. Cho nên cô không hiểu lắm tâm trạng vui mừng, kích động của những người khác. Có điều... từ khi gặp Nguyên Trạch, hình như cô đã lý giải được cảm giác ấy. Thứ mà mình rất muốn, rất muốn có, đột nhiên một ngày kia thuộc về mình.

Có tiếng bước chân từ xa đến gần vang lên trên hành lang. Có người đến đây. Nguyên Trạch đứng thẳng dậy, mặt khôi phục vẻ thản nhiên, giọng nói thì

vẫn rất ôn hòa. “Bên ngoài lạnh, về phòng đi thôi.”

Chúc Yếu gật đầu, ngoan ngoãn ừ một tiếng. Cô ôm bình nước chuẩn bị về lớp. Mới đi được vài bước liền có hai bạn học sinh đang đùa giỡn, người trước người sau chạy về phía này. Người đằng trước vừa nói chuyện với bạn mình vừa chạy tới, tông thẳng vào Chúc Yếu.

“Bộp” một tiếng, bình nước của Chúc Yếu rơi xuống đất, lăn lóc lóc một đoạn khá xa.

May mà bình nước có chất lượng rất tốt, không bị nứt mẻ gì, có điều... Chúc Yếu nhặt nó lên, đi đến bên cạnh vòi nước, khóc không ra nước mắt. “Lại phải rửa thêm lần nữa rồi.”

Nguyễn Trạch mỉm cười, chia tay ra nói: “Đưa cho mình.”

Chúc Yếu đưa bình nước cho anh, thân hình nhỏ nhắn đứng bên cạnh, nghe tiếng nước chảy ào ào, ngửa đầu, mỉm cười ngấm nũa bên mặt anh.

.....

Hội diễn văn nghệ mừng năm mới của Hành Dương diễn ra vào chiều thứ 6. Kết thúc buổi văn nghệ sẽ là kỳ nghỉ ngắn kéo dài 3 ngày. Nhưng kỳ nghỉ này chỉ dành cho học sinh lớp 10 và 11, không dành cho lớp 12. Học sinh 12 chỉ được nghỉ đúng một ngày tết dương lịch, hôm sau là phải đi học ngay.

Trước khi khai mạc, học sinh lớp 12.9 lục tục từ trong phòng học kéo nhau ra ngoài hành lang xếp hàng theo đội hình lúc học thể dục, từ cao đến thấp. Chúc Yếu đút hai tay vào ống tay áo bông, chỉ để lộ ra hai ngón tay xách cái túi giấy màu hồng phấn, bên trong là quần áo và giày dép mà lát nữa cô sẽ mặc.

Nguyễn Trạch mặc đồng phục chỉnh tề, đứng phía trước sắp xếp đội hình của lớp, giọng nói trong trẻo, rõ ràng. Lúc đến lớp mình, anh cúi đầu nhìn Chúc Yếu, nói nhỏ một câu: “Đi thôi.”

Chúc Yếu mỉm cười ừm một tiếng rồi nhanh chóng đi theo anh.

Hội diễn văn nghệ tổ chức ở lầu ba của tòa nhà chính, do chủ nhiệm và lớp trưởng dẫn đầu, đi vào hội trường theo thứ tự từng lớp. Lúc lớp 12.9 đến, đằng trước có mấy lớp vẫn chưa đến, còn đợi bên ngoài, mấy phút sau mới đến lượt lớp mình.

Sau khi vào, Chúc Yếu bật chiếc ghế màu đỏ ra, ngồi xuống.

Bên trái là lối đi, bên phải là Tường Diễm Nha, kế nữa là Hứa Du Du, tay còn cầm bộ đề toán để làm.

Hội trường khá ồn ào. Tường Diễm Nha nghiêng đầu qua, mắt đúu lại. “Buồn ngủ quá, mai là có thể ngủ nướng rồi.”

Đối với học sinh lớp 12, giấc ngủ là một thứ quá xa xỉ. Chúc Yếu nói với cô bằng chất giọng nhẹ nhàng. “Buồn ngủ thì tựa vào mình ngủ một chút đi, khi nào bắt đầu mình gọi cậu.”

Tường Diễm Nha “cảm động” ôm chặt cánh tay Chúc Yếu, tựa đầu vào bờ vai mỏng manh của cô, nhắm mắt lại, thì thào. “Yếu Yếu, cậu thật là tốt.” Nhớ đến việc lát nữa Chúc Yếu còn phải lên sân khấu biểu diễn, Tường Diễm Nha không khỏi lo lắng, hé mắt lên, hỏi: “Yếu Yếu, cậu không hồi hộp sao?”

Trước kia Chúc Yếu rất nhút nhát, là mẫu người nhìn là biết yếu đuối, hướng nội.

Chúc Yếu mỉm môi, khuôn mặt trắng trẻo, hiền hòa. “Vẫn ổn.”

Dường như cũng không có gì phải lo lắng, chẳng qua là lên đàn một bản thôi mà. Mấy ngày trước cô và Đường Việt đã tập luyện vài lần, cậu chơi piano rất hay, cô thì đã quá thuần thục, nếu cứ phát huy như thường ngày thì chắc là sẽ không có sai sót gì.

Tường Diễm Nha hơi nhấc đầu lên, lăm bầm một câu. “Vậy thì tốt, mình cứ sợ cậu căng thẳng.”

Tường Diễm Nha chuẩn bị dựa vào Chúc Yếu ngủ tiếp một lúc, bỗng có người kéo nhẹ đầu tóc của cô. Cô lập tức quay đầu lại, nhìn rõ gương mặt phía sau mình thì hung dữ trừng một cái. “Trình Gia Úy, cậu làm gì vậy.”

Trình Gia Úy ngồi ngay phía sau Tường Diễm Nha, cậu khoanh hai tay trước ngực, cười hi hi. “Đừng ngủ mà, chúng ta trò chuyện đi.”

Chúc Yếu cũng quay đầu lại.

Bên cạnh Trình Gia Úy là vị trí của Nguyễn Trạch, vừa vặn ngay phía sau Chúc Yếu. Về mặt anh thờ ơ hờ hững, giống như xung quanh có ồn ào đến mấy cũng không liên quan đến mình. Ánh mắt anh bình thản. Ngay lúc Chúc Yếu quay người lại, chuẩn xác bắt được ánh mắt cô.

Chúc Yếu hơi cụp mắt xuống, cong môi cười. Hình như khi này anh đang nhìn cô, không biết là đã nhìn bao lâu.

Tường Diễm Nha lười nói chuyện với Trình Gia Úy, chỉ nhìn Nguyễn Trạch, bảo: “Lớp trưởng, cậu có mang danh sách các tiết mục biểu diễn không, cho mình mượn xem một chút đi.”

Mỗi lớp trưởng đều có danh sách các tiết mục biểu diễn, Nguyên Trạch đưa nó cho Tường Diễm Nha. Tường Diễm Nha vui vẻ nhận lấy, kéo Chúc Yếu xúm lại xem. Dài đến hai trang, tới 35 tiết mục. Lớp 12.9 là tiết mục thứ 28, gần về cuối.

Tường Diễm Nha chỉ vào danh sách, nói: “Còn Vũ Thanh Xuân, biểu diễn Chúc Hằng lớp 12.3. Ha ha, Yếu Yếu, anh cậu sẽ biểu diễn côn nhị khúc này.”

Bình thường đến hội diễn mừng năm mới, Chúc Hằng liền thừa cơ chuồn ra ngoài chơi, có đâu mà biểu diễn thứ gì khác.

Năm nay Chúc Hằng tâm huyết dâng trào, muốn mang vinh dự về cho lớp nên đã tự ứng cử.

Chúc Yếu liền trả lời. “Ừ, mấy ngày trước mình có thấy anh ấy luyện tập trong phòng khách, sau đó...” Chúc Yếu sờ cằm, ra chiều ngẫm nghĩ. Sau đó côn nhị khúc vô tình bay ra, đập trúng người Chúc Tấn Ung. Chúc Tấn Ung xách chiếc dép lê rượt Chúc Hằng chạy khắp phòng khách. Hai cha con người đuổi, người chạy, làm nhặng xị cả lên.

Tường Diễm Nha cười ha ha. “Anh cậu thật là thú vị.”

Bài phát biểu khai mạc dài dòng khô khan kết thúc, hội diễn văn nghệ mừng năm mới chính thức bắt đầu.

Người mở màn là Trình Hiểu Oánh lớp 10.3. Cô mặc bộ váy múa ba lê, mũi chân nhón lên, hòa vào tiếng nhạc du dương. Dưới ánh đèn rực rỡ, thân hình linh hoạt mà thanh nhã như một cô thiên nga đáng yêu đang tự do bay múa trên sân khấu.

Đám con trai đều xem rất háng say.

Trình Gia Úy dùng khuỷu tay huých nhẹ Nguyên Trạch bên cạnh mình, nói nhỏ: “Không hổ là hoa khôi lớp 10.3, khí chất không tồi, mặt mũi cũng xinh xắn... Chắc chắc, đáng tiếc quá, sao lại để ý cậu nhì.”

Tuy Trình Gia Úy đã cố tình nói nhỏ nhưng Chúc Yếu vẫn nghe thấy khá rõ ràng. Trong lúc đang thưởng thức điệu múa, cô bỗng nhiên nhớ ra điều gì, hai mắt chớp khê một cái rồi mở to nhìn nữ sinh trên sân khấu. Đây chính là Trình Hiểu Oánh, hoa khôi của lớp 10.3 – người từng đi tặng sữa cho Nguyên Trạch mà Triệu Thiên Đình nhắc đến với cô lần trước.

Trình Gia Úy sờ cằm, bình luận. “Có điều ngực hơi nhỏ.”

Cuối cùng Tường Diễm Nha không chịu được nữa, quay lại mắng cậu: “Trình Gia Úy, cậu thật thô bỉ.”

Trình Gia Úy rụt người về phía sau, tròn tròn mắt. “Cậu nghe lén bọn mình nói chuyện à?”

Tường Diễm Nha cảm thấy buồn cười. “Là do giọng cậu to quá.”

Trình Gia Úy nghẹn họng. Giọng của cậu đúng là rất lớn, có nhiều khi cậu cảm thấy mình đã nói rất nhỏ rồi nhưng đối với người khác, nó vẫn rất vang dội.

Sau ba bốn tiết mục, Triệu Thiên Đình dẫn Chúc Yếu đi hóa trang.

Phòng hậu đài rất lộn xộn, học sinh ầm ĩ chen chúc nhau. Triệu Thiên Đình dẫn Chúc Yếu đến trước một tấm kính hóa trang, ngồi xuống, đợi thợ trang điểm làm mặt cho cô.

Lớp 12.9 không thuê thợ trang điểm chuyên nghiệp. Lớp 12.7 bên cạnh vì muốn diễn kịch kịch sử nên đã tốn một số tiền lớn thuê thợ về. Triệu Thiên Đình cũng khá thân với lớp trưởng lớp 12.7 nên đã hỏi trước một tiếng, tiện thể trang điểm cho Chúc Yếu luôn.

Thợ trang điểm rất trẻ, là một chàng trai ăn mặc rất thời thượng, cũng rất chuyên nghiệp. Trong lúc trang điểm chỉ trao đổi với Chúc Yếu vài câu đơn giản, còn lại rất hiếm khi lên tiếng, nhưng thành quả của anh ta thì đúng là rất đẹp.

Thiếu nữ 17 tuổi, hoàn toàn không cần trang điểm cầu kỳ lòe loẹt. Da Chúc Yếu vốn đã trắng trẻo mịn màng, có thể bớt được rất nhiều bước, chủ yếu là nhấn vào đôi mắt và đôi môi.

Trang điểm lên sân khấu phải đậm hơn lúc bình thường.

Lông mi Chúc Yếu vốn đã cong, giờ thêm hàng mi giả làm cho đôi mắt càng long lanh, như biết nói. Phấn mắt tông màu chủ đạo là hồng cam, đường kẻ mắt dài uốn cong, rồi ngay tại đuôi mắt điểm xuyết vài đoá hoa đào nho nhỏ, sống động như thật. Trên mặt cô đã có lớp má hồng vừa phải, chiếc cọ trang điểm mềm mại có chấm phấn bắt sáng quét qua trán và sống mũi, sau đó là chiếc cọ xinh xinh. Phấn trên chân mày và hai bên má cũng phủ một ít phấn bắt sáng.

Cuối cùng là đôi môi.

Cây cọ môi màu hồng mềm mại tỉ mỉ vẽ theo cánh môi. Môi Chúc Yếu căng đầy, hình dáng rất đẹp, màu hồng nhạt đầy sức sống. Chấm nhẹ chút son bóng lên, đôi môi lập tức căng mọng mướt mát.

Khi thợ trang điểm vừa đặt cây cọ xuống, Chúc Yếu mở mắt ra, nhìn mình trong gương.

Mái tóc đen dài được búi lên, kiểu phi tiên tinh xảo thanh thoát, hai lọn tóc thừa rủ xuống hai bên, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ, chân mày như dáng núi xa, đôi mắt là điểm nhấn đặc biệt nhất. Trang điểm hơi đậm, nhưng tạo cảm giác vừa nhìn là đã phải sửng sốt, là kiểu trang điểm mà tiểu công chúa chưa từng thử qua khi còn ở hoàng cung Đại Ngụy.

Triệu Thiên Đình nhìn đến ngây người. “Đẹp quá đi mất!”

Lớp trưởng lớp 12.7 bên cạnh cũng nhìn sang, trêu một câu: “Woa, lúc này trang điểm cho lớp của mình cũng không được đẹp đến thế.”

Thọ trang điểm cảm động phần, ngón tay út cong lên, khom người dặm lại cho Chúc Yêu, cuối cùng sửa sang lại hàng mi, cười bảo: “Biết sao được, cô bé này quá xinh, về sơ một chút là đẹp ngay.”

Hóa trang xong, Chúc Yêu xách cái túi giấy vào phòng thay đồ. Mấy buồng thử đồ lúc này chật kín người.

Lúc Phùng Tinh Văn ôm quần áo đến thay, vừa lúc gặp Chúc Yêu đang đợi ở đó. Mắt hai người chạm vào nhau, đều ngẩn người trong một giây.

Phùng Tinh Văn nhìn Chúc Yêu xinh đẹp kiều diễm, ký ức bắt đầu nhớ lại tiểu công chúa không rành thế sự trong chốn thâm cung Đại Ngụy. Lúc đó, tiểu công chúa là người mà cô ngưỡng mộ nhất, thích làm gì thì làm, muốn gả ai thì gả.

Trước kia gặp nhau, Phùng Tinh Văn không chịu nhận Chúc Yêu là vì muốn né tránh Chúc Hằng, có điều bây giờ...

Phùng Tinh Văn chủ động lên tiếng, chào hỏi: “Công chúa.”

Chúc Yêu nghĩ nếu Phùng Tinh Văn không muốn tiếp xúc với cô thì cô sẽ giả vờ không quen biết. Bây giờ Phùng Tinh Văn chủ động chào hỏi, Chúc Yêu ngây người vài giây, sau đó mới mỉm cười, đáp: “Chị Phùng đừng khách khí, chị gọi em Chúc Yêu là được.” Bây giờ còn công chúa gì nữa chứ? Cô và Phùng Tinh Văn đều là học sinh Hành Dương, là bạn học.

Phùng Tinh Văn gật đầu. Tinh cô ôn hòa, giọng có vẻ áy náy. “Trước kia... trước kia chị cố tình không quen biết em... Xin lỗi nhé.”

Chúc Yêu vội nói: “Là do anh trai em không tốt, cứ quẩn lầy chị. Chị không muốn tiếp xúc với bọn em cũng là chuyện rất bình thường.” Nói đến Chúc Hằng, Chúc Yêu hỏi thêm một câu: “Anh trai em gần đây có còn làm phiền chị không. Chị cứ nói em, em răn anh ấy giúp chị.”

Phùng Tinh Văn lắc đầu. “Không có.” Gần đây Chúc Hằng không đến đây đưa cô, có đôi khi chạm mặt trên đường, cô nom nớp lo sợ, nhưng Chúc Hằng lại làm như không nhìn thấy. Ngày xưa, thái tử Chúc Hằng tính cách ham vui, ưa mới mẻ, còn cô tẻ nhạt không thú vị, cậu không có hứng thú với cô cũng là chuyện bình thường.

“Rẹt” một tiếng, màn cửa phòng thay đồ ở giữa được kéo ra, cô bạn vừa thay đồ xong bước từ trong ra. Không nói thêm nữa, Phùng Tinh Văn bảo: “Em vào thay trước đi.”

Chúc Yêu trả lời: “Được.” Cô xách cái túi giấy bước vào, đang định kéo màn thì Phùng Tinh Văn bỗng bước tới, tay nhẹ nhàng giữ màn lại. Chúc Yêu nghi hoặc nhìn cô, thấy cô đang nhìn mình chằm chằm, như có điều gì đó rất muốn nói nhưng lại rất do dự.

Phùng Tinh Văn biết mình không nên nhiều chuyện, nhưng nhìn tiểu công chúa ngây thơ trong sáng thế này, vẫn muốn nhắc nhở cô. Phùng Tinh Văn nói với giọng thăm dò: “Công chúa và thái phó... đang quen nhau sao?” Tuy không tiếp xúc với Nguyên Trạch nhưng Phùng Tinh Văn cũng có thể khẳng định anh chính là thái phó chuyển kiếp đến.

Chúc Yêu bỗng tròn to mắt, trông có vẻ rất ngạc nhiên.

Ngày xưa lúc còn là công chúa, tuy rất mến mộ thái phó nhưng tình cảm này luôn được cô giấu thật sâu trong đáy lòng. Thái phó rất siêu phàm, cô không muốn mình ảnh hưởng đến tương lai của anh cho nên dù có thích đến đâu cũng không dám để cho người khác biết, kể cả Phùng Tinh Văn – hoàng tử tương lai thường vào cung làm bạn với cô.

Phùng Tinh Văn không biết cô mến mộ thái phó, mà ngày xưa thái phó cũng không có qua lại gì với cô. Chúc Yêu không rõ, tại sao Phùng Tinh Văn bỗng nhiên hỏi như vậy...

Đôi mắt hạnh của Phùng Tinh Văn ánh lên vẻ hiền hòa, nhìn khuôn mặt nghi hoặc của tiểu công chúa, nói rất nhỏ nhưng vẫn khá rõ ràng. “Chị chỉ hy vọng công chúa đừng để lỡ nhân duyên của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Ăn ý

Đúng là ngày xưa Phùng Tinh Văn không biết tiểu công chúa mến mộ thái phó, càng không biết vị thái phó đa mưu túc kế kia và tiểu công chúa có qua lại gì với nhau hay không. Trong mắt Phùng Tinh Văn – lúc còn là thiếu nữ chôn khuê phòng – hai người này gần như không hề tiếp xúc gì với nhau, thậm chí trong quá trình bầu bạn với tiểu công chúa, cô cũng chưa từng nghe công chúa đề cập đến việc mình thích vị công tử nhà nào. Có lần, từ Tiêu hoàng hậu, cô được biết tiểu công chúa từng khéo léo từ chối tuyển Nguyễn Trạch làm phò mã.

Khi ấy, cô hơi ngạc nhiên. Sao công chúa lại không vừa mắt chàng trai mà đàn bà con gái khắp Đại Ngụy đều muốn gả cho nhỉ. Trong ấn tượng của Phùng Tinh Văn, từ đó cô không bao giờ liên hệ tiểu công chúa và thái phó với nhau.

Vì thế, khi nhìn thấy hình ảnh đó, cô đã cực kỳ ngạc nhiên... Cho nên dù hiện tại không muốn có liên quan gì với những người của kiếp trước nữa thì vẫn không nhìn được mà nhắc nhở tiểu công chúa một câu: “Em và cậu ấy nhất định phải ở bên nhau.”

Phùng Tinh Văn chu đáo kéo màn lại cho Chúc Yếu. Đèn trong phòng thay đồ hơi tối, Chúc Yếu cầm túi giấy, chau mày im lặng, vẫn đang nghi hoặc trước câu nói của Phùng Tinh Văn. Cô thích Nguyễn Trạch, đương nhiên sẽ ở bên cạnh anh. Nhưng... với tính cách của Phùng Tinh Văn, tại sao lại nói với cô chuyện này? Có chuyện gì mà cô không biết chăng?

Bây giờ không phải là lúc nghĩ những chuyện này, kiểu gì sau này cũng sẽ có cơ hội hỏi chị ấy.

Đặt cái túi lên băng ghế, Chúc Yếu lấy bộ váy được xếp gọn gàng trong đó ra. Lúc chuẩn bị thay, cô bỗng phát hiện trên vai có hai chỗ bị cắt rách. Hai bên trái phải lần lượt bị cắt hai đường thật dài, đặc biệt là bên phải còn nghiêm trọng hơn, nếu mặc vào, e là cả bờ vai sẽ lộ ra hết.

Bên ngoài, Triệu Thiên Đình đang trò chuyện với lớp trưởng lớp 12.7 về Phùng Tinh Văn – vừa bước vào phòng thay đồ. “Ê, đó là con gái thầy Phùng hiệu trưởng phải không? Nhìn rất giản dị nha.”

Lớp trưởng lớp 12.7 gật đầu, đưa mắt liếc về hướng Phùng Tinh Văn vừa đi vào, đáp: “Đúng vậy. Nếu không phải lúc ấy thầy Phùng vừa lúc bắt gặp Chúc Hằng bắt nạt cậu ấy thì chắc đến tốt nghiệp mình cũng không biết...” Phùng Tinh Văn có tính cách hướng nội, rất bình dị, bình thường chỉ thân với với Từ Diễm ngồi cùng bàn.

Hội diễn mừng xuân lần này, lớp 12.7 được cấp một số vốn lớn, cũng là vì thầy chủ nhiệm bắt Phùng Tinh Văn phải lên biểu diễn.

Triệu Thiên Đình sờ cằm, gật gù. Sau đó khi nhìn thấy Chúc Yếu đi ra, cô hơi giật mình, bước tới hỏi: “Sao cậu chưa thay quần áo?”

Chúc Yếu đưa chiếc váy cho cô xem. Triệu Thiên Đình nhận lấy, lập tức điên tiết lên. “Bà nó, ai mà thất đức đến vậy? Sao lại làm thành thế này... Váy thì làm sao mặc được?” Chiếc váy vốn đã mỏng manh, bây giờ lại rách nát chẳng ra làm sao nữa.

Váy và giấy luôn được đặt trong chiếc túi giấy này, Chúc Yếu không hề động đến. Sáng nay mang đến lớp, cô vẫn luôn để trong ngăn tủ, bây giờ sắp lên sân khấu biểu diễn, không ngờ lại thành thế này. Không biết là ai làm nữa. Lúc này việc quan trọng nhất chính là nghĩ cách giải quyết vấn đề.

Chúc Yếu hơi cụp mắt, nghĩ ngợi rồi nhìn Triệu Thiên Đình, hỏi: “Bây giờ hỏi mượn chị cậu có kịp không?”

Phòng làm việc của Thư Đường cách Hành Dương không xa, nếu bây giờ gửi đồ qua thì chắc là còn kịp.

Triệu Thiên Đình ảo não trả lời: “Tết dương lịch được nghỉ mà, chị họ mình hôm qua đã bay đi Thái Lan chơi rồi. Tuy trong nhà chị ấy có chìa khóa nhưng đi đi về về chắc chắn là không kịp.” Tay cầm chiếc váy bị cắt nát, Triệu Thiên Đình càng nghĩ càng thấy tức giận. “Là bạn học chung một lớp, sao không có chút suy nghĩ nào cho danh dự của lớp nhỉ. Thủ đoạn này thật là dễ tiện.”

Triệu Thiên Đình biết trong lớp Hứa Du Du là người không ưa Chúc Yếu nhất, lúc này tuy không nói trong trong thâm tâm cô đã chắc chắn việc này do Hứa Du Du làm.

Triệu Thiên Đình nhét chiếc váy vào trong túi, phiền não đến vô đầu bức tai.

Chúc Yếu bình tĩnh nhìn Triệu Thiên Đình, sau đó đưa tay lôi chiếc váy ra, ngắm nghĩ một lúc. Gương mặt nhỏ nhắn lại có một vẻ trấn định, trái ngược hẳn với ngoại hình yếu ớt của mình. Cô hỏi: “Triệu Thiên Đình, cậu có cách nào tìm được kim chỉ không?”

Triệu Thiên Đình hoàn hồn, nghe giọng nói nhẹ nhàng của Chúc Yếu, mắt bỗng sáng lên. “Lớp 12.7 bên cạnh có kim chỉ, mình vừa thấy các cậu ấy khâu chiếc móc áo...” Ngừng một chút, giọng cô bỗng cao hơn. “Đừng nói là cậu định và ngay tại đây nhé?”

Thời buổi nào rồi, làm sao còn có con gái đảm đang việc may vá chứ. Triệu Thiên Đình hoàn toàn không nghĩ tới việc Chúc Yếu có thể tự tay may vá, dù sao người ta cũng là đại tiểu thư, trên người mặc toàn là hàng hiệu. Thế là cô nhăn mặt khóc than. “Ngay cả xỏ kim mình còn không biết nữa chứ nói chi là vá áo. Hay là để mình hỏi trong lớp có bạn nào biết vá không?”

Chúc Yếu mỉm cười gật đầu. “Cậu mượn kim chỉ giúp mình là được. Ừm... phải tìm chỉ có màu tiếp với bộ váy này.”

Lúc này, Triệu Thiên Đình đã nghe ra là Chúc Yếu muốn đích thân vá áo. Cô tròn mắt nhìn Chúc Yếu.

Cô đang quỳnh quáng lên đây, sao Chúc Yếu chẳng lo lắng gì thế chứ.

Cuối cùng Triệu Thiên Đình sang lớp 12.7 mượn kim chỉ, tìm một chỗ trong hậu trường ngồi nhìn Chúc Yếu, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không yên tâm, cho nên tay vẫn cầm điện thoại, bắt đầu nhấn vào group lớp hỏi các bạn nữ trong lớp xem có ai biết may vá không thì mau mau vào hậu đài.

Nhấn qua nhấn lại, thế là tất cả các bạn trong lớp đều biết chuyện váy của Chúc Yếu bị cắt phá.

Trong hậu đài.

Tường Diễm Nha nhìn tin nhắn trong nhóm, không nhận được chửi nhẹ một câu.

Trình Gia Úy cũng đang đọc tin trong nhóm, cậu đưa tay chạm vào đầu Tường Diễm Nha ở phía trước, hỏi: “Thế này là thế nào?” Lần trước chụp ảnh chẳng phải váy áo vẫn lành lặn ư? Sao tự nhiên lại thành thế này?

Tường Diễm Nha nhìn Hứa Du Du bên cạnh một cái, không chỉ đích danh mà lầm bầm một câu: “Ai biết là đũa thất đức nào làm. Thật nham hiểm!”

Lúc Hứa Du Du nhìn thấy tin nhắn trong nhóm, tim bỗng đập thịch một cái.

Cảm giác ấy rất lạ. Rõ ràng không liên quan gì đến cô, nhưng bình thường cô là người ghét Chúc Yếu nhất nên bây giờ, váy áo của Chúc Yếu bị người ta làm rách, phản ứng đầu tiên của cô là... chắc chắn các bạn sẽ nghĩ là cô làm.

Rõ ràng không làm, nhưng cô bỗng thấy chột dạ, có cảm giác có trăm cái miệng cũng không biện hộ được.

Hứa Du Du không cãi nhau với Tường Diễm Nha, chỉ trả lời vu vơ một câu thật khề. “Khùng à.”

Triệu Thiên Đình nhìn tin nhắn trong lớp, quýnh đến nỗi nhảy đứng nhảy ngồi. Sau đó cô nhìn thấy Lâm Chỉ Y nhấn lại một tin: “Mình biết chút đỉnh, có điều cũng không giỏi lắm đâu nha.”

Lâm Chỉ Y học tập và tính cách đều tốt, trước nay rất bình dị. Học sinh ưu tú trước giờ đa số đều như thế, luôn khiêm tốn. Vừa nhấn xong, đám con trai lập tức hòa vào:

“Thời khắc quan trọng, vẫn là hoa khôi ra tay.”

“Lâm Chỉ Y học giỏi như thế mà còn biết may vá. Quả là toàn tài.”

“Ồ cổ đại chắc Lâm Chỉ Y sẽ là tiểu thư khuê các.”

Lâm Chỉ Y không để ý đến tin nhắn của lũ con trai, chỉ tag Triệu Thiên Đình. “Cần mình vào trong đó không?”

Mặt Triệu Thiên Đình giãn ra, cuối cùng cũng tìm được cứu tinh. Cô vội đánh một hàng chữ, bảo Lâm Chỉ Y mau vào hậu đài. Nhấn xong, cô quay sang nhìn Chúc Yếu, sau đó... lập tức ngất người ra.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42-2: Ăn ý

Chúc Yếu đang ngồi trong góc để vá áo. Ánh đèn vàng lờ mờ, xung quanh người qua kẻ lại, cô gái có vóc dáng nhỏ nhắn đang điềm tĩnh ngồi. Đầu cô hơi cúi, vài lọn tóc nhẹ nhàng buông xuống, gương mặt đã trang điểm theo phong cách cổ trang đầy vẻ nghiêm túc. Bàn tay nắn nắn đang cầm kim chỉ, động tác nhàn nhã mà lưu loát, thuần thục xuyên kim qua lại giữa hai mặt vải.

lẽ vì trang dung quá cổ điển nên trong khoảnh khắc quay người lại nhìn thấy Chúc Yếu, Triệu Thiên Đình có cảm giác như mình đang xuyên không. Cô nín thở, sau đó đi đến trước mặt Chúc Yếu, cúi đầu nhìn những đường kim thuần thục đến khó tin đang luồn qua luồn lại.

Triệu Thiên Đình ngơ ngác như phát ngốc, ánh mắt cứ dõi theo từng mũi kim lên xuống, sau đó từ từ hé miệng, thốt ra. “Má... ời!”

Hậu đài ồn ào phức tạp nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến động tác của Chúc Yếu. Cô vẫn cầm kim chỉ, nhanh chóng vá áo. Đầu chỉ vá không thối, thời gian vẫn còn nhiều nên cô khéo léo kết hợp những đường chỉ vá với những đường thêu hoa đào trên áo tạo thành hình những hoa đào đơn giản hơn.

Triệu Thiên Đình thoáng đoán được ý định của cô, mặt hiện lên vẻ không dám tin, ngạc nhiên bảo: “Chúc Yếu... Đùng bảo cậu xuyên việt từ cổ đại tới nha?” Ai mà ngờ cô còn biết thêu thùa chứ, bình thường có thể hiện chút nào đâu. Trong mắt Triệu Thiên Đình, Chúc Yếu là một cô bạn ít nói, ít gây sự, thành tích rất kém nhưng gia đình rất có tiền.

Chúc Yếu mỉm cười, giọng ngọt ngào. “Mình từng học đôi chút.”

Nữ tử Đại Ngụy phần lớn thêu thùa rất giỏi. Chúc Yếu tuy là công chúa nhưng thuở thiếu thời ngày thơ, cũng từng mơ đến một ngày kia sẽ tự tay may

quần áo cho phụ quân mình. Tay nghề của cô là do người thợ giỏi nhất trong hoàng cung Đại Ngự chỉ dạy, gần như là dốc lòng truyền thụ, lúc ấy cô cũng học rất nghiêm túc. Bây giờ tuy đã lâu không tiếp xúc nhưng vừa đụng đến kim chỉ, tay cô liền làm theo thói quen.

Lúc Hứa Du Du theo Lâm Chi Y tới nơi thì nhìn thấy Chúc Yếu đang ngồi trên băng ghế mây vớ, khuôn mặt hơi cúi. Từ góc Hứa Du Du nhìn sang, lúc cô giơ tay lên thì lộ ra cổ tay trắng ngần.

Lâm Chi Y cũng ngẩng người nhìn.

Triệu Thiên Đình nhìn Chúc Yếu mây vớ đến thất thần, gần như quên mất Lâm Chi Y.

Bây giờ nhớ lại, cô ngại ngùng nói: “Có lẽ để cậu phải uống công đi chuyển này rồi...” Cô đưa tay chỉ vào Chúc Yếu. “Chúc Yếu thật là lợi hại.”

Khuôn mặt cứng đờ của Lâm Chi Y nhanh chóng nở nụ cười. “Không sao, vấn đề được giải quyết là tốt rồi.”

Hứa Du Du hơi tức giận. “Đây chẳng phải hành hạ người khác sao? Lúc này Chi Y lo lắng chết được, vội vàng vàng chạy vào đây, suýt nữa là ngã.”

Triệu Thiên Đình lập tức trả lời. “Thật ngại quá đi mất.”

Lâm Chi Y lắc đầu, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Chúc Yếu.

.....

Trên sân khấu.

Các tiết mục đặc sắc lần lượt được thể hiện, giờ đã đến lớp 12.3. Người dẫn chương trình giới thiệu xong, tiết mục bắt đầu. Ngay giữa hàng ghế đầu tiên dưới sân khấu, thầy Phùng hiệu trưởng ngồi chung với ban giám hiệu, chấm điểm cho từng tiết mục. Sau khi âm nhạc trên sân khấu vang lên, màn che được kéo ra, ánh đèn pha rực rỡ sắc màu lóe lên, rộn ràng chiếu theo từng nhịp điệu sôi động. Một nam sinh mặc quần jean, áo jean đứng nghiêng người, tay cầm vành nón lưỡi trai, xuất hiện thật ấn tượng.

Các tiết mục trước đó đa số là những bài chúc xuân khá rập khuôn, giờ Chúc Hằng đứng giữa sân khấu thật thu hút, nháy mắt phải một cái, gửi một nụ hôn gió xuống phía dưới trông thật ngầu.

Đám học sinh đang cảm thấy tẻ nhạt tức thì trở nên náo nhiệt. Các cô gái còn vội che mặt xấu hổ.

Theo động tác múa côn thật ngẫu của Chúc Hằng, cây côn nhị khúc linh loạt bay múa trên đôi tay cậu. Mồ hôi chảy ròng, lồng ngực phập phồng, cả người cậu toát ra hơi thở thanh xuân nhiệt huyết của học sinh cấp 3.

Hội trường sôi sục, không khí được khuấy động lên. Ngay cả đám con gái bình thường rất sợ Chúc Hằng cũng phải hò hét.

Thầy Phùng hiệu trưởng thì lờ mờ Chúc Hằng trên sân khấu, mặt đầy vẻ chán ghét, lầu bầu một tiếng: “Làm trò gì vậy chứ.”

Thầy Phùng cầm cây bút đen bên tay, chuẩn bị chấm điểm cho Chúc Hằng. Trên sân khấu, Chúc Hằng đã chuẩn bị làm động tác kết thúc, giơ cánh tay lên, gỡ chiếc mũ lưỡi trai trên đầu mình xuống, quăng đại xuống dưới sân khấu...

Trên đầu tối lại, có thứ gì đó ném trúng. Tay thầy Phùng run lên, mất đảo một cái rồi nhìn lên trên. Một chiếc mũ lưỡi trai đúng lúc rơi trên đầu của thầy một cách vừa vặn.

Bình thường thầy Phùng nghiêm túc, đứng đắn. Lúc này các vị trong ban giám hiệu nhìn thấy chiếc mũ lưỡi trai trên đầu thầy đều bật miệng, cố nín cười.

Thầy Phùng hừ một tiếng, lấy chiếc mũ xuống, sau đó cầm bút lên, viết vào giấy số điểm thấp nhất trong lịch sử dành cho lớp 12.3.

Chúc Hằng – tự cảm thấy biểu diễn rất tốt – lúc này trở về chỗ ngồi. Nhận lấy chai nước do đàn em đưa qua, cậu uống ừng ực thật sảng khoái.

“*Tiếng cao thấp lựa chen làn gậy/Mâm ngọc đầu bông nảy hạt châu*”^[1]. Chắc hẳn mọi người đã quá quen thuộc với bài thơ *Tỳ bà hành* của Bạch Cư Dị. Tỳ bà là nhạc cụ cổ điển của nước ta, còn piano lại được xưng tụng là vua của các loại nhạc cụ cổ điển phương Tây. Tiếp theo đây, xin mời quý khán giả thưởng thức bản Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ, hòa tấu tỳ bà và piano do Chúc Yếu và Đường Việt lớp 12.9 thể hiện.”

Đèn trên sân khấu tối dần.

Tiếng đàn piano du dương dần vang lên. Chưa thấy bóng người, đã nghe tiếng đàn. Tấm màn phía cánh trái dần được kéo ra, đèn cũng dần sáng lên. Xuất hiện trước nhất là một cây đàn piano đen bóng. Sau cây đàn là một nam sinh mặc áo đuôi tôm, cổ thắt nơ bướm, gương mặt thanh thoát, ngón tay thon dài đang nhảy múa trên những phím đàn đen trắng. Tiếng nhạc dịu êm như phát ra từ đầu ngón tay của cậu.

Bỗng cậu dừng tay, ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt dịu dàng nhìn phía đối diện.

Tấm màn phía cánh phải dần kéo ra, có cảm tưởng cùng với nó một bức tranh sơn thủy với những nét bút đậm nhạt cũng dần được triển hiện. Một bóng dáng mảnh mai yêu kiều vượt thời gian mà đến. Mỹ nữ trong tranh tay áo tung bay, phía trước ôm tỳ bà, như hoa dưới ánh trăng. Trên cánh tay mảnh khảnh, một dải lụa nhạt màu hồ hồng rủ xuống, như thể ánh trăng chiếu xiên qua. Những ngón tay ngọc thon thả dạo trên dây đàn, khuôn mặt nghiêng hơi

cúi cực kỳ xinh đẹp, vài lọn tóc mềm mại cũng rũ theo. Nàng khẽ mỉm cười, dung nhan như hoa đào.

Tiếng tỳ bà trong trẻo réo rắt.

Hoàn toàn trái ngược với tiết mục sôi động trước đó, dưới sân khấu thầy và trò đều bất giác yên lặng.

Có cậu bạn nhìn đến ngây người. “Đây là Chúc Yêu lớp 12.9 sao? Mặc đồ cổ trang đẹp quá đi mất!”

Ai đó trả lời. “Lớp 12.9 sao toàn người đẹp như thần tiên không vậy trời? Chẳng phải lớp đó đã có nam thần Nguyên Trạch và hoa khôi Lâm Chi Y rồi ư, sao còn có hai người trên sân khấu nữa?”

Cậu bạn đầu tiên phân bác. “Mình cảm thấy Chúc Yêu đẹp hơn Lâm Chi Y nhiều.”

Cô bạn bên cạnh cũng nhao nhao tham gia câu chuyện. “Chị Chúc Yêu mặc đồ cổ trang thế này đúng là đẹp đến choáng váng, khí chất vô đối. Lại đàn tỳ bà hay thế nữa chứ.”

Cũng có người chọc ghẹo hai anh em Chúc Yêu và Chúc Hằng. “Phong cách của Chúc Yêu quả là khác một trời một vực với anh trai cô ấy. Một người là hoàng tử hip hop, một người là tiểu công chúa cổ điển.”

Khi tiếng đàn piano vang lên, ánh đèn tập trung vào người Đường Việt. Đến lượt tiếng đàn tỳ bà vang lên, ánh đèn diu diu lại hướng về phía Chúc Yêu. Trong hội trường tối om yên tĩnh này, dường như chỉ còn lại hai người trên sân khấu, phối hợp vô cùng ăn ý.

Trình Gia Úy đã nhìn thấy bức ảnh Chúc Yêu mặc đồ cổ trang nhưng lần đó chưa trang điểm. Lần này cô còn búi tóc, cúi đầu đàn tỳ bà. Đối với đám học sinh nam mà nói, hình ảnh này có sức kích thích thị giác quá mạnh mẽ.

Chúc Yêu xinh xắn, ít nói. Bình thường mặc đồng phục rộng rãi, lặng lẽ học tập, hàng ngày bị đồng bài tập đè ép đến độ thở không nổi. Nhưng khi quảng đi gánh nặng học hành, ôm đàn tỳ bà vào, cô lập tức toát ra ánh hào quang bình thường bị che giấu. Tuy im lặng ngồi đó, vẫn có thể thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Mây đen, môi đỏ, dào dạt khí chất cổ điển.

Tiếng đàn tỳ bà đã tuyệt, người đàn còn tuyệt hơn.

Trình Gia Úy quay đầu sang nhìn Nguyên Trạch bên cạnh thì thấy anh đang nhìn lên sân khấu, tuy vẻ mặt bình thản nhưng ánh mắt không chệch li nào. Cậu hơi nghiêng đầu qua, ép giọng thật khẽ, cố tình trừu chọc anh. “Nhìn thế này, tên oắt Đường Việt kia và bạn cùng bàn của cậu cũng xứng đôi lắm đấy. Ở cô đại thi sẽ gọi cái gì mà...”

Trình Gia Úy sờ cằm ngẫm nghĩ rồi mắt sáng lên, à nhỏ một tiếng. “Gọi là cảm sát hòa mình.” (Chỉ sự hòa hợp tốt đẹp của vợ chồng)

Nguyên Trạch không đáp lại.

[1] (Bản dịch của Phan Huy Vinh)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Đồ kị

Chúc Hằng bóp chai nước bằng nhựa nghe răng rắc. Hai chân cậu gác lên nhau, vắt thành hình chữ ngũ. Những phục sức kim loại trên chiếc áo jean loáng thoáng phản chiếu lấp lánh. Mắt cậu nhìn chăm chăm vào chàng thiếu niên ngồi sau chiếc đàn piano, rất muốn nói ánh mắt chứa chan tình cảm kia là có ý gì? Lần trước bị kéo vào trong hẻm đập một trận vẫn chưa đủ sao? Chúc Hằng canh rất kỹ. Cậu không làm gì được Nguyên Trạch nhưng người ngoài đừng hòng tơ tưởng gì đến em gái cậu.

Chúc Hằng càng nhìn Đường Việt càng cảm thấy ngứa mắt.

Đàn em theo đưa nước, đưa đồ ăn vặt cho Chúc Hằng cứ nhìn chăm chăm lên sân khấu, miệng há hốc, trông khá ngốc: “Đại ca, em gái anh đẹp quá.”

Chúc Hằng vẫn vắt chéo chân, liếc một cái, đuôi mắt nhướng lên, đôi môi mỏng khẽ mấp máy, giọng rất hờ hững: “Đẹp?”

Cậu em gật đầu lia lịa. “Phải phải.”

Sau đó, Chúc Hằng nhếch môi, đưa tay đánh bốp vào đầu cậu kia, cực kỳ kiêu ngạo chỉ lên sân khấu. “Đó là em gái tao.”

Cậu em xoa đầu, giọng hơi ảm ức: “Em biết mà.”

Chúc Hằng nghiêm giọng, trừng mắt thật to: “Vây mày còn dám nhìn? Coi chừng ăn đập bây giờ.” Nói rồi cậu giơ tay lên làm động tác như sắp đánh.

Cậu kia vội vàng ôm đầu, sau đó nhân lúc Chúc Hằng không để ý, len lén nhìn lên sân khấu một chút.

Bàn hòa tấu tỳ bà và piano *Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ* kết thúc, Đường Việt và Chúc Yếu đứng dậy, cúi người chào các vị lãnh đạo, các thầy cô và các bạn học sinh bên dưới. Đường Việt thư sinh cao ráo, Chúc Yếu mặc váy cổ trang đứng bên cạnh càng có vẻ nhỏ nhắn mong manh. Tiếng vỗ tay như tiếng sấm, mồn từ từ được kéo lại. Đường Việt quay đầu qua nhìn Chúc Yếu, ngại ngùng nói: “Chúc Yếu, cậu mặc thế này... thật là đẹp.”

Chúc Yếu biết Nguyễn Trạch không thích mình tiếp xúc với Đường Việt, cho nên dạo này cô không thường nói chuyện với cậu nữa. Còn Đường Việt, biết anh trai cô có thành kiến với mình, trong nhất thời không biết phải giải quyết thế nào nên đành giữ khoảng cách rồi tính.

Chúc Yếu mỉm cười nói cảm ơn. Cô ăn mặc mỏng manh, lúc này chăm chú đàn tỳ bà thì không thấy gì, bây giờ lạnh đến nổi hai hàm răng run lên cảm cập, phần da thịt lộ ra ngoài nổi hết cả da gà. Vừa bước vào cánh gà, Triệu Thiên Đình liền đưa chiếc áo lông trên tay cho Chúc Yếu khoác vào rồi cười thật tươi, ca ngợi: “Lúc này hai cậu phối hợp với nhau quả là hoàn mỹ, đúng là hết sức ăn ý.” Đường Việt ngượng ngùng gãi đầu, đưa mắt nhìn Chúc Yếu.

Chúc Yếu đang lạnh run cả người, cô rút đầu lại, hắt xì một cái, chớp mũi xinh xắn đã hơi ửng đỏ.

Triệu Thiên Đình vội vàng giục cô. “Chúc Yếu, cậu đi thay quần áo trước đi, đừng để bị cảm.”

Chúc Yếu gật đầu lia lịa, run rẩy chạy vào phòng thay quần áo.

Triệu Thiên Đình nhìn theo bóng lưng Chúc Yếu, sau đó mắt liếc về phía Lâm Chi Y và Hứa Du Du bên cạnh. Lúc này không có thời gian, bây giờ tiết mục đã diễn xong, Triệu Thiên Đình nhìn Hứa Du Du với một ánh mắt khác.

Cô không trực tiếp kết luận là Hứa Du Du làm, có điều giọng rất lạnh lùng: “Hành lang phòng học có camera giám sát. Tôi nhất định sẽ điều tra rõ chuyện váy áo của Chúc Yếu.”

Hứa Du Du biết Triệu Thiên Đình đang nói cho mình nghe. Cô không muốn cãi cọ với Triệu Thiên Đình, trong lòng vừa phiền não vừa hỗn loạn nên kéo cánh tay Lâm Chi Y, nói: “Chi Y, chúng ta đi thôi.”

Lâm Chi Y hơi hoảng hốt, đi theo Hứa Du Du rời khỏi đó.

Đi được một đoạn, Hứa Du Du càng nghĩ càng cảm thấy uất ức. Trước mặt Lâm Chi Y, cô không che giấu cảm xúc của mình. Một nữ sinh mười bảy mười tám tuổi, làm sao chịu được nỗi oan ức này.

“Làm gì chứ? Sao ai cũng cảm thấy quần áo của Chúc Yếu là do mình phá hỏng, mình còn chưa chạm vào nó nữa là. Đến lúc đó trích xuất camera, mình chắc chắn bắt Triệu Thiên Đình xin lỗi mình.”

Không phải cô làm, nhưng ai cũng ngầm cho rằng cô làm, cô có một trăm cái miệng cũng cãi không xong, cảm thấy chột dạ một cách vô cớ.

Cảm giác này đúng là khó chịu.

Lâm Chi Y bỗng nhiên kéo cánh tay cô, gọi cô lại.

Hứa Du Du ngơ ngác quay đầu lại, mắt đã hơi rung rung. “Sao thế?”

Lâm Chi Y cặp chiếc cặp tóc tinh xảo, khuôn mặt thanh tú, đôi môi hơi nhợt nhạt, có cảm giác như bị suy nhược. Hứa Du Du ngẩn người vài giây, định hỏi cô phải chăng cảm thấy không được khỏe, bỗng nhiên trong đầu hiện lên một ý nghĩ thật hoang đường.

Rõ ràng rất hoang đường, nhưng không biết thế nào lại buột thốt ra khỏi miệng: “Váy áo của Chúc Yếu là do cậu...”

Hứa Du Du vô cùng ngưỡng mộ Lâm Chi Y. Ngưỡng mộ thành tích của cô, tính cách của cô, gia thế thư hương của cô. Được làm bạn với Lâm Chi Y là chuyện mà Hứa Du Du vẫn lấy làm kiêu ngạo. Trong mắt cô, Lâm Chi Y vô cùng hoàn hảo, không chút khiếm khuyết nào. Trong quá trình làm bạn với Lâm Chi Y, Hứa Du Du khi vô tình khi cố ý bắt chước thói quen, cách ăn mặc và cách nói chuyện của cô.

Mỗi Lâm Chi Y run run, giọng rất nhỏ: “Mình cũng không biết tại sao.”

Không biết bắt đầu từ lúc nào, cô dần để ý đến Chúc Yếu – cô bạn có thành tích kém nhất lớp. Sự chú ý vốn luôn dành cho cô bỗng nhiên bị người khác đoạt đi, ngoài mặt cô tỏ vẻ không quan tâm, nhưng thật ra trong lòng lại vô cùng để ý.

Nhìn Chúc Yếu – người vốn bị mọi người xem nhẹ – từng chút, từng chút được yêu mến; nhìn cô mặc váy áo đắt tiền, xuất hiện trước mặt bọn cô như một tiểu công chúa, còn mình lại lặng lẽ nghe các bạn nữ bên cạnh bàn tán quần áo và túi xách mới của Chúc Yếu mỗi ngày; nhìn trên cặp của Chúc Yếu treo chiếc móc khóa hình con gấu giống hệt mình, cô không nhận được phải tháo chiếc móc khóa nhái mua ở một cửa hàng nhỏ trên cặp mình xuống; nhìn thành tích của mình luôn vững vàng giữ vị trí số hai còn Chúc Yếu vốn giữ vị trí đội sổ từng bước, từng bước tiến bộ; cảm giác ấy giống như cô vẫn đứng

giật chân tại chỗ còn cô gái kia lại dốc sức đuổi theo, rồi sẽ có một ngày cô gái bình thường này sẽ vượt qua cô... Còn nữa, ánh mắt Nguyên Trạch nhìn cô vừa dịu dàng vừa yêu chiều khiến cho những đồ kỵ đòn nên lâu nay bỗng dâng trào trong phút chốc.

Cô nhìn thấy tâm lý của mình dần dần trở nên xấu xí, méo mó nhưng lại bất lực.

Lâm Chi Y rung rung nước mắt. “Mình thật sự không biết tại sao mình lại làm như thế.”

Giây phút ấy, nghĩ đến cảnh Chúc Yêu lên sân khấu thu hút sự chú ý của tất cả mọi người; nghĩ đến cảnh sau hội diễn mừng xuân, người được học sinh Hành Dương nhắc đến nhiều nhất không còn là mình nữa mà là Chúc Yêu; nghĩ đến cảnh trên đường đến trường, các bạn nam bên cạnh chỉ trỏ, giọng lạnh nhạt nói ‘Ồ, Lâm Chi Y này mà là hoa khôi trường ấy hả, sao tớ lại cảm thấy Chúc Yêu lớp họ đẹp hơn nhiều’... cô liền không kiểm soát được mình, làm một chuyện vừa ngu xuẩn vừa ti tiện.

Mắt Hứa Du Du đỏ ửng, nhẹ nhàng ôm lấy cô, nói: “Cậu thật là ngốc...”

.....

Trong phòng rửa mặt, tiếng nước xào xào.

Chúc Yêu đã tẩy trang sơ qua xong, dùng khăn giấy lau mặt. Nước lạnh đến thấu xương. Lau mặt xong quay trở lại hậu đài, cô nhìn thấy cô bạn mặc váy ba lê trắng tinh đang đứng cạnh trò chuyện với Nguyên Trạch. Đó chính là Trình Hiểu Oánh lớp 10 – người mở màn hội diễn vừa rồi. Không biết đang nói gì mà mặt Trình Hiểu Oánh ửng hồng, ánh mắt then thùng e lệ.

Đến khi Nguyên Trạch đi đến trước mặt, đưa nước cho mình, Chúc Yêu đưa tay nhận lấy rồi hỏi: “Sao cậu lại đến đây?” Chẳng phải anh nên ở ngoài kia xem biểu diễn sao.

Nguyên Trạch nhìn khuôn mặt trắng trẻo của cô, đáp: “Vào xem cậu thể nào.”

Mở bình nước ra, hơi nước nóng bốc lên nghi ngút.

Cả khuôn mặt Chúc Yêu bị vây trong làn hơi trắng, hàng mi còn đọng hơi nước, uồn ướt, mắt như được gội rửa qua, đen và sáng long lanh giống hệt một viên ngọc quý.

Chúc Yêu mím đôi môi xinh, cẩn thận uống từng hớp nước nóng. Cơ thể đang lạnh đến run run bỗng được rót vào một làn nước ấm, thoải mái cả người. Uống vài hớp, đặt nắp bình lại, Chúc Yêu ngửa đầu nhìn anh. Lúc này anh nói chuyện với cô gái khác, cô vẫn còn hơi giận, nhưng vừa vào khuôn mặt anh, cơn giận bỗng nhiên tan biến đâu.

Triệu Thiến Đình đi đến bên cạnh Chúc Yêu, đưa điện thoại cho cô. “Chúc Yêu, điện thoại của cậu cứ rung này giờ.”

Chúc Yêu nhận lấy điện thoại, mở ra thì nhìn thấy vài tin nhắn trên QQ. Là Hứa Du Du nhắn cho cô. Không biết thêm QQ của Hứa Du Du lúc nào, có điều sao tự nhiên cậu ấy lại nhắn tin cho cô nhỉ...

Chúc Yêu nghi hoặc mở ra xem, Hứa Du Du gửi đến vài tin nhắn rất dài, nói về việc váy của cô bị phá hủy.

Chúc Yêu khẽ chớp mắt vài cái rồi hơi ngẩng đầu, nhìn Nguyên Trạch, rồi lại nhìn Triệu Thiến Đình. Triệu Thiến Đình quan tâm hỏi một câu: “Có chuyện gì không?”

Chúc Yêu nói: “Hứa Du Du nói váy của mình là do cậu ấy cố ý phá hủy, cậu ấy... xin lỗi mình.”

Triệu Thiến Đình hừ lạnh: “Quả nhiên. Vừa nghe mình nói sẽ trích xuất camera giám sát liền vội vàng tự thú.” Cô nháy mắt với Chúc Yêu, nói thầm với cô: “Thật ra camera của lớp mình hư mấy ngày nay rồi, mình cố tình gài cậu ta đấy.”

Chúc Yêu nhìn chằm chằm những lời xin lỗi rất chân thành trên màn hình điện thoại, im lặng cất điện thoại vào trong túi.

.....

Hứa Du Du không chỉ xin lỗi riêng Chúc Yêu mà còn chủ động thừa nhận chuyện mình đã làm trong group lớp. Cô bảo vì ghen tỵ với Chúc Yêu nên mới nhất thời kích động làm ra chuyện như vậy, hy vọng có thể được cô tha thứ. Hứa Du Du bình thường tính cách bồ bịch, mồm miệng oang oang, ý mình là bạn thân của Lâm Chi Y để vênh vào ra vẻ. Tuy các bạn trong lớp không nói gì Hứa Du Du nhưng thái độ với cô lạnh nhạt đi thấy rõ.

Có vài bạn nữ còn nhắn riêng cho Chúc Yêu, an ủi cô.

Hội diễn mừng xuân kết thúc, lúc trở lại phòng học, Hứa Du Du và Lâm Chi Y đã đi rồi.

Tường Diễm Nha cầm cặp sữa sang lại đồ đặc, miệng vẫn còn lẩm bầm không thôi: “Chuyện thế này mà xin lỗi trong nhóm là thôi ư? Lẽ nào không phải trực tiếp gặp mặt xin lỗi sao? Không có thành ý gì cả!”

Trình Gia Úy khoác cặp lên vai, nhìn Tường Diễm Nha, tặc lưỡi lắc đầu. “Con gái các cậu thật là kinh khủng.”

Kéo khóa cặp lại cái rẹt, Tường Điềm Nha lườm Trình Gia Úy. “Cậu nói gì đó.”

Trình Gia Úy cười ngả ngón, đưa tay xách cặp của cô lên, vỗ nhẹ vào đầu cô một cái rồi đi ra ngoài cửa. “Đi thôi, mình đưa cậu về nhà.”

“Ai cần cậu đưa, trả cặp lại cho mình.” Tường Điềm Nha tức tối theo sau, tiếng đùa giỡn của hai người vang lên trên hành lang rồi từ từ xa dần.

Hiểu phần nào hàm ý trong hành động của Trình Gia Úy, Chúc Yếu thấy lòng ngọt ngào. Cô nghiêng đầu qua, nhìn Nguyên Trạch bên cạnh mình. Hai mắt chạm vào nhau, không nói lời nào, chỉ ấn ý theo anh ra khỏi phòng học, đến bãi đậu xe đạp.

Ánh chiều tà dịu dàng ôm ấp lấy họ, Chúc Yếu theo anh ra khỏi dãy phòng học, ngang qua bồn hoa, các loài hoa đều tàn lụi, chỉ có một nhánh hoa khẳng khiu vươn lên, đưa hương thoang thoảng. Ngửi mùi hương hoa, Chúc Yếu nhích người lại gần anh, nói với anh chuyện của Hứa Du Du. “Mình cảm thấy... Chuyện này hình như không phải cậu ấy làm”

Nguyên Trạch nhướng mắt, ra hiệu bảo cô nói tiếp. Giọng Chúc Yếu nhẹ nhàng, nhưng rất quả quyết. “Cậu thấy đó, tuy bình thường quan hệ giữa Hứa Du Du và mình đúng là không tốt thật, nhưng tính tình cậu ấy rất thẳng thắn, có gì là nói trực tiếp ra ngay.” Hơn nữa cô còn nhớ có lần Hứa Du Du không cẩn thận ném phấn vào cô, cậu ấy lập tức xin lỗi ngay.

Nguyên Trạch hé môi, ánh mắt còn ấm hơn cả nắng chiều. “Công chúa rất thông minh.”

Cô đâu có thông minh, là do Hứa Du Du làm lộ quá thôi. Chuyện này không phải Hứa Du Du làm nhưng cậu ấy lại chủ động đứng ra xin lỗi rất thành khẩn, vậy người làm chuyện này là ai, quá dễ đoán.

Chúc Yếu sờ cằm, vừa đi vừa nghĩ. Cô cũng đâu làm gì đắc tội với người đó. Thành tích không bằng cô ấy, quan hệ với các bạn trong lớp cũng không bằng, cô chủ nhiệm và các thầy cô khác đều coi cô ấy là báu vật, cô ấy không có lý do gì để đồ kị với cô cả.

Chúc Yếu nhíu mày, bảo: “Hứa Du Du nói những lời ghen ghét mình, có lẽ là suy nghĩ của cậu ấy, nhưng...” Ánh mắt cô dời từ xa xa về gần, cuối cùng rơi vào khuôn mặt khôi ngô của Nguyên Trạch. Bỗng trong chớp mắt, mắt Chúc Yếu sáng lên, môi bật ra tiếng cười.

Nguyên Trạch nhìn cô với vẻ đầy thích thú.

Giọng cô vừa trong trẻo vừa ngọt ngào. “Mình cảm thấy là vì cậu. Cậu xem, cậu ấy thích cậu, nhưng cậu lại...”

Thoáng ngừng lại, Chúc Yếu nhìn thẳng vào mắt anh, nụ cười ngọt ngào thanh xuân vẫn còn nở trên mặt. Trang điểm xong, Chúc Yếu vẫn chưa kịp cột tóc lên, một cơn gió lạnh thổi qua, mái tóc nhẹ nhàng dán lên mặt. Mắt Nguyên Trạch sâu thẳm, lạnh lùng nhìn cô.

Nhìn nhau vài giây, Chúc Yếu hé môi, từ từ nói tiếp: “Nhưng cậu... thích mình. Cho nên cậu ấy mới ghen tỵ.”

Nguyên Trạch gật đầu. “Ừ.”

Mắt Chúc Yếu sáng long lanh, lại có vẻ xấu hổ. Nhưng khi nghe thấy giọng Nguyên Trạch, lập tức vui vẻ ra mặt.

Cô sượng ron, nhảy cẫng lên bồn hoa bên cạnh.

Đế giày giẫm lên lớp gạch men sạch sẽ màu xanh biếc của bồn hoa. Dưới ánh trời chiều, nụ cười của tiểu công chúa cực kỳ ngọt ngào, giọng vô cùng trong trẻo. “Cậu ừ rồi kia!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Cái ôm

Thời gian của lớp 12 rất gấp gáp, nhưng cũng rất phong phú.

Tết dương lịch vừa qua, nháy mắt kỳ thi cuối học kỳ 1 đã đến, học sinh lớp 12.9 vội vàng ôn tập. Mấy ngày nay, trong trường có dịch cảm, trong lớp đã có ba bạn xin nghỉ học. Hôm qua, Nguyên Trạch cũng ho nhẹ. Hôm nay, Chúc Yếu đến lớp, Nguyên Trạch lại chưa đến trước cô, thật hiếm thấy.

Lúc Chúc Yếu và Tường Điềm Nha đang thảo luận một bài toán thì Trình Gia Úy nghênh ngang huyết sáo đi vào, nói với cô chuyện Nguyên Trạch bị sốt phải xin nghỉ.

“Có nặng lắm không? Cậu ấy không đến bệnh viện sao?” Chúc Yếu hơi lo lắng.

Trình Gia Úy vút cặp sách lên bàn, lười nhác ngược mắt lên. “Không sao, đã uống thuốc, ngủ một giấc là ổn.”

Chúc Yếu nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Giờ tự học bắt đầu, Chúc Yếu cầm bút nhìn vị trí bên cạnh mình, lúc này trống không, bất giác cảm thấy không quen lắm. Từ lúc cô đi học đến nay, anh đều ngồi bên cạnh cô, tuy không nói nhiều nhưng cô cảm thấy rất vững tâm. Bây giờ anh đột nhiên bị bệnh xin nghỉ học, cô cảm thấy hơi lẻ loi.

Lúc này Triệu Khiêm Trác cũng quay đầu lại hỏi cô: “Lớp trưởng xin nghỉ à?”

Chúc Yếu gật đầu, trả lời: “Ừ, cậu ấy bị bệnh.”

Triệu Khiêm Trác à một tiếng, nhìn khuôn mặt trắng trẻo của Chúc Yếu, giọng quan tâm. “Vậy cậu cũng phải chú ý giữ ấm đấy, đừng để bị cảm.”

Sau khi Triệu Khiêm Trác quay người đi, Chúc Yếu cầm bút, lặng lẽ quay đầu sang nhìn phong cảnh bên ngoài. Trời lạnh căm căm, ánh nắng yếu ớt, nhợt nhạt. Đặt bút xuống, Chúc Yếu rũ hàng mi, cụp mắt xuống, kéo khóa túi áo đồng phục, lấy điện thoại trong đó ra, định gửi tin nhắn cho Nguyên Trạch. Màn hình điện thoại sáng lên, Chúc Yếu nhìn ảnh đại diện của anh, tay nhanh nhẹn soạn một tin nhắn, sau đó... xóa từng chữ từng chữ trên dòng tin đó.

Chắc là anh vẫn còn ngủ.

Chúc Yếu không nhắn cho anh. Đợi kết thúc hai tiết học buổi sáng, cô mới gửi cho anh một tin. “Nguyên Trạch, bây giờ cậu có đỡ hơn chưa?”

Tưởng rằng rất lâu sau mới được trả lời, Chúc Yếu chuẩn bị bỏ điện thoại vào trong ngăn bàn, ai ngờ màn hình bỗng nhiên sáng lên.

Là tin nhắn trả lời của Nguyên Trạch. “Ngủ một giấc thấy đỡ hơn nhiều rồi. Tập trung học đi, đừng lo cho mình.”

Chúc Yếu nhoẻn miệng cười, trả lời anh: “Nhớ uống thuốc đúng giờ và uống nhiều nước đó.”

Nguyên Trạch đáp: “Ừ.”

Thứ sáu hôm ấy như bị chỉnh sang chế độ quay chậm, ngày cứ dài lê thê. Dưới ánh chiều tà rực rỡ, Chúc Yếu, Tưởng Diễm Nha và Trình Gia Ủy cùng nhau ra cổng.

Tưởng Diễm Nha thấy mất Chúc Yếu vô hồn, người cứ rầu rĩ không sức sống bèn nói: “Lớp trưởng mới nghỉ học một ngày cậu đã ăn không ngon ngủ không yên rồi. Nếu cậu ấy xin nghỉ thêm mấy ngày thì sẽ ra sao?”

Dù là thái phó ngày xưa hay Nguyên Trạch bây giờ đều rất ít khi bị bệnh. Trong ký ức của tiểu công chúa, lúc ở Đại Ngụy, thái phó trẻ trung nho nhã kia rất hiếm khi bị bệnh. Chỉ duy nhất một lần vào mùa đông, anh đột nhiên bị bệnh rất nặng. Lúc ấy Tiểu hoàng hậu đang thu xếp việc hôn sự của tiểu công chúa, nhưng tiểu công chúa biết thái phó bị bệnh không vào triều thì lo lắng đến mức đi mấy vòng trong cung điện,, làm gì còn tâm trí đâu mà xem tranh chân dung của những công tử khác.

Lần ấy thái phó bị bệnh hơn nửa tháng trời. Rồi ngày đầu tiên anh tiến cung yết kiến hoàng đế sau khi khỏi bệnh, Chúc Yếu “tình cờ” gặp anh trên hành lang mà anh buộc phải đi qua nếu muốn đến ngự thư phòng.

Hôm đó rất lạnh, những bông tuyết li ti phủ đầy ngự hoa viên, thậm chí nhiều bông còn bị gió thổi vào hành lang.

Sau nghi thức hành lễ, thăm hỏi ngắn ngủi, hai người lại giữ khoảng cách quân – thần. Ngoài mặt, tiểu công chúa vẫn giữ phong thái của hoàng gia nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại lướt qua khuôn mặt thái phó. Anh mặc quan phục có tay áo rộng, đeo đai lưng bằng da, đầu đội mũ gấm, đỉnh đặc đứng đó như một cây trúc xanh, có điều khuôn mặt gầy đi thấy rõ, chỉ có phong thái vẫn thông dong tao nhã.

Đó là lần đầu tiên tiểu công chúa không kìm nén được phải dừng bước, nhìn thẳng vào mắt anh. Những lời quan tâm thăm hỏi cũng phải có chừng mực, trong lòng cô cân nhắc khá nhiều lần, cũng luyện tập rất nhiều lần nhưng khi nói ra miệng vẫn cứ ấp a ấp úng giống hệt một con ngốc. “Thái... thái phó, gần đây trời rất lạnh, ngài nhớ phải... mặc y phục dày một chút.”

Vị thái phó trước nay vốn hành xử cẩn trọng, thỏa đáng bỗng ngược mắt lên nhìn tiểu công chúa. Mắt anh tối lại, có vẻ chứa nhiều tâm sự, một lát sau mới hồi đáp: “Thần đa tạ công chúa quan tâm.”

Cô vốn chuẩn bị những lời thích hợp nhất để nói, cuối cùng khi đứng trước anh lại thể hiện rất hoảng loạn, thật đáng thất vọng.

Giọng thái phó trong như ngọc vỡ. Rõ ràng chỉ là câu trả lời rất ngắn gọn nhưng tiểu công chúa lại cho rằng chắc chắn anh đang cảm thấy vị công chúa này chẳng có chút phong thái của hoàng gia gì cả, nói những lời đầu đầu không. Cô rất luống cuống, mặt nóng bừng lên, hoàn toàn không dám nhìn vào anh mà vội vàng quay lưng đi.

.....

Trong cơn mê man, Nguyên Trạch phảng phất như đang trở về Đại Ngụy. Trước sân, hoa mai vàng đang nở rộ, hương đưa trong gió tuyết. Trên mái nhà, trên lầu các phủ một lớp tuyết thật dày.

Tiếng bước chân vội vàng vọng từ xa đến gần. Khi chân giẫm lên tuyết, tạo thành những tiếng lạo xạo nho nhỏ.

Nguyên Hạc Niên mặc áo khoác dài, tóc đã điểm bạc, tuy tuổi đã xế chiều nhưng tinh thần vẫn quắc thước, bước đi trên tuyết mà rất nhanh nhẹn. Ông ra lệnh cho người hầu lui ra, sau đó nhìn Nguyên Trạch đang đun tuyết pha trà bằng ánh mắt nghiêm nghị. “Con không dốc lòng dạy bảo thái tử mà lại nhọc lòng bồi dưỡng một đứa trẻ. Nguyên Trạch, rốt cuộc thì con muốn gì đây?”

Nguyên Trạch đứng dậy, cúi người hành lễ với ông nội mình, mặt rất bình tĩnh. “Ông nội.”

Giọng tuyết thì nhau nổi lên, ông cháu hai người đứng trong đình. giọng Nguyên Hạc Niên hòa hoãn phần nào, ông nhìn Nguyên Trạch, nói: “Đừng tơ tưởng đến việc không nên nghĩ. Đưa đứa trẻ đó về đi, chuyện này ta có thể xem như chưa xảy ra.”

Nguyên Hạc Niên định bỏ đi, đằng sau vang lên tiếng Nguyên Trạch: “Đứa trẻ đó có tư chất rất tốt, trên người lại mang dòng máu của nhà họ Nguyên. Cho con thời gian, con nhất định sẽ nuôi dạy nó thành tài...”

“Sau đó thì sao?” Giọng Nguyên Hạc Niên run lên vì giận dữ. “Con thì sao? Sau đó con định làm gì?”

Nguyên Trạch im lặng một lúc, cuối cùng lên tiếng. “...Con muốn cưới công chúa.”

Nguyên Hạc Niên đứng im như trời trồng, nhìn anh bằng ánh mắt sững sờ. Nguyên Trạch hiện còn trẻ mà đã là trụ cột của Đại Ngụy, giữ chốn quan trường như cá gặp nước, trong triều không ai có thể so với anh, về phong thái lại càng bỏ xa những thanh niên cùng trang lứa. Một người có đủ trung thành, thận trọng, trí tuệ, mưu mô như thế, ngày sau chắc chắn tương lai rộng mở. Ông dốc lòng nuôi dạy anh mười mấy năm trời, gần như đặt toàn bộ hi vọng vào anh. Hi vọng của Nguyên phủ, của Đại Ngụy...

Bây giờ anh nói... anh muốn cưới công chúa.

Nguyên Hạc Niên quắc mắt lên. “Ta thấy con bị điên rồi!”

Lần đó trên triều, anh chủ động xin đi đánh Di Quốc. Anh điên từ hồi đó rồi.

Nguyên Hạc Niên nói: “Tuyệt đối không thể nào.”

Ông vội vàng rời khỏi đình, Nguyên Trạch đi theo sau. Ông dừng bước, quay người lại thì nhìn thấy cháu nội mình hất vạt áo lên, quỳ xuống, lưng thẳng tắp. Đầu gối anh quỳ trên con đường nhỏ rải đầy sỏi, đôi vai vững chãi bám đầy tuyết, giọng rất bình bình. “...Con van xin người.”

Lòng Nguyên Hạc Niên cứng rắn như sắt đá. Giây phút ấy, trong lòng ông tràn ngập sự giận dữ và thất vọng. Chỉ vì một công chúa... Nguyên Hạc Niên không mấy may dao động, dù Nguyên Trạch quỳ giữa trời tuyết đến ngất đi, được người hầu đưa vào nhà, tuy đau lòng nhưng ông vẫn cứ làm thinh.

Hôm ấy, không ai trong Nguyên phủ biết giữa ông cháu hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng đó là lần đầu tiên vị công tử hoàn mỹ không khiếm khuyết kia để lộ vẻ yếu đuối, chật vật của mình.

Nguyên Trạch cứ thế nằm liệt giường, sốt cao không hạ. Khi anh tỉnh lại, đập vào mắt là ánh lửa chập chờn, Nguyên Hạc Niên ngồi bên cạnh mình.

Người ông nghiêm khắc đang dèm chán cho anh, nói: “Con muốn cưới ai cũng được, ta không cần con cưới tiểu thư cao quý gì. Chỉ cần con thích, dù là nô tì ta cũng đồng ý. Có điều...”

“Ngoại trừ công chúa!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44-2: Cái ôm 2

Người ông nghiêm khắc đang dèm chán cho anh, nói: “Con muốn cưới ai cũng được, ta không cần con cưới tiểu thư cao quý gì. Chỉ cần con thích, dù là nô tì ta cũng đồng ý. Có điều...”

“Ngoại trừ công chúa!”

Trong giọng nói của Nguyên Hạc Niên có thêm chút bi ai. Thật ra ông đã rất già rồi, rất mệt mỏi rồi. Ông giống như một cây tùng cây bách già nua, bên trong đã mục rỗng do trải qua phong sương nhưng vì sự cao ngạo của mình mà vẫn sừng sững giữa gió tuyết.

Ông nói: “Công chúa là một cô nương rất tốt, đơn thuần, lương thiện. Có lẽ cô ấy cũng thích con. Nhưng con có từng nghĩ đến, nếu con rời khỏi quan trường, không có tước vị và chức vụ thì với tính cách khô khan tẻ nhạt của con, sự yêu thích ấy sẽ được bao lâu?”

“...Con tưởng rằng chỉ cần bồi dưỡng được một người kế thừa ưu tú cho nhà họ Nguyên thì con có thể thoát trách nhiệm sao? Ta nuôi dạy con hết mười mấy năm trời, chưa kể đứa bé kia tư chất không bằng con, vậy con muốn công chúa đợi con bao lâu? Hơn nữa...” Nguyên Hạc Niên dừng lại,

nhìn vào mắt anh. “Con cưới công chúa thì sẽ không còn năng lực bảo vệ cô ấy.”

“Con muốn có được cô ấy, hay là bảo vệ cô ấy?”

Cuối cùng, Nguyên Hạc Niên hỏi một câu.

Câu nói này lơ lửng trong tâm trí Nguyên Trạch rất lâu. Giây phút ấy, con mắt mỗi bị đè nén bấy lâu nay bất ngờ ập đến như đê vỡ. Anh chớp mắt, cổ họng khàn đến nỗi không thốt ra lời. Mi mắt nặng trĩu lại rũ xuống, giống như trời bất ngờ tối sầm. Tối, tối lắm.

Sau đó, bên tai anh loáng thoáng nghe thấy giọng nói ngọt ngào của tiểu công chúa. “Ngài nhớ mặc... y phục dày một chút.”

Anh đứng trên hành lang, thu tay sát người, gió rét ứa vào hai ống tay áo. Lúc ngược mắt lên, ánh mắt anh tập trung vào những bông tuyết rơi trên gáy tiểu công chúa: mềm mại, xinh đẹp, hết như một viên ngọc hoàn mỹ. Gần như trong khoảnh khắc ấy, trong đầu anh hiện lên một ý nghĩ rất hoang đường. Anh muốn cất miếng ngọc này đi, giữ làm của riêng mình, giấu ở một nơi không ai biết đến.

“Rè rè rè...” Điện thoại rung lên.

Nguyên Trạch mở mắt ra, ánh mắt vừa mơ màng vừa mệt mỏi rồi dần trở nên tỉnh táo. Đầu vẫn còn nặng trĩu, anh quay qua nhìn chiếc điện thoại đang nhấp nháy sáng.

.....

Ngoài cửa.

Chúc Yếu xách bình giữ nhiệt, Trình Gia Ủy bên cạnh thì gọi điện thoại cho Nguyên Trạch. Chuông reo vài hồi mà không ai bắt máy. Chúc Yếu cau mày, hỏi: “Sao thế? Không nghe à?”

Hôm qua lòng cô cứ không yên. May mà hôm nay là thứ 7, không phải đi học nên cô dậy sớm hầm cháo để mang đến thăm Nguyên Trạch. Nhà anh ở lầu 7, nhà Trình Gia Ủy cũng ở lầu 7 của tòa nhà bên cạnh. Chín giờ rưỡi cô đến, Trình Gia Ủy ra ngoài cổng khu nhà đón cô.

Hai người trò chuyện cho tới khi đến trước nhà Nguyên Trạch.

Trình Gia Ủy nghiêng đầu, một tay rút vào túi, lược quét một vòng trên răng. Tút một tiếng, điện thoại được nghe. Cậu cúi đầu đưa mắt ra hiệu với Chúc Yếu rồi nói với bên kia. “Ừ... Phải. Bây giờ mình đang ở ngoài cửa nhà cậu, mở cửa cho mình. Có mang bữa sáng cho cậu này.”

Trong phòng, Nguyên Trạch đáp qua loa mấy lời rồi cúp máy, bước xuống giường, lê đôi dép đi mở cửa.

“Cạch” một tiếng, cửa được mở ra.

Nguyên Trạch hồ hững đưa mắt liếc bên ngoài một lượt. Đến khi nhìn thấy người bên cạnh Trình Gia Ủy, mắt anh sững lại, có vẻ hơi ngạc nhiên, cũng có vẻ gì đó rất lạ, hết như đã trải qua bao nhiêu sóng gió, cách nhau ngàn dặm vậy.

Chúc Yếu cầm bình giữ nhiệt, môi hé mở, ánh mắt ngờ ngác... Nguyên Trạch mặc bộ đồ ngủ màu lam nhạt, có lẽ là vừa thức dậy nên quần áo hơi nhăn, cổ áo bật ra để lộ xương quai xanh gợi cảm. Cô bồi hồi lưu luyến nhìn xương quai xanh của anh một lúc rồi mới ním môi, ngẩng đầu nhìn anh.

Trình Gia Ủy cười hi hi, bảo: “Bất ngờ chưa. Chúc Yếu báo phải báo trước với cậu một tiếng nhưng mình nói không cần.”

Nguyên Trạch đứng im tại chỗ một lúc, ánh mắt tối sầm, sau đó đưa tay kéo nhẹ cổ tay Chúc Yếu, lôi cô vào nhà.

Sau đó cửa đóng rầm một cái.

Trình Gia Ủy bị sập cửa ngay trước mũi. Cậu nháy mắt vài cái, vội vàng lùi ra sau một chút, ngẩng người mấy giây mới nhảy dựng lên, buột miệng chửi thề: “Gặp sắc quên bạn!”

Cứ thế mà vào nhà.

Chúc Yếu ngờ ngác, đôi môi mong cũng mấp máy, định nói với Nguyên Trạch là Trình Gia Ủy còn ở bên ngoài. Ai ngờ vừa ngẩng mặt lên thì đã bị anh ôm vào lòng... Anh giống một cái cây bị tuyết làm cho oằn mình, phải gác cảm lên vai cô, hai tay ôm chặt ngực cô, cứ thế im lặng, nhẹ nhàng hít thở, không nói gì.

Chúc Yếu chớp mắt vài cái, tay xách bình giữ nhiệt từ từ buông thõng, tay kia từ từ đặt lên lưng anh. Dáng người cao lớn cứng cỏi của chàng trai mang lại cảm giác an toàn, vững chãi. Trên người anh có mùi hương trong trẻo rất dễ chịu, Chúc Yếu ngửa đầu lên, cảm nhận hơi thở của anh nhẹ nhàng phả vào cổ mình.

Cuối cùng, cô không nhịn được phải nhẹ nhàng nhắc một câu: “Ôm... hơi chặt.”

Thông thường lúc ôm cô, Nguyên Trạch rất dịu dàng, hết như tính cách ôn hòa nho nhã của anh vậy, luôn biết chừng mực. Người như thế, dường như khi hôn cũng vô cùng lễ độ. Nhưng bây giờ... ôm rất chặt. Anh cứ thế ôm chặt lấy cô, cánh tay siết lại giống như muốn giam cầm, có cảm giác nghẹt

thở.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Thú vị

Lúc bước vào nhà, Trình Gia Úy mặt hầm hầm, giận dữ nói: “Qua cầu rút ván, thật là quá đáng!” Vóc người cậu cao lớn mà giận dữ như thế, trông khá đáng yêu.

Chúc Yếu cong môi cười, sau đó chuẩn bị thay dép.

Trình Gia Úy giẫm một chân lên gót giày để rút chân ra. Thấy Chúc Yếu định thay dép, cậu liền lấy một đôi dép lê từ trong tủ giày ra, đặt trước mặt cô. “Chúc Yếu, cậu mang đôi này đi.”

Là đôi dép lê mà Trình Gia Úy hay mang mỗi khi đến nhà Nguyên Trạch.

Chúc Yếu nhìn thì thấy đó là một đôi dép lê của nam, rất to. Cô cũng biết hoàn cảnh gia đình Nguyên Trạch, anh sống với ông nội. Nhìn bộ dáng quen như ở nhà mình của Trình Gia Úy, Chúc Yếu nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Nhưng Nguyên Trạch bỗng lên tiếng. “Cậu mang của mình ấy.”

Anh đang nói với Chúc Yếu.

Anh lấy một đôi dép lê màu xanh đậm từ tầng dưới cùng của tủ giày ra, sau đó đổi dép rồi cúi người đặt đôi của mình ngay ngắn dưới chân Chúc Yếu.

Trình Gia Úy lâu bầu: “Mình có bị thối chân đâu.”

Nguyên Trạch vờ như không nghe thấy, chỉ ôn tồn nói với Chúc Yếu: “Mang vào đi.”

Chúc Yếu gật đầu, mang dép lê vào. Vì anh vừa mang nên đôi dép vẫn còn độ ấm. Dép của anh rất lớn. Cô nhúc nhích mấy ngón chân, cảm thấy rất thú vị. Lê đôi dép, cô theo Nguyên Trạch đi vào nhà trong.

Nhà Nguyên Trạch to và rộng rãi, có điều hơi quanh quệ. Trình Gia Úy quen như ở nhà mình, dẫn Chúc Yếu vào phòng khách xem TV.

Nguyên Trạch vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Nguyên Trạch nghe tiếng nước trong nhà vệ sinh, quay đầu qua hỏi Trình Gia Úy. “Ông nội của Nguyên Trạch thường không ở nhà sao?”

Trình Gia Úy gật đầu. Nói tới vấn đề này, cậu nhún mày, hai tay đan vào nhau đặt ra sau đầu, dựa vào sofa. “Ừ, ông nội của Nguyên Trạch bận lắm, nhưng lúc nhỏ quần cậu ầu rất nghiêm. Từ nhỏ Nguyên Trạch đã phải theo ông học thư pháp, học đánh cờ các thứ, khác hẳn với tính cách ham chơi của mình...” Nhớ đến chuyện hồi nhỏ, Trình Gia Úy cười một tiếng. “Mẹ mình cứ mang cậu ấy ra so sánh với mình.”

“...Từ khi lên cấp 3, Nguyên Trạch gần như là sống tự lập. Lúc đầu mình còn sợ cậu ấy buồn, nói muốn ở chung với cậu ấy vài ngày cho vui, ai ngờ cậu ấy còn không thích mình đến.”

Cuộc sống của Nguyên Trạch rất có quy luật, hành vi cử chỉ đều theo phép tắc, có đâu tùy tiện như Trình Gia Úy.

Trình Gia Úy biếng nhác nói: “Có nhiều khi mình cảm thấy cuộc sống của cậu ấy thật là tẻ nhạt: Sáng thức dậy sớm, tối không thức khuya...” Cậu nhìn Chúc Yếu, nhòai người lại gần hơn, ép giọng thật khẽ. “Haiz, ở bên cạnh cậu ấy, cậu không cảm thấy chán sao?”

Trình Gia Úy cảm thấy rất ngạc nhiên khi biết Nguyên Trạch thích Chúc Yếu. Chúc Yếu đẹp thì có đẹp thật, nhưng nếu vì xinh đẹp mà khiến cho Nguyên Trạch cảm thấy có hứng thú thì e là anh đã yêu sớm thì hồi tiểu học rồi.

Chúc Yếu lắc đầu, cụp mắt xuống. “Mình cảm thấy cậu ấy rất tốt mà.” Tẻ nhạt ở đâu chứ? Rõ ràng Nguyên Trạch rất thú vị mà.

Trình Gia Úy mỉm cười.

Nguyên Trạch tắm rửa xong, liếc mắt ra ngoài phòng khách thì thấy Trình Gia Úy ngồi rất gần Chúc Yếu, hình như là đang nói chuyện gì rất thú vị làm tiểu công chúa cười rất ngọt ngào, hai mắt cong cong... Nguyên Trạch hơi sững lại, sau đó gọi cô một tiếng.

Trình Gia Úy nhìn Chúc Yếu một cái, rất là thích thời. “Cậu đi nói chuyện với cậu ấy đi, mình ở đây xem TV.”

Chúc Yếu vội đứng dậy đi về phía Nguyên Trạch.

Nguyên Trạch cúi đầu nhìn cô. “Đang nói chuyện gì vậy?”

Giọng của anh hơi khàn, âm thanh nghe hơi trầm, khuôn mặt anh tuần cũng có vẻ tiều tụy, yếu ớt vì bị bệnh khiến cho người ta nhìn vào là muốn chăm sóc anh ngay. Chúc Yếu nhìn vào đôi mắt đen thẫm của anh, trả lời: “Đang nói về cậu đấy.”

Lúc ấy trông Nguyên Trạch mới dịu lại phần nào, anh dẫn Chúc Yếu vào nhà ăn.

Cháo trong bình giữ nhiệt từ từ được đổ ra chiếc bát sứ. Hạt gạo được ninh nhừ, mềm dẻo, hương thơm ngào ngạt. Chúc Yếu ngồi bên cạnh Nguyên Trạch, chăm chú nhìn anh ăn từng miếng một, có cảm giác thỏa mãn một cách lạ kì. Cô bỗng nhiên hiểu được cảm giác của các bà, các mẹ khi dứt cho em bé ăn từng muỗng một mà trên TV hay chiếu. Chắc là cũng cảm giác hài lòng thế này.

Anh ăn vài miếng, đột nhiên hỏi: “Mình không nói chuyện, công chúa có cảm thấy tẻ nhạt không?”

Chúc Yếu lắc đầu: “Không đâu. Cậu cứ ăn cháo đi.” Cô tròn xoe mắt nhìn Nguyên Trạch, cảm thấy có chỗ nào đó là lạ. Nghĩ ngợi một chút, cô hỏi: “Mình nhìn cậu ăn thế này có phải cậu cảm thấy không quen không? Vậy mình không nhìn nữa, mình ra phòng khách...”

Cô định đứng lên thì Nguyên Trạch đã vội nắm cánh tay cô kéo lại, bảo: “Ngồi đây với mình đi.”

Chúc Yếu lại ngồi xuống, lặng lẽ nhìn anh ăn cháo. Nguyên Trạch có làn da trắng trẻo, khi bị bệnh có vẻ ốm yếu và cũng ít nói hơn, lạnh nhạt hơn so với lúc bình thường, nhưng lại trở nên nghe lời hơn. Chúc Yếu đưa một tay lên chống cằm, nghiêng đầu ngắm kỹ khuôn mặt anh. Ánh mắt dịu dàng lướt thật chậm trên từng đường nét của gương mặt: từ trán, xương chân mày, sống mũi đến môi, cằm... Nhìn xuống nữa là trái cổ đang nhúc nhích lên xuống của anh, sau đó là khoảng trắng dưới lớp cổ áo hơi bật rộng ra – làn da săn chắc mịn màng của tuổi thanh niên.

Tim Chúc Yếu bỗng đập thật nhanh.

Giọng Nguyên Trạch đã hơi nhụt lại, nhẹ nhàng hỏi cô: “Đang nhìn gì thế?”

Chúc Yếu lắc đầu, đổi tay chống cằm “Không... không nhìn gì cả.”

Nguyên Trạch ăn một miếng cháo rồi nhìn vào mắt cô, giọng mang theo tiếng cười. “Muốn nhìn à?”

Chúc Yếu đưa cả hai tay lên ôm mặt, chớp mắt vài cái, trả lời bằng chất giọng mềm nhẹ. “Có được... không?”

“Khụ khụ khụ...” Nguyên Trạch ho mấy tiếng sặc sụa. Anh đặt muỗng xuống, bung chiếc ly thủy tinh lên uống vài hớp nước.

Nguyên Trạch ho đến đỏ mặt đỏ bừng, lồng ngực phập phồng, sau đó đôi mắt hơi ướt trở nên u tối. Anh nhìn Chúc Yếu.

Chúc Yếu bất giác cảm thấy xấu hổ. Cô đưa tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng anh, sau đó ngước mắt lên, lại cụp mắt xuống, vầu môi lẩm bẩm “Ai bảo cậu cứ thích trêu mình.”

Nói xong, Chúc Yếu ngẩng đầu lên, môi cũng nhếch lên thành nụ cười. Anh tẻ nhạt chỗ nào chứ? Rõ ràng là rất thú vị mà. Anh nói chuyện thú vị, giảng bài thú vị, lúc ôm cô thú vị, lúc im lặng đọc sách thú vị, ngay cả ngủ trưa cũng thú vị nốt... Chỉ nhìn anh thôi là cô đã muốn mỉm cười.

Cô vỗ nhẹ lưng anh, quan tâm hỏi: “Đờ hơn chưa?”

Nguyên Trạch ừ một tiếng, tai hơi ửng hồng, sau đó nhẹ nhàng nói: “Sau này sẽ cho cậu nhìn.”

Hả? Bàn tay đang vỗ lưng anh của Chúc Yếu bỗng khựng lại. Vô tình chạm phải ánh mắt anh đang liếc qua, mặt cô lập tức ửng hồng. Cô co tay lại, từ từ buông xuống. Ánh mắt cô nhìn thẳng vào mắt anh, sau đó môi nhếch lên, nói với giọng vui vẻ: “Nhớ nha.”

Nguyên Trạch khẽ mỉm cười, ánh mắt vẫn dừng trên khuôn mặt cô.

Rất buồn cười sao? Chúc Yếu nghi hoặc.

Nơi này không phải là Đại Ngụy. Những lúc trò chuyện với Tưởng Diễm Nha, hai cô cũng sẽ nói những chuyện liên quan đến bọn con trai. Khi thì bình phẩm xem nam chính trong bộ phim hot nhất gần đây có đáng người thế nào, lúc tấm đề lộ cơ bụng sáu múi ra sao, hoặc là lúc hôn và lên giường với nữ chính, anh ta quyến rũ nhường nào. Tuy cô thích Nguyên Trạch nhưng dù gì cũng là thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, luôn cảm thấy hứng thú với những đề tài như vậy. Nữ tử Đại Ngụy chịu quá nhiều khuôn phép gò bó, có nhiều cô gái lúc xuất giá vẫn chưa biết mặt phu quân mình. Còn hiện nay? Nam nữ bình đẳng, có thể tự do yêu đương, thậm chí có thể làm những chuyện khá thân mật...

Cô cũng từng tưởng tượng cảnh thân mật với Nguyên Trạch, cũng từng nằm mơ thấy nó.

Xấu hổ. Nhưng cũng mong đợi.

Nguyên Trạch đưa tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Chúc Yếu.

Cô nhìn anh bằng đôi mắt sáng long lanh.

Đúng lúc này, ngoài góc cửa vang lên một tiếng “cạch”. Cửa được mở ra, sau đó một giọng nói thân thiết, hiền từ vang lên: “Tiểu Trạch, có bạn đến chơi à?”

...

Trên bàn bát cháo bốc hơi thơm lừng. Nguyên Trạch đứng dậy, chào một tiếng “ông nội”, sau đó nhìn Chúc Yếu bên cạnh mình, nói với Nguyên Hạc Niên: “Ông nội, đây là Chúc Yếu, bạn cùng bàn của con.” Giọng hơi trầm, anh lại nói với Chúc Yếu: “Đây là ông nội mình.”

Nguyên Hạc Niên nhìn phong trần mặt mũi. Tuy ông đã lớn tuổi nhưng vẫn giữ phong thái nho nhã, không khác gì Nguyên Hạo trong ký ức của tiểu công chúa. Nguyên hạo lúc cung tận tụy, cống hiến cả đời mình cho Đại Ngụy, là người mà tiểu công chúa hết mực tôn kính. Nguyên Hạc Niên ở đây không phải là Nguyên hạo. Ngoại hình giống hệt nhưng lại không có ký ức về Đại Ngụy nên khi nhìn cô ánh mắt cũng hiền từ và đơn giản như bậc cha ông nhìn con cháu. Chúc Yếu hé môi, vội vàng chào hỏi: “Con chào ông... nội.”

Nguyên Hạc Niên mỉm cười nhìn cô gái xinh đẹp bên cạnh cháu nội mình, gật đầu. “Cô bé trông thật là xinh xắn.”

Chúc Yếu cong môi cười.

Nghe tiếng, Trình Gia Úy cũng vội vàng từ phòng khách bước ra. Thấy Nguyên Hạc Niên, cậu lập tức chấn chỉnh bộ dạng cả lo phát phờ, kính cẩn chào một tiếng: “Ông Nguyên, ông về rồi à.”

Nguyên Hạc Niên gật đầu, bảo: “Hiếm khi thấy Tiểu Trạch mời bạn nữ về nhà chơi.”

Không khí trở lên là lạ. Chúc Yếu bỗng cảm thấy hơi căng thẳng, có cảm giác hoàn toàn hẳn lúc nói chuyện với Nguyên lão hầu gia ngày xưa. Lão hầu gia rất hiền từ, còn giúp cô đáp người tuyết, rất là thân thiết. Bây giờ... Chúc Yếu nhìn Nguyên Hạc Niên, tuy cũng thân thiện nhưng cô vẫn không nén được cảm giác hồi hộp, sợ mình thể hiện không tốt trước mặt ông. Thế là cô tò mò thoải mái, nói: “Ông à, hai ngày nay Nguyên Trạch bị cảm, con và các bạn trong lớp đều rất lo lắng nên mới đến thăm xem cậu ấy thế nào...”

Sau đó, Nguyên Hạc Niên lại trò chuyện với Chúc Yếu một lát, đều là chuyện Nguyên Trạch ở trường, cô lần lượt trả lời: “Cậu ấy rất xuất sắc, thầy cô và các bạn đều rất thích cậu ấy. Ừm... cậu ấy cũng rất nhiệt tình, thường giảng bài cho con. Nói chung là mặt nào cũng tốt.”

Nguyên Hạc Niên trò chuyện với Chúc Yếu xong còn muốn giữ cô lại ăn cơm nhưng cô ý tứ xin phép về. Hiếm khi Nguyên Hạc Niên mới về nhà, ông cháu đoàn tụ, cô không nên ở lại quấy rầy. Nguyên Hạc Niên cũng không ép. Cuối cùng Nguyên Trạch bảo Trình Gia Úy đưa Chúc Yếu về.

Lúc vào thang máy, Trình Gia Úy mới dám thở phào. Cậu ấn số tầng, sau đó nhìn Chúc Yếu. “Cậu không cảm thấy... ông nội Nguyên Trạch hơi dữ gần sao?”

Thế sao? Chúc Yếu đưa mắt hỏi.

Trình Gia Úy gật đầu cái rụp. “Chính là cái kiểu tuy vẫn nói cười nhưng lại rất có uy, vô hình trung tạo cho người ta cảm giác áp bức.” Trình Gia Úy lại kể cho cô nghe một vài chuyện. “Hồi nhỏ mình cũng giống như cậu, cũng cảm thấy ông nội Nguyên rất hiền từ, không hiểu tại sao trước mặt ông Nguyên Trạch lại cau nộ đến thế...”

Cho đến một ngày kia, Trình Gia Úy đến tìm Nguyên Trạch rủ ra ngoài chơi. Lúc đó Nguyên Trạch còn nhỏ, bị cậu lôi kéo nên cuối cùng dao động, không học bài mà đi chơi. Hôm đó chơi rất vui, lúc cùng Nguyên Trạch trở về, ông nội anh vẫn có thái độ rất ôn hòa với hai người. Nhưng khi Trình Gia Úy vừa ra về, ông bèn lôi cây thước ra, bắt Nguyên Trạch quỳ dưới đất...

Chúc Yếu hết hồn. “Ông ấy đánh Nguyên Trạch ư?”

Trình Gia Úy đáp. “Ừ. Đùng thấy ông ấy hiền từ mà làm, thật ra rất là nghiêm khắc đấy. Ba mình là học trò của ông, ở nhà ba mình làm mưa làm gió nhưng nhìn thấy ông ấy là giống như chuột thấy mèo vậy, cực kỳ sợ ông ấy luôn. Thật ra cũng dễ hiểu, ba mẹ Nguyên Trạch mất sớm, ông Nguyên nóng lòng bồi dưỡng Nguyên Trạch thành tài nên có thể lý giải được. May mà Nguyên Trạch cũng rất bản lĩnh, từ nhỏ đã thông minh.”

Nghe Trình Gia Úy kể, Chúc Yếu càng cảm thấy lo lắng. Cô sợ mất vía, vội lấy điện thoại ra nhắn tin cho Nguyên Trạch.

.....

Chiếc điện thoại đặt trên bàn ăn bỗng rung lên “rè rè...”, màn hình lóe sáng. Nguyên Hạc Niên nhìn cháu nội, hỏi: “Bệnh cảm đã đỡ hơn chưa?”

Nguyên Trạch gật đầu, trả lời. “Con uống thuốc rồi.”

Nguyên Hạc Niên nói: “Vậy thì tốt.” Ông liếc nhìn điện thoại, gương mặt già nua hiện lên một nụ cười. “Con thích cô bé ấy?”

Sắc mặt Nguyên Trạch rất bình tĩnh. “Dạ.”

Nguyên Hạc Niên đưa mắt liếc qua chiếc bình giữ nhiệt và nửa bát cháo đang nguội dần trên bàn, nụ cười càng tươi hơn. “Đúng là rất dễ thương. Có điều...” Ông đưa mắt nhìn cháu nội, nói tiếp: “Học tập quan trọng hơn. Đừng ảnh hưởng việc học của con bé.”

Chương 46: Thư tình

Trạm xe buýt.

Trong lúc đợi xe, Chúc Yếu cúi đầu nhìn mũi giày của mình. Chán quá không biết làm gì, cô lấy điện thoại ra liếc nhìn thử. Nguyên Trạch vẫn chưa trả lời tin nhắn của cô. Cô bỏ đi động vào túi. Vài giây sau, điện thoại bắt đầu rung lên. Chúc Yếu vội vàng lấy điện thoại ra, quả nhiên là Nguyên Trạch đang gọi đến. Mắt cô sáng rực lên, vội vã nghe máy. “Alo, Nguyên Trạch à.”

“Ừ...” Bên kia rất yên tĩnh, giọng anh trầm thấp. “Đến đâu rồi?”

Chúc Yếu mỉm cười. “Mình đang đợi xe buýt, chắc cũng sắp đến rồi.” Cô cup mắt, giọng thoải mái. “Ông nội cậu... có nói gì cậu không?”

Nguyên Trạch trả lời rất ôn hòa. “Không sao, đừng nghĩ ngợi nhiều. Ông mình rất thích cậu.”

“Thế sao?” Chúc Yếu mừng thầm trong bụng.

Phòng ngủ gọn gàng ngăn nắp. Nguyên Trạch ngồi lặng yên, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng đùa nghịch con gấu treo trên cặp sách, trong ánh mắt vẻ ấm áp. “Ừ, tuy ông nội rất nghiêm khắc với mình nhưng từ khi lên cấp 3, ông đã thoáng hơn nhiều rồi. Bởi vì ông tin mình biết đâu là chừng mực...”

Nguyên Hạc Niên dạy dỗ Nguyên Trạch rất nghiêm khắc, nhưng sau khi anh lớn lên, ông cũng tuyệt đối tin tưởng anh, vì biết tính tình anh không giống như những cậu trai choai choai cùng lứa mà suy nghĩ chín chắn như người lớn, luôn luôn cân nhắc chuyện được hay mất, lợi hay hại, không cần phải giám sát từng li từng tí, cứ yên tâm mà buông.

Cuối cùng Chúc Yếu cũng trút được nỗi lo từ nãy giờ, cô nhẹ nhàng nói với anh. “Nãy giờ mình lo chết đi được.”

Cô cứ tưởng mình thể hiện rất tốt được mặt ông nội anh, nhưng khi Trình Gia Úy nhắc nhở thì mới hiểu ra vấn đề. Bây giờ ông nội của Nguyên Trạch không phải là Nguyên lão hầu gia của Đại Ngự. Lúc đó, thân là tiểu công chúa, cô không cần làm gì ông cũng sẽ thích cô. Nhưng bây giờ, cô và Nguyên Trạch vẫn chỉ là học sinh trung học, ông Nguyên đặt nhiều kỳ vọng vào anh như thế, nếu thấy anh quan hệ thân thiết với bạn nữ như vậy chắc chắn sẽ phản đối. Giây phút đó, trong lòng cô chỉ nghĩ... không muốn phải rời xa anh.

Nguyên Trạch mỉm cười, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía xa xa ngoài cửa sổ, nói với cô: “Bất luận là khi nào, công chúa cũng không cần phải lo lắng.”

.....

Tối đó làm bài tập, Chúc Yếu lại kể cho Tường Diễm Nha nghe chuyện này. Tường Diễm Nha tưởng tượng phong phú, hùng hồn nói với cô. “Theo những tiểu thuyết ngôn tình thường gặp, ông nội của lớp trưởng chắc chắn sẽ kịch liệt phản đối các cậu ở bên nhau, sau đó tìm mọi cách để tác các cậu ra. Ừm... một ông lão có tư tưởng cứng nhắc bảo thủ như thế thích nhất là mẫu con gái xuất thân thư hương gia giáo, đoan trang nhã nhặn. Nói không chừng còn im im không nói tiếng nào mà định hôn sự cho lớp trưởng luôn rồi.”

Chúc Yếu cảm thấy cô nói không hợp lý cho lắm. “Không đâu, Nguyên Trạch nói ông nội cậu ấy rất thích mình.”

Tường Diễm Nha lại bảo: “Cậu ngốc à. Với tính cách của lớp trưởng, chắc chắn là không muốn để cậu lo lắng, cứ im lặng gánh vác toàn bộ. Ừm... nam chính thường là thế mà, như thế mới thể hiện được sự thâm tình của mình chứ...”

Chúc Yếu im lặng không biết nói gì.

“Phụt...” Tường Diễm Nha ở đầu bên kia phì cười ra tiếng, nhai miếng khoai tây chiên rôm rốp, bảo: “Yếu Yếu, đừng nói cậu tin thật nha.”

Tường Diễm Nha an ủi cô. “Cậu yên tâm đi, nếu lớp trưởng đã nói không sao thì chắc là không sao. Hơn nữa cậu và lớp trưởng cũng đâu làm gì...”

Chúc Yếu “ừ” nhẹ.

Tường Diễm Nha đặt bịch khoai tây chiên lên đùi, nói tiếp: “Lẽ nào không phải sao? Bây giờ các cậu còn chưa phải bạn trai bạn gái nữa là.” Chúc Yếu im lặng, Tường Diễm Nha lại nói: “Tuy lớp trưởng rất tốt với cậu, bảo là tốt nghiệp rồi mới chính thức qua lại nhưng nghiêm khắc mà nói, bây giờ cậu cũng đâu có danh phận gì, dù đến nhà thăm cậu ấy thì cũng chỉ với thân phận là bạn cùng lớp, cùng bàn thôi nên hoàn toàn không cần bận tâm những vấn đề mà cậu nói.”

Tường Diễm Nha cảm thấy Chúc Yếu rất ngây thơ.

May mà đó là Nguyên Trạch chứ nếu là ai khác, chắc chắn cô đã cảm thấy người này cố tình lừa cô, còn cô thì cứ ngốc nghếch mà đợi. Bây giờ Tường Diễm Nha và Trình Gia Ủy rất thân nên thỉnh thoảng cũng nghe từ cậu những chuyện liên quan đến Nguyên Trạch, biết anh chưa từng có bạn gái, đây là lần đầu tiên anh quan tâm như thế đến một cô gái, từ đó cho thấy anh rất thật lòng với Chúc Yếu.

Tường Diễm Nha càng cảm thấy tò mò. Cô xé một bịch khoai tây chiên khác, gọi Chúc Yếu. “Yếu yếu.”

“Hừm...” Chúc Yếu đáp.

Sau đó Tường Diễm Nha cười gian xảo, ép giọng xuống thật khẽ, hỏi: “Quan hệ giữa cậu và lớp trưởng thân mật đến thế rồi mà vẫn chưa xác định là người yêu của nhau. Thế ngày mà hai cậu xác định quan hệ, có phải cậu ấy định ngủ với cậu không...”

Ngủ...

Trong đầu như có tiếng sét đánh.

Chúc Yếu đỏ bừng mặt, siết chặt cây bút, vội vàng phủ định. “Cậu... cậu đừng nói linh tinh.”

Chúc Yếu vốn đang đóng tai nghe Tường Diễm Nha nói, ai dè cô lại thốt ra một câu như thế... Thật ra các cô đã không còn quá nhỏ, có nhiều bạn sớm đã làm những chuyện thân mật hơn. Bình thường Tường Diễm Nha bạo mồm bạo miệng, lại thân thiết với Chúc Yếu nên nói chuyện rất thẳng thắn.

Tường Diễm Nha bật cười, nói: “Sao lại nói linh tinh. Đừng nhìn lớp trưởng thanh tao nhũn nhũn, không nhuộm bụi trần, nói thế nào thì cậu ấy cũng là con trai mà. Con trai đều như thế. Lần trước ở nhà Trình Gia Ủy, mình nhìn thấy trong phòng cậu ấy có những cuốn tạp chí Playboy...”

“Cậu đến nhà Trình Gia Ủy rồi à?” Chúc Yếu tròn tròn mắt. Cô không hề biết đấy.

Tường Diễm Nha vội giải thích. “Có lần ở bên ngoài, trời mưa mà mình không mang dù. Đúng lúc gặp cậu ấy nên vào nhà cậu ấy mượn cây dù.” Sau đó cô lái trở về. “Haiz, đây không phải vấn đề chính. Quan trọng là... lớp trưởng cũng là con trai...”

Tường Diễm Nha cười nham nhở. “Hi hi, con trai ở tuổi này sung dữ lắm... Ngày xác định quan hệ, cậu phải coi chừng...”

Tường Diễm Nha cười xấu xa. Chúc Yếu không nói chuyện với cô nữa, đỏ mặt cúp điện thoại.

.....

Sắc trời âm u. Cả dãy phòng học chìm trong màn sương mùa đông dày đặc. Thời gian còn sớm, chỉ có tầng 3 và 4 của dãy nhà số 4 là sáng đèn. Đêm qua Chúc Yếu trò chuyện linh tinh với Tường Diễm Nha nên chẳng ngủ được bao nhiêu, sáng nay 5 giờ rưỡi đã mơ mơ màng màng dậy, không ngủ được nữa nên quyết định đến lớp sớm luôn.

Lúc bước vào lớp, cô nhìn thấy Trương Kha đang cầm điện thoại, cùng mấy bạn nam nữa đứng trên bục giảng bàn tán gì đó. “Tắm này thế nào? Đẹp không? Eo của Trình Hiểu Oánh thon ghê, da cũng trắng nữa, có điều tính hơi chảnh tí...”

Có người trêu ghẹo: “Dù không chảnh thì cũng không đến phiên cậu.”

Trương Kha vùng tay đập vào đầu cậu bạn kia một cái.

Đám con trai cười hi hi hà hà rồi cứ thế đứng chắn bục giảng, bàn tán tiếp. Chúc Yếu muốn đi qua nên nhắc nhở một tiếng: “Làm phiền các cậu tránh đường một chút.”

Các bạn nam nghe thế quay đầu lại, thấy là Chúc Yếu thì vội vã nhường đường.

Khi Chúc Yếu về đến chỗ ngồi, có người lại nói: “Hôm hội diễn mừng xuân, Trình Hiểu Oánh múa ba lê rất đẹp, nhưng mình cảm thấy Chúc Yếu đàn tỳ bà đẹp hơn...” Trình Hiểu Oánh lớp 10 đúng là eo thon, da trắng thật, nhưng Chúc Yếu lớp mình da càng sáng, dáng càng xinh.

Trương Kha nghe thế không phản bác được vì đây là sự thật. Cậu vừa định nói Chúc Yếu bình thường mặc đồng phục nhìn không biết dáng người ngon thế nhưng vừa định mở miệng thì nhìn thấy một dáng người cao lớn đi đến, thế là vội ngậm miệng, sau đó cười hi hi. “Lớp trưởng.”

Bên dưới Chúc Yếu vừa kéo ghế ra bên nghe “lạch xạch” một tiếng, có thứ gì đó rơi từ trong học bàn ra.

Cô cúi đầu nhìn.

Còn chưa nhìn rõ thì Tiền Vi – lúc này đang trực nhật – bỗng la lên: “Woa, Chúc Yếu, có thư tình à. Ai gửi đấy...” Vừa nói xong, cả lớp đều tò mò quay về phía Chúc Yếu. Ở tuổi này, đám học sinh rất có hứng thú với thư tình các thứ.

Chúc Yếu nhìn Tiền Vi, sau đó nhìn thấy sau lưng cô, Nguyên Trạch đang đi về phía này. Lúc mắt chạm vào nhau, cô bỗng thấy chột dạ, sau đó vội vàng nói với Tiền Vi. “Mình cũng không biết.”

Tiền Vi cầm cái chổi trên tay, hưng phấn nói: “Mau nhặt lên xem đi.”

Được rồi. Chúc Yếu cúi xuống nhặt bức thư lên. Bao thư màu hồng nhạt, bên trên là bức ký họa bằng bút chì, vẽ hình một cô gái đang ôm đàn tỳ bà. Chỉ vài nét bút đơn giản nhưng rất có hồn. Cô đưa tay lần thử thì thấy bên trong có một bức thư xếp hình trái tim.

Tiền Vi nhào người qua nhìn thử. “Trương Dư Già, lớp 11.1... Wao, đó chẳng phải chủ tịch mới nhậm chức của câu lạc bộ thể thao trường sao?”

Chúc Yếu chỉ cắm đầu học, nào biết chủ tịch câu lạc bộ thể thao là ai. Hình như các bạn nữ khác của lớp đều biết cậu ta, vừa nghe cái tên này là sôi sục hẳn lên. Có ai đó nói: “Chính là anh chàng cao cao, đẹp trai, cười lên có hai lúm đồng tiền đó. Nghe nói bình thường cậu ta cũng chảnh lắm... Woa, Chúc Yếu, sức hút của cậu thật là lớn.”

Chúc Yếu không quen cậu ta. Ngón tay đặt ở góc bì thư, mở không được, mà không mở cũng không xong.

Tuy Tiền Vi rất tò mò nhưng thư tình là thứ mang tính chất riêng tư nên cô không quấy rầy Chúc Yếu nữa, cười hi hi tiếp tục trực nhật. Các bạn khác đều xôn xao bàn tán, nhưng không ai đến đòi đọc cho bằng được.

Chúc Yếu cầm bức thư, ngồi xuống. Nguyên Trạch cũng ngồi xuống bên cạnh cô. Cô quay người qua, nhìn khuôn mặt nghiêng của Nguyên Trạch, sau đó cúi đầu nhìn bức thư tình.

Bạn Chúc Yếu thân mến!

Chữ viết rất rõ ràng, ngay ngắn.

Cảm giác này rất lạ. Cả hai đời, Chúc Yếu đều được nâng niu, cao quý nhưng lại thiếu đi cảm giác được theo đuổi như một cô gái bình thường. Thân là công chúa hoàng gia, ăn mặc ở của cô đều được kiểm tra tỉ mỉ, làm gì có thư từ được gửi đến tận tay cô. Như vậy, đây là lần đầu tiên cô chính thức nhận được thư tình của con trai.

Nguyên Trạch cầm bút, hỏi khẽ. “Muốn đọc thì cứ đọc đi.”

Hả? Chúc Yếu nhìn Nguyên Trạch, chớp mắt vài cái, hỏi: “Được không?” Cô cứ tưởng anh sẽ không vui chứ.

Dường như Nguyên Trạch không có vẻ gì là không vui. Anh nhìn cô, đáp: “Ừ.”

Vậy thì... xem thử. Bức thư dùng một miếng dán hình trái tim để niêm phong lại. Chúc Yếu xé miếng dán, sau đó lấy bức thư xếp hình trái tim ra, từ từ mở ra. Bên trong chữ viết chi chít, khá là dài, nhìn có vẻ viết rất nghiêm túc. Có lẽ nghĩ rằng cô thích phong cách cổ điển nên bức thư này dùng rất nhiều thơ ca cổ, dùng từ đặt câu rất cẩn thận. Đại khái là từ lúc tình cờ gặp cô ở thư viện, sau đó thỉnh thoảng nhìn thấy cô trong sân trường, sau đó nữa là thấy cô biểu diễn tỳ bà trên sân khấu đêm văn nghệ...

Chúc Yếu đưa mắt nhìn lướt qua.

Sau đó một bàn tay cầm bút xuất hiện trong tầm mắt cô. Đầu bút linh hoạt vòng một chữ trên bức thư. “Chữ này viết sai rồi, phải thêm một chấm...”

Giọng Nguyên Trạch rất bình tĩnh. Chúc Yếu quay đầu qua nhìn, thấy gương mặt anh tuấn đang vô cùng nghiêm túc.

“Còn nữa, từ này mang nghĩa tiêu cực, không được dùng như vậy.” Nguyên Trạch lại dùng bút khoanh một chữ khác.

Chúc Yếu không còn tâm trạng nào để đọc tiếp được nữa nhưng Nguyên Trạch thì lại rất nghiêm túc. Anh vừa xem vừa khoanh những thành ngữ, từ ngữ, thậm chí là dấu câu dùng sai với một vẻ mặt bình thản.

Mỗi Chúc Yếu lập tức cong lên.

Cô không đọc thư tình nữa mà đưa tay chống đầu, nghiêng đầu qua ngắm sống mũi cao thẳng của anh, gọi nhỏ: “Nguyên Trạch...”

“Ừ.” Nguyên Trạch nhìn cô, ánh mắt sáng nhìn vào đôi mắt đang cười của tiểu công chúa. “Chuyện gì thế?”

Chúc Yếu bật cười thật tươi rồi hơi ngửa đầu, nhìn anh, cảm thán. “Cậu đúng là bất bẻ...”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Ngưỡng mộ

Bạn học nghiêm khắc Nguyên Trạch tỉ mỉ phê bình và chỉnh sửa bức thư tình, tiện thể giảng giải luôn cho Chúc Yếu những cú pháp đặc trưng của thể loại văn ngôn mà bức thư có nói đến.

Anh giảng bài rất hay, giọng nói trong trẻo. Thế là vô tình Chúc Yếu bị anh dẫn dắt, trong đầu toàn là những tri thức mà anh vừa giảng. Cũng vì vậy, khi Chúc Yếu đi ngang qua sân bóng rổ, bị một cậu em cao to đẹp trai chặn đường thì vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Cậu em lộp dưới đồ mặt hỏi cô: “Bức thư đó... bạn đọc chưa?”

Chúc Yếu há hốc mồm, bỗng chốc nhớ ra đây là chủ tịch câu lạc bộ thể thao Trương Dư Già – người viết thư tình cho cô. Trương Dư Già thấy ánh mắt cô ngơ ngác thì hơi thất vọng. “Bạn chưa đọc sao?”

Chúc Yếu vội đáp: “Mình đọc rồi.”

Trương Dư Già lập tức tươi cười, hỏi cô: “Vây... vậy bạn cảm thấy mình thế nào?”

Chúc Yếu đành trả lời: “Bạn rất tốt, có điều...” Cô không đưa đẩy khéo léo mà nói thẳng: “Cảm ơn thư của bạn, nhưng mình đã thích người khác rồi.”

Trương Dư Già hơi ngẩn ra, khá bất ngờ vì Chúc Yếu thẳng thắn như vậy. Trông cô nhỏ nhắn, mong manh, chắc là tính tình cũng hay thẹn thùng, e ấp... Vì thế cậu mới bị bạn bè xúi giục, bảo mẫu con gái như thế rất dễ theo đuổi, dù có không thích thì cũng sẽ không từ chối thẳng thừng, chỉ cần cậu chủ động một chút là được, cho nên cậu mới lấy hết can đảm tỏ tình.

Trên đường về lớp, Tường Diễm Nha khẽ thì thầm với cô. “Woa, thật ra cái cậu Trương Dư Già này cũng đẹp trai phết đấy.”

Thời học sinh, các cô gái vốn rất thích mẫu con trai cao to đẹp trai, đánh bóng rổ lợi hại giống vậy. Chúc Yếu quay qua hỏi cô. “Cậu thích hình mẫu như thế à?”

Ừm... Tường Diễm Nha nghiêm túc nghĩ ngợi một lát rồi kết luận. “Cũng được lắm mà. Tuy không đẹp trai bằng lớp trưởng nhưng qua lại với mẫu người như thế cũng rất thú vị, hơn nữa lại có cảm giác an toàn.”

Chúc Yếu muốn nói: Hình mẫu này, chẳng phải giống Trình Gia Úy sao?

.....

Ngày 15 này là sinh nhật Tường Diễm Nha, hôm đó vừa hay là thứ 7 nên Chúc Yếu tặng quà sinh nhật sớm cho cô. Trước đó Tường Diễm Nha đã dặn trước là đừng tặng gì đắt tiền quá. Nhà Chúc Yếu có tiền, học sinh cấp 3 cũng không tiêu gì nhiều nên chỉ tiền tiêu vặt của cô thôi cũng là một con số không nhỏ. Tường Diễm Nha biết chút tiền ấy không là gì đối với Chúc Yếu nhưng trước nay cô chơi với Chúc Yếu không phải là vì tiền, càng không muốn lợi dụng cô. Cuối cùng, Chúc Yếu tặng Tường Diễm Nha một cái ví rất tinh xảo. Cô rất thích.

Tối hôm đó, Tường Diễm Nha gọi điện thoại cho Chúc Yếu, kể rằng Trình Gia Úy đã tỏ tình với cô.

Chúc Yếu đang ngồi dưới ánh đèn bàn làm bài tập. Cô cột tóc cao, để lộ khuôn mặt thanh tú. Nghe nói thế, cô rất ngạc nhiên, lập tức dừng bút, hỏi với giọng mềm mại. “Vây cậu có đồng ý không?” Bình thường Trình Gia Úy và Tường Diễm Nha hay cãi cọ, hết như một đôi oan gia, quan hệ khá thân thiết. Mấy ngày trước sinh nhật của Tường Diễm Nha, Trình Gia Úy còn nhờ cô đi chọn quà giúp mà.

Tường Diễm Nha bỗng chốc ngượng ngùng. “Cậu ta rất lưu manh...” Tuy là lời trách móc nhưng ngữ khí lại rất ngọt ngào. Đáp án đã quá rõ ràng.

Chúc Yếu mỉm cười, nói: “Thích thì cứ đồng ý chứ sao.”

Tường Diễm Nha ôm điện thoại gật đầu với vẻ xấu hổ, hoàn toàn khác với thường ngày. Giọng Tường Diễm Nha rất nhẹ: “Bình thường mình cảm thấy cậu ấy rất ngốc nghếch, suốt ngày không biết có gì vui mà cứ cười hơ hớ... Có điều...” Giọng cô lãnh lớt, vui vẻ. “Cũng rất đáng yêu.”

Tường Diễm Nha nói chuyện với Chúc Yếu chưa đầy hai phút thì Trình Gia Úy gọi đến. Chúc Yếu rất biết điều. “Các cậu trò chuyện đi, mình làm bài tập.”

Cúp điện thoại xong, căn phòng trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng đồng hồ tích tắc trên tường. Chúc Yếu cầm bút, nhớ đến dáng vẻ ngọt ngào của Tường Diễm Nha khi này, bất giác lại nghĩ đến Nguyên Trạch. Thế là cô lại cầm điện thoại lên, mở giao diện WeChat ra. Nhìn chăm chăm vào ảnh đại diện của Nguyên Trạch một lúc, cô soạn một tin nhắn nhưng cuối cùng vẫn xóa bỏ, tiếp tục làm bài.

Cuộc thi cuối học kỳ sắp đến, không khí vô cùng áp lực nhưng vẫn không thể xua tan hương vị tình yêu trong hơi thở thanh xuân của các chàng trai cô gái. Bình thường bốn người họ thường đi chung với nhau; có khi Chúc Yếu và Nguyên Trạch đi riêng, Trình Gia Úy sẽ tự giác đưa Tường Diễm Nha về nhà. Bây giờ Tường Diễm Nha và Trình Gia Úy lén yêu nhau, lại càng quẩn quýt không rời, thành ra Chúc Yếu và Nguyên Trạch là kẻ dư thừa.

Tính tình Trình Gia Úy sang sảng cởi mở, nhưng khi yêu đương thì lại rất trẻ con, có cảm giác như một con cún to xác, cứ thích bám lấy Tường Diễm Nha. Mới quen nhau được một tuần mà đã khiến cô cảm thấy vừa ngọt ngào vừa mệt mỏi.

.....

Sau khi ra khỏi quầy bán quà vặt.

Tường Diễm Nha bung ly trà sữa, chu mỏ ngậm trân châu và hút trà sữa, chân thì nghịch những viên sỏi trên đường đi. Cô không sợ lạnh như Chúc Yếu nên chưa bao giờ mặc quần giữ nhiệt, lúc nào rét lắm thì mặc áo giữ nhiệt cùng với áo len, rồi khoác chiếc áo ngoài nữa là xong. Hôm nay cô mặc chiếc

áo lên cổ trễ màu hồng nhạt nên lúc vận động, chỗ xương quai xanh lộ ra một vết ửng nho nhỏ. Chúc Yếu vô tình nhìn thấy, hỏi khề. “Cổ cậu bị sao thế?”

Tường Diễm Nha ngậm ống hút ồm một cái, sau khi thấy chỗ Chúc Yếu chỉ thì mặt lập tức đỏ bừng. Cô lúng túng kéo áo lên, sau đó nhìn Chúc Yếu bằng ánh mắt thăm dò, giọng rất khề. “Cậu...” Cô định hỏi “cậu không biết à?” nhưng khi nhìn vào đôi mắt ngây thơ của Chúc Yếu thì sửa lại. “Chẳng phải cậu và lớp trưởng đã hôn nhau rồi sao?”

Chúc Yếu đỏ mặt, ồm ừ một tiếng.

Có lẽ Tường Diễm Nha ám chỉ quá rõ ràng nên Chúc Yếu lập tức hiểu ra... Mặt cô càng đỏ hơn nhưng vẫn không nén được tò mò, hỏi: “Cậu và Trình Gia Ủy cũng... hôn rồi à?”

Tường Diễm Nha vuốt mặt với vẻ xấu hổ rồi gật đầu: “Ừ.”

Chúc Yếu tò mò: “Vậy các cậu hôn mấy lần rồi?” Cô vừa hỏi xong, Tường Diễm Nha lập tức đỏ mặt. Chúc Yếu dè dặt hỏi: “Sao thế?”

Tường Diễm Nha vầu môi, đáp: “Nói thế nào nhỉ... chuyện này sao có thể đếm được chứ.” Cô có vẻ khó xử, nhưng vẻ mặt lại rất ngọt ngào.

Tình yêu thời học sinh, ở trường thì đương nhiên là không dám phô trương, nhưng thỉnh thoảng không có ai thì sẽ len lén làm những hành động thân mật. Trình Gia Ủy và Tường Diễm Nha vừa xác định quan hệ, đang là giai đoạn ngọt ngào nhất. Hàng ngày Trình Gia Ủy đưa cô về nhà, hai người dắt xe đạp thật chậm, hôn qua hôn lại, đi rồi lại dừng. Đến trước khu nhà thì càng quyến luyến không nỡ xa rời, không kim được bèn hôn nhau, mà hễ hôn thì hôn rất lâu.

Tường Diễm Nha nói đến đây thì phải che mặt vì xấu hổ. Hai má cô đỏ ửng, mắt sáng long lanh, cảm thấy ngọt như mật.

Chúc Yếu cắn nhẹ ống hút, nhìn cô bằng ánh mắt hâm mộ.

Tường Diễm Nha mắng yêu. “Mình đã bảo mà, đám con trai rất hư...” Cô đánh mặt, sờ lên cằm, dăm chiêu. “Trình Gia Ủy chính là tên cuồng hôn.”

Chúc Yếu tiếp tục nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Tường Diễm Nha bây giờ mới chú ý đến sắc mặt của Chúc Yếu nên đưa tay véo má cô, cười hỏi: “Yếu Yếu, ánh mắt này của cậu là có ý gì?”

Chúc Yếu nhả ống hút ra, mắt trong veo, tiếp tục nói với giọng hâm mộ. “Các cậu phát triển nhanh thật.”

Mới có một tuần thôi mà...

Tường Diễm Nha lại nói: “Cũng bình thường. Thật ra trước kia mình cũng không xác định có thích cậu ấy không, nhưng bây giờ cảm thấy bên cạnh cậu ấy cũng rất vui vẻ...” Lén lút yêu đương, có lẽ đây là chuyện ngọt ngào nhất thời học sinh.

Đang nói chuyện, phía sau bỗng có tiếng bước chân vang lên. Sau đó, một bàn tay nhanh như chớp giật lấy ly trà sữa trên tay Tường Diễm Nha. Tay trống trơn, Tường Diễm Nha quay đầu lại nhìn thì bắt gặp nụ cười rạng rỡ của Trình Gia Ủy. Đầu tiên cô thẹn thùng mím môi, sau đó nói: “Mau trả cho mình.”

Trình Gia Ủy giơ tay lên cao, cười rất xấu xa. Nhìn bộ dáng Tường Diễm Nha nhảy lên nhảy xuống, cậu cố tình không trả cho cô, còn cúi đầu ngậm ống hút, hút rột rột vài cái.

Tường Diễm Nha tức tới chóng mặt.

Trình Gia Ủy vội vã nhét ly trà sữa vào lại tay cô. “Được rồi, trả cho cậu này.”

Tường Diễm Nha giận dữ. “Cậu uống mất rồi!”

Trình Gia Ủy khoanh tay trước ngực, đáp: “Mình không chê bản, cậu chê cái gì.”

Tường Diễm Nha hét cách với cậu.

Theo sau Trình Gia Ủy, Nguyên Trạch chậm rãi bước tới, đứng bên cạnh Chúc Yếu. Chúc Yếu ngẩng đầu lên nhìn anh, sau đó im lặng, nhẹ nhàng ngậm ống hút.

Họ về lớp học. Đến cửa phòng, đúng lúc Lâm Chi Y và Hứa Du Du đi ra. Nhìn thấy Chúc Yếu, họ thoáng dừng lại, không khí có vẻ hơi gượng gạo. Sau hội diễn văn nghệ, Hứa Du Du không còn châm chích mỉa mai Chúc Yếu như trước nữa, cũng hiếm khi nói chuyện với cô.

Chúc Yếu nhấp nhòm trong lòng nên im lặng về chỗ ngồi. Lúc ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy Trình Gia Ủy đứng tựa vào bàn của Tường Diễm Nha, cúi đầu, nói chuyện gì đó có vẻ rất thú vị. Còn Tường Diễm Nha, tuy tỏ ra không kiên nhẫn nhưng khóe môi cũng bắt giắc cong lên, giống như bị Trình Gia Ủy chọc cười.

Có một bàn nam đi ngang qua, trêu ghẹo: “Đây là nơi công cộng, xin chú ý một chút.”

Trình Gia Úy xua tay. “Đi chỗ khác chơi, đừng làm phiền tôi và bạn gái trò chuyện.”

Các bạn bên cạnh rú lên. Tường Điềm Nha cười toe toét, cầm sách lên đập vào cánh tay Trình Gia Úy một cái. Trình Gia Úy cũng không né, cứ thế nắm lấy cổ tay cô.

Chúc Yếu nghiêng đầu, ánh mắt có vẻ đăm chiêu. Nguyên Trạch quay qua, thấy cô im lặng thì hỏi nhỏ: “Sao thế?”

Bỗng chạm phải ánh mắt anh, Chúc Yếu hơi bối rối, vô thức nắm chặt bút, trả lời: “Không có gì...”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47-2

Chúc Yếu nghiêng đầu, ánh mắt có vẻ đăm chiêu. Nguyên Trạch quay qua, thấy cô im lặng thì hỏi nhỏ: “Sao thế?”

Bỗng chạm phải ánh mắt anh, Chúc Yếu hơi bối rối, vô thức nắm chặt bút, trả lời: “Không có gì...”

Nguyên Trạch rất đẹp. Đôi mắt anh luôn trong trẻo, khí chất lúc nào cũng ung dung hờ hững như người ngoài cuộc, không hơn thua với ai, không nhuốm chút bụi trần. Ngày xưa cũng chính khí chất thanh nhã này đã thu hút cô. Cô được ngồi chung bàn với anh, anh nắm tay cô, thỉnh thoảng hôn cô là cô đã mãn nguyện lắm rồi. Nhưng bây giờ, khi nhìn thấy Tường Điềm Nha và Trình Gia Úy thân mật như thế, cô bỗng cảm thấy không thỏa mãn... hơi ngượng mộ, không, rất ngượng mộ Tường Điềm Nha.

Chúc Yếu không nghĩ ngợi nhiều nữa, cô giờ bộ đề ra, đẩy sang bên cạnh, nói: “Nguyên Trạch, cậu giảng đề này cho mình đi.”

Nguyên Trạch gật đầu, nhào qua giảng bài cho cô.

Chúc Yếu tập trung lắng nghe, sau đó gọi anh một tiếng: “Nguyên Trạch.”

Ừ. Nguyên Trạch hơi ngược mắt lên, nhìn cô. Khi chạm vào đôi mắt anh, Chúc Yếu khẽ cắn môi: “Không... không có gì. Mình chỉ muốn gọi cậu một tiếng... Cậu tiếp tục giảng đi, bài này lúc này mình nghĩ rất lâu mà không ra.”

Nguyên Trạch tiếp tục giảng bài.

Mặt trời ngả về phía tây. Một ngày lại kết thúc. Các bạn lớp 12.9 xách cặp ra về. Chúc Yếu vẫn ngồi tại chỗ sửa sang lại bộ đề cương. Triệu Thiên Đình lê bước tới gần, nhắc: “Chúc Yếu, hôm nay cậu trực bảng đó, đừng quên nha.”

Chúc Yếu dùng kẹp giấy kẹp bộ đề lại, trả lời đồng dục: “Ừ, mình biết rồi, lát nữa sẽ lau ngay.”

Lúc sửa sang xong, bạn được phân công trực nhật đã quét dọn phòng sạch sẽ, sắp xếp bàn ghế ngay ngắn gọn gàng. Nguyên Trạch giúp cô lau bảng, giặt khăn và thau xong thì trong phòng học chỉ còn hai người họ.

Chúc Yếu và Nguyên Trạch đi đến hành lang mới phát hiện ngoài trời đang mưa lất phất.

Chúc Yếu thấy vậy lập tức nói: “Cậu đợi một tí, mình đi lấy dù.”

Nguyên Trạch còn chưa kịp lên tiếng thì Chúc Yếu đã quay vào trong lấy dù. Trên hành lang sáng đèn, bóng Nguyên Trạch trông cao lớn mà đơn độc. Anh quay lại nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của cô, sau đó cũng chậm rãi bước theo.

Chúc Yếu quay lại chỗ ngồi, cúi người lấy chiếc dù trong hộc bàn ra, sau đó nhanh chân chạy về phía cửa. Vừa đến cửa thì nhìn thấy Nguyên Trạch đang đứng đó.

Dáng người anh cao lớn thanh thoát, hai chân dài thẳng tắp. Chúc Yếu ôm cây dù, mắt mở to, giọng ngọt ngào. “Cậu cũng quên gì à?”

Nguyên Trạch khoác hờ balo trên một bên vai, sau lưng anh là bóng chiều chập choạng, mưa bay lất phất. Một cơn gió ủa vào cánh cửa đang mở tung, lạnh thấu xương nhưng giọng của anh lại ấm áp như ánh mặt trời ngày xuân: “Hôm nay cậu không vui à?”

Tay nắm chặt cán dù, Chúc Yếu lắc đầu. “Không có.”

Nguyên Trạch đứng cạnh khung cửa, mấy bạn nữ đi ngang qua đều bước chậm lại để nhìn, thì thầm to nhỏ. Chúc Yếu nhìn họ đi xa dần, không gian trở nên yên tĩnh. Cô nói: “Chúng ta đi thôi.”

Chúc Yếu cảm đủ định ra ngoài nhưng Nguyên Trạch vẫn không nhúc nhích. Lúc cô đi ngang qua, anh bỗng vươn tay kéo cánh tay cô lại. Cánh tay bị níu, Chúc Yếu quay qua nhìn anh.

Nguyên Trạch thuận thế kéo cô vào phòng học.

Sau đó bàn tay kia lặng lẽ đóng cửa phòng lại.

Gió lạnh bị ngăn bên ngoài, căn phòng vô cùng yên ắng. Lúc Chúc Yếu còn ngơ ngác thì cặp sách trên vai đã bị kéo xuống. Lưng cô dựa sát vào cánh cửa, bên ngoài có tiếng bước chân và tiếng nói chuyện của những bạn học sinh đi ngang qua. Còn Nguyên Trạch đứng trước mặt cô, khom người, mắt ngang tầm mắt cô.

Đèn trong phòng học đã tắt, thêm cửa lại đóng nên trong phòng rất tối. Hơi thở của Chúc Yếu nặng dần, cô nói khẽ. “Cậu...”

Nguyên Trạch nhìn cô một lúc lâu, giọng trầm thấp. “Đừng cứ ngưỡng mộ người khác.”

Chúc Yếu đỏ mặt, khẽ cắn môi, chớp đôi mắt long lanh, giọng thỏ thẻ. “Rất... rất dễ thấy sao?”

Nguyên Trạch cong môi cười. “Ừ.”

Chúc Yếu cụp mắt xuống, tay nghịch chiếc dù, rồi lại ngược mắt lên.

Giọng Nguyên Trạch trầm thấp như đang thì thầm bên tai. Anh chậm rãi nói: “Thần và Trình Gia Úy khác nhau. Thần trải nghiệm nhiều hơn cậu ấy. Nghiêm túc mà nói thì tuổi tác cũng lớn hơn cậu ấy. Theo thói quen nhiều năm, trước khi làm gì thần cũng phải cân nhắc kỹ càng, chuyện có liên quan đến công chúa thì càng phải thận trọng. Chuyện nam nữ...”

Anh nhìn đôi mắt đen láy, gương mặt nõn nà kiều diễm như đoá hoa sắp hé nở của cô. Cô nhìn anh bằng ánh mắt nghi hoặc, hàng mi như cánh quạt chớp chớp. Anh mỉm cười, nói tiếp. “Công chúa còn nhỏ.”

Cô còn rất nhỏ, làm chuyện gì chỉ cần thích là được. Nhưng anh thì không. Anh lớn hơn cô mấy tuổi, luôn phải đắn đo suy nghĩ.

Chúc Yếu vội vàng phản bác. “Mình không còn nhỏ nữa.”

Nguyên Trạch hơi sững sờ. Chúc Yếu mỉm môi, nhìn thẳng vào mắt anh rồi nói: “Nếu ở Đại Ngụy, mình... mình đã có thể xuất giá rồi.” Thiếu nữ Đại Ngụy mười lăm tuổi là có thể xuất giá, cô đã mười bảy, làm mẹ cũng được nữa là.

Cô nói xong, không khí bỗng ngưng đọng trong vài giây. Cô mở to mắt nhìn anh, anh cũng lẳng lẳng nhìn cô.

Sau đó...

Nguyên Trạch cúi người, ra sức mà cầu xé cánh môi cô.

Hơi thở trong trẻo của chàng trai lập tức bao phủ.

Người Chúc Yếu run lên, tim dường như đập loạn một nhịp, cây dù trượt khỏi tay và rơi bộp xuống đất. Tay cô nắm lại, dường như có chút ngỡ ngàng, sau đó đầu ngửa ra, tay nhẹ nhàng níu lấy góc áo anh. Lòng trở nên yên ổn.

Trên hành lang thính thoảng có tiếng bước chân đi ngang qua. Chúc Yếu nhắm hai mắt, hàng mi run run, hơi thở dồn dập.

Bờ môi lạnh lạnh dần trở nên nóng cháy, ngay cả hơi thở cũng nóng bừng. Hai chân Chúc Yếu nhũn ra, bị anh ép vào cánh cửa bằng cơ thể rắn chắc khỏe mạnh làm cô sắp không thở nổi. Nhưng nụ hôn của anh lại không cưỡng ép chút nào. Chỉ có lúc vừa hôn cô là hơi mạnh, sau đó thì trở nên dịu dàng và kìm nén.

Hôn một lúc, hai người tách ra.

Chúc Yếu khẽ mở mắt, nhìn thấy mắt Nguyên Trạch đang sáng rực. Cô thờ hồn hèn, thất thần trong giây lát. Sau đó anh lại cúi người xuống, nụ hôn nâng niu khẽ đậu trên trán, trên mũi, sau đó lại nhẹ nhàng cuốn lấy đôi môi cô.

Mặt của cô chắc chắn đang rất đỏ, tim thì đập rất nhanh, không nghĩ ngợi gì được, chỉ cảm thấy ngọt ngào vui sướng. Cô nhẹ nhàng nhón chân lên, cánh tay lần theo bầu vào bờ vai anh, thân mật ôm lấy cổ anh làm hai người càng dán sát vào nhau.

Hôn thêm một lát, anh buông cô ra.

Bốn mắt nhìn nhau, Chúc Yếu cong môi cười. Trong phòng học yên tĩnh, giọng cô mềm nhẹ ngọt ngào hơn thường ngày. “Có... có hôn nữa không?”

“Có.” Giọng Nguyên Trạch khàn khàn. Anh thuận thế nhắc bổng cô lên, nhẹ nhàng đặt lên bàn học, sau đó đưa tay nâng mặt cô lên, cúi đầu, tiếp tục hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngaoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Chính thức quen nhau

Mưa rơi rả rích, làn gió rét mướt ủa qua mặt, thổi bay ít nhiều sắc đỏ ửng. Mặt Chúc Yếu trắng nõn, mắt long lanh, môi đỏ hồng. Trên đầu có người che dù cho, trong lúc di chuyển, cơ thể vô tình đụng chạm nhau. Dù không nói gì nhưng cũng tạo nên không khí thân mật vô hình. Chúc Yếu dần hoàn hồn, môi cong lên, ngọt ngào hỏi: “Chúng ta thế này... có xem là chính thức quen nhau không?”

Trong phòng học, anh đã ôm cô rất lâu.

Nguyên Trạch che dù, gương mặt anh tươi. Dưới tán dù mờ mờ ánh sáng, trông mặt anh khá vui vẻ. Anh hơi nghiêng đầu qua, nghĩ ngợi rồi nói: “Ừ, có.” Theo dự định ban đầu thì sẽ đợi đến khi cô tốt nghiệp. Bây giờ việc học quan trọng, tiểu công chúa thường xuyên ngủ không đủ giấc, anh không muốn lấy thêm thời gian của cô. Nhưng... kế hoạch cứ thế dễ dàng bị cô làm đảo lộn.

Chân Chúc Yếu bắt gặp hơi khựng lại, sau đó hớn hờ cong môi cười, dò hỏi: “Vậy... bây giờ mình là bạn gái của cậu rồi?”

Nguyên Trạch gật đầu: “Ừ.”

Một tiếng ừ nhẹ nhàng của anh thôi mà giống như đóng một con dấu, mọi chuyện lập tức trở nên danh chính ngôn thuận. Thật ra cô cũng có thể đợi. Lớp 12 trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã hết học kỳ 1. Nhưng cô vẫn rất vui! Bạn gái... Bây giờ cô đã là bạn gái của Nguyên Trạch rồi! Mối không nên được nụ cười, Chúc Yếu tiếp tục nói: “Vậy... cậu chính là bạn trai của mình.”

Bàn tay đang cầm cán dù của Nguyên Trạch bỗng siết lại, nhưng mặt thì vẫn cứ bình tĩnh thong dong. “Ừ.”

Bạn trai!

Nguyên Trạch là bạn trai của cô.

Chúc Yếu đưa hai tay lên ôm mặt, sau đó thả xuống, nghiêng đầu qua nhìn anh, mắt lấp lánh. Do dự một lát, cô lại lên tiếng gọi anh: “Bạn trai à.”

Nguyên Trạch mỉm cười, đáp: “Có đây.” Mắt anh dịu dàng nhìn cô. Trong đáy mắt sâu thẳm phản chiếu nụ cười xinh đẹp của tiểu công chúa.

Chúc Yếu bật cười thành tiếng, rồi tiếp tục gọi anh. “Bạn trai à.”

Nguyên Trạch tiếp tục đáp: “Có đây.”

Chúc Yếu cười càng ngọt ngào hơn, mắt sáng lấp lánh như ánh sao trời, nhìn vào đôi mắt anh rồi lại cười nói: “Bạn trai à.”

Nguyên Trạch khẽ mỉm cười. Nụ cười vẫn khá kín đáo như mọi khi nhưng ánh mắt thì rất dịu dàng. Trong khoảnh khắc nhìn nhau, anh ôn hòa đáp: “Có đây.”

Tiếng cười của Chúc Yếu thật trong trẻo, loáng thoáng lan ra trong gió rồi dần biến mất. Những cảnh ngộ đồng hai bên đường khẳng khiu trợ trợ. Ánh đèn đường vàng vàng ấm áp soi chiếu nhưng hạt mưa bụi li ti. Cô cứ cong môi cười, mắt nhìn anh không chớp, giống như ngắm bao nhiêu cũng không đủ.

Đi được vài bước, cô dừng lại, sau đó dang hai tay ra, hệt như một chú chim bồ câu trắng dang đôi cánh nhào vào lòng anh. Nụ cười trên môi bật ra trong trẻo.

Cơ thể mềm mại bất ngờ nhào vào lòng anh mà không báo trước. Người Nguyên Trạch cứng đờ, cánh tay run lên, chiếc dù đang che trên cao lệch hẳn sang một bên khá rõ. Anh mắt anh dờ ra, sau đó nhìn xuống đỉnh đầu tiểu công chúa, môi bắt gặp cong lên.

Chúc Yếu tựa sát vào ngực anh, im lặng mỉm cười. Cánh tay cô vòng quanh hông anh, khuôn mặt đang cúi từ ngẩng lên, chạm vào ánh mắt anh, giọng ngọt như ướp mật. “Bạn trai à.”

Chiếc dù lại giương cao lên. Nụ cười trong mắt Nguyên Trạch dần rõ hơn, bàn tay đang buông thõng xuống dần đưa lên, vịn hờ vào đầu vai cô. Giọng anh mềm mại nhẹ nhàng như tuyết đang tan, thì thào thật khẽ trong gió: “Có thần đây.”

.....

Xác định quan hệ với Nguyên Trạch trước thời hạn giống như là được tuyển thẳng đại học, cảm thấy vững lòng chưa từng có.

Chúc Yếu hiểu được nỗi băn khoăn của anh, vì thế càng thêm nỗ lực học tập, tuyệt đối không để anh thất vọng. Bình thường trong trường đã gặp Nguyên Trạch nên về nhà Chúc Yếu dùng phần lớn thời gian để ra sức học bài, cố gắng không trò chuyện với anh quá lâu, trừ khi là không kìm lòng

được.

Cuộc thi cuối học kỳ 1 đến hẹn lại lên.

Ngày thi đầu tiên kết thúc, phòng học ồn ào huyền não, các bạn lớp 12.9 xúm lại một chỗ đối chiếu đáp án. Trình Gia Úy tựa người vào bàn học của Tường Điềm Nha, nhìn những vết bôi xóa xóa trên giấy nháp của cô, nghe cô buồn phiền nói: “Môn Toán hai câu này khó quá, mình chỉ làm đúng một câu nhỏ phía trên, phía dưới này sai hết cả.”

Trình Gia Úy an ủi cô. “Mình cũng sai mà. Đề khó thế này ai mà làm được.”

Tường Điềm Nha lập tức phản bác. “Lớp trưởng đó.”

Trình Gia Úy ghen hòng.

Bên cạnh, Hứa Du Du cũng đang hỏi đáp án của Lâm Chi Y. Thành tích của Hứa Du Du không tốt lắm nhưng được cái cô chăm chỉ. May mà cô đã làm qua vô số đề, gặp đâu đó những bài tương tự như vậy. Đề khó thế này, Hứa Du Du làm được nên rất vui vẻ. Tuy nhiên, Lâm Chi Y lần này lại thi không tốt. Lúc đối chiếu đáp án có những bài dễ lẽ ra phải đúng thì lại làm sai. Ngoài mặt cô khá bình tĩnh nhưng trong lòng thật ra rất muộn phiền.

Hứa Du Du đang rất hưng phấn nên cứ tíu ta tíu tít bên tai.

Lâm Chi Y nhú mày, Hứa Du Du vội hỏi: “Chi Y, sao thế?”

Lâm Chi Y hờ hững nhìn Hứa Du Du rồi đáp: “Lần này mình thi không tốt.”

À... Bạn nam bên cạnh liền trêu đùa. “Lâm Chi Y, cậu yêu cầu quá cao ở mình đó thôi.”

Trong rất rất nhiều người, học sinh giỏi nói thi không tốt chỉ là lời khiêm tốn. Lần nào Lâm Chi Y cũng nói thi không tốt nhưng khi phát bài ra thì lần nào điểm chẳng cao.

Lâm Chi Y nấp máy môi, định nói thật sự thi không tốt nhưng nhìn mặt các bạn, cô không muốn nói nữa.

Phía Chúc Yếu thì rất yên tĩnh. Có lẽ ôn tập trùng tu nên hai buổi thi này cô cảm thấy mình làm bài không tồi, chắc là tiến bộ rất lớn. Cô nhìn mọi người thi nhau đối chiếu đáp án, mở bình nước ra uống một hớp rồi quay đầu qua nhìn Nguyên Trạch bên cạnh, nhẹ nhàng hỏi một câu: “Nguyên Trạch, câu trắc nghiệm thứ hai từ dưới lên, tính giá trị tanx cậu chọn A hay C?”

Nguyên Trạch dừng bút, nhìn cô rất hiền lành. “...B.”

“...”

Chúc Yếu chớp mắt vài cái, nụ cười trong mắt chợt tắt dần. Cô chậm rãi nuốt ngụm nước, nhẹ nhàng à một tiếng rồi lẩm bẩm “B à.”

Sau đó không tiếp tục đối chiếu đáp án nữa.

Khuôn mặt cô trắng trẻo xinh xắn, giống như một con thú cưng ngoan ngoãn.

Hai môi Nguyên Trạch mím lại, sau đó từ từ cong lên. Tiếp đó, anh đặt bút xuống, đưa tay phải lên chống cằm, nghiêng đầu sang nhìn cô.

Chúc Yếu cụp mắt nhưng vẫn liếc về phía này và bất chợt bắt gặp ánh mắt của anh, thế là mặt lập tức đỏ ửng lên, môi cũng cong lên theo.

Sau đó cô lại cúi đầu, mở bình nước ra, uống thêm một hớp nước.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Dâu tây

Môn thi cuối cùng – môn tiếng Anh – cũng đã kết thúc.

Trước khi về nhà, Tường Điềm Nha và Chúc Yếu cùng đi vệ sinh. Tường Điềm Nha chân đi lảo đảo, cả người không còn chút sức lực nào, thều thào than thở: “Yếu Yếu, yêu đương thật là tốn sức mà.” Cô nói tiếp: “Mình cảm thấy lần này thi rất tệ. Tiêu rồi, năm nay chắc không yên lành rồi, ba mẹ chắc chắn sẽ cảm rằm mình suốt.”

Chúc Yếu nghiêm túc nói: “Chẳng phải cậu và Trình Gia Úy cũng thường cùng nhau ôn bài à?”

Tường Diễm Nha quay mặt đi, oán thán: “Cậu ta rất phiền.”

Chúc Yếu có thể hiểu được. Trình Gia Úy và Tường Diễm Nha đều thích nói cười. Cô bèn bảo: “Vậy hai cậu kiềm chế chút đi.”

Tường Diễm Nha gật đầu trình trọng. “Ừ, dù sao bây giờ việc học là quan trọng nhất, nếu cậu ấy còn làm vậy nữa mình sẽ chia tay với cậu ấy.” Miệng nói là chia tay nhưng lúc này Tường Diễm Nha và Trình Gia Úy đang trong giai đoạn ngọt ngào nhất, chẳng qua thi không tốt nên buột miệng than vãn thế thôi.

Chúc Yếu nghĩ đến chuyện gì đó, hỏi cô: “Có phải tình yêu thời học sinh rất dễ tan vỡ không?”

Tường Diễm Nha tán đồng. “Bây giờ mình đang rất thích cậu ấy, cậu ấy cũng rất thích mình nhưng mình cũng nghe nói rất nhiều cặp đôi thi đại học xong là đường ai nấy đi...” Nói xong cô thở ài sượng sượng. “Cho dù còn yêu nhau, nếu không ở cùng một thành phố thì tình cảm cũng sẽ nhanh chóng phai nhạt thôi... Thật ra chia tay hoàn toàn không cần quá nhiều lý do, đâu cần người thứ ba chen chân vào, chỉ cần khoảng cách và thời gian là đủ rồi.”

Chúc Yếu im lặng không nói.

Tường Diễm Nha cũng không nói nữa, đưa tay lên xoa mặt, lập tức khôi phục sức sống.

Vừa đi đến bên ngoài nhà vệ sinh nữ liền nghe thấy bên trong có tiếng tranh cãi.

“...Đừng tưởng bày cái vẻ yếu ớt đó ra thì Chúc Hằng sẽ thích mày.”

“Trước kia học dốt như vậy, giả vờ ngoan hiền gì chứ? Chơi trò lật mềm buộc chặt, cố ý như Chúc Hằng, đúng là đê tiện.”

“...”

Tường Diễm Nha im lặng, chỉ vào nhà vệ sinh, nói khẽ: “Có người đang cãi nhau, hình như là liên qua gì đến anh trai cậu.”

Giọng bạn nữ khá bén, loáng thoáng nhắc đến tên Chúc Hằng. Chúc Yếu đứng từ xa nhìn sang, vừa lúc nhìn thấy một bạn nữ cắt tóc bob, tay chống nạnh đang nói gì đó với người đối diện mình. Cô bạn kia đưa lưng về phía cửa nên không nhìn rõ mặt, Chúc Yếu phải nheo mắt nhìn.

Tường Diễm Nha nói: “Đây chẳng phải Hứa Tiểu Giai lớp 12.1 sao?”

Nói đến Hứa Tiểu Giai, Tường Diễm Nha vẫn cảm thấy hơi ghen tuông. Đó chính là người mà Trình Gia Úy thích thầm trước kia, còn viết thư tình nữa. Tuy nhiên Hứa Tiểu Giai không đồng ý mà lại đi quen với Chúc Hằng. Có điều con gái mà, khi yêu thì rất nhỏ nhen, nghĩ lại Tường Diễm Nha vẫn để bụng. Cô bủn xỉn, bất mãn nói: “Cái cô Hứa Tiểu Giai này trước kia cũng rất ngoan nhưng dạo này không biết sao mà rất nổi loạn, nghe nói còn kết nghĩa với đại ca trường thể thao bên cạnh, rất là chảnh chọe...”

Hứa Tiểu Giai trước kia là một học sinh ngoan, thành tích tốt, ngoại hình xinh xắn. Đặc biệt cô có một đôi mắt hạnh rất trong trẻo, rất ngây thơ, nếu không trước kia đã không cùng lúc được Trình Gia Úy và Chúc Hằng để mắt đến. Nhưng bây giờ đôi mắt ấy đang trợn trừng lên rất dữ dội, cách ăn mặc trang điểm cũng không còn ngoan hiền như trước kia.

Cô bạn bên cạnh kéo áo Hứa Tiểu Giai, nhắc nhở: “Tiểu Giai, có người đến kìa, chúng ta đi thôi.”

Hứa Tiểu Giai nhìn ra ngoài, thấy Chúc Yếu vào nên không tiếp tục gây hấn nữa.

Lúc trước khi qua lại với Chúc Hằng, cô đã để ý đến em gái cậu. Trông rất xinh đẹp nhưng tính cách khá hướng nội. Hứa Tiểu Giai có ý lấy lòng Chúc Yếu nhưng Chúc Hằng bảo cô đừng đi quấy rầy em gái nên đành thôi. Chúc Hằng là một tay chơi đào hoa phóng đảng, gia đình giàu có. Lúc trước khi Hứa Tiểu Giai được Chúc Hằng để mắt đến, cô cũng có hơi do dự nhưng cuối cùng không cưỡng lại nổi cảm giác hưng vinh mà cậu mang lại... Chúc Hằng bay bướm nhưng cũng rất hào phóng.

Những nam sinh bình thường, đến sinh nhật bạn gái nhiều nhất là mua quả chuông vài trăm đồng, còn bình thường mua sữa chua, khoai tây chiên các thứ quà vặt đã là rất chiều chuộng rồi. Còn Chúc Hằng thì vung tay cái là tặng túi xách, nước hoa và son môi hàng hiệu, căn bản là không thể so sánh với nhau.

Qua lại với Chúc Hằng xong, những cậu trai khác hoàn toàn không thể vào mắt Hứa Tiểu Giai.

Hứa Tiểu Giai có ý quay lại với Chúc Hằng nên trước mặt Chúc Yếu, cô lập tức che giấu vẻ hung dữ.

Hứa Tiểu Giai đi ngang qua bên cạnh Chúc Yếu.

Lúc Chúc Yếu vào nhà vệ sinh, cô nhìn thấy Phùng Tinh Văn. Phùng Tinh Văn hơi ngạc nhiên, Chúc Yếu cũng ngẩn ra, sau đó nhớ tới những lời Hứa Tiểu Giai nói lúc nãy cho nên quan tâm hỏi: “Chị không sao chứ?”

Phùng Tinh Văn khá yếu đuối, nhưng đó là khi đối mặt với Chúc Hằng. Còn bây giờ, đối mặt với những người như Hứa Tiểu Giai, những lời này cô sẽ không so đo làm gì. Hiện nay cô không nghĩ gì cả, chỉ muốn chăm chỉ học hành, thi đậu một trường đại học tốt.

Phùng Tinh Văn lắc đầu nói không sao, rồi giải thích: “Hình như cậu ấy hiểu lầm quan hệ giữa chị và Chúc Hằng...”

Hứa Tiểu Giai là bạn gái cũ của Chúc Hằng, tuy đã chia tay nhưng vẫn còn thích Chúc Hằng, muốn quay lại với cậu ta. Nhưng dạo này thấy Phùng Tinh Văn và Chúc Hằng hay tiếp xúc với nhau, tưởng Chúc Hằng đang theo đuổi Phùng Tinh Văn nên mới tới cảnh cáo cô, bảo cô đừng quấy lầy Chúc Hằng.

Chúc Yêu cảm thấy hơi lo lắng: “Hay là nói với anh em một tiếng đi.” Bấy giờ Hứa Tiểu Giai qua lại với đại ca trường thể thao bên cạnh, lơ lơ định bắt nạt Phùng Tinh Văn thì sao.

Phùng Tinh Văn đáp: “Không cần đâu.” Cô không muốn dính líu gì đến Chúc Hằng.

Thấy thái độ của cô kiên quyết, Chúc Yêu cũng không thuyết phục thêm.

Phùng Tinh Văn ra khỏi nhà vệ sinh, Tưởng Diễm Nha nhìn theo bóng lưng của cô, nói với Chúc Yêu: “Mình nghe Trình Gia Úy nói anh trai cậu có thái độ khá đặc biệt đối với Phùng Tinh Văn nha.”

Trình Gia Úy và Chúc Hằng từng ăn sáng chung với nhau, thỉnh thoảng cũng gặp nhau ở sân bóng rổ, vài lần như thế cũng coi như là quen biết. Chúc Hằng và Trình Gia Úy chơi với nhau một phần cũng do tính cách tương đồng, còn phần lớn là do Trình Gia Úy là bạn thân của Nguyên Trạch. Con sói dối gian xảo Nguyên Trạch cứ khẳng khái yêu em gái cậu nên thân làm anh trai, Chúc Hằng tuy không ngăn cản được cũng phải làm điều gì đó, chẳng hạn như thông qua bạn bè của Nguyên Trạch, tìm hiểu về gia đình, hoàn cảnh của anh.

Chúc Yêu ừ một tiếng.

.....

Kỳ nghỉ tết của lớp 12 rất ngắn, 26 tháng chạp bắt đầu nghỉ, mùng 6 đã phải đi học lại, từ đầu tới cuối nghỉ được 10 ngày.

Cuộc thi cuối học kỳ 1 lần này, Chúc Yêu tiến bộ rất lớn. Lúc cả nhà tề tựu bên nhau trên chiếc sofa phòng khách, Tiêu Minh Châu vui mừng nói: “Yêu Yêu giỏi quá! Trước kia mẹ còn lo con không theo kịp, bây giờ thì yên tâm rồi...” Sau đó lại hỏi tới Nguyên Trạch.

Chúc Yêu đang ăn dâu tây, nghe hỏi đến Nguyên Trạch thì vội trả lời: “Nguyên Trạch vẫn đứng hạng nhất, môn toán thi điểm tối đa luôn.”

Tiêu Minh Châu vui vẻ ra mặt, giống như con trai mình được điểm 10 vậy. Sau đó bà nhìn Chúc Hằng đang chơi game bên cạnh, nói: “Con nhìn lại mình xem, dạo này cứ tưởng là con tu tâm dưỡng tính rồi, ai ngờ thành tích...” Nói đến thành tích của Chúc Hằng, Tiêu Minh Châu lại tức giận: “Thật mất mặt.”

Chúc Hằng đang điều khiển nhân vật trong game, nghe thế cũng rất ảm ức. Cậu thật sự rất cố gắng, ngày nào cũng học. Mấy ngày thi cũng làm bài kín trang giấy, trả lời rất nghiêm túc, trước khi nộp bài cũng kiểm tra lại mấy lần. Ai dè kết quả còn kém hơn cả lúc cậu nhầm mất làm lại.

Đúng là xui không gì bằng. Chúc Hằng tức tối trút giận lên máy chơi game.

Chúc Tấn Ung cũng đang chơi game, mắt vẫn cúi xuống nhìn màn hình, miệng thì nói mát: “Cái dốt đầu thể trị ngày một ngày hai, muốn tiến bộ thì cũng phải từ từ chứ. Con trai chúng ta rất thông minh, sau này dù thành tích không tốt thì vẫn có thể dùng khuôn mặt để kiếm cơm mà.” Chúc Tấn Ung cảm thấy ăn bám cũng rất tốt.

Tiêu Minh Châu không để ý đến Chúc Tấn Ung, tiếp tục nói đến Nguyên Trạch. “Yêu Yêu à, có phải trong lớp con có rất nhiều bạn nữ thích Nguyên Trạch không?”

Chuyện này ấy à... Chúc Yêu chớp mắt vài cái, gật đầu.

Tiêu Minh Châu à một tiếng, nghĩ lại thì ngày xưa ở Đại Ngụy, Nguyên Trạch nổi tiếng khắp kinh thành, khiến cho bất bao thiếu nữ tương tư ngày đêm, bây giờ đến đây chắc sức hút cũng không giảm. Thế mà bà nhẹ nhàng hỏi: “Vậy có bạn nữ nào khá thân thiết với nó không?”

Chúc Yêu đang nhai dâu tây lập tức dừng lại. Nghĩ đến những cử chỉ thân mật bình thường Nguyên Trạch dành cho mình, cô thấy ngọt ngào như mật. Không dám nhìn vào mắt Tiêu Minh Châu, cô lí nhí nói: “Hình như không có.”

Chúc Hằng đang cầm điện thoại bèn ngước mắt lên một cái, liếc xéo Chúc Yêu rồi khẽ cười xùy một tiếng.

Chúc Yêu chột dạ, cúi đầu ăn dâu tây.

Chúc Tấn Ung nhìn màn hình đen lại lần nữa, bực bội quay đầu hỏi Chúc Hằng: “Cái đĩa tên “Bình đựng sao lung linh” này là ai vậy? Chơi gì kỳ quá, ngay cả tiếp máu mà cũng không biết.” Dù có chết bao nhiêu lần, Chúc Tấn Ung vẫn nói chuyện rất sung sức. Huống chi hôm nay đám đồng đội mà Chúc Hằng mang theo quả thật rất tệ.

Chúc Hằng cúi đầu, nhìn thi thể của hai đồng đội mình trên màn hình điện thoại. Mối nhếch lên, cậu móc mĩa. “Ba, là do ba đi lung tung chứ bộ.”

Chúc Tấn Ung thích nhân vật pháp sư, thích xông pha dẫn đầu, bên cạnh có yểm trợ thì càng không ngại gì. Pháp sư đã xông lên, tùy tùng không thể không theo. Cuối cùng kết quả là một người chết trúng đòn chết, người kia chết theo.

Chúc Tấn Ung bĩu môi, chơi thêm một lát thì tức đến nỗi muốn đập máy: “Hai đứa bay cứ thế bỏ chạy, mặc kệ ba à?”

Chúc Hằng đáp: “Ba, cái này gọi là rút lui có chiến lược. Không thấy ba người chúng ta đều hết màu rồi sau? Kẻ địch bao vây tứ bề, ai chạy được cứ chạy chứ.”

Chúc Tấn Ung trừng mắt, đáp: “Cút chó.”

Tiêu Minh Châu nghiêm khắc quát. “Ăn nói cho đàng hoàng.” Bà nhìn hai cha con nhà này nằm chơi game trên sofa mà thấy tức tối: “Rảnh như thế, chỉ bằng đất Chíp Bông ra ngoài đi dạo đi.”

Chíp Bông là một chú chó mới nuôi gần đây.

Chúc Tấn Ung ở nhà cũng chán nên bèn mua một chú chó về nuôi cho vui, định bụng khi rảnh rồi sẽ dắt đi dạo. Lý tưởng thì rất đẹp đấy, nhưng thực tế thì... ngoài trời lạnh quá, dắt đi hai vòng là Chúc Tấn Ung hối hận ngay. Đây có phải đất chó đi dạo đâu, rõ ràng là đi hành xác mà.

Nhìn Chúc Tấn Ung thường xuyên bị Tiêu Minh Châu quở trách, Chúc Yếu không nhịn được bật cười.

Trong thời gian nghỉ tết, Chúc Yếu và Nguyên Trạch không gặp được nhau, thỉnh thoảng gọi nói chuyện qua WeChat thì cũng không nói quá lâu. Trong tết, người thân bạn bè tới thăm nên nhà Chúc Yếu rất đông đúc nhưng cô vẫn không quên chuyện ôn bài, tuy nhiên thỉnh thoảng Chúc Hằng sẽ lôi Chúc Yếu cùng chơi game. Một người mang theo bốn mạng nhưng cậu vẫn rất vui vẻ.

Kỳ nghỉ tết nhanh chóng kết thúc. Trưa mùng bốn, sau khi tiếp đãi bà con dòng họ xong, Chúc Yếu lấy điện thoại ra trò chuyện với Nguyên Trạch. Nguyên Trạch vừa từ nhà bà con của mình về, đi ngang qua gần khu nhà Chúc Yếu, hỏi cô có muốn ra ngoài gặp không. Chúc Yếu bật dậy, gần như là trả lời ngay tức khắc. “Có.”

Chúc Yếu lê đôi dép mang trong nhà, vội vội vàng vàng chạy xuống lầu. Tiêu Minh Châu nhìn thấy, thuận miệng hỏi một câu: “Yếu Yếu, con ra ngoài à?”

Chúc Yếu dạ một tiếng, đứng chỗ cửa thay đôi bốt, ngoan ngoãn nói: “Bạn con đang ở gần đây. Mẹ, lát con sẽ về ngay.”

Tiêu Minh Châu không hỏi gì thêm.

Thay giày, mang khăn, đôi mũ xong, Chúc Yếu lại nhờ dì Phương chuẩn bị cho mình một hộp dâu tây rồi vội vàng ra ngoài.

Dì Phương đưa dâu tây cho cô. Đưa mắt nhìn Chúc Yếu ra ngoài, bà đứng bên cạnh Tiêu Minh Châu, kín đáo nói: “Cô Yếu Yếu nhà mình... chắc là có bạn trai rồi.”

Tiêu Minh Châu liếc đi một cái.

.....

Khu nhà giăng đèn kết hoa rực rỡ, rất có không khí ngày tết.

Lúc Chúc Yếu đến công viên nhỏ ở gần nhà thì nhìn thấy một bóng người cao lớn đứng cạnh băng ghế dài. Dường như cảm nhận được cô đến, đôi mắt đang hơi sụp xuống của anh từ từ ngước lên, nhìn thẳng vào cô. Vừa nhìn vào mắt Nguyên Trạch, Chúc Yếu lại bất giác đỏ mặt, bất giác nở nụ cười.

Cô bước nhanh thoăn thoắt qua đó, đứng trước mặt anh, ngửa đầu nhìn anh.

Gần mười ngày không gặp, dường như là đã quá lâu. Đưa mắt tỉ mỉ nhìn khuôn mặt anh, nhìn chiếc áo len màu xám nhạt anh mặc bên trong chiếc áo khoác không kéo khóa, Chúc Yếu nhoen miệng cười: “Mình cứ nghĩ là tết này sẽ không được gặp cậu chứ.”

Nguyên Trạch khẽ mỉm cười, đáp lại cô. “Đúng lúc tiện đường.”

Chúc Yếu ừ một tiếng, giơ cái hộp trong tay lên. “Mình có mang dâu tây, ngọt lắm đó.”

Hai người ngồi xuống ghế, Chúc Yếu đặt hộp dâu tây lên đùi mình, mở nắp ra, chọn cho Nguyên Trạch quả to nhất. Nguyên Trạch đưa tay nhận lấy, tiểu công chúa bẽn lẽn nhìn anh chăm chăm và sốt sắng hỏi: “Ngon không?” Anh gật đầu, đáp: “Ngon lắm.”

Thế là cô lại đưa cho anh thêm một quả.

Nguyên Trạch mỉm cười, tiếp tục ăn.

Ăn xong hai quả, cô lại đưa thêm quả thứ ba. Động tác nhàn nhã nhưng nhanh nhẹn giống như đang đút một chú thú cưng ngoan ngoãn. Nguyên Trạch vẫn mỉm cười nhận lấy. Sau đó là quả thứ tư, thứ năm... Bất tri bất giác, một hộp dâu tây đã xuống tới đáy, chỉ còn lại hai quả.

Ngồi một lát, Nguyên Trạch từ tốn hỏi: “Công chúa có lạnh không?”

Chúc Yếu chớp mắt, nghiêng đầu nói: “Không lạnh.”

Cô mặc đồ mới mua ngày tết. Bên ngoài là chiếc áo khoác lông cừu màu nâu nhạt, bên trong là áo len mềm mại màu trắng, bên dưới là váy xếp li, chân mang boots cao cổ. Đôi boots cao cổ màu nâu sậm bao lấy đôi chân dài thon thả của cô, chiếc váy xếp li vừa tới gối nên ở giữa lộ ra một phần đùi trắng nõn nà. Chúc Yếu hiểu ra, à một tiếng rồi chỉ vào hai chân mình, giải thích với Nguyên Trạch. “Mình mặc quần giữ ấm bên trong, rất dày...”

Sợ anh không tin, Chúc Yếu cầm tay anh đặt lên đùi mình, bảo: “Dày lắm đấy.”

Nguyên Trạch bỗng nhiên im như thóc, đôi mắt sâu thẳm tối lại, môi khẽ mím chặt, nhìn sâu vào mắt cô.

Chúc Yếu cũng ngẩn ra, từ từ cup mắt xuống, nhìn bàn tay đang đặt trên đùi mình của anh, mắt nóng lên, vội và buông tay ra.

Nguyên Trạch cũng ung dung thu tay về nhưng những ngón tay hơi run run từ từ siết chặt lại. Đôi môi đang mím cũng bắt giác cong lên.

Hai người im lặng không nói gì.

Sự im lặng kéo dài khoảng nửa phút.

Hai tay Chúc Yếu giữ hai mép của nắp hộp, mặt nóng rần rần, lại không nhìn được muốn cười. Cuối cùng cô ngước mắt lên, nhìn biểu cảm không được tự nhiên của Nguyên Trạch, nụ cười cố nén của cô càng rõ hơn. Cô nhẹ nhàng giải thích. “Mình thật sự không lạnh.”

“Ừ.” Nguyên Trạch đáp lại, nụ cười cũng hiện lên trong mắt.

Chúc Yếu nhìn anh, gọi khẽ: “Nguyên Trạch.”

“Ừ.”

Cô hỏi: “Vậy cậu... có mang gì ngon cho mình không?”

Nguyên Trạch đưa mắt nhìn cô.

Đôi mắt Chúc Yếu long lanh, tầm mắt vừa đúng với đôi môi anh, sau đó khẽ bật cười.

Nguyên Trạch cũng mỉm cười theo, giọng trầm khàn. “Có chứ.”

Cô giả vờ không hiểu, hỏi lại. “Mang cái gì?”

Nguyên Trạch từ từ nghiêng người qua, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Một nụ hôn rất nhẹ. Chúc Yếu ngồi thẳng người, đôi môi mềm mại khẽ chạm vào môi anh. Sau đó hàng mi cô run run, từ từ mở mắt ra. Mắt Chúc Yếu cong cong, nhìn vào khuôn mặt gần trong gang tấc của anh, chớp chớp mắt, nói rất khẽ. “Hơi ngọt.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Con rể

Lúc Chúc Yếu hớn hờ về nhà, ngạc nhiên là Tiêu Minh Châu đang yên lặng ngồi trên sofa xem tivi với Chúc Tấn Ung.

Chúc Tấn Ung cũng không còn vẻ ủ oải biếng nhác của mọi ngày mà ngồi rất ngay ngắn. Chúc Yếu thay giày xong, Tiêu Minh Châu thuận miệng hỏi: “Bạn con đi rồi à? Sao không mời bạn vào nhà chơi?”

Nhớ đến Nguyên Trạch, Chúc Yếu cong môi cười, đưa mắt nhìn Tiêu Minh Châu, giải thích: “Bạn con khá là rụt rè.”

Tiêu Minh Châu chỉ hờ hững à một tiếng rồi nói tiếp: “Nếu có lần sau thì cứ mời bạn vào nhà chơi, ở ngoài lạnh lắm.”

Chúc Yếu ậm ờ trả lời cho qua, sau đó nói: “Mẹ, con lên lầu làm bài tập trước đây.”

Tiêu Minh Châu đáp: “Ừ, làm một lát thì nhớ cho mắt nghỉ ngơi, đừng mệt quá.”

Chúc Yếu gật đầu rồi ngoan ngoãn đi lên lầu.

Chúc Tấn Ung không nhìn được nữa bèn lên tiếng gọi cô. “Yếu Yếu...”

“Dạ.”

Bàn chân đang lê đôi dép mang trong nhà dừng lại, cô quay đầu nhìn Chúc Tấn Ung. “Ba, có chuyện gì ạ?”

Dường như Chúc Tấn Ung có gì đó muốn nói nhưng Tiêu Minh Châu đã lên tiếng trước. “Không có gì, ba con chỉ muốn gọi con một tiếng mà thôi. Con mau lên lầu làm bài tập đi.”

Chúc Yếu đứng tại chỗ, nhẹ nhàng chớp mắt vài cái, cứ cảm thấy có chỗ nào sai sai nhưng cũng không nói rõ được là ở đâu. Lạ thật. Chúc Yếu chán chừ giây lát, không nghe Chúc Tấn Ung nói gì nên đành lên lầu học bài.

Ngay giây phút cửa phòng Chúc Yếu đóng lại, Chúc Tấn Ung cố nín nãy giờ cuối cùng cũng được lên tiếng. Ông nghiêm khắc nhìn Tiêu Minh Châu. “Sao không nói với Yếu Yếu lúc nãy...” Trên người Chúc Tấn Ung toát lên phong thái của người chủ gia đình một cách hiếm thấy. Ông đưa tay chỉ lên lầu, về mặt rồi rầm. “Lúc nãy người ta làm gì con gái bà, đâu phải bà không thấy.”

Tiêu Minh Châu không trả lời.

Lúc này, sau khi Chúc Yếu ra ngoài, Tiêu Minh Châu ngẫm nghĩ những lời di Phuong nói, trong lòng cũng có chút hoài nghi. Thế là bà dẫn theo Chúc Tấn Ung và chó con ra ngoài đi dạo. Làm cha mẹ, dĩ nhiên là để tâm đến chuyện của con cái, huống chi tuổi này đang là tuổi yêu đương. Hai vợ chồng lăm lăm lết lết đi theo, kết quả đến nửa đường chó con giật sút dây chạy mất, hai vợ chồng phải đuổi theo cả buổi trời, cuối cùng nhìn thấy bóng Chúc Yếu trên băng ghế dài của công viên.

Bên cạnh cô còn có một chàng trai cao gầy.

Giữa những người đang yêu toát lên hơi thở nào đó khiến cho không khí xung quanh cũng có vị ngọt ngào hơn.

Nhìn từ xa đã nhìn thấy hai bóng lưng sánh vai nhau mà ngồi, trời rét thế mà cũng không biết lạnh. Hai đứa cứ thân mật đút đầu tây cho nhau, coi như xung quanh không có người. Lúc đó Chúc Tấn Ung đã muốn xông ra nhưng bị Tiêu Minh Châu kéo lại, bảo ông lý trí chút.

Làm sao mà Chúc Tấn Ung lý trí cho được.

Tiểu công chúa được ông nâng niu trong lòng bàn tay, chưa từng bị người khác giới chạm đến một đầu ngón tay mà bây giờ... Chúc Tấn Ung trừng mắt thật to, bảo: “Bà nhìn thẳng nhai đó xem, còn dám sờ đuôi Yếu Yếu kia... Không được, tôi phải chặt bàn tay chó của nó!”

Tiêu Minh Châu lại ngăn cản ông.

Sau đó liền nhìn thấy thằng ranh kia nghiêng người, cúi đầu hôn Chúc Yếu.

Là hành động rất thân mật giữa những đôi yêu nhau.

Chúc Tấn Ung giận muốn nổ tung người, cùng lúc đó, ông cũng nhìn thấy rõ mặt của thằng ranh kia...

hai vợ chồng lập tức ngậy cả người.

Tiêu Minh Châu cũng rất bất ngờ.

Bây giờ ngồi trên sofa bình tĩnh lại một lát, bà đã có quyết định. Tính cách của bà khác với tính cách nóng nảy hấp tấp của Chúc Tấn Ung. Bà trông có vẻ tao nhã, nói chuyện cũng từ tốn: “Ông mà lao ra như vậy sẽ làm Yếu Yếu hoảng sợ.”

“Vậy bà nói phải làm sao?” Chúc Tấn Ung nhìn Tiêu Minh Châu.

Tiêu Minh Châu ung dung liếc ông một cái, nói: “Ngồi xuống đã.”

Chúc Tấn Ung lập tức ngồi xuống.

Hiếm khi thấy hai vợ chồng ngồi xuống trò chuyện với nhau bình tĩnh như thế.

Ánh mắt Tiêu Minh Châu có vẻ mơ hồ, thả hồn nhớ lại những hình ảnh ở Đại Ngụy, sau đó nói: “Lúc trước ở Đại Ngụy, tôi đã nghĩ Yếu Yếu của chúng ta khi lớn sẽ tìm một phò mã thế nào...”

Hôn sự của Chúc Yếu làm Tiêu Minh Châu phải trăn trở biết bao.

Lúc Chúc Yếu chỉ mới bảy tám tuổi bà đã để ý đến những vương công quý tộc trong hoàng thành, hễ người nào khá ưng ý là liệt vào danh sách tuyển chọn phò mã, trong đó không thiếu nhưng công tử từ nhỏ đã nham nhả, lễ độ. Tiêu Minh Châu nhìn thấy hợp ý nhưng rốt cuộc vẫn chưa tìm thấy người thật sự hài lòng. Mãi đến khi trên đường đưa canh đến ngự thư phòng, tình cờ gặp được thám hoa trẻ tuổi trên hành lang. Vị hoàng hậu đoan trang hiền thực lập tức sững sờ.

Thám hoa chẳng những văn võ song toàn, thông minh tuấn tú mà còn là cháu đích tôn của Nguyên hầu, đúng là nhân tuyển không thể thích hợp hơn. Gần như trong khoảnh khắc ấy, bà liền nghĩ Yếu Yếu nhà mình phải gả cho một vị phò mã văn thao võ lược thế này. Nhưng khi đó Nguyên Trạch đã đến tuổi có thể bàn chuyện hôn sự mà tiểu công chúa vẫn chỉ là một đứa trẻ ngây thơ. Hoàng hậu tán thưởng nhưng đồng thời cũng thâm tiếc nuối, nếu thám hoa

sinh trẻ vài năm thì tốt biết mấy.

Sau này, thám hoa trẻ tuổi mãi vẫn không thành hôn mà ngược lại, dốc hết tâm trí vào việc triều chính giống như ông nội mình. Năm này qua năm khác, thám hoa trẻ tuổi trải qua sự lắng đọng của thời gian, trở nên ngày càng trưởng thành, nho nhã hơn. Còn tiểu công chúa ngây thơ đáng yêu cũng lớn lên và vô cùng xinh đẹp.

Tiêu Minh Châu nói: “Lúc trước tôi từng hỏi Yếu Yếu là có thích thái phó không.”

Chuyện này Chúc Tấn Ung cũng biết. Ông nhún mày, đáp: “Chẳng phải Yếu Yếu nói không thích sao.”

Tiêu Minh Châu thở dài, nhìn ông, trả lời: “Tâm sự của con gái, đàn ông các người làm sao hiểu được.”

Có ý gì chứ? Chúc Tấn Ung nhìn Tiêu Minh Châu, chớp mắt.

Tiêu Minh Châu nói: “Lúc đó tuy hậu cung khá phức tạp, cần xử lý nhưng tôi vẫn lưu ý đến Yếu Yếu, đặc biệt là lúc nó mười ba mười bốn tuổi...” Lúc đó các thiếu nữ vừa biết yêu thích là gì. “Yếu Yếu không có cơ hội tiếp xúc với người khác giới, nhưng có vài lần, hễ thái phó tiến cung là nó sẽ làm như tình cờ gặp gỡ.”

Nam nữ khác biệt, hưởng chi còn có cả quân thần khác biệt. Công chúa và thái phó chỉ hành lễ xong là đi, không có qua lại gì thêm.

Chúc Tấn Ung càng nghe càng không hiểu. “Là... là ý gì chứ?”

Tiêu Minh Châu nhìn đôi mắt ngờ ngác của Chúc Tấn Ung, cười xùy một tiếng. Cũng phải, sao ông ta hiểu được chứ? Bà tiếp tục nói: “Lúc đó tôi nghĩ là Yếu Yếu thích thái phó. Nó đã thích, đương nhiên tôi sẽ tác hợp cho. Ai ngờ tôi vừa hỏi nó đã nói như đinh đóng cột là mình không thích. Bây giờ nghĩ lại, làm sao lại không thích chứ.”

Chúc Tấn Ung lại ngờ ngác không hiểu gì.

Tiêu Minh Châu nói tiếp: “...mà là gì quá thích đó.”

Lúc đó hoàng hậu cứ nghĩ rằng tiểu công chúa nếu thích thái phó thì sẽ như những cô gái khác, thích cái gì sẽ muốn chiếm hữu cái đó. Không ngờ tiểu công chúa nhỏ tuổi, được nuông chiều che chở lại nghĩ sâu xa như vậy.

Tiêu Minh Châu nói xong, hỏi Chúc Tấn Ung: “Phẩm hạnh thái phó thế nào, ông phải là người rõ nhất. Yếu yếu có bạn trai như thế, ông còn gì bất mãn nữa?”

Phẩm hạnh của thái phó quả thật không có gì phải chê trách nhưng Chúc Tấn Ung vẫn cảm thấy khó chịu. Ông mấp máy môi, nói không nên lời.

Ông tán thưởng thái phó là một chuyện, nhưng khi nhìn thấy thái phó và con gái mình bên nhau thì trong lòng bức bối lạ... Có lẽ tất cả các ông bố trên thế giới này đều cảm thấy không có chàng trai nào là xứng với con gái mình, người có hoàn mỹ hơn nữa cũng có thể soi mói đủ thứ.

Biết nổi bức bối trong ông, Tiêu Minh Châu lại hỏi: “Nguyên Trạch từng là bề tôi của ông, còn là thầy dạy con trai ông, ông tiếp xúc với nó nhiều hơn tôi, vậy trong mắt ông, nó là người thế nào?”

Cái này... Chúc Tấn Ung nhớ lại những chuyện ngày xưa, khách quan đánh giá: “Trẻ tuổi, chín chắn, khiêm tốn, làm việc kín kẽ, có mưu trí, có thủ đoạn...” Nhớ lại những biểu hiện của Nguyên Trạch ở triều đình, nghĩ tới những hành động của anh ở chiến trường, giọng ông kích động hơn. “Có dũng có mưu, không tính toán thiệt hơn.”

Nguyên Trạch ở tuổi đó mà đã leo lên địa vị cao như vậy nhưng vẫn không kiêu ngạo, không tự đắc, phẩm hạnh thường ngày cũng rất đoan chính.

Tiêu Minh Châu hài lòng gật đầu, sau đó tiếp tục hỏi: “Vậy khi này, trước mặt Yếu Yếu, Nguyên Trạch thế nào?”

Khi này à... Dưới sự dẫn dắt của Tiêu Minh Châu, Chúc Tấn Ung nhớ lại hình ảnh Chúc Yếu đuối đầu tây cho Nguyên Trạch trên băng ghế, không khác gì Chúc Yếu hay đuối cho chó cưng ăn hàng ngày. Vị thái phó bình thường chừng chặc chín chắn kia cứ há miệng, ngoan ngoãn ăn từng quả đầu tây, cười rất...

Chúc Tấn Ung nghĩ ngợi rồi nhìn Tiêu Minh Châu, đáp: “Rất giống thằng ngu.”

Tiêu Minh Châu trừng ông.

Chúc Tấn Ung rụt cổ lại, nén nụ cười, hắng giọng rồi nói lí nhí. “Thì trông cũng hơi ngốc ngốc.”

Tiêu Minh Châu đứng dậy, sửa sang lại chiếc áo len, khoanh tay trước ngực, nhìn xuống Chúc Tấn Ung. “Bây giờ không giống như Đại Ngụy, bọn trẻ đều không quá coi trọng tình cảm nhưng từ sâu thẳm, Yếu Yếu vẫn có sự rụt rè bảo thủ của tiểu thư khuê các Đại Ngụy, rất trân trọng tình cảm. Ông nói xem, còn ai thích hợp với nó hơn Nguyên Trạch cơ chứ?”

Chúc Tấn Ung không nói nên lời.

Đúng vậy, trai gái thời này đều khá tùy tiện trong chuyện tình cảm, không hợp thì chia tay. Ở nơi này, đi đâu tìm được người vừa nắm tay một cái là quyết định bầu bạn cả đời chứ? Nhưng nếu là Nguyễn Trạch thì... Chúc Tấn Ung ngăn người, sau đó nhìn Tiêu Minh Châu, từ từ thốt thành tiếng. “Bà xã, hình như bà nghĩ hơi xa đó.”

Tiêu Minh Châu nghiêm túc đáp: “Tôi không biết. Nếu ông làm con rể tôi sợ mà chạy mất thì không xong với tôi đâu.”

.....

Biểu tượng WeChat lóe sáng, là Tiêu Minh Châu đang trò chuyện với Nguyễn Trạch. Đầu tiên là những vấn đề hết sức bình thường, sau đó Tiêu Minh Châu hỏi: “Ngày mai nhà ta không có khách, con có thời gian thì đến ăn cơm nhé.”

Nguyễn Trạch nhìn màn hình điện thoại, biểu cảm rất bình tĩnh nhưng trong lòng lại thoáng có một dự cảm... Anh mỉm cười, ánh mắt chuyên chú: “Thần là bậc con cháu, lẽ ra nên tới viếng thăm trước.”

Tiêu Minh Châu rất vui mừng.

Sau khi lễ phép chào tạm biệt Tiêu Minh Châu, Nguyễn Trạch yên lặng ngồi bên bàn học, nhìn cảnh sắc bên ngoài trời. Sau đó anh đứng dậy, từ từ đi đến bên tủ quần áo, mở cửa ra chọn quần áo cho ngày mai.

.....

Ngày hôm sau khi Nguyễn Trạch đến nhà Chúc Yếu thì cả nhà cô đều đang bận rộn. Tiêu Minh Châu đích thân vào bếp, Chúc Yếu ở bên cạnh phụ giúp, tiện thể học hỏi. Hai cha con mỗi ngày đều ngủ đến khi mặt trời lên ba con sào mới dậy hôm nay cũng dậy sớm, vào bếp phụ lột hành bóc tỏi.

Hương thơm ngập tràn căn bếp, không khí rất nhộn nhịp. Ngồi trong phòng khách có thể nghe thấy tiếng họ vừa làm việc vừa cãi nhau.

Lúc Chúc Yếu hớn hờ đi ra, trên người còn mang một chiếc tạp dề màu hồng phấn, tóc buộc đuôi ngựa gọn gàng, tay đeo găng tay chống nóng. Có lẽ trong nhà bếp khá nóng nên trên da cô lấm tấm mồ hôi, tuy nhiên đôi mắt thì long lanh, nhìn thấy Nguyễn Trạch bèn cười bảo: “Cậu đến rồi à.”

Thấy bộ dáng của cô khi ở nhà, Nguyễn Trạch thất thần trong giây lát rồi nhẹ nhàng gật đầu: “Ừm.”

Chúc Yếu nhanh nhẹn bước tới xách đồ phụ anh, ngửa đầu nói: “Đâu cần phải mang đồ tới.” Khách sáo quá rồi, Hon nữa anh vẫn chỉ là học sinh, đến nhà cô ăn bữa cơm thôi mà.

Chúc Tấn Ung bị Tiêu Minh Châu đuổi ra ngoài để tiếp đãi Nguyễn Trạch.

Trong bếp, Chúc Hằng đang lột búp măng tươi non mới mang đến sáng sớm nay, nghiêng đầu nhìn sang Tiêu Minh Châu đứng đang xào rau: “Mẹ, thế này có long trọng quá không?” Lúc trước Nguyễn Trạch là thái phó, cũng không thấy Tiêu Minh Châu coi trọng đến thế này. Cậu bồi thêm: “Làm như là có con rể rồi chơi vậy...”

Tiêu Minh Châu đang cầm cái sạn, quay đầu nhìn cậu.

Chúc Hằng vừa lột xong một búp măng trắng nõn, thấy vậy thì tim đập tình thích mấy cái, buột miệng hỏi: “Đừng... đừng nói... mẹ biết rồi nha?”

Tiêu Minh Châu chống nạnh. “Hóa ra là con đã sớm biết chuyện Yếu Yếu và Nguyễn Trạch rồi à?”

Chúc Hằng chột dạ, đảo mắt vài vòng, im lặng cúi đầu lột măng. Cậu lí nhí nói: “Thì cái lúc mới gặp lại Nguyễn Trạch ấy, khi đó cũng ở ngoài nhà chúng ta, hai đứa khá là... thân mật.”

Lúc đó cậu không ngờ thái phó cũng đến đây giống gia đình mình, càng không ngờ thái phó lại trở thành bạn cùng bàn với Chúc Yếu, rồi càng không ngờ thái phó thích cô. Chúc Hằng nói: “Thì anh ấy bảo là thích Yếu Yếu, nhưng mà... cũng hứa là sau khi tốt nghiệp mới chính thức qua lại nên con mới không nói với ba mẹ.” Hon nữa Chúc Hằng cảm thấy nếu Nguyễn Trạch thích em gái cậu và muốn ở bên cạnh con bé thì đó là chuyện quá dễ dàng, cậu mà nói ra chưa biết chừng ba mẹ còn tán thành nữa.

Chẳng hạn như bây giờ.

Chúc Hằng cúi đầu nhìn búp măng trên tay mình.

Lúc trước ở trong cung được thái phó dạy bảo, cậu không thể ngờ rằng có một ngày mình sẽ lột măng cho thái phó ăn, còn vị mẫu hậu cao quý nho nhã của mình sẽ chủ động xuống bếp nấu một bữa tiệc thật thịnh soạn.

Trong phòng khách.

Chúc Tấn Ung phui phui những hạn bụi vốn không tồn tại trên tay áo mình, ngồi ngay ngắn, toát lên vẻ đỉnh đạc của bậc cha chú một cách hiếm thấy. Chúc Yếu cúi tạp dề và găng tay ra, ngồi bên cạnh tiếp chuyện với họ, sau đó lặng lẽ đẩy đĩa trái cây có nhiều dâu tây về phía Nguyễn Trạch. Chúc Tấn Ung cúi đầu nhìn động tác của Chúc Yếu một cái, thầm hừ lạnh một tiếng.

Mắt Nguyễn Trạch ẩn chứa nụ cười.

Chúc Yếu khẽ mỉm cười, thu tay về, sau đó liếc sang Chúc Tấn Ung bên cạnh một cái, cảm thấy hôm nay ba cô có gì đó khác thường... Bình thường nằm thọt ra sofa xem tivi, chơi game, bây giờ ăn mặc chỉnh tề, nhân nhả uống trà. Chúc Yếu nhú mày, cảm thấy hơi kỳ lạ.

Chúc Tấn Ung nói với Chúc Yếu: “Yếu Yếu, sáng nay ba quên để đồ ăn cho Chíp Bông, con đi làm đi.”

“Dạ.” Chúc Yếu ngoan ngoãn gật đầu, nhìn Nguyên Trạch một cái, mỉm cười và đi trút đồ ăn cho Chíp Bông.

Chỉ còn lại Nguyên Trạch và Chúc Tấn Ung, Chúc Tấn Ung đặt chén trà bằng sứ trắng xuống, hai tay đan vào nhau để trên gối, ngón tay nhịp khe khẽ, sau đó hắng giọng, nói: “Hôm qua ta và mẹ của Yếu Yếu đã nhìn thấy hết rồi.”

Nguyên Trạch vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh, không chút hoảng loạn nào. Đúng như không dự đoán của anh... Anh nhìn Chúc Tấn Ung, từ tốn đáp lời: “Là do thần... suy tính không chu toàn. Nhưng... thần thật lòng thích công chúa.”

Chúc Tấn Ung liếc anh một cái.

Ông nhớ lại phong thái ung dung nho nhã, thông dong tự tại của Nguyên Trạch khi mặc triều phục năm đó. Ông cũng từng suy xét việc chọn anh làm con rể, vì dù gì con gái ông cũng nên chọn một phò mã hoàn hảo nhất Đại Ngụy. Mà lúc đó, Nguyên Trạch chính là đối tượng hoàn mỹ nhất, không thể nghi ngờ gì.

Bây giờ anh và con gái ông đã ở bên nhau, Chúc Tấn Ung lại hơi buồn bực. “Nhập gia tùy tục, cậu cũng đừng xưng là thần nữa.”

Nguyên Trạch lưu loát trả lời: “Dạ, con nghe chú.”

Chúc Tấn Ung ho sặc sụa mấy tiếng, sau đó trấn định trở lại, nói: “Cậu là người thế nào, ta và mẹ Yếu Yếu hiểu rất rõ. Tuy nói ở tuổi này hai đứa không nên yêu đương nhưng dù sao chúng ta cũng không giống người thường.” Ở Đại Ngụy, tuổi này Chúc Yếu đã có thể thành thân rồi.

Nguyên Trạch gật đầu tán đồng.

Chúc Tấn Ung nói sâu xa. “Chúng ta không phản đối cậu và Yếu Yếu ở bên nhau, nhưng phải biết chừng mực...” Nói tới đây, vẻ mặt Chúc Tấn Ung trở nên nghiêm túc hơn.

Nguyên Trạch ngồi ngay ngắn, cũng nghiêm túc lắng nghe.

“Yếu Yếu còn nhỏ, hai đứa yêu nhau thì chỉ nên nắm tay các thứ thôi, còn chuyện đó tuyệt đối không được làm.”

Nguyên Trạch sững người, vẻ mặt hơi xấu hổ, tai cũng ửng hồng. Anh gật đầu: “Con biết.”

Chúc Tấn Ung nói tiếp: “Cậu biết là tốt.” Hôm qua ông và Tiêu Minh Châu thương lượng rất lâu, theo ý Chúc Tấn Ung thì không được nắm tay, hôn nhau gì hết nhưng Tiêu Minh Châu cảm thấy yêu đương mà nắm tay, hôn môi là chuyện rất bình thường. Trải qua tranh chấp, cuối cùng Chúc Tấn Ung đành phải thỏa hiệp. Dù sao họ cũng không thể đi theo canh chừng Chúc Yếu từng tí một, chuyện này cũng không ngăn được. Có điều không được vượt qua giới hạn...

Chúc Yếu đang ngồi cạnh cầu thang trút thức ăn cho Chíp Bông. Chú chó giống Golden được năm tháng nên cũng khá lớn, đang thân mật liếm mặt cô. Chúc Yếu cười khanh khách, mắt cong lên thật xinh xắn.

Nguyên Trạch từ xa liếc nhìn một cái rồi thu mắt về.

Trong bếp, Tiêu Minh Châu đang gọi Chúc Tấn Ung. Chúc Tấn Ung nhanh chóng đáp lại như phản xạ có điều kiện: “Bà xã, tôi đến đây.” Ông nhìn Nguyên Trạch, nói: “Cậu ở đây xem tivi một lát đi.”

Nguyên Trạch đáp: “Dạ, chú cứ đi đi.”

Chúc Tấn Ung liếc mắt nhìn anh một cách không được tự nhiên lắm. Ông định nói gì đó nhưng cuối cùng không nói mà đi thẳng vào bếp.

Cho chó ăn xong, Chúc Yếu chạy đến bên cạnh Nguyên Trạch, cười hỏi anh: “Lúc nãy ba mình và cậu nói gì thế?” Hình như là có ý bảo cô đi chỗ khác, không biết họ nói gì nữa.

Nguyên Trạch nhìn cô, đáp: “Chú bảo mình bình thường hãy quan tâm đến cậu nhiều hơn.”

Chúc Yếu bỗng cảm thấy đỏ mặt vì cách xưng hô của anh.

Ở trường, anh đã rất quan tâm đến cô nên Chúc Yếu không nghĩ ngợi nhiều, cứ tưởng Chúc Tấn Ung bảo Nguyên Trạch quan tâm mình là giống như thái phó quan tâm đến thái tử vậy... Cô tươi cười à một tiếng.

Nguyên Trạch nhìn gương mặt tươi tắn của tiểu công chúa, ánh mắt anh cũng trở nên ôn hòa hơn, không nén được cũng lảng lảng nở nụ cười.

Chúc Yếu hơi ngơ ngác, chớp mắt mấy cái, hỏi anh: “Cậu cười gì đó?” Có vẻ như anh đang rất vui.

Anh vẫn nhìn cô, từ từ mỉm cười và không đáp.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Rành rồi

Bữa cơm rất hài hòa ấm áp, cũng thân mật hơn nhiều so với lần đầu tiên Nguyên Trạch đến. Lúc Nguyên Trạch ra về, Tiêu Minh Châu bảo Chúc Yếu: “Yếu Yếu, con đi tiễn Tiểu Trạch đi.” Sau khi Nguyên Trạch thay đổi xưng hô thành cô chú, Tiêu Minh Châu cũng lập tức gọi tên thân mật của anh.

Chúc Yếu hơi ngạc nhiên, nhưng cũng nhanh chóng vâng lời. “Dạ.” Cô cũng muốn tiễn Nguyên Trạch nhưng ngại có ba mẹ ở đây nên không tiện thể hiện sự thân mật với anh.

Chúc Tân Ung đang uống trà nghe thế hừ lạnh một tiếng.

Chúc Hằng đang bóc hạt thông, nghe thế phui tay đứng dậy. “Con cũng đi tiễn.”

Tiêu Minh Châu lườm cậu. “Mau lên lầu học bài cho mẹ. Thi không đậu đại học thì biết tay.”

Chúc Hằng sớm đã tiên liệu mọi chuyện sẽ thế này nên lúc trước anh mới không nói cho Tiêu Minh Châu biết Nguyên Trạch thích Chúc Yếu. May mà thời đại đã khác, chứ nếu ở Đại Ngự thì e là Tiêu Minh Châu đã giục Nguyên Trạch đến đón dâu rồi.

Chúc Yếu cười ngọt ngào, trong mắt toàn là hình bóng Nguyên Trạch, đầu rảnh chú ý đến biểu cảm của người khác. Mặc áo khoác, quần thêm khăn, thế là cô tiễn Nguyên Trạch ra ngoài.

Quá trưa, trời nắng đẹp, gió khe khẽ phát qua, nhẹ nhàng thư thái.

Hai người sóng vai nhau mà đi, hai bàn tay buông thõng xuống không biết vô tình hay cố ý mà cứ chạm vào nhau. Đi được một đoạn ngắn, Nguyên Trạch bèn chủ động nắm lấy tay Chúc Yếu, mười ngón tay đan vào nhau. Chúc Yếu đang ngắm nhìn cái bóng của hai người kề sát bên nhau, bỗng tay bị nắm lấy. Bước chân cô khựng lại đôi chút, sau đó cô mỉm cười, quay qua hỏi anh: “Nguyên Trạch, cậu cảm thấy hôm nay món nào ngon nhất?”

Mắt Nguyên Trạch ẩn chứa một nụ cười khẽ, rất ấm áp. Anh trả lời: “Khoai tây cắt sợi.”

Chúc Yếu lập tức dừng bước, vội nói: “Món đấy là do mình làm.”

Nguyên Trạch cũng dừng bước, nhìn cô. “Thật à?”

“Ừ.” Chúc Yếu gật đầu lia lịa, có vẻ rất tự hào. Dưới sự chỉ dẫn của Tiêu Minh Châu, Chúc Yếu cố làm một món khoai tây cắt sợi xào, kết quả xào khá ổn. Có điều... có ngon chẳng nữa thì đó cũng chỉ là một món xào rất bình thường mà. Sau phút vui vẻ, Chúc Yếu nhìn anh, quả quyết: “Sao cậu biết món ấy do mình làm?”

Chắc chắn Nguyên Trạch đã biết món đó là do cô làm cho nên mới nói nó ngon nhất. Nhưng cô đâu có nói với anh.

Nguyên Trạch mỉm cười.

Cô thích ai đều thể hiện trong mỗi hành vi cử chỉ. Những món ngon nhất đều đẩy tới trước mặt anh, còn mình chỉ gấp khoai tây ăn. Còn nữa, mỗi lần anh gấp món đó, mắt cô cứ nhìn chăm chú không rời, rất dễ nhận ra.

Nguyên Trạch nói: “Thần không biết.”

Chúc Yếu không tin, dùng hai tay ôm cánh tay anh, giọng mang vẻ nghịch ngợm: “Chắc chắn cậu đã biết.”

Nguyên Trạch nhìn khuôn mặt đang ngửa lên của cô, cúi người, nhẹ nhàng hôn lên môi cô. Vẫn là một nụ hôn rất dịu dàng. Chúc Yếu ngây người, đỏ mặt, tay vô thức đưa lên sờ vào môi, trong lòng thì rất ngọt ngào. Có điều... Chúc Yếu lại ngửa đầu lên nhìn Nguyên Trạch, khẽ lầm bầm một câu: “Lần nào cũng nhẹ như thế...”

Nguyên Trạch bỗng nhiên nhìn thẳng vào cô.

Chúc Yếu ngẩn người, vô thức nuốt nước miếng, còn đỏ mặt nói với anh: “Trưởng Điem Nha nói mỗi khi cậu ấy và Trình Gia Úy hôn nhau đều rất nồng nhiệt.”

Mười ngón tay đan vào nhau dần siết chặt, mặt Nguyên Trạch cũng sượng trong vài giây, anh từ từ thốt ra một câu: “Các cậu nói chuyện đó cơ à?”

Hà?

Chúc Yêu gật đầu. Cô không có kinh nghiệm yêu đương, Tường Điềm Nha tuy cũng yêu lần đầu nhưng dù sao cũng rành ròi hơn cô về mặt lý thuyết. Bây giờ họ đều đang yêu đương nên khi trò chuyện, dĩ nhiên là nói chuyện yêu đương nhiều nhất. Tường Điềm Nha thích đọc tiểu thuyết, còn Trình Gia Ủy thì hoạt bát sáng sủa, lúc riêng tư Tường Điềm Nha thích bảo Trình Gia Ủy diễn lại những đoạn trong truyện. Tình tiết rất máu chó, rất ngây ngô nhưng những người yêu nhau vốn ấu trĩ, vì thế họ còn diễn rất vui vẻ. Có khi Trình Gia Ủy còn chủ động cung cấp kịch bản.

Bỗng nhiên im lặng.

Chúc Yêu đỏ bừng mặt, giọng mềm mỏng, dè dặt hỏi: “Nguyên Trạch, có phải cậu... không biết cách không?” Suy đi nghĩ lại, có lẽ là thế. Nguyên Trạch kiêu ngạo, hướng nội, bình thường chỉ chuyên tâm học hành, lại có tư tưởng bảo thủ của cổ đại, đương nhiên là khác với chàng trai hiện đại cởi mở như Trình Gia Ủy. Người có thông minh đi nữa nhưng nếu chưa từng tiếp xúc đến thì đương nhiên là không biết.

Về mặt của Nguyên Trạch vẫn ôn hòa nhưng ánh mắt đã tối sầm lại.

Chúc Yêu căng thẳng liếm môi, an ủi: “Thật ra... cũng không có gì.”

Rồi cô nắm lấy tay anh, định dắt đi. Nhưng Nguyên Trạch vẫn đứng im tại chỗ, không chịu nhúc nhích. Chúc Yêu nhìn anh, nghi hoặc chớp mắt. Ngay sau đó, tay cô bị anh nắm chặt, kéo mạnh cô đi sang bên cạnh.

Sức anh rất mạnh, bước chân cũng nhanh thoăn thoắt, tầm lưng rộng và ưỡn thẳng, có tư thế rất quả quyết như định làm một điều gì quan trọng. Chúc Yêu không hiểu nên cứ đi theo sau, gần như là phải chạy lúp xúp.

Con đường nhỏ, cây cối um tùm, sâu bên trong là một cái đình hóng mát rất yên tĩnh. Xung quanh bóng cây che khuất cả một góc trời, chỉ có một vài tia nắng li ti chen qua những kẽ lá. Đi được một lát, Chúc Yêu đã thở hổn hển. Trên đường đi, cô cứ nhìn chăm chăm vào bóng lưng Nguyên Trạch, càng đến chỗ vắng thì tim đập càng nhanh. Cô bước vào đình, còn chưa kịp nói chuyện thì Nguyên Trạch đã cúi người xuống, áp cô dựa vào cây cột phía sau. Những nụ hôn liên tục rơi xuống cùng với hơi thở nam tính nóng cháy.

Có lẽ vì đi quá nhanh, anh cũng thở hổn hển. Bàn tay nóng rực giữ lấy đầu cô, lưỡi linh hoạt cay hàm răng cô ra. Khác với vẻ ôn tồn dịu dàng thường ngày, anh hôn rất vội vã, có cảm giác như muốn nuốt chửng cô. Chúc Yêu còn chưa kịp xấu hổ thì người đã như trên mây, chỉ biết ngơ ngác đứng đó, ngửa mặt lên.

Đến khi lưỡi tê mỏi, hít thở không kịp nữa cô mới chợt tỉnh ra, cả người nóng rần lên. Từ đầu đến chân đều nóng, ngón chân cũng cuộn lại.

Nụ hôn kết thúc, hai chân Chúc Yêu mềm nhũn, cả người đều tụt vào lòng Nguyên Trạch, mặt đỏ đến nỗi không nói được câu nào.

Khi về đến nhà, đóng cửa phòng lại, yên tĩnh ngồi trên sô pha, về mặt cô vẫn còn ngơ ngác. Khi bắt đầu hoàn hồn lại, Chúc Yêu thử đưa tay chạm vào môi mình, sau đó vội rút về như có điện giật, đám mây hồng vừa tàn đi lại hiện lên trên mặt.

Cô cảm gổ lên, vui mặt vào đó. Xấu hổ, lại buồn phiền.

Ngồi trên sô pha thờ được một lúc, chợt nhớ ra điều gì, Chúc Yêu vội vàng đứng lên, ngay cả dép cũng không kịp mang, quỳnh quáng chạy vào nhà vệ sinh.

Cô đứng trước gương, nhìn về xấu hổ của mình trong đó, sau đó từ từ... kéo cổ áo lên ra.

Nhìn một cái, Chúc Yêu lại đỏ mặt, vội vàng kéo cổ áo lại.

Trong đầu cô toàn là hình ảnh Nguyên Trạch hôn mình khi nãy, những hình ảnh này đang không ngừng tua đi tua lại. Môi kề môi, hơi thở hòa trong hơi thở, cơ thể kề sát nhau. Cảm giác ấy hoàn toàn khác với thường ngày, nhiệt tình và nóng vội.

Lúc hôn cô, anh còn vui mặt vào cổ cô để thở dốc.

Sau đó khi cô từ từ ngẩng mặt lên, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh thì phát hiện bên trong tràn đầy dục vọng. Ánh mắt ấy hoàn toàn không phải là ánh mắt trong trẻo ôn hòa của Nguyên Trạch thường ngày mà ngược lại hơi mang tính... sắc dục.

.....

Mồng 6 tết, lớp 12 đi học lại. Sáng hôm đó Chúc Yêu ngủ say quá giờ nên vội vàng cầm hai cái bánh bao mang theo lên xe. Lúc vào phòng học, vẫn chưa đến giờ truy bài nhưng các bạn trong lớp gần như đã đầy đủ.

Nguyên Trạch ngồi chỗ của mình, đang đọc sách.

Chúc Yêu đeo balo bước vào. Trên đường đi, Trình Gia Ủy và Tường Điềm Nha đang nói chuyện.

Trình Gia Ủy đang cầm cây lau nhà, đột nhiên đứng thẳng lên, quay qua nói với Tường Điềm Nha. “Hôm qua mình đọc trên mạng một câu chuyện cười, có muốn nghe không?”

Tường Diễm Nha nghi hoặc nhìn sang, Trình Gia Ủy đưa một ngón tay ra ngoắc ngoắc, Tường Diễm Nha nhào người tới gần, cậu khẽ sát vào tai cô thì thầm điều gì. Tường Diễm Nha nghe xong, ai da một tiếng, sau đó đẩy Trình Gia Ủy ra, mắng: “Cậu thật là dâm dề...”

Chúc Yếu ngẩn ra, vô thức nhìn về phía Nguyên Trạch.

Đúng lúc Nguyên Trạch cũng ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt cô. Ánh mắt anh ôn hòa và rất vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Công chúa

Chúc Yếu đi đến bàn mình. Nguyên Trạch kéo ghế ra cho cô, sau đó cúi đầu,, tiếp tục học bài.

Học kỳ mới bắt đầu cũng đồng nghĩa với việc kỳ thi đại học ngày càng đến gần. Giờ truy bài kết thúc, cô chủ nhiệm Ứng Úc Lưu bước vào lớp, đứng trên bục giảng phát biểu một bài hùng hồn, khích lệ ý chí của mọi người. Tiếng chuông hết tiết vang lên, cô Ứng bước xuống bục giảng, trước khi đi còn gọi Lâm Chi Y ra ngoài nói chuyện.

Các bạn trong lớp bàn tán:

“Hoa khôi thi cuối kỳ rất tệ, rớt xuống vị thứ ba mươi mấy của khối...” Vị trí ba mươi mấy ở Hành Dương này đã là rất ưu tú, nhưng đối với Lâm Chi Y – người luôn nằm trong top 3 mà nói thì khoảng cách quá là xa.

“Đúng vậy, đúng vậy. Lần trước cậu ấy nói thi không tốt, mình cứ tưởng là khiêm tốn thôi chứ, ai ngờ kết quả...”

“Chẳng phải thành tích của Lâm Chi Y rất ổn định sao?” Có người hỏi.

“Không biết nữa, có lẽ là do áp lực tâm lý.” Có người trả lời.

Chúc Yếu im lặng sửa soạn lại tập đề cương trên tay mình, Triệu Khiêm Trác quay đầu lại nói chuyện với cô: “Chúc Yếu, cậu thi cuối kỳ khá tốt nhì.”

Chúc Yếu ngẩng đầu lên, cười đáp: “Ừ.” Mắt cô liếc qua mặt Triệu Khiêm Trác, thấy trên sống mũi cậu có dán băng keo cá nhân, trên má trái còn có vết thương bèn ồ một tiếng, quan tâm hỏi. “Mặt cậu sao thế? Bị ngã à?”

“À.” Triệu Khiêm Trác sờ lên mũi mình. “Cái này ấy à.” Cậu ngại ngần đáp: “Hôm mùng 2 anh họ mình chạy xe điện, chở theo mình và xảy ra chút chuyện. May mà chỉ bị xây xát nhẹ thôi.”

Chúc Yếu gật đầu: “Không sao là mừng rồi.”

Nguyên Trạch siết cây bút, mặt hơi lạnh, giọng từ tốn nhưng trầm thấp, nói với Chúc Yếu: “Chúc Yếu, làm bài đi.”

Triệu Khiêm Trác trên mặt còn đọng nụ cười nhưng trong mắt ít nhiều đã có vẻ xấu hổ. Cậu khẽ trêu chọc: “Bạn cùng bàn của cậu quản lý chặt chẽ thật.”

Triệu Khiêm Trác có ý với Chúc Yếu, tiếp xúc lâu ngày cũng nhận ra giữa Chúc Yếu và Nguyên Trạch có vẻ thân mật khác thường. Tuổi này thích ai đó là chuyện bình thường, mà cô gái mình thích không thích mình cũng là chuyện bình thường. Nếu là người khác, có lẽ Triệu Khiêm Trác sẽ cạnh tranh một phen, nhưng vì đó là Nguyên Trạch nên... cậu không có tự tin.

Chúc Yếu “hả” một tiếng, vô thức nhìn sang Nguyên Trạch.

Thật ra Chúc Yếu cũng cảm nhận được Nguyên Trạch rất dịu dàng với mình, nhưng khi cô nói chuyện với những bạn nam khác thì thái độ của anh cứng rắn. Có lẽ đây chính là ý muốn chiếm hữu khi người ta đang yêu. Tính tình Nguyên Trạch khá ôn hòa, lạnh nhạt nhưng dường như sức chiếm hữu lại trái ngược với bề ngoài của anh, nó rất mạnh mẽ.

Triệu Khiêm Trác nói. “Được rồi, không làm phiền cậu học bài nữa.”

Nói xong thì quay người lên.

Chúc Yếu nhìn sống mũi cao thẳng của Nguyên Trạch, cố nén cười, Nguyên Trạch lật một trang sách, những ngón tay thon dài thư thả đặt ở rìa trang sách, anh quay qua, nhìn cô với ánh mắt thích thú.

Cô khẽ chớp mắt, mang theo chút tinh ranh, thì thầm hỏi anh: “Nguyên Trạch, sáng nay lúc ăn bánh bao súp có phải cậu chằm quá nhiều dấm rồi

không?”

Nguyên Trạch lại lật một trang sách, từ tốn trả lời: “Không ăn bánh bao súp mà ăn bánh sủi cảo.”

Chúc Yếu mỉm cười, à một tiếng, chuẩn bị cúi đầu làm bài thì nghe Nguyên Trạch bên cạnh nghiêm túc nói: “Nhưng đúng là có chấm dấm.” Dừng một giây, anh lại bổ sung, “Rất nhiều.”

Hả?

Lúc Chúc Yếu nhìn sang thì Nguyên Trạch đã cúi đầu đọc sách. Nhìn nghiêng, anh ôn hòa, trong trẻo, đúng kiểu một chàng trai lạnh lùng, ít nói.

Chúc Yếu không nên được cười, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào.

.....

Buổi trưa, trong căn tin.

Tường Diễm Nha và Trình Gia Úy hục hặc với nhau. Tường Diễm Nha im lặng, tức tối ăn cơm trong khay của mình. Trình Gia Úy gấp miếng chân gà trong khay của mình sang cho Tường Diễm Nha, khẽ khàng nói: “Mình thấy cậu ấy té ngã nên đỡ một cái thôi mà.”

Giận thì giận nhưng Tường Diễm Nha vẫn ăn hết miếng chân gà. Cô liếc Trình Gia Úy một cái, móc mồm: “Cậu thật là tốt bụng...”

Con gái tuổi này vốn nhỏ nhen, huống chi người Trình Gia Úy đỡ lại là Hứa Tiểu Gia – người cậu thầm mến trước kia.

Trình Gia Úy nghĩ ngợi rồi nói: “Trước đây mình có chút tình cảm với cậu ấy, nhưng bây giờ đã không thích một chút xíu nào nữa, thật mà.”

Tường Diễm Nha lập tức cắt ngang. “Trước đó còn thích đến chết đi sống lại, bây giờ nói không thích chút nào...” Cô trịnh trọng kết luận. “Con trai thật mau thay lòng.”

Trình Gia Úy: “.....”

Chúc Yếu đang ăn khoai môn, vội vã nhìn sang Nguyên Trạch.

Nguyên Trạch đang gấp mì khoai tây bỗng dừng lại. “Sao thế?”

Chúc Yếu lắc đầu: “Không sao.”

Tính Tường Diễm Nha thẳng như ruột ngựa, bất mãn gì với Trình Gia Úy là nói ra hết, tuy miệng cứ cảm ràm nhưng thật ra rất dễ dỗ dành. Ăn cơm xong, đến quầy quà vặt, Trình Gia Úy mua cho cô mấy que kẹo hương vải mà cô thích nhất là lập tức ngọt ngào trở lại ngay.

Tường Diễm Nha và Trình Gia Úy đi dạo trước trêu đùa, cãi nhau. Chúc Yếu chậm rãi đi bên cạnh Nguyên Trạch, miệng còn ngậm que kẹo vị nho. Nhớ đến nụ hôn trong đình hôm qua, cô đỏ mặt, vừa tò mò, vừa e dè hỏi: “Nguyên Trạch, trước đây cậu... có hôn cô gái nào khác chưa?”

Ở Đại Ngụy, Nguyên Trạch đã quá tuổi mà vẫn chưa lấy vợ, trong phủ cũng không có thiếp thất nhưng chưa chắc là không có người trong lòng. Còn bây giờ, Nguyên Trạch là học sinh cấp 3, người bộc trực như Trình Gia Úy mà cũng từng yêu thầm, vậy có khi nào Nguyên Trạch cũng từng có tình cảm với ai đó không?

Nguyên Trạch đáp: “Chưa.”

Thế à? Chúc Yếu mừng thầm trong bụng. Chỉ cần anh nói, cô đều tin. Nhưng... Chúc Yếu đỏ mặt, dừng bước. “Hôm qua cậu...” Cô lura lỏi, sau đó tiếp tục hỏi: “Sao cậu lại biết hôn như thế?”

Cô cứ ngỡ anh không biết, chỉ biết nhẹ nhàng chạm lấy môi cô, không ngờ...

Nguyên Trạch dừng bước, sống lưng cứng đờ, trong nhất thời cũng không biết phải trả lời sao. Nghĩ ngợi một lát, anh nói: “Chuẩn bị trước.”

“Chuyện này mà cũng có thể chuẩn bị trước sao?” Chúc Yếu tò mò. “Chuẩn bị thế nào?”

Nguyên Trạch cúi đầu, đôi mắt dần trở nên ôn hòa, khẽ mỉm cười hỏi: “Công chúa biết tính nhảm không?”

Hả?

Đôi môi đang ngậm que kẹo của Chúc Yếu hơi hé mở, mắt nhìn vào mắt anh, sau đó bỗng đỏ mặt rồi lúng túng cúi đầu, mút que kẹo trong miệng.

Nguyên Trạch mỉm cười, nhìn cái đầu đang cúi xuống của cô, khẽ hỏi: “Xấu hổ à?”

Nghe thế, Chúc Yếu lấy que kẹo trong miệng ra, ngửa đầu trả lời: “Ai xấu hổ chứ...” Cô mấp máy môi, giọng cao hơn. “Ai xấu hổ thì là chó con.”

“...Ừ.” Nguyên Trạch khẽ mỉm cười, mắt vẫn nhìn cô.

Bị anh nhìn đến mức thẹn thùng, Chúc Yếu bỗng mỉm cười rồi nhìn lại anh, môi hé ra, không có cốt khí nói: “Gâu...”

Nguyên Trạch lập tức bật cười thành tiếng. Trước nay anh vốn hướng nội, hiếm khi cười, lúc ở bên cạnh Chúc Yếu, phần lớn là cười mỉm. Bây giờ bật cười, cả bờ vai đều run run, bỗng chốc có cảm giác sang sảng...

Chúc Yếu đỏ mặt, nhưng thấy anh cười thế thì cũng vui vẻ theo. Thật ra khi cười, trông anh rất đẹp trai.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52-2: Công chúa 2

Suốt một thời gian sau đó, một loạt các bài thi thử cứ ồ ạt kéo đến. Ngày tháng trôi qua bình bình, nhưng mỗi lần quay đầu qua, nhìn thấy một bên mặt của Nguyên Trạch, Chúc Yếu lại cảm thấy không bình bình chút nào.

Hôm đó từ trong quán quà vặt bước ra, không vội về lớp nên họ đi dạo trên sân tập của trường. Tường Diễm Nha hỏi hộp kẻ cho cô nghe chuyện xảy ra hôm qua. “Nghe Trình Gia Úy gọi bà ấy là mẹ, mình thót cả tim...”

Hôm qua trên đường về nhà, Tường Diễm Nha và Trình Gia Úy vô tình gặp mẹ của cậu ấy trong một cửa hàng bánh ngọt.

Chúc Yếu bật cười: “Thế chẳng phải quá tốt sao, gặp phụ huynh trước luôn.”

Tốt chỗ nào chứ. Tường Diễm Nha đáp: “Mình xấu hổ chết được...” Cô đưa hai tay che mặt, càng nghĩ càng thấy xấu hổ.

Dù sao cũng là con gái mà.

Có điều...

Ánh mắt Tường Diễm Nha trở nên âm trầm, cô nói nhỏ: “Hình như mẹ cậu ấy không thích mình cho lắm...” Vào giai đoạn nước rút quan trọng này, cha mẹ nào cũng sẽ phản đối.

Chúc Yếu bỗng nhớ đến ông nội của Nguyên Trạch và vô cùng đồng cảm với cảm nhận của Tường Diễm Nha. Cô đưa mắt nhìn cô ấy, lặng lẽ hỏi: “Cậu có từng nghĩ đến tương lai chưa?”

Tương lai? Tường Diễm Nha nhìn ánh mắt nghiêm túc của Chúc Yếu, trả lời: “Chưa...” Cô thở dài một hơi, đưa tay chống lên má, yên lặng nhìn chòm mây trắng xốp đang chồng lên nhau phía chân trời. Ánh mắt cô mơ hồ, giọng rất khẽ: “Cuộc sống của chúng ta chỉ mới bắt đầu, bây giờ mình thích Trình Gia Úy nhưng cũng có thể tốt nghiệp xong là sẽ chia tay... Hoặc có khi chưa tới tốt nghiệp, chờ mẹ cậu ấy phản đối, bọn mình sẽ chia tay.”

“Yếu Yếu...” Tường Diễm Nha bỗng gọi cô.

Chúc Yếu đáp: “Ừm.”

Tường Diễm Nha trở nên rất nghiêm túc. “Dù mình và Trình Gia Úy cuối cùng không thể ở bên nhau thì cậu và lớp trưởng cũng phải hạnh phúc.” Dường như nghĩ đến chuyện gì đó, cô khẽ mỉm cười, giọng ôn hòa. “Tuy lớp trưởng bằng tuổi với Trình Gia Úy nhưng hình như cậu ấy trưởng thành hơn chúng ta. Cậu biết không, mỗi lần lớp trưởng nhìn cậu, ánh mắt ấy thật sự rất dịu dàng...”

Nói đến đây, ánh mắt Tường Diễm Nha trở nên rất hâm mộ.

“Giống như là...” Cô cố gắng tìm phép so sánh thích hợp nhất, sau đó mắt sáng lên, từ tốn nói: “Giống như đã thích cậu từ kiếp trước rồi vậy.”

Làm gì có chuyện Nguyên Trạch thích cô từ kiếp trước? Chúc Yếu khẽ mỉm cười... Rõ ràng là cô thích anh từ kiếp trước.

Tường Diễm Nha nói: “Cậu cười gì chứ, mình nói nghiêm túc đó.”

Chúc Yếu nghiêng đầu. “Mình cũng rất nghiêm túc mà.”

Hai người chậm rãi đi dạo một vòng trong sân vận động, đằng sau là Trình Gia Úy đang phiền não vì chuyện yêu đương với Tường Diễm Nha.

Ba của Trình Gia Úy thường không có ở nhà, còn mẹ cậu là một người rất mạnh mẽ. Hôm qua mẹ cậu nhìn thấy cậu và Tường Diễm Nha bên nhau, tuy không nói gì, chỉ bảo cậu về sớm nhưng sau khi về nhà, mẹ cậu đã thẳng thắn bảo cậu phải chia tay với Tường Diễm Nha.

Trình Gia Ủy rất phiền não. Biện pháp tốt nhất bây giờ là tạm thời chia tay, đợi khi tốt nghiệp xong thì hợp lại. Nhưng khi đó, chưa chắc Tường Điềm Nha và cậu đã học chung một trường.

Trình Gia Ủy buồn bực đá hòn sỏi dưới chân, tay rút trong túi, nhúu mày nói: “Mẹ mình đã quyết định từ trước rồi, phải thi đại học B, chọn ngành khảo cổ học, kế thừa ba mình... Đến lúc đó hai người tách ra, vậy chắc chắn là chấm hết.

Tình cảm không thể vượt qua thử thách của khoảng cách địa lý.

Nguyên Trạch im lặng không nói gì. Trình Gia Ủy bỗng hỏi anh. “Cậu thì sao, cậu đã nghĩ đến chuyện chọn ngành nào chưa?”

Nguyên Trạch thành thật trả lời. “Vẫn chưa quyết định.”

Nguyên Hạc Niên hoàn toàn không yêu cầu anh phải thi ngành khảo cổ học. Trong mắt ông, tương lai của anh phải do anh lựa chọn.

Thế cũng thật lạ. Cậu cứ ngỡ với tính cách của Nguyên Trạch, chắc chắn đã lên kế hoạch từ lâu rồi chứ. Cậu đưa mắt nhìn xa xa, ánh mắt rơi vào bóng dáng cô bạn đi đằng trước... Bỗng thấy phía trước càng ngày càng nhiều người, giống như đã xảy ra chuyện gì, vội vàng bảo: “Chết, chuyện gì vậy.”

Nguyên Trạch nhìn theo ánh mắt cậu, tim thót lại, vội chạy qua đó.

Bên này.

Khi Chúc Yếu và Tường Điềm Nha đi dạo ngang qua sân tập thì thấy có mấy nam sinh đang vây đánh một cậu bạn gầy gò. Cậu bạn gầy gò bị một người trong số đó đẩy ra xa, sau đó nhân lúc mấy người kia không chú ý đã cuống cuống bỏ chạy, đúng lúc đụng vào Chúc Yếu và Tường Điềm Nha. Tường Điềm Nha không sao, bàn tay chỉ bị xây xát nhẹ, nhưng Chúc Yếu thì sắc mặt hơi kém...

Tường Điềm Nha đỡ cô dậy, vội vàng hỏi: “Yếu Yếu, cậu không sao chứ?”

Các bạn học sinh đi ngang qua đều đứng lại nhìn.

Chúc Yếu đứng một chân, chân còn lại chống hờ xuống, cả người dựa vào Tường Điềm Nha. Xung quanh rất ồn ào huyên náo, có tiếng bước chân xen lẫn với tiếng nói chuyện. Chúc Yếu đứng lao đảo, nhìn Tường Điềm Nha, nói: “Hình như chân mình bị trật rồi, hơi đau.”

Đám người xung quanh bỗng nhiên bị dạt ra, sau đó là tiếng xì xầm to nhỏ của các bạn nữ. Chúc Yếu nghe tiếng nên ngẩng đầu lên, nhìn thấy Nguyên Trạch đang bước vội tới.

Tường Điềm Nha gọi: “lớp trưởng” sau đó nói: “Yếu Yếu bị trật chân rồi.”

Chúc Yếu mấp máy môi, đang định lên tiếng thì Nguyên Trạch đã khom người xuống, bế thốc cô lên... Cơ thể bỗng nhẹ hẫng, cả người Chúc Yếu nằm gọn trong vòng tay anh. Để giữ thăng bằng, hai tay cô vô thức vịn vào cổ anh.

Nguyên Trạch bế cô chạy thẳng đến phòng y tế của trường.

Đám học sinh đang tụ tập vẫn chưa chịu tản đi, cứ ngẩn ngơ nhìn theo bóng họ, ngay người vài giây sau đó bỗng bùng nổ, bắt đầu bàn tán xôn xao... Chẳng phải nói Nguyên Trạch chỉ một lòng đọc sách thánh hiền, trước nay không tiếp xúc với con gái sao? Mọi, cô bạn đó là ai vậy? Sao nhìn cậu ấy có vẻ lo lắng thế?

Nguyên Trạch đi rất vội vã, trên đường ai nhìn thấy đều dừng chân đứng lại nhìn.

Dù sao nơi này là trường học, dù có yêu đương thì cũng chưa có ai lộ liễu thế.

Anh lướt qua cô Ứng Úc Lưu nhanh như một con gió, cô Ứng ngờ ngác đứng tại chỗ, đưa tay đẩy nhẹ gọng kính. Cô giáo bên cạnh buột miệng hỏi: “Đó chẳng phải Nguyên Trạch lớp chị sao?” Các thầy cô trong trường hầu như ai cũng biết Nguyên Trạch.

Cô Ứng Úc Lưu nhìn theo bóng lưng hót hời đó, ngờ ngác gật đầu: “Hình như... đúng là em ấy.”

Nguyên Trạch chạy rất nhanh, cảm giác khá xốc nảy. Chúc Yếu yên lặng ôm cổ anh, mãi một lúc lâu sau mới hoàn hồn lại. Đưa mắt nhìn chằm chằm vào những đường cong nơi phần cảm anh, lướt xuống trái khế nhô ra trên cổ. Ngắm anh từ góc này, đây là lần đầu tiên.

Mắt bôi hơi lướt qua lướt về trên mặt anh, Chúc Yếu khẽ cong môi cười. Cuối cùng cô lên tiếng, hỏi khẽ: “Thế này là... ôm công chúa đúng không?”

Còn có tâm trạng hỏi câu này, chắc là không đau lắm... Nguyên Trạch cúi đầu nhìn cô một cái. Thấy gương mặt nõn nà, đôi mắt long lanh hàm chứa nụ cười của cô, ánh mắt anh bỗng trở nên dịu dàng, sau đó tay siết chặt hơn, giọng trầm khàn đáp: “Đúng vậy, tiểu công chúa của tôi à.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

